

မြတ်ဦး:

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

(မှတ်ယူအကြောင်း)

MICHAEL AVALLONE

Madame

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန် အစုစည်းပေး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့တာဝန်

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့တာဝန်

အချင်းအခြားကာကွယ် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့တာဝန်

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပေါ်မူတည်၍
ပြည်ထောင်စုသားစားလှမ်းစား ဝေဖန်ကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ဝေဖန်ရေး

- ပြည်ပဘက်က ပုဆိန်ရိုး တစ်ခုမျှ မရှိဘဲ ဝါဒီများက ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများက ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများက ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများက တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရမှုများကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာ စေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသား ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်တည့် ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး။
- * ငွေကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- * အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာလည်းမြင့်မားရေး။

မြတ်ဗြင်း
(မြန်မာပြန်)

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

MADAME X

By

MICHAEL
AVALLONE

စီစဉ်သူ ■ ရည်မှန်ဦး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	၁၀၈၃/၂၀၀၃ (၈)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်	၂၆ / ၂၀၀၄ (၁)
မျက်နှာပုံးပန်းချီ	ကိုကိုနိုင်
ကွန်ပျူတာစာစီ	အောင်စေ
	အမှတ် - ၂၁၈၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
ပုံနှိပ်	ဒေါ်ခင်လှ (စာပေလောက) အမှတ် - ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
အတွင်းဖလင်	ကိုဦးနှင့်ညီများ
ထုတ်ဝေသူ	ဦးမြင့်ဆွေ (ငြိမ်းအေးစာပေ) ၁၀၅၁၊ အောင်သူခဲလမ်း၊ ၄၀-ရပ်ကွက်၊ မ/ဒဂုံမြို့နယ်။
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (ဒုတိယအကြိမ်)
အုပ်စု - ၅၀၀	တန်ဖိုး - ၇၅၀

“ စကားပိတ်ဆက် ”

ဆရာမြတ်ငြိမ်း၏ ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့် ဘာသာပြန်လုံးချင်းဝတ္ထုကို ၁၉၈၇ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စည်သူစိုးစာပေမှ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။

ယခုတဖန် ရည်မွန်ဦးစာပေမှ ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့် ဘာသာပြန်လုံးချင်းဝတ္ထုကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် စာဖတ်ပရိသတ်တို့ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပါသည်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ရည်မှန်ဦးစားပေယျ ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ညီသော်လှ ■ အမေရိကန်ဘီလျံနာ (၄၀)
- ၂။ ကြည်အေး ■ ကျွန်မပညာသည်
- ၃။ တင့်ဇော် ■ ရာဘီမြစ်ကိုဖြတ်သန်းခြင်းနှင့်
အိန္ဒိယဝတ္ထုတိုများ
- ၄။ ကြည်အေး ■ မိ
- ၅။ ကြည်အေး ■ အပြင်ကလူ
- ၆။ မြတ်ငြိမ်း ■ ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

မြတ်ဦး

အခန်း (၁)

BURMESE CLASSIC

ဟော်လီပါကာအတွက်တော့ အိပ်မက်တစ်ခု လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်လာခြင်းပင်။

သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ကူးယဉ် တမ်းတခဲသည့် မျှော်မှန်းချက်တစ်ရပ် ရှိခဲ့၏။ ရွှေ့ရောင်ဝင်းပြက် ရွန်းလက်သော အနာဂတ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည့် ဘဝအိပ်မက်။ ခုတော့ သည်ဘဝ အိပ်မက်သည် တကယ့် နေအလင်းရောင်ထဲတွင် ပြက်ပြက် ထင်ထင် ကြီး ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာပြီကော။ ကြည့်လေ။ ဘော်ငွေရောင် အနားကွပ်များဖြင့် ရိုးလ်ရွှါက်စိကားကြီး။ သီးသန့်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်း ထားသည့် ယာဉ်မောင်းသူ။ တောင်ကုန်း တောင်ကုန်းများပေါ်မှ စိမ်းရောင်စို ကျေးလက်ရွာငါးများ။ သည်မြင်ကွင်း အားလုံးက ချက်လုံး

www.burmeseclassic.com

ရည်မှန်းချက်စာပေ

မြတ်ဗြိမ်း

များပင် ကျိန်းစပ်လောက်အောင် တောက်ပနေသည့် အဖြစ်။ ဒါတွေကို
သက်တွေ့ဘဝမှာ တကယ်ကြုံတွေ့နေတာ ပါကလားဆိုတာ ဘယ်လို
လုပ် ရှင်းပြရမလဲ။ သည့်ထက်မက ပိုပြီး ယုံတမ်း ပုံပြင်ဆန်နေသည်မှာ
သူ့နံ့အေးတွင် ကပ်ထိုင်နေသည့် ရွှေမင်းသားလေး။ လှပချောမွေ့သော
ရွှေမင်းသားလေးက ပြုံးနေသည်။ ကတိပီပီမိုး ကျရှင်ကြီးပေါ်တွင်
ထိုင်ရင်း သူ့လက်ကို မလွှတ်စတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ရွှေလက်
မြဲမြဲတွဲထားသည်ကို ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်မဖြုတ်ချင်တော့သည့်ပုံ။
တကယ်တော့ အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။

ဟုတ်သည်။ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်မည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ဘဝမှာ
ရိုးလ်ရွှိက်ကားကြီးဆိုတာ မရှိခဲ့။ ယာဉ်မောင်းဆရာဆိုတာ မရှိခဲ့။
စိမ်းရောင်စုံ တောင်တန်းတွေဆိုတာ မရှိခဲ့။ ပို၍ သေချာသည်မှာ
ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင် ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် မရှိခဲ့။
အင်း၊ ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ဆိုတဲ့ နာမည်က ရွှေမင်းသားလေးနဲ့
လိုက်လျောညီထွေ မရှိလိုက်တာနော်။

ဟော၊ ရောက်ပါပြီဗျား မြစ်မင်းမြိုင်ကို၊ မြစ်မင်းမြိုင်က
သိပ်နွေးနွေး ထွေးထွေးကြီးတော့ မရှိလှဘူး။ ဒါပေမယ့် နေချင်စဖွယ်
အိမ်ကြီးပါ။

ကလေးတန်က တစ်ချက်ရယ်ရင်း ပြော၏။ သူ့အသံက
ကြည်နူး တက်ကြွနေသည့် အသံ။ အကြင်နာဆက်နေသည့် အသံ။

မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေသည့် ထည့်ထည့်ဝါဝါ
သံဝင်းတံခါးကြီးက ဤအိမ်ကြီးမဟာသည် မြစ်မင်းမြိုင် ဖြစ်ကြောင်း
ကြေညာမောင်းခတ်နေ၏။

ဖိတ်မိတ်ထောက် ရိုးလ်ရွှိက်ကားကြီး သံဝင်းတံခါးကြီးထဲ
သို့ လျှောခနဲ ဝင်သွားသည်။ ကားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

စိုက်ထားသည့် သစ်ပင်ကြီးများက ကားလမ်းကို ကိုင်းချင်းဆက်
အုပ်ခိုးထားသည်။ သူတို့စီးလာသည့် ကားကြီးသည် အသက်ရှူသံမျှ
သော စက်သံဖြင့် သစ်ရိပ်များအောက်တွင် ခရီးဆက်နေ၏။ ကုန်းပေါ်
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်မူ အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး စာအုပ်
ကြော်ငြာများတွင် ဖော်ပြလေ့ရှိသည့်အိမ်ကြီးရခိုင်များ ပုံစံအတိုင်း
မြစ်မင်းမြိုင် စံအိမ်ကြီးသည် ငွားငွားစွင့်စွင့် တည်ရှိနေ၏။

ကျောက်တုံး ကျောက်ဂူကြီးများဖြင့် သည်လောက်အထိ
မြင့်မြင့်မားမား တည်ဆောက်လို့ ရပါမလားဟု ဟော်လီတွေးဆနေ၏။
နောက်ပြီး ဝရန်စာများကလည်း ကျယ်ပြန့်လွန်းလှသည်။ အိမ်ရှေ့
တံခါးမကြီးက ခန့်ညားထည့်ဝါလွန်းလှသည်။ သာယာကွင်းမြို့နယ်
အတွင်း သူတို့ဖြတ်မောင်းလာသည့် လမ်းတစ်လျှောက် အိမ်ကြီး
ရခိုင်ပေါင်းများစွာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ သို့သော် မြစ်မင်းမြိုင်ကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် စောစောက တွေ့ခဲ့ရသည့် စံအိမ်ကြီးများမှာ
မယှဉ်သာ လောက်အောင် သေးနပ်သွားတော့၏။

ဟော်လီက ရင်ခုန်လိုက်မောစွာ ရယ်လိုက်ရင်း
ဂျွန်မက အခန်းငါးခန်းပါတဲ့ အိမ်ခန်းကြီး တစ်ခန်း
ငှားနေရတော့ ငါ့အခန်း တယ်ပြီးခမ်းနားပါလားလို့ အောက်မေ့
နေတာ ရှင့်။

သူ့လက်ဝါးကို ကလေးတန်က ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကာ

မြစ်မင်းမြိုင်က မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်။

ရိုးလ်ရွှိက်ကားကြီး ရပ်သွားပြီ။ ကလေးတန် ရုတ်ခြည်း
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။ နုပျိုလန်းဆန်းသော သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်

စိတ်အားထက်သန်မှုများ ပေါ်ထွင်လျက်။

ထူးခြားသိသာသော အိမ်စေ့ကြီးတစ်ယောက် ကျောက်သား

ရည်မွန်ဦးစာပေ

www.burmeseclassic.com

လှေကားထစ်များပေါ်မှ အသော့ပြေးဆင်းလာသည်။ အိမ်စေကြီးက အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ ဆံပင်များ ငွေရောင်သန်းနေပြီ။ အဝတ်အစားများမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ အဘိုးကြီးက ဖိမ်ခံကားကြီးတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။ ဆိပ်ခံသားရေလို နူးညံ့ချောမွတ်နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အကွေးအတွန့်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

မြစ်မ်းမြိုင်၏ လှမခန့်ညားမှုများတွင် မိန်းမောနစ်မျောနေရာမှ ဟော်လီ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်ရ၏။ ခန့်ညားထည်ဝါလွန်းသည့် အိမ်ကြီးမဟာက ယခင် သူ့ကျင်လည်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာငယ်လေးအပေါ် လွမ်းခြုံစိုးမိုးလွန်းနေသည်။ တကယ်တော့ သည်လိုခံအိမ်ကြီးမှာ သူ လာနေဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ။ အိပ်မက်ပင် မမက်ရဲသည့်ကိစ္စ။ ယခင် သူ့ကမ္ဘာငယ်လေးမှာဆိုတာက နေရေးစားရေးအတွက် အသည်းအသန် ရှန်းကန်နေကြရသည့် လက်လုပ်လက်စားလူတန်းစားတွေသာ ဝန်းရံနေသည်လေ။

ခရိုင်

ကလေးတန် နူးညံ့တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်၏။ လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်းပေး၏။

သခင်လေး ကလေးတန်

အိမ်စေကြီး လှိုက်လှဲဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်၏။ သူ့မျက်လုံးများက ကားထဲမှထွက်လာသည့် ဟော်လီကို လှစ်ခနဲကြည့်၏။

ဪ၊ သည်လူကြီးကြည့်ရတာ သားနားလိုက်တာနော်။ သူ့ကြည့်ပြီး သည်ခံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်ကြီးရယ်လို့ အလွယ်တကူ ထင်သွားလောက်အောင်ကို သားနားတာပါလားဟု ဟော်လီ တွေးနေ၏။

မြစ်မ်းမြိုင်၊ သည်အိမ်ကြီးမဟာသို့ ပဥ္စမမြောက် ကလေးတန်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

အင်ဒါဆင်က သူ့အား သတို့သမီး အသစ်ကျပ်ချွတ်ကလေးအဖြစ် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီ။ သည်ခံအိမ်ကြီး၏ လှမခန့်ညားမှုများက သူ့အတွေးများကို ယောက်ယက်ခတ်စေ၏။ သူ့အတွေး ယောက်ယက်ခတ်နေစဉ် မှာပင် သူ့တစ်သက် သတိရနေစေမည့် အသံတစ်သံ လွင့်ပျံ့လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ အသံက လှိုက်လှဲချိုသာသော အသံ။ ရောမအိမ်ရှေ့တံခါးကြီးဆီမှ လွင့်ပျံ့လာခြင်း။

ဟဲလို ... ကလေးတို့

သူတို့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ဖို့ ဆင်းလားသည့် အမျိုးသမီးကြီးကား မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများပေါ်မှ လှမ်းထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် မခြား။ သူ့အဝတ်အစား။ သူ့အသံ။ သူ့သွင်ပြင်မူရာအားလုံးက သူသည် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အထက်တန်းလွှာမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာကြောင်း ပြဆိုနေ၏။

ဟဲလို ... မေမေ

ကလေးတန်ဖြူးပြီး အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်ဖြုတ်မျှ ဝှေ့ဖက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ကာ ဟော်လီဘက် လှည့်လျက်

မေမေ သူက ဟော်လီတံ

မြစ်မ်းမြိုင်က ကြိုဆိုပါတယ် ကွယ်

အကင်္ဂတဲလ်အင်ဒါဆင်က သူ့သား မိတ်ဆက်သူကို ဂရုတစိုက်နှင့် နှစ်လိုခင်မင်စွာ နှုတ်ဆက်သည်

သမီး ဒီမှာ အရမ်း ပျော်သွားပါလိမ့်မယ် ကလေးရယ်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်

ဟော်လီ တုံ့ပြန်စကားဆိုမျှ။ အဘွားကြီး၏ နှစ်လိုချီသော မှုနှင့် ဟန်ပန်မှုယာကြောင့် တဖြည်းဖြည်း စိတ်သက်သာရာ ရလာ

သည်

ကလေးတန်က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ

'သူပျော်ကိုပျော်ရမယ်လေ၊ သူ့ကို ခုလိုခေါ်လာနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အသည်းအသန် အားထုတ်ထားရတာဆိုတော့ သူပျော်မယ့် အနေအထားမျိုး ရောက်အောင် ကျွန်တော်ဘယ်ထားပါ့မလဲ မေမေရယ်'

'ဟုတ်ပါရှင်၊ ဟုတ်ပါရှင်၊ သားက လိုချင်ပြီဟေ့ ဆိုရင် ဘာမဆို ရအောင်ယူတတ်တဲ့ သားပဲ'

အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင် လွင်လွင်ကလေးပြော၏။

မြစ်မ်းမြိုင်၏ ရွှေတံခါးရှေ့တွင် ခင်းကျင်းပြသနေသည့် ပြကွက်သည် ဟော်လီရင်ကို ဖျက်ခနဲ အေးစက်သွားစေ၏။ သည်မြင်ကွင်းကား သူ့ထာဝစဉ် အမှတ်ရနေစေမည့် မြင်ကွင်း တစ်ကွက်။ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် အိမ်မြင့်ကြီး။ သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့် ကလေးတန်တို့ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်ကို စတင်တွေ့ဆုံသည့် မြင်ကွင်း။ တွေ့ဆုံသည့်နေရာက သူ့ယောက်ျားကို မွေးဖွားခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမဟာ၏ ရှေ့လှေကားထက်များပေါ်မှာ။ ဆုပ်ဖမ်း၍ရနိုင်ရန် ခက်ခဲသော ဝါယာကြိုး သေးသေးမျှင်မျှင်လို အရာလေးတစ်ခုက ဟော်လီ၏ မသိစိတ်ထဲမှ သတိပေးခေါင်းလောင်းကို မြည်ဟည်းလာစေ၏။ သည်မြင်ကွင်းမှာ တစ်ခုခုတော့ အံ့ချော်နေပြီ။ အမှားအယွင်း ရှိနေပြီ။ ဘားများ မှားနေပါလိမ့်။

ဟုတ်တာပေါ့။ ဟော်လီပါကာလို အထီးကျန် မှုဆိုးမ တစ်ယောက်ကို ကလေးတန်အင်ဒါဆင်လို လူစားက ဆဲကြီး မဲကြီး ပိုးပန်းပြီး အရယူလာတယ်ဆိုတာ လက်ခုပ်တီး ကောင်းချီးပေးရမယ် ကိုစွချိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ဆိုတာက အမေရိကန်မှာ

ရည်မွန်ဦးစာပေ

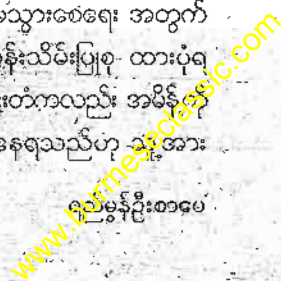
အစဉ်အလာ အကြီးဆုံးနှင့် အချမ်းသာဆုံး မိသားစုတွေထဲတွင် တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်သည့် အင်ဒါဆင် မိသားစု၏ မျိုးနွယ်ဆက် တစ်ဦး မဟုတ်လား။ ယခုကလေးတန်နှင့်သူ အကြင်လင်မယား ဖြစ်လာခြင်းသည် အိပ်မက်တစ်ခုနယ် မျက်စောင်တစ်ခပ် လျှပ်တစ် ပြက်အတွင်း ချုပ်ငြိမ်း ပျက်ပြယ်သွားမှားကို စိုးရွံ့ ထိတ်လန့်နေခြင်းလား။ ဒါကြောင့်များ သူ့ရင်ထဲ စန်းစနောင့် ဖြစ်နေတာလား။

ဟင်အင်း၊ ဒါလည်း မဟုတ်သေး။ အရာဝတ္ထုများ၏ ယုတ္တိ ဘဝကို သက်ရှိထင်ရှား အထောက်အထားပြုနေသည့် ကလေးတန် မိခင် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးသည်လေ။

ကလေးတန်အမေ၏ သွင်ပြင်က ထူးခြား ထင်ရှားလှသည်။ သူ့အရပ်က ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း။ သို့သော် အရှုံးမပေးသော အင်အားတစ်ရပ်မှလွဲ၍ တခြားဘာကိုမျှ မတွေ့ မမြင်သာ။ စင်စစ် နွဲ့ပျောင်းပြေပြစ်သည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက် မှာ သူ့အသက်တစ်ဝက်လောက်ငယ်သည့် မိန်းမများပင် မနာလိုချင် စရာကောင်း၏။ ငွေရောင်ဆံပင်များ စွက်နေပြီဖြစ်သည့် ဆံပင်များကို ခပ်တိုတိုပဲ ညှပ်ထားသည်။ ထိုဆံပင်များကို တိတိရိရိ ဘောင်ခတ် ထားသည့် မျက်နှာပေါ်တွင် ခိုင်မာထင်ရှားသော ပါးရိုးနှင့် မေးရိုးများရှိ၏။ မေးစေ့ချွန်ချွန်ကလေးက ပြုမိသော သန္နိဋ္ဌာန်ရှိခြင်း၏ အမှတ်လက္ခဏာ။

ထိုသို့သော အားတွေမာန်တွေအပြင် သိသာထင်ရှား နေသည့်မှာ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏အလှ၊ ငယ်ငယ်ကဆို တော်တော် လှမည်။ ခုလည်း လှနေဆဲ။ သည်အလှ ညှိုးပိုန်မသွားစေရေး အတွက် ခုမှာ ရှိသရွေ့ စွမ်းအား၊ ခနုဥစ္စာများဖြင့် ထိန်းသိမ်းပြုစု ထားပုံရ သည်။ ကလေးတန်၏ မေမေသည် နာရီစက်ဟောင်းတံကလည်း အမိန့်တို ဆန်ကျင်ဖိလာမပြုဝဲဘဲ ကျိုးနွံစွာ လိုက်လျော့နေရသည်ဟု သူ့အား

ရည်မွန်ဦးစာပေ

မြင်ရသူတစ်ဦးရင်ထဲ ခံစားရစေ၏။

ဆိုရလျှင် ယခုလက်ရှိ အနေအထားကား ထူးထူးခြားခြား အနေအထားမျိုး။ သူ၏ ချွေးမ အသစ်စက်စက်ကလေးနှင့် ပထမဆုံး အကြိမ် ဆုံဆည်းရခြင်း မဟုတ်လား။ သို့တိုင် သည်ချွေးမလေးကို သူနှစ်မြို့သလား။ မနှစ်မြို့သလားဆိုတာ ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ အကဲခတ်လို့ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ အကဲခတ်လ်အင်ဒါဆင်ဆိုတာက သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုပဲ ခံစားရ ခံစားရ ထာဝစဉ် ပြုံးချိုနေမည့်သူ။

ဟော်လီသည် ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ပျော့သူ၊ တစ်ဖက်သား အပေါ်ယုံလွယ်တတ်သူ။ သို့တိုင် အကဲခတ်လ်၏ စိတ်ထားအမှန်ကို ချက်ချင်းလို အကဲဖမ်းမိလိုက်သည်။ ကလေးတန်၏ မိခင်ကား လေနီ ကြမ်းတိုက်နေလည်း ပြုံးနေမည့်သူ၊ နှင်းမုန်တိုင်းတိုက်နေလည်း နှုတ်ခွန်းချိုသာ ဆိုမည့်သူ။

'ဟော့' မိန်းမ ခိုးလာတယ်ပေါ့လေ၊ မဂ်လာဆောင်တွေကို ခမ်းကြီးနားကြီးလုပ်ဖို့ မေမေ ဘယ်လောက် ဝါသနာပါတယ် ဆိုတာ သိသားနဲ့ကွယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိန်းမခိုးလာတာလဲ'

အကဲခတ်လ်အင်ဒါဆင် အပြုံးမပျက် ဒေါသသံမစွက် အပြစ်တင်စကားဆို၏။ ကလေးတန်ပြုံးပြီး

'မေမေ အဲဒီလို လုပ်မှာစိုးလို့ကို ကျွန်တော်ခုလို လုပ်လာတာပေါ့ မေမေရဲ့'

အဘွားကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ အဝင်ဝ ရောက်တော့ အဘွားကြီးက တစ်ဖက်သို့ မဆိုသလောက် ကလေး လမ်းတိုမ်းပေးပြီး ဟော်လီကို ရှေ့မှဝင်စေ၏။

'ကဲ ခုချိန်ကစပြီး သမီးဟာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်သွားလျှင် နှစ်ဦးစာပေ

ရည်မှန်ဦးစာပေ

မြန်နော် ကလေးမ'

လှေကားခုံးကို ဖြတ်ကျော်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရှေးဟောင်း ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ရသလို ဟော်လီခံစားရ၏။ ခေတ်ဟောင်း၏ သူကြွယ်မကြီးများသည် ငွေပုံပေါ်ထိုင်ပြီး ကြော့ကြော့လေး လှုပ်ရှားခဲ့ကြပုံရ၏။ ဟော်လီ ခေါင်းပေါ်တွင် ဖန်သားမီးပန်း ဆိုင်းကြီးတစ်ခု တွဲရ၍ ခိုနေ၏။ ခန်းဆီးများ လိုက်ကာများမှာ ကတ္တီပါစ တွေချည်း။ မျက်နှာကြက်များမှာ ဝေသီခေါင်မြင့်စွာ။ ကြမ်းခင်းကတော့ ကျောက်သားကြမ်းခင်း။ မှန်သားပမာ ပြောင်လက် နေအောင် တိုက်ရွတ်ထားသည့် စားပွဲများနံဘေးတွင် ရာဇပလ္လင်များလို နန်းဆန်လှသည့် စားပွဲကုလားထိုင်တွေ ခင်းထားသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်များနှင့်ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင်မူ ကျောက်သားလှေကားကြီးက ခန့်ထည်စွာ မော့တက်သွား၏။ ထိုနောက် ကြယ်တာရာများ ဆီအရောက် လမ်းမကြီးဖောက်ထားသည့်နှယ် မြင်ကွင်းထဲမှ ကွေ့ကောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူတအံ့တဩ ငေးမောနေသည်ကို အနီးကပ် စောင့်ကြည့် လေ့လာနေသည့် ကလေးတန်နှင့် ကလေးတန်မိခင် ရှိနေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ သည်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို မြစ်မ်းမြိုင်၏ အလှအပများထံမှ ဖွဲ့ခွာလိုက်ရ၏။

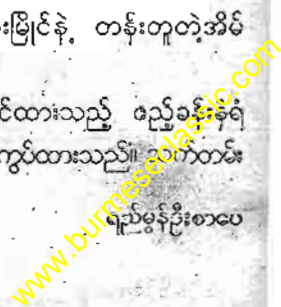
'ခမ်းနား လိုက်တာနော်'

ဟော်လီ တအံ့တဩ ရေရွတ်၏။ အကဲခတ်လ်အင်ဒါဆင်က ဝင့်ကြားစွာဖြင့်

'သာယာကွင်းမြို့နယ်မှာ မြစ်မ်းမြိုင်နဲ့ တန်းတူတဲ့အိမ် တစ်အိမ်မှ မရှိတော့ဘူးလေ ကွယ်'

ခြူးပန်းခြူးနွယ်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည့် ဧည့်ခန်းခုံရံ များပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံခုနှစ်ပုံ၊ လှလှပပ ဘောင်ကွပ်ထားသည်။ သက်တမ်း

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် တန်းစီ ချိတ်ထားသည်။ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ကလေးတန်နှင့် စတုတ္ထမြောက် ကလေးတန်က လွှဲလျှင် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ သူတို့ခေတ် သူတို့အခါနှင့်အညီ မုတ်ဆိတ်မွေး တွေ သထားကြသည်။ သူတို့တတွေကို တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်ကြည့် အားလုံး ခြံငုံ၍ ကြည့်ကြည့် အင်ဒါဆင် အမျိုးဆက် ယောက်ျားများ သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်း၊ ဘဝအာမခံချက် အပြည့်ရှိကြောင်း၊ မာနကြီးကြောင်း ထည်ထည်ဝါဝါ နေတတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အခန်းကဏ္ဍအရ အရေးပါ အရာရောက် သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသည့်တိုင် ကလေးတန်း၏ သွင်ပြင်ကတော့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိပုံပါ။ ကြည့်လေ ခုသူ့ဘေးမှာ ရပ်နေတာ ကိုက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကျားကျားလျားလျားကြီး။ ကလေးတန်အင်ဒါဆင်သည် မျိုးကြီးဆွေကြီးအနွယ်ဖြစ်၏။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ၏။ သို့သော် သူ၏အဓိက အရည်အချင်းမှာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိခြင်းပင်။ သည်တော့ သည်လိုလူမျိုးကို ဟော်လီ ချစ်ခင်တွယ်တာ မိသည်မှာ အဆန်းလား။

ကိုယ့်ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေလေ

ကလေးတန် အသံ ခြောက်ခြောက်ဖြင့် ပြော၏။ ဟော်လီက ရယ်ကာမောကာဖြင့်

မောင့် ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေက ယောက်ျားတွေချည်းပဲ လားဟင်

ကလေးတန် ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်လျက်

သူတို့တွေက မိန်းကလေးဆိုယင် မွေးကတည်းက ရေနှစ် သတ်ပစ်တယ်လို့ တီးတိုး သတင်းလေးတွေ ကိုယ်ကြားဖူးတယ်ကွ၊ အေးလေ၊ ဒီမုတ်ဆိတ်မွေး ကားကားနဲ့ ဘုဒါးကြီးတွေကို မိန်းကလေး

ရည်ခွန်ဦးစာပေ

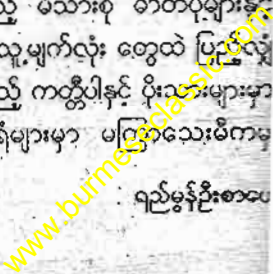
မွေးတယ်မျိုး လို့ ဘယ်သူက ပြောခဲ့မှာလဲကွာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရယ်သံလွင်လွင်များ ရောထွေး ဖွဲ့ထွင် သွား၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်နားဆီမှ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ အသံက ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

ကလေးမ ဟော်လီ၊ သမီးလဲ အထုပ်အပိုးဖြေပြီး အနားယူ ချင်နေရောပေါ့၊ သမီးတို့အခန်းကို မေမေလိုက်ပြမယ်လေ။ သမီးတို့ ပစ္စည်းတွေ နေရာချထားတော့

နှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်တွဲပြီး ကျောက်သား လှေကား ကြီးအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ ဦးဆောင်သွားနေသူက အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်။ ဟော်လီရင်ထဲတော့ ခုထိမရှင်းသေး။ အဘွား ကြီးက သူ့ကို မလိုလားဟု ထင်နေသည်။ ခုချိန်မှာ ပူညံ့ပူညံ့ မလုပ်ချင် လို့ဆိုသည့် သွင်ပြင်ကြီးရှိနေသည်ဟု ခံစားရသည်။ မစွပ်အင်ဒါဆင် စောစောက ပြောသွားသည့် စကားလုံးတွေကို ပြန်ဖော်ကြည့်သည်။ သူ့ကို မြစ်မီးမြှင်၏ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်ပြီတဲ့လေ။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်လို မိန်းမစားက သူ့အိုးသူ့အိမ်ကို ခုလောက် လွယ်လွယ် ကူကူ လက်ပြောင်း ပေးတက်သူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ အထူးသဖြင့် တခြားမိန်းမသား တစ်ဦး ကိုပေါ့။

အိပ်ခန်းမှာ ပိုးဖဲကတ္တီပါများဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက် နေ၏။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ မယားတစ်ယောက် အနေဖြင့် စိတ်ကူးယဉ် ပုံဖော်ထားသည်ထက်ပင် ဝိုးပြီးခန်းနား တောက်ပြောင် နေသေးသည်။ ရွှေဘောင်ကွပ်ထားသည့် မိသားစု ဓာတ်ပုံများနှင့် လွမ်းမောဖွယ် ရှုခင်းပန်းချီကားတွေက သူ့မျက်လုံး တွေထဲ ပြည့်လျှံ နေသည်။ အခန်းပတ်လည်ကာရံထားသည့် ကတ္တီပါနှင့် ပိုးသားများမှာ အသစ်ကျစ်ချွတ်တွေချည်း။ အခန်းနံရံများမှာ မကြာသေးမီကမှ

ရည်ခွန်ဦးစာပေ

မြတ်ငြိမ်း

ဆေးသုတ်ထားသည့်ပုံ။ အိပ်ခန်းကြီးက ကျက်သရေရှိသည်။ ထည်ပါလွန်းသည်။ သို့သော် နေချင်စဖွယ်ပါ။

ရောမ ပြတင်းပေါက်ကြီးများမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သစ်ပင်မြင့်မြင့်မားမားကြီးများကို စီးမိုးမြင်ရမည်။ ပြန်ပြောသော စားကျက်ခင်းများကို မြင်ရမည်။ ပြင်သစ်တံခါးများကို ဖွင့်လိုက်ပါက လေသာဆောင်ကို ရောက်မည်။ လေသာဆောင်တစ်ခုလုံးကို သံပန်းသံနွယ်များဖြင့် ကြွားကြွားရွားရွား အလှဆင်ထား၏။

ကလေးတန်က အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း

‘မေမေက အခန်းအရောင်ကို ပြောင်းထားတာကိုး’

သူ့မေမေက ဟော်လီကို ပြုံးပြသည်။ ဟော်လီ၏ အတည်ပြုချက်ကို တောင်းခံသည့်သဘော။

‘သတို့သမီး အသစ်စက်စက်အတွက် ဆေးရောင်လေးလဲ အသစ်စက်စက်ဆိုယင် ပိုကောင်းမလားလို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းတို့ ဒီအရောင်မကြိုက်ရင် ကြိုက်တဲ့အရောင် တစ်မျိုးမျိုးရွေးကြပေါ့၊ မေမေ့ကို အားမနာကြနဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဆုံဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အရောင်ရွေးရတာ မလွယ်ဘူးလေ’

သူ့စကားနောက်ကွယ်တွင် မကျေနပ်မှုကလေး ရေးရေးပါနေသည်ဟု ဟော်လီ ထင်လိုက်မိပြန်၏။

‘ရပါတယ် မေမေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဟော်လီ အသံ ခြောက်ကပ်နေ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တစ်စက္ကန့်မျှ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှစ်ခနဲ ကြည့်မိကြသည်။ ထိုမျှ တိုတောင်းသော ကာလငယ်လေးအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် ကြားတွင် ဖက်ပြိုင်

ရန်လိုမှုများ ရှိနေကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံးသိလိုက်ကြ၏။ ဟော်လီ၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲတွင် ရေရာပီပြင်ခြင်းမရှိသော အနှောင့်အယှက် တစ်ခုက ဝင်ရောက်မွှေနှောက်နေလေပြီ။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မေမေက သမီးကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို ခံစားရစေချင်လို့ပါ’

‘သမီး သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ’

ဟော်လီ တိုးတိတ်စွာ ပြော၏။ အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးများက သူ့ကိုတဒင်္ဂမျှသာ ဆက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တံခါးပေါက်ဘက် လှည့်သွားပြီး သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြော၏။

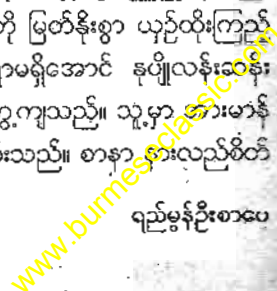
‘သားက သမီးကို အိမ်ထဲအိမ်ပြင် လျှောက်ပြချင် လိမ့်ဦးမယ်၊ မေမေကတော့ နောက်မှပဲ အိမ်တွင်း အဆင်အပြင်တွေ လိုက်ပြပါတော့မယ်’

ကလေးတန် နံဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း သူ့သား၏ ပါးကိုချစ်စနိုး တို့ထိကာ ...

‘သားပြန်ရောက်လာတာ မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်’

ကလေးတန်ခေါင်းညှိမ့်၏။ အိပ်ခန်းကို ပျင်းရိပျင်းတွဲ လှည့်ပတ်လေ့လာနေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့ဘဝမှာ အဓိကကျသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။ နောက် သူ့မေမေက ဟော်လီကို လှစ်ခနဲနမ်းပြီး အခန်းထဲက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်ကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေသည်။

သူက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးစွာ ယှဉ်ထိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟော်လီက အငြင်းပွားစရာမရှိအောင် နုပျိုလန်းဆန်းသူ။ သို့တိုင် မြေကြီးဆန်သည်။ လက်တွေ့ကျသည်။ သူ့မှာ အားမာန်ရှိသည်။ တစ်ဖက်သားကို ရင်ခုန်စေနိုင်စွမ်းသည်။ စာနာ စားလည်စိတ်

ရှိသည်။ သူ၏ ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမွေ့ပြေပြစ်ခြင်းကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားသည့်တိုင် သူသည် ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန် အင်ဒါဆင် ကတော်အဖြစ် ထိုက်ထိုက် တန်တန် သင့်လျော်သူ ဖြစ်၏။ သူယုံကြည် စွဲမှတ်သည့်အတိုင်း သူ့မေမေလည်း သဘောပေါက် လက်ခံလာလိမ့်မည် ဟု ကလေးတန် တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူထားသည်။ လူ့ဘဝကို ရင်ဆိုင် ရုန်းကန်လိုသည့် ဟော်လီအားမာန်ကို မကြာသော ကာလ အတွင်း မေမေသိမြင် လက်ခံလာမှာပါလေ။

သူ့မေမေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီမို့ ကလေးတန်က သူ့ အမျိုးသမီး၏ အလှအပများကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့တွေ့ဖူး မြင်ဖူးသမျှ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းမတွေထဲတွင် ဟော်လီက အလှဆရာ ဆောင်းထားသူ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ မိန်းမတွေထဲတွင် ညှို့အား အကောင်းဆုံးမျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သူ။ ဟော်လီလို ဟာသညာဏ်ရွှင်ပြီး ပင်ကိုအလှရှိသူမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှာမှရှား။ သူက ဟော်လီရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းလျက်။

လာခွဲစမ်း ဒီကို၊ မြစ်မီးမြိုင်က မင်းကို လှိုက်လဲဝမ်းသာ ကြိုဆိုတဲ့ အကြောင်း ကိုယ်ပြလိုက်ချင်လို့

အခန်းအပြင် လှေကားခုံပေါ်တွင်မူ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ခဏမျှ ရပ်နားနေသည်။ သူ့စိတ်သူ ထိန်းသိမ်းဖို့ အားထုတ်နေသည်။ သူ့ မျက်ဝန်းလှလှများဝယ် မကြွေသော မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလျက်။ သူ ကြိုတင်စိုးရိမ်နေသည့် နေ့တစ်နေ့ ရှိခဲ့၏။ ယခု ထိုနေ့သည် ပေါ်ပေါက်လာပါပြီကော။ သူ့ရင်ထဲတွင် ခိုတွယ်နေခဲ့သည့် ဖိုးရိမ်သောက တွေသည် အမှန်တကယ်ဖြစ်ထွန်းလာချေပြီ။ ကလေးတန်သည် သူ၏ ဇနီးမယားအဖြစ်၊ အင်ဒါဆင် မိသားစု စာရင်းဝင်အဖြစ် မိန်းမတစ်

ယောက်ကို ရွေးချယ်တော်ကောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုမိန်းမကား အညတရ မိန်းမ သာမန် တောသူမ။

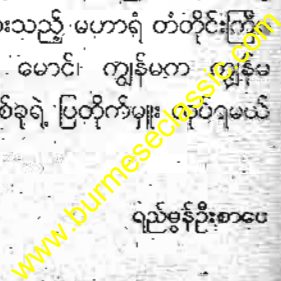
လှေကားအောက်ခြေမှ အိမ်ဖော်မိန်းမ အယ်လင်း၏ ခြေသံ များ ကြားရသည်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ခေါင်းသည် ဆက်ခနဲ မော့သွား၏။ မျက်ရည်ဥများ ကြွေကျလာခြင်းမရှိတော့။ လှေကားထစ် များအတိုင်း ခန့်ခန့်ထည်ထည် ဆက်ဆင်းသွားသည်။ သူ့ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်ကလေးသည် ဘုရင်မတစ်ပါး၏ ကျက်သရေကိုဆောင်လျက် ညက်ညက် ညောညာကလေး ရွှေလျားသွားသည်။

ကလေးတန်က ဟော်လီကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းထားသည်။ ဟော်လီ၏ ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ အမျိုး သမီး၏ မျက်လုံးများကို တမက်တမောငေးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး၏ နှာသီးဖျားလေးကို နမ်းသည်။

ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဘယ်လောက် အရိန်အဝါကြီးပြီး လွှမ်းမိုး နိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်မေ့သွားတယ်၊ ဒီအထဲကို မင်းက ဖြုန်းကန် ရောက်လာရတာကိုး

ဟော်လီက မောင့် မေးစေ့အောက်သို့ ခေါင်းခွေလိုက်၏။ သည်လိုလုပ်လျှင် မောင်က သိပ်သဘောကျတာ။ မောင်ပန်းကြီး နှစ်ဖက် က ကျယ်လွန်းပေစွ။ မောင့်ရဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့က မွေးမွေး ပျံ့ပျံ့။ မောင်ကား အိမ်မက်တွေ အရည်ပျော်သွားမည်လားဟု တင်နေသည့် သံသယတွေ မပေါ်ပေါက်အောင် ကာဆီး တားမြစ်ထားသည့် မဟာရုံ တံတိုင်းကြီး

ကျွန်မ နေသားကျသွားမှာပါ။ မောင်၊ ကျွန်မက ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ ရှေးဟောင်း ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ပြတိုက်မှူး၊ လုပ်ရမယ် မှန်း သိမှမသိခဲ့ပဲကိုး

သူ့စကားကို ကလေးတန်ပြုံးဖော် ရယ်ဖော်မရ။ ဟော်လီကို လက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ တွန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဇနီးချော၏ မျက်လုံးများကို စူးစမ်းစွာ ကြည့်သည်။

'မင်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို့ သဘောထား နေနိုင်ပါ့မလား ဟင်'

'မောင်ရင်ခွင်ဟာ ကျွန်မအိမ် ကျွန်မယာပါပဲမောင်'

သူပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ဟော်လီကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားသည်။

'ဒါဆိုလဲ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလို့ပဲ သဘောထားပါတော့ ကွယ်၊ ကိုယ်တို့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာနဲ့ နေရတဲ့ တကယ့်အရသာကို ခံစားကြရအောင်ပါ'

အနမ်းချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြ၏။ လင်ယောက်ျား၏ မေတ္တာ လွှမ်းခြုံမှုကြောင့် ဟော်လီရင်ထဲ နွေးထွေးလာသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မြစ်စိမ်းမြိုင်ဆိုတာ တကယ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတာပဲ။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင် ဆိုတာလည်း တကယ်သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေ တာ။ ဤကဲ့သို့ အမှန်တကယ်ရှိနေတာကို အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံမှုများကပင်လျှင် ပြောင်းလဲပစ်ခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ သူသည် မြစ်စိမ်းမြိုင်၏ အိမ်ရှင်မ တကယ်ဖြစ်တော့မှာပါ။ ပြောရမည် ဆိုလျှင် သူက ပဉ္စမမြောက်ကလေးတန်အင်ဒါဆင် ကတော် ဖြစ်နေပြီ ဟုတ်လား။

သည်တော့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တစ်ခုသည်လည်း လက်တွေ့ ဖြစ်လာနိုင်သည်ဆိုတာ ရှင်းနေပါပြီ။ သူ လျှောက်လှမ်း ခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်းကို ပြန်ကြည့်လျှင် ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။ ဆန်ဖရန် စံ့စွက်၏ ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှသည် သာယာကွင်းမြို့နယ်ဆီအရောက်။

ဟော်လီပါကာအတွက်မူ သည်ခရီးကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်မှာ တစ်ဘဝစာ ကြာညောင်းခဲ့ပေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးသည်မှာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ကြလေသတည်း ဖြစ်ဖို့ပင်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ နိဂုံးချုပ်လေသည်မှာ သည်သို့ပင်မဟုတ်ပါလား။

x x x

အခန်း (၂)

မေလ (၁၃)ရက်၊ စနေနေ့ည ဆယ်နာရီ။

မြစိမ်းမြိုင်တွင် ဝိချီးသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပ၏။ ပဥမမြောက် ကုလေတန်အင်ဒါဆင်နှင့်စနီးကို ဂုဏ်ပြုကျင်းပသည့် ကပ္ပသဘင်။

သည်မျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ကပ္ပသဘင်ကား ဟော်လီ၏ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်မှန်းချက်များကို နှစ်ဆင့် အကောင်အထည်ဖော် လိုက်သည်သို့ ရှိ၏။ မည်မျှထိ ခမ်းနားကြီးကြီး ရှိသလဲဆို ခရစ်စမက် အကြိုည၊ နှစ်သစ်ကူးအကြိုညနှင့် ကျေးဇူးတော်နေ့တို့ကို အားလုံး စုပေါင်းပြီး တစ်ညတည်း ပြိုင်တူ ကျင်းပနေသည့် အလား။

ဟော်လီ ငယ်ဘဝက စိတ်ကူးအယဉ်ကြီးယဉ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အုတ်အော်သောင်းနင်း ကျင်းပနေသည့် ကပ္ပသဘင်ကြီး အလယ်တွင်

တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားသည့် မင်းသားချောကလေးတစ်ပါးရှိနေမည်။ ထိုမင်းသားကလေးအပါးတွင် မင်းပရိသတ်အားလုံး၏ အာရုံစုစည်းရာအဖြစ် အလှပဆုံး ပွဲတက် ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသည့် သူကိုယ်တိုင် ရှိနေမည်။ ကံ ခုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး တင်ထားသည့် အတွေးယဉ်တွေသည် တကယ် ဖြစ်နေ ပါပေါ့လား။

မြစ်မ်းမြိုင် တစ်ခြံလုံး မီးရောင်များဖြင့် ထိန်းထိန်းညှိးနေ၏။ မျက်စိတဆုံး မြင်နိုင်သမျှ ကားဝင်လမ်း တစ်လျှောက်တွင် ကယ်ဒီ လက် ကားကြီးတွေ၊ ရိုးလ်ရွိုက်ကားကြီးတွေ၊ ဖိတ်ဖိတ်တောက် နိုင်ငံခြားဖြစ် ကားကြီးတွေ တန်းစီနေ၏။ သည်ကားမျိုးတွေကို ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာများပေါ်မှာသာ သူမြင်ဖူးတွေဖူးသည်။

သည်ညကား လှပသောသူ။

ကောင်းကင်ပြင်တွင် တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲ တစ်စတလေပင်မရှိ။ ပြည့်ဝန်းသော လမ်းကြီးပဲရှိသည်။ ကြယ်ကလေးများကတော့ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် အရောင်ထုတ်လျက် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ရောင်မျိုးစုံပြီးပြန် ဝင်းလက်နေသည့် ကပွဲ ခန်းမကြီးထဲမှ ငြိမ်ညောင်းသော တေးသံသာကို ကြယ်ကလေးများက စည်းလိုက်နေသည့်ပမာ။

တေးသံသာနှင့်အတူ တွေးရောယှက်တင် လွှမ်းခြုံနေသည်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ စုံတွဲများ၏ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စကားသံသဲ့သဲ့များ။ အကောင်း ဆုံး အညွန့်ဆုံးဝတ်စုံများ ဝတ်စားထားသည့် မိန်းမချော များနဲ့ဘေးတွင် သပ်ရပ် တောက်ပသော အဖော်မွန်တွေ ရှိနေ၏။

ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး ဟော်လီ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည်။ တက်ကြွနေသည်။ သာယာကွင်းမြို့နယ်ရှိ သည်အသိုက်အဝန်းက

သူ့အား ပြန်ဆင်းဖို့ မလွယ်တော့သည့် မိုးမြင့်ယံ တစ်နေရာသို့ တွန်းတင် သွားကြပြီ။

စင်စစ် သည်အခြေအနေမျိုးကို နေ့ချင်းညချင်းတက်လှမ်း ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပါ။ သူ၏ ခိုင်ကျည်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် သူ့အပါးတွင် ရပ်တည်နေသော ကလေးတန်ကြောင့်သာ ဣန္ဒြေမပျက် ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်စစ် သည်ပွဲတစ်ပွဲလုံးကို လွှမ်းမိုး ကွပ်ကဲနေသူက အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်။ မြစ်မ်းမြိုင်၏ အရင်သခင်မ အနေဖြင့် သားဖော်မောင်၏ ဇနီးအသစ်စက်စက်ကလေးကို ရွှေပွဲလာ မင်း ပရိသတ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန်မှာ သူ၏ မဟာတာဝန်။

ကလေးတန်မေမေ ညက်ညက်ညောညော လှုပ်ရှားသွား လာနေပုံ၊ ကျက်သရေအပြည့် ပြောဆိုညှိနှိုင်းပုံများကို ကြည့်ပြီး ဟော်လီ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ကြည့်စမ်း သူ့ကြည့်ရတာ ဘယ် လောက်လှသလဲ။ အခြေအနေ အားလုံးကို ထိန်းသွားတာများ ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်သလဲ။ ဘယ်လောက်လိမ္မာသလဲ။ အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင်၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု အားလုံးကို ခြုံငုံ ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူသည်ဝတ်တက်စားတက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ဟော်လီက ကလေးတန်နှင့် လက်ချင်းချိတ်တွဲကာ အက်စ် တဲလ် နဲ့ဘေးတွင် ရပ်နေ၏။ နောက်ပြီး သူ့အပေါ်ထားသည့် အက်စ် တဲလ်၏ သဘောထားအမှန် ဘယ်သို့ ရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည်သူ့အား ငြိုးသူ့ရန်ဘက်ပမာ သဘောထား နေသည်ဟု သူခံစားနေရသည်။ သည်ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုမျှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လို့ မရ။

သူဆင်ပြင်ထားတာ လှရဲ့လားဆိုတာတော့ မောင့်ကို မေးနေဖို့မလို။ စုံမက်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ကြည့်နေသည့် မောင့်မျက်လုံး ရွဲကြီးတွေက သက်သေထူနေပြီပဲ။ မောင့်မျက်လုံးကြီးတွေက သူ့မျက်နှာမှသည် ပိုးဂါဝန်အောက်နားစအထိ တမက်တမော သိမ်းကျုံးကြည့်နေတတ်သည်လေ။

အရမ်းလှတာပဲ မိန်းမရာ'

တိုးညှင်းစွာ ဂုဏ်ယူလိုက်၏။

မောင်ကတော့ကော၊ ဟောဒီတစ်ခန်းလုံးမှာ မောင်က အချောဆုံး။ အခန့်ဆုံး သိရဲ့လား'

ဟုတ်ပါသည်။ အချောဆုံး အခန့်ဆုံး မောင်ပါ။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်လေ။ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ အဝေးမှ မြင်ရုံနှင့်ပင် သိသာနိုင်တဲ့ မောင်ပါ။

တဖွဲဖွဲရောက်လာသော ဧည့်သည်တော်များမှာ အပြုံးမျက်နှာ များ ညီညာတန်းစီ ဝင်လာသည့်အလား။ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်သုံးနှုန်းသော စကားလုံးများဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာပြုကြသည်။

ဟော်လီက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး နေပြသည်။ နှုတ်ခွန်း ချိုသာ စကားများဖြင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ အနေအထိုင် အပြောအဆိုများကို ကလေးတန်မေ့မေ့ အောင့်သီး အောင့်သက်ဖြင့် လက်သင့်ခံ ကျေနပ်ရမည်မှန်း သိနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေအားလုံး အဆင်ပြေနေသည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးရှိနေကြသည်။ အဆိုးဆုံး အန္တရာယ်ကို လွန် မြောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဟော်လီ ခံစားလို့ ရသည်။

ဟော်လီ တစ်သက်တွင် မုလဲတွေ၊ စိန်တွေ သည်လောက်

များများစားစား ဆင်ယင်ထားသည့်မိန်းမတွေကို မကြုံစဖူးခဲ။ နောက်ပြီး သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားတွေမှာ သာမန်မိန်းမ တစ်ယောက် တစ်နှစ်စာလုပ်ခအားလုံး စုပြီးဝယ်မှရမည့် အဝတ် အစားမျိုးတွေ၊

ထိုသို့သော မင်းပရိသတ်အပေါင်းကြားတွင် အက်စိတ်လဲ အင်ဒါဆင်က ကျက်သရေအပြည့်ဖြင့် လှည့်ပတ်သွားလာနေသည်။ အားပါတရ ပြုံးထားသည်။ ဟော်လီကို နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်တော်နှစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အမျိုးသမီး၏အမည်မှာ မင်စီဘယ်ရင်တန်။ အရပ်ထောင် ထောင် မောင်းမောင်း။

ပုံပန်းက ကြွကြွရွရွ။ လောကွတ်စကား ခပ်များများ။ ပျိုမျစ်သော မျက်နှာကလေးပေါ်မှ မျက်လုံးအစုံက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။ သူ့နောက်မှ ပါလာသောပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခပ်လျှိုလျှို။ အေးဆေး သည်။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိသည်။

ကြော့ကြော့မော့မော့ အမျိုးသမီး၏ ရွန်းရွန်းဝေ ခွန်းဆက် စကားများကို အသိအမှတ်ပြုရင်း နောက်နားမှ လူ၏ မျက်လုံးများကို ဟော်လီ သတိပြုမိ၏။ ပြင်းထန်စူးရှသော မျက်လုံးများ။

'ဝမ်းသာပါတယ် ဂုဏ်ယူပါတယ် မစ္စစ်အင်ဒါဆင် ကလေးတန် ကို ဘုရားဝတ်ပြုစင်အရောက် နောက်ထပ် ခေါ်သွားနိုင်စွမ်းရှိမယ့် မိန်းမ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။ ဪ... ဖေးလ်ဘင်တန်ကိုတော့ ရှင် သိမှာပါနော်၊ ဖေးလ်ဆိုယင် လူတိုင်း သိကြပါတယ်လေ'

ဟော်လီ ပြုံးလိုက်၏။

'ခု ကျွန်မသိပါပြီရှင်၊ ဟဲလို မစ္စတာဘင်တန် ထိုလူ ဦးညွတ်လိုက်၏။

'သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စစ်အင်ဒါဆင်'

အသံက ရင်ထဲမှလာသော အသံမျိုး။ အသံထြာရုံသည်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က မင်စီဘယ်ရင်တန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးစကား ဆိုနေ၏။ ကလေးတန်က ဟော်လီအား ပြုံးပြသည်။ ဖေးလ်ကို ညွှန်ပြကာ

'ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် အမေရိကန်သရဖူလှပွဲမှာ ဖေးလ်ရောက်ကိုယ်ရော ဖိုင်နယ်အဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့ကြတယ်လေ'

'လှေကတော့ တခြားစီပါ'

ဘင်တန်က မချီးပြားကလေးဖြင့် စကားပြင်ပေး၏။

'ကျွန်တော့်လှေက နောက်ဆုံးကနေ ပန်းဝင်တယ်လေ'

သူနှင့်ဟော်လီ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ သူတို့ မျက်လုံးများ၏ အခြေတွင် တစ်စုံတစ်ရာလှုပ်ခတ်သွားသည်။ ဟော်လီခွန်းတုံ့ စကားမဆိုမီ။ သိသာရုံမျှကလေး ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

မင်စီဘယ်ရင်တန် ရုတ်တရက် စကားဝင်ပြောပြန်၏။

'တစ်ခါလောက် ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာ အတူစားကြရ အောင်လေ။ ကျွန်မလှမ်းပြီးဖုန်းဆက်ပါမယ်။ သာယာကွင်းမြို့နယ် အကြောင်းတော့ တခြားလူတွေထက် ကျွန်မက ပိုပြောပြနိုင်ပါတယ်'

သူက ဖေးလ်ဘင်တန်အား စကားပိုင်းအလယ်မှ ညင်ညင် သာသာလေး ဆွဲခေါ်သွားသည်။ အင်္ကျီကြိုးသိုင်းမဲ့ ပန်းပေါ်မှ ကျော်ကာ ကလေးတန်မေမေကို လှမ်းပြောသည်။

'ညှော်ခဲပွဲကတော့ အံ့မခန်းလောက်အောင်ကို ခမ်းနားတာပဲ အက်စ်တဲလ်ရေ'

ကလေးတန်က ဟော်လီလက်ဝါးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဒီလှိုင်းပမာ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ပြိုင်ဆင်

ရည်မှန်ဦးစာပေ

လာသည့် ဧည့်ပရိသတ်များကို တည်ငြိမ်ခန့်ညားစွာ ဧည့်ခံပေးဖော် ရသဖြင့် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်နေသည့် အလား။

စွဲမက်နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းသော လှောင်ပြုံးရှင်တစ်ဦး သူတို့ စကားပိုင်းထဲ ဝင်လာသည်။ တာဝန်ကျေစွာမော့ပေးလိုက်သည့် အက်စ်တဲလ်၏ ပါးကို ခပ်သွက်သွက်နမ်းသည်။

'အက်စ်တဲလ် ... သူငယ်မ၊ ညည်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လှဆဲပဆဲ ပါပဲဗျာ'

ထိုလူက ပြောရင်းဆိုရင်း ဟော်လီတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်း ကျုံးကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ဖေးလ်ဘင်တန်၏အကြည့်မျိုးမဟုတ်။ သူ့အကြည့်က ပွင့်လင်း ရဲတင်းလွန်းသည်။ အရှက်ကင်းလွန်း သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်စကော့၊ ဟော်လီ ... စကော့လူးဝစ်နဲ့'

မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ'

အက်စ်တဲလ်က ဟော်လီဘက် ကြော့ကြော့လေးလှည့်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။

'ကျန်းမာပါရဲ့လား ရှင်' ဟော်လီ နှုတ်ခွန်းဆက်၏။

'ဪ၊ သိပ်လှတဲ့ မုဆိုးမလေးဆိုတာ သူငယ်မကိုး'

'ကျွန်မ ခု မုဆိုးမ မဟုတ်တော့ပါဘူးရှင်'

ဟော်လီ အမှန်တကယ်ပင် လေးလေးစားစား ပြန်ဖြေ၏။

'စကော့ရေ' အက်စ်တဲလ် တိုးတိတ်စွာ ဆို၏။ 'ရှင်နောက်'

မှာညှော်သည့်တွေ တန်းစီနေသေးတယ်နော်'

သူတို့ နောက်ဘက်မှ နားဝင်ပီယံ ဂီတသံယုံ့လွင့်လာသည်။

စကော့လူးဝစ် အားမလိုအားမရဖြင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား၏။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ အသံလွင့်လွင့် ပေါ်လာပြန်သည်။

'ကဲ ဟော်လီရေ၊ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး၊ ဟောဒါက'

ရည်မှန်ဦးစာပေ

မစ္စတာကာလောင်းနဲ့ ကာလောင်းကတော်ပဲ။ သူတို့က တို့များမိသားစုနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးသူတွေပေါ့...။

ပြောင်လက်ချောမွေ့လှသည့် ကပ္ပဲခန်းကြမ်းပြင်နှင့် သူ့ ဖိနပ်များ ထိတွေ့သည်ပင် မထင်ရ။ ဟော်လီက ကလေးတန်၏ ကြံ့ခိုင်သော ပုခုံးကြီးပေါ်တွင် နွဲ့လျှော့မေးမိုးရင်း ညက်ညောစွာ ကနေသည်။ တူရိယာဝိုင်းက တိုးတိုးမြေပြေ တီးခတ်နေသည့် သီချင်းမှာ 'အချစ်လပြည့်ဝန်း'။

ထိုအခိုက် ကလေးတန် ပုခုံးအထက်နားတွင် ဖေးလ် ဘင်တန်၏မျက်နှာ သွားခနဲပေါ်လာသည်။ ချောမောလှပသည့် မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

တဆိတ် လောက်

'ဟေ့၊ မောင်ရင် ဘာလိုချင်လို့လဲကွ'

ကလေးတန် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆီးဟောက်သည်။

'မောင်ရင်က အိမ်ရှင်ပဲ။ သွားညှိခံတော့လေကွာ'

သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက ဟော်လီ မျက်နှာပေါ်မှ စဉ်းငယ်မျှ မရွေ့။ ကလေးတန်က မျက်ကန်းတစ်ယောက် မဟုတ်သေး။ သည်တော့ သူ့သူငယ်ချင်း ငမ်းနေသည်ကို မြင်သည်။ သိသည်။

'မောင်ရင် မနာလို တိုရှည်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား'

တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်ရင်း ကမ်းလင့်ကြိုဆိုနေသည့် ဖေးလ် ဘင်တန် လက်ထဲသို့ ဟော်လီကို ထိုးအပ်လိုက်ရသည်။

'ကိုယ်တော့ အရမ်းကို သဘောကျနေပြီကွ'

ဟော်လီကို သူ့ဆီသို့ ဆွဲယူသည်။ မျက်လုံးများက အရောင် တဖျပ်ဖျပ်။

'ကျွန်တော် ဖေးလ်ဘင်တန်ပါ'

'ညော်၊ ဟုတ်ကဲ့' ဟော်လီ ပြုံးလိုက်၏။ 'ဖေးလ်ဘင်တန် ဆိုရင် လူတိုင်း သိကြပါတယ်ရှင်'

ဟော်လီ စကားကိုကြားတော့ ကလေးတန် တဟားဟား ရယ်မောပစ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဝေပြုပြီး ကကွင်းထဲမှ ထွက်သည်။ ကနေဆဲ ဖြစ်သည့် စုံတွဲအချို့ကြားမှ ကွေ့ကာ ရှောင်ကာ လျှောက်သွားသည်။

ဘင်တန်က ဟော်လီကို အသာအယာ ဆွဲလှည့် လိုက်သည်။ သူ့ အဝတ်အစားများမှာ လက်ရာမြောက်စွာ ချုပ်လုပ်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေ။ ညှိမောင်းသော မျက်နှာက ကြံ့ခိုင်သန်မာသည့် မျက်နှာမျိုး။ ခိုင်မာသောမေးရိုးနှင့် တင်းရင်းသော နှုတ်ခမ်းများ ရှိသည်။ ဖေးလ်ဘင်တန်၏ ရုပ်သွင်တွင် မျက်လုံးများသာ အဆင်ကွဲ နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ထွင်းဖောက် ကြည့်မြင်တတ်သည့် မျက်လုံးတွေ။ နောက်ပြီး တွေ့သမျှမြင်သမျှကို လှောင်ပြောင်သရော် နေသည့်ပုံ။

ဟော်လီ ခိုင်စားမိလိုက်ပါသည်။ သူသည် လူရွတ်တစ်ဦးနှင့် တွဲကနေရပါကလားဟု။ ဖေးလ်ဘင်တန်သည် ချမ်းသာကောင်း ချမ်းသာမည်။ သာယာကွင်းမြို့နယ်သား သန်သန် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သို့ပေမယ့် သိသာ ထင်ရှားနေသည်မှာ သူသည် မြင်မြင် သမျှကို အင်တိုင်း အရွံ့တိုက်နေခြင်းပင်။

'ရှေးဟောင်း မွေ့ရာကြီးကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရ သလဲ'

ကောက်ကာ ငင်ကာ မေး၏။

'မြစ်မ်းမြိုင်ကို ပြောတာလား'

'တခြား ဘာများရှိသေးလို့လဲဗျာ'

'ကျွန်မ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေကို မြတ်နိုးပါတယ်'
ဟော်လီ ပြောရင်း ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ 'ဒါပေမယ့် ကျွန်မက
ရေပိုက်တွေ ကောင်းပါဦးမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ'
ဖေးလ် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်၏။

'ကျွန်တော်တို့ အသိုက်အဝန်းမှာက မျက်နှာစာ အလှပဲ
အရေးကြီးတာဗျ။ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျက်စီးချွတ်ယွင်းမှုတွေ
ကို ဖုံးထားပေးတယ်လေ'

'အဲဒါကတော့ သာယာကွင်း ဖြို့နယ်အတွက် ကောင်းတဲ့
လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်'

'ဒီမှာက အဲဒီအကျင့်ကို လေ့ကျင့်ပေးနေတယ်လေ။
သာယာကွင်း၊ ဖြို့နယ်က ခပ်တိမ်တိမ် လူတန်းစားတွေ မွေးမြူ
ဖောက်ကားရာ ဌာနကြီး ဖြစ်နေတာကလား'

'ကျွန်မ သိပါပြီ'

ဟုတ်သည်။ သူ့သိခဲ့ပါသည်။ နောက်ပြီး သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာ
နှစ်ခု ပူးကပ်နေအောင် ဖေးလ်ဘင်တန်က ဆွဲကပ်ထားသည် ကိုလည်း
ဟော်လီ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါသည်။

ဖေးလ် ကပုံက နွဲ့ပျောင်းလှပသည်။ သည်တော့ သူ့ကိုယ်
ခန္ဓာကို ကဖော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဆွဲကပ်ထားသည့်တိုင် မသိသာ။

သူတို့နှစ်ယောက် လိမ္မာကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှားနေပုံကို
နံဘေးမှ ကြည့်နေသူ တစ်ဦးတလေရှိပါကလည်း ဖေးလ်ဘင်တန်ကို
အကကောင်းသူဟု ဩဘာပေးမည်သာ ဖြစ်၏။

သူ့ မျက်လုံးတွေက ဟော်လီကို ကြည့်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေး
နေသယောင်။ ဘာကြောင့်ဆို ဟော်လီ မျက်လုံးများတွင် တွေ့တွေ့
ချင်း တရင်းတနီး ပုံစံမျိုးဖြင့် အတင်းဝင်လုံးနေသည့် ဖေးလ်ကို

အပြစ်တင်လိုသည့် အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေသောကြောင့်ပင်
'အပေါ်ယံ မျက်နှာစာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ခင်ဗျားလဲ
သိပ်သဘောတွေ့ပုံမရဘူး မစွတ်အင်ဒါဆင် ၊ ခင်ဗျားက တော်တော်
ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ'

သူ့စကားကို ဟော်လီပြန်မဖြေနိုင်မီ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်
သူတို့အနား ရောက်လာသည်။ ဖေးလ်ဘင်တန်ကို ခပ်ပြောင်ပြောင်
ပင် ပြုံးပြသည်။

'ဟော်လီ ... သမီး ၊ မင်္ဂလာပွဲ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ဖို့
အချိန်ကျပြီနော်'

ဟော်လီ ခေါင်းညိတ်၏။ 'ဖေးလ်ဘင်တန်ကို ကြည့်သည်။

'ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါနော်'
ဖေးလ်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

'ကျွန်တော့်မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိပါဘူးဗျာ။ အက်စ်တဲလ်က
ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သူ့လက်ခုပ်ထဲ ထည့်ထားတာ ပဲဟာ'

'အေး ၊ အဲဒါကို မင်းဘယ်တော့မှ မဖေ့ လေနဲ့နော်'
အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြော၏။

ပြီးတော့ ဖေးလ်လက်ထဲမှ ဟော်လီကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သူ့ခေါ်ရာ
သို့ ဟော်လီ လိုလိုချင်ချင် လိုက်လာသည်။ သို့သော် ကကွင်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားသည့် သူ့ကို ဖေးလ်ဘင်တန် လိုက်ကြည့်နေမည်မှန်
ကျိန်းသေ သိနေသည်။

အက်စ်တဲလ်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။
အက်စ်တဲလ်အမှုအရာက ဘယ်လောက် သိသာထင်ရှားလဲဟာ
ဟော်လီ စဉ်းစားနေ၏။ အက်စ်တဲလ်က လမ်းပြသည်။ အက်စ်တဲလ်က
အုပ်ထိန်းသည်။ အက်စ်တဲလ်က စောင့်ရှောက်သည်။

အက်စ်တဲလ်၏ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လောက်ကောင်း
သည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက်စေတနာပါသည်ဖြစ်စေ သူ့ဘဝကို
သည်အဘွားကြီး ပုံစံဆွဲပေးတာမျိုးတော့ လက်မခံဟု ဟော်လီ စိတ်
ထဲမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စောစောက ဖေးလ်ဘင်တန်း၏ ငွေ
တော့တော့ လှောင်တောင်တောင် စကားများကို ဟော်လီ မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက် မထားနိုင်။ မဥမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်
ကတော်အား ကလီလိုက်သည့် စကားများသည် ဖေးလ်ရည်ရွယ်
သလောက် ထိရောက်ပါသည်။ သူသည် ရည်ရွယ်သည်ထက် ပို၍
လည်း မထိခိုက်။ လျော့၍လည်း မထိခိုက်။

‘ပျော်ရဲ့လား ဟော်လီ’

အပြုံးမျက်နှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲ တိုးခွေလမ်းတွင် ဝင်ရင်း
အက်စ်တဲလ် လေသံမျှဖြင့် မေး၏။

‘ဩ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မမျှော်လင့်ထားတာတွေ
အကုန်ဖြစ်လာတာပါပဲ’

အင်း၊ ဒါဆို မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်၊ ကလေးတန်ရဲ့
ဇနီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိဖို့ဆိုတာ မေမေအတွက် အရေးကြီးတယ်
လေ

‘ပျော်ရွှင်ဖို့၊ ဟုတ်လား’ ဟော်လီ ခေါင်းယမ်း၏။

‘ကျွန်မထက် ဘယ်သူမှ ပိုပြီး မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ပါဘူး၊
မေမေရယ်’

‘ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ဒါလဲ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း
ဖြစ်ရမှာပဲလေ၊ ဟော... ဟိုမှာ ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ကြည့်စမ်း ကလေး
တန်ဟာ ရိုးရိုးလေးနဲ့ကို လှနေတာ၊ ဒါတော့ သမီး သဘောတူရ
လိမ့်မယ်၊ သားက သူ့ဖေဖေရဲ့ ရုပ်ပွားလားလို့ ထင်ရတာ ကွယ်’

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဟုတ်ပါတယ်မေမေ၊ မောင်က အရမ်းလှတဲ့လူပါ
ကျွန်မဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပါ’

ဟော်လီ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြော၏။

ကလေးတန်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု တစ်ခုတည်းတွင်သာ
သူနှင့်အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်တို့ ခြင်းချက်မရှိ သဘောတူညီမှု
ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

x x x

အခန်း (၃)

မင်္ဂလာ အခမ်းအနား ဓာတ်ပုံသည် 'နယူးယောက်တိုင်း' သတင်းစာ လူမှုရေးကဏ္ဍတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပါလာသည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဟော်လီနှင့် ကလေးတန်တို့ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ ရှေ့တွင် မိုးပျံတိုက်ကြီးလောက် မြင့်မားသည့် မင်္ဂလာကိတ်မုန့် ကြီး။

သတင်းစာ ခေါင်းစီမှာ ရိုးရိုးလေးပင်။

ပစ္စည်းမြက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကစော်အား

မြို့မျက်နှာပုံများက ထွေဆွဲအားပေးခြင်း။

ထိုခေါင်းစီး၏ အောက်တွင် ခေါင်းစီးငယ်တစ်ခု ထပ်မံ ဖော်ပြထားသည်မှာ ...

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှ

ဟော်လီပါကနှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်း။

ဤသတင်းကား သူတို့ လက်ထပ်မက်လာပွဲ အကြောင်း ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းနှင့် သတင်းမှတ်တမ်းတင်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ဤသတင်းကား သူတို့အကြောင်း ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းနှင့် သတင်းမှတ်တမ်းအဖြစ် အစပျိုးတင်ပြလိုက်ခြင်းပေတည်း။

သူတို့ လက်ထပ်ပွဲသတင်း ဖော်ပြပြီး နောက်ပထမဆုံး အကြိမ်ဖော်ပြခံရသည့် သတင်းမှာ ...

ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်နှင့်စိုး

မုန်အက်စ်တက် အင်ဒါဆင်တို့က ကျွဲရသီ

အရမ်းအနာကို ပွင့်လှစ်ပေးလိုက်ခြင်း။

နောက် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွင် ခန့်ချောသော ကလေးတန် လှပသော ဟော်လီနှင့် သူတို့အနားတွင် ထည့်ပါသော အက်စ်တက် တို့ ပုံတွေ့ပါလားသည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်အခမ်းအနားမဆို အက်စ်တက် နှင့် ကင်းသည်မရှိ။ မြင်းပွဲ၊ ကပွဲ၊ နေ့လယ်စာ စားပွဲ၊ သံရုံးညှိခံပွဲများ အားလုံး အားလုံး သူမပါလျှင် မပြု။ သူရောက် နေသည်ချည်း။ အက်စ်တက်ကား အားကျစရာကောင်းသော တာဝန် အလွန်ကျေသော မိခင်တစ်ဦးပါ။ ကလေးတန်၏ မေမေပါ။

များမကြာမီအတွင်း သူတို့မိသားစုနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းအကြောင်းအရာများ ပြောင်းလဲလာသည်။ ကလေးတန် အင်ဒါဆင်၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေသည့် အရေးပါ အရာရောက်သော သတင်းတွေ ဆက်တိုက် ပါလားသည်။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန် အင်ဒါဆင်သည် သတင်းစာတွေက အာရုံစိုက် အသားပေးခံရသည့် လူရွယ်ကလေးဖြစ်လာပြီ။ တက်လမ်းအများကြီးရှိပြီး အရေးပါသော

ရည်မှန်းဦးစားပေ

လူရွယ် တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီ။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင် နိုင်ငံပြေးရေး ဝန်ကြီးဌာန

ကွန်ပရက်စ် တက်ရောက်ရန် ဝါရှင်တန်သို့ သွားခြင်း။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်နှင့် နိုင်ငံပြေးရေး ဝန်ကြီးဌာန

ဝန်ကြီး ဖိပ်ဒင်တီ၊ လန်ဒန်ကွန်ပရက်စ် တက်ရောက်ရန်

ထွက်ခွာသွားခြင်း။

ထိုအချိန် ထိုကာလများတွင် သူသည် တစ်လလုံးလုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလောက်အောင် တစ်ကိုယ်တော်ခရီး ထွက်နေရ ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ...

မုန် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်က လန်ဒန်မှ

ပြန်လာသော ဝင်ပွန်းအား ကြိုဆိုခြင်း။

သည်သတင်းနှင့်အတူ ရှောင်လွှဲမရသည့် သတင်းဓာတ်ပုံ တစ်ပုံလည်း ပါသေးသည်။ ဟော်လီက ကလေးတန်ကို ပွေ့ဖက် ကြိုဆိုနေခိုက် သူတို့ နောက်နားတွင် ပြုံးရွှင် ကြည့်နူးစွာ ရပ်နေသည့် အက်စ်တက်အင်ဒါဆင် ပါဝင်သည့်ပုံ။

ထို့နောက် သတင်းစာနှစ်ကော်လံခွဲပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်ထား သည့်သတင်း။ မိန်းမသား ဘဝတွင် ကြည့်နူးစရာ အကောင်းဆုံး သတင်း။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်အတွက် ဘာမျိုးလေး မွေးဖွားခြင်း။

ခေါင်းစဉ်အောက်တွင်မူ အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည့် သတင်း။

ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကို

ဘာသာကျင့်ပြီးနောက် မွေးဖွားခြင်း။

ရည်မှန်းဦးစားပေ

တိတိကျကျ ဆိုရလျှင် သာယာကွင်းမြို့နယ်ရှိ မြစ်မ်းမြိုင် စံအိမ်ကြီးမှာ။ သူ့ဖေဖေ၏ အိမ်ကြီးမဟာမှာ။ သူ့ဘွားအေကြီးက နံဘေးတွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ မတ်တတ်ရပ်လျက်။ အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင် ဆိုသူက သည်အိမ်ကြီးမှာ အမြဲရှိနေသည်။ မြစ်မ်းမြိုင် တည်ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သူလည်း ရှိနေမည်သာ။

နှစ်တွေ နှစ်တွေ ကုန်လွန်သွားသည်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလေ စွ။ သထင်းခတ်ပုံများနှင့် သတင်းမှတ်တမ်းများကို ဖြတ်ပြီး ကပ် ထားသည့် မှတ်တမ်း စာအုပ်ကို ပြန်လှန်ကြည့်မှ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အချိန်များကို မှန်းလို့ရသည်။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနကွယ်

ဘာလင်၌ ဖွားမြင်

ဤကား ကောင်းသောသတင်း။ ဂုဏ်ယူဖွယ် သတင်း။ သူ့ယောက်ျား ဘယ်လောက် အောင်မြင်နေသလဲ။ အရေးပါ အရာ ရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကလေးတန်အင်ဒါဆင်သည် စောင့်ကြည့် ရမည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားကြပြီ။

သို့သော် ဟော်လီနှင့် သားငယ်ကလေးတန်တို့မှာတော့ ကလေးတန်ကြီးကို တွေ့ရမြင်ရချိန် နည်းလာ၏။ အရေးတကြီး ခရီး စဉ်များ။ သံတမန်ခရီးစဉ်များ ... ။ ဒါတွေက အမြဲမပြတ် ပေါ် ပေါက်လာနေသည့် ကိစ္စတွေ။ အချိန်ကုန်လွန်းလှသည့် ခရီးစဉ်တွေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အနားတွင် အမြဲရပ်တည်နေသူ ကား အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်။ အဓိကရ အမျိုးသမီးကြီး။ အဓိကရ ဘွားအေကြီး။ အစီအစဉ်တွေကို လက်ခံအတည်ပြုသူ။ အစီအစဉ် တွေကို လက်သင့်မခံ ပယ်ချသူ။ ဆဋ္ဌမမြောက်ကလေးတန်အင်ဒါဆင် ကလေးကို ချောမြူချီပိုးဖို့လက်မနေေးသူ။ ပဉ္စမမြောက်ကလေးတန်

အင်ဒါဆင် ကြီးဘက်မှ ကာကွယ်ဖို့အပြုအသင့်ရှိသူ။ သူ့အနီးအနားမှာ ရှိနေသရွေ့ ချွေးမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘာမျှပူပန်စရာမရှိ။ ဘာမျှ လုပ်စရာမလို။ သူ့စိစဉ်တာနာခံရုံပင်။

မြစ်မ်းမြိုင်ကတော့ သူ့သမိုင်းအစဉ်အလာကို ဆက်ထိန်း ထားမည်သာ။ အင်ဒါဆင်မျိုးဆက်တွေ ထာဝစဉ် ရှေ့သို့ ဆက်လက် ချီတက်နေမည် မုချ။ သူတို့ စံအိမ်ကြီးရှေ့ရှိ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများက အကိုင်းအခက်ကြီးများဖြန့်မိုးထားသလို အင်ဒါဆင် များ၏ ဩဇာအာဏာကလည်း မလွှဲအသွေ ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေမည် ဖြစ်၏။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင် ပါရီအစည်းအဝေး တက်ရောက်ခြင်း

ကလေးတန်၊ ကလေးတန်၊ ကလေးတန်။ မြစ်မ်းမြိုင်မှာ ဘဝနှင့် ပတ်သက်တာ ဆိုလို့ ဘာမျှ မကြားရ။ ကလေးတန် အင်ဒါဆင်၏ ခရီးစဉ်များအကြောင်း။ သူ လုပ်ဆောင်မှုများ အကြောင်း ဒါတွေပဲ ကြားရသည်။ ဒါတွေပဲ နားထောင်ရသည်။

အချိန်က ဆက်လက် ရွေ့လျားနေသည်။ မညှာမတာ လျင် မြန်လွန်းစွာ ရွေ့လျားနေသည်။

ဟော်လီမှာတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ အနာဂတ်ကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စား နေရသည်။ အပြောင်းအလဲကလေးများ ဖြစ်လာ မလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးဖြင့်။

ထို့နောက်

သတင်းစာထဲတွင် လေးနှစ်သားအရွယ် ကလေးတန် ကလေး၏ ဓာတ်ပုံပါလာသည်။ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင် များကို မှုတ်ပြီး မီးငြိမ်းနေသည့်ပုံ။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ဂေး လေးနှစ်မြောက်

မွေ့နေ့ကျင်းပခြင်း

သားငယ်၏ လှပသောအဘွား၊ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် စတုရန်းပြင်ဆင်ထားသော အဘွားအကပ်တံလံ အင်ဒါဆင်က သားငယ်၏ ပန်းကလေးကို ကိုင်ထားသည်။ ကင်မရာ ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ သားငယ်၏ တစ်ဖက်တွင်မူ ဟော်လီ အင်ဒါဆင်။ ချောမောလှပသော ဟော်လီလည်း ပြုံးနေသည်။

သားငယ်၏ လေးနှစ်မြောက် မွေးနေ့တွင် ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင် အိမ်မှာမရှိ။ ခုရက်များအတွင်း သူက အထူး အစီအစဉ်များကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နေရသည်။ ခုလည်း တရုတ်ပြည်ရောက်နေသည်။

မှတ်တမ်းစာအုပ်တွေ ထူသည်ထက်ထူလာသည်။ အထဲတွင် ကလေးတန်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ၊ အောင်မြင်မှုများအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်စာတပ်ပုံတွေ၊ သတင်းတွေ။

သတင်းစာ စာမျက်နှာများသည် အထီးကျန် ဟော်လီ၏ မျက်ရည်များအောက်တွင် မှုန်ဝါးနေ၏။ သို့တိုင် အကပ်တံလံ အင်ဒါဆင်ကတော့ အပြုံးမပျက်။ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကိုဖော်ထား သည်။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ့သားတော်မောင်သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် အရေးပါအရာရောက်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာ လိမ့်မည်။ သြဇာတိက္ကမ အကြီးမားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

သူသည် သူ့သားငယ်အတွက် အမွေအနှစ်တွေ မလွှဲမသွေ ထားခဲ့လိမ့်မည်။ သူ့အစိုးရအတွက် မော်ကွန်းထိုးလောက်အောင် အလုပ်အကျွေးပြုသွားလိမ့်မည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း အနေဖြင့် အောင်မြင်မှုများစွာကို ရယူပိုင်ဆိုင်သွားလိမ့်မည်။

ရည်မှန်းဦးစာပေ

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ မယားဖြစ်သူမှာသာ သူ့ ယောက်ျား ကို လွမ်းဆွေးတမ်းတနေရသည်။ သည်လူက သူ့အား အသည်းအသန် ချစ်ရေးဆိုခဲ့သူ၊ လက်ထပ်ခဲ့သူ။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝ ဟာကွက်ကို ဖြည့်ပေးဖို့ သားတစ်ယောက် ပေးခဲ့သူ။

သို့သော် ဟော်လီ သည်မျှနှင့်မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သည်ထက် မက လိုချင်မက်မောပါသည်။ သူ့ယောက်ျား အမည်စွဲဖြင့် ဖွင့်လှစ် ထားသည့် ယဉ်ကျေးမှုဝိမာန်ကြီးမျိုး မလိုချင်ပါ။ သူ့ယောက်ျားပုံ ရုပ်တုကြီး ထုထားသည်ကိုလည်း မမက်မောပါ။

သူ့လိုချင်မက်မောသည်မှာ တစ်ခုတည်း။ ယောက်ျား တစ်ယောက်။ သူ့လင်သားတစ်ယောက်။ ဒါပါပဲ။ လူသားအားလုံး အကျိုးကျေးဇူးအတွက် သူတို့ လင်မယား သည်လောက်ကြီး ခွဲခွာ အနေဝေးနေရသည်ကို ကြိတ်မှိတ် သည်းခံနေရသည်မှာ မဖြစ်သင့်ပါ။ မတရားပါ။

သူ့သဘောထားသည် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်နေမှန်း ဟော်လီ မသိ မဟုတ်။ သိသည်။ အကပ်တံလံအင်ဒါဆင် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားသလိုမျိုး သူ့လည်း မျှဝေဂုဏ်ယူပါသည်။ ခေါင်းဖော်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဒါကတခြား။ သူက မိန်းမသားတစ်ယောက်သာပါ။ သူ့နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လွမ်းမော မျှော်တနေရသည်။ လူတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲအသည်းထဲက နှင်နေအောင် ချစ်မိသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ရိုးရိုးလေးပါပဲ။

သည်တော့ သည်ဖြစ်စဉ်ကြီးက သည်တသက် ပြီးဆုံးဦး တော့မလား။ သူ့အနေဖြင့် လင်တော်မောင် ကလေးတန်ကို မီးရထား ဘူတာရုံတွေမှာ၊ ရွေယာဉ်ကွင်း အဆောက်အအုံတွေမှာ၊ လေယာဉ် ခရီးပေါ်မှာပဲ ထာဝစဉ် တွေ့ဆုံနေရတော့မလား။

www.burmeseclassic.com

ရည်မှန်းဦးစာပေ

မောင်တော်ဘုရားက မြစ်မ်းမြိုင်၏ မျိုးရိုးဗီဇ အစဉ်အလာကို ထိန်းသောအားဖြင့် ခုလိုပဲ တစ်လထက်မက ကြာသည် ခရီးစဉ်များကို ဆက်ထွက်နေဦးမှာလား။ သည်လိုတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ကလေးတန်အတွက် တစ်စခန်းရပ်ဖို့ အရိပ်အယောင်တွေ မြင်တွေ့နေရပြီ။ သူ့အနာဂတ်ဘဝအတွက် ဝါရှင်တန်က တစ်စုံတစ်ရာ သတ်မှတ်ထားပြီးပါပြီ။ သည်တော့ ကလေးတန်၏ မယားအနေဖြင့် ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်ရုံပေါ့။ အချိန်ယူရုံပေါ့။ တာဝန်ကျေစွာ စောင့်မျှော်နေရုံပေါ့။

စာကြည့်တိုက်ထဲရှိ ကျောက်သား စားပွဲကြီးပေါ်တွင် မှတ်တမ်းစာအုပ် အထပ်ကြီးသည် မြင့်သည်ထက် မြင့်လာသည်။

သည်စာအုပ်တွေကို စိကာစဉ်က နေရာချထားဖို့ အိမ်စေအမျိုးသမီး အယ်လင်းက ကူညီရသည်။ ကလေးတန်လေးသည် ပင်လျှင် သည်မှတ်တမ်းများကို ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ကြည့်တတ်နေပြီ။ လေးနှစ်သား သည်းနုရွယ်ကလေး၏ လတ်ဆတ်သော အတွေးပုံရိပ်များတွင် သူ့ဖေဖေသည် အထူး အရေးပါသူတစ်ဦး အဖြစ် စွဲမက်ခံယူထားပြီ။ ဤကား မြေးငယ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရင်း အဘွားအက်စ်တဲလ် ရိုက်သွင်းထားသည့် သဘောတရားများ၊ စိတ်ကူးပုံရိပ်များပင်တည်း။

ဟော်လီအတွက်မူ နေဖို့ မဟာစံအိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိနေသည်။ ညွှန်ပုံတွေ ရှိသည်။ မင်စီဘယ်ရင်တန်နှင့်တကွ အခြားအထက်တန်းလွှာများနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ရသည့် အခမ်းအနားများရှိသည်။ သူတို့နောက်ဆွယ်တွင် ရှိနေသူ တစ်ဦးမှာ ဖေးလ်ဘင်တန် မျက်လုံးတွေက တွေးတွေးငေးငေး၊ စူးစူးရဲရဲ။

မြစ်မ်းမြိုင်၏ ကမ္ဘာငယ်လေးက ဟော်လီကို ချွမ်းမိုးထားသည်။

မြစ်မ်းမြိုင်၏ ပိုးဖဲကတ္တီပါတွေ၊ တောက်ပြောင်သော ကျောက် သားပြင်တွေ၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုများထဲတွင် ဟော်လီလည်း အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေ၏။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပုံမှန် ဖြစ်နေအောင် ၊ ရူးသွပ်မသွားအောင် သာယာကွင်းမြို့နယ်၏ ပွဲလမ်း သဘင်များအပေါ် မှီခိုအားပြုနေရသည်။

လင်တော်လင်ကောင်း ရထားသည့်အတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့ကို အားကျကြသည်။ မနာလို ဖြစ်ကြသည်။ သူသည် မျက်လုံးပေါင်း ကုဋေကုဋာ၏ အာရုံစူးစိုက်ရာ ဗဟိုအချက်အချာ ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ကလေးတန်၏ ဂုဏ်အရှိန်အဝါ ရောင်ပြန်ဟပ်မှု အောက်တွင် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်ရပ်တည်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ စိန်နားကပ် အရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်နေရခြင်းပါ။ ဒါကြောင့်ကလေးပြီး ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှ မဟုတ်ပါ။

သူ့ဗီဇစိတ်ထဲတွင် ပုန်ကန်ချင်စိတ်ကလေး တစ်စွန်းတစ်စ ရှိနေလျှင်လည်း အက်စ်တဲလ်က ငြိမ်ဝပ်ကျိုးနွံအောင် စီမံပစ်မည်သာ။ ဒါကို သူသိနေသည်။ သို့ပေမယ့် သူ၏ ရင်ဟင်းလင်း နေ့များကို ပျော်ရွှင် စေအောင် ကြည့်နူးအောင် ဖန်တီးပေးနေသည့် ကလေးတန်လေး ရှိနေပါသေးသည်။ ပြုံးချိုသော ဖော်ရွေသော သားငယ်၊ သားသားက သူ့ဖေဖေနှင့် တူလွန်းလှသည်။ သဘောထားကြီး သည်။ ရိုင်းပင်းစိတ်ရှိသည်။ စိတ်ရှည်သည်းခံသည်။

ထိုနောက် ...

မှတ်တမ်းစာအုပ်များတွင် စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာ လှန်လိုက်ရပြန်၏။

မစ္စစ်ကလေးတန်အင်ဒါဆင်က နာမာလူပွဲတော် အလှူကမ္ဘာ့သင်္ဘင်ကို ဦးစီးကျင့်ပျဉ်း

နောက်ထပ် နာတာလူး ပွဲတော် တစ်ခု။

ပစ္စမမြောက် ကလေတန်အင်ဒါဆင် အိမ်မှာ မရှိပြန်။

နာတာလူးသစ်ပင် နောက်တစ်ပင်။

နံဘေးတွင် သူရယ်၊ သားငယ်ရယ်၊ သားငယ်နှင့် လက်

ဆောင်ပစ္စည်းများ လဲလှယ်နေသည့် ဘွားအေကြီးရယ်။

သာယာကွင်းမြို့နယ်တွင် နောက်ထပ် နှင်းဖုံးသည့် နံနက်ခင်း တစ်ခု။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ဦးနတ်သခင်သည် အိမ်နှင့်ဝေးကွာလွန်းသော ကမ္ဘာ့ထောင်စွန်းတစ်နေရာတွင် ရောက်နေလေသည်။

တကယ်တော့ မတရား။ မှန်လည်း မမှန်။ မဖြစ်သင့် မဖြစ် ထိုက်။ ဤစကြဝဠာကြီးပေါ်ရှိ စည်းစိမ်ဥစ္စာဂုဏ်စန မှန်သမျှ ပုံအော ပေးမည်ဆိုလျှင်ပင် ဟာလာဟင်းလင်း အိပ်ရာထဲတွင် ဟော်လီခံစား နေရသည့် အထီးကျန်ဝေဒနာကို ချေဖျက်ပစ်နိုင်မည်မဟုတ်။

သို့သော် နာတာလူး ဘိုးဘိုးကြီး ရှိနေသေးသည် မဟုတ် လား။

ဟော်လီသည် နာတာလူး လက်ဆောင်မွန်ကို ရလိုက် ပါ၏။

အဆိုပါ နာတာလူးပွဲတွင် ကလေတန်အင်ဒါဆင်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်၊ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် မိုးပေါ်မှ ကျလာသည့်အလား အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

အဖြစ်အပျက်က ကလေး ကစားသလို ရိုးစင်းလွန်း သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းက မြည်နေကျ သံစဉ်တစ်စကို မြည်ကြွေးလိုက်၏။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ် နေသည့် ဟော်လီမှာ ရင်ခုန်သံတစ်ချက် ရပ်ဘွားသည် ထင်ရ၏။ သူ မမျှော်လင့်ချ။ မျှော်လင့်မထား။ သို့ပေမယ့် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆွဲဖွင့် လိုက်သောအခါ မောင့်ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်။ သူ့ကို ပြုံးကြည့်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

နေသည်။ မောင့်ကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် နှင်းပွင့်တွေ ဖွေးဖွေး လှုပ်လှုပ်။

'ဟော မောင်ရောက်လာပြီ ၊ မောင်ရောက်လာပြီ'

ကြွတက်လာသော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများကြောင့် သူ့အသံ

ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည်။

'မောင် ရောက်အောင် ပြန်လာပြီပေါ့'

'ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ နာတာလူးပွဲတော် ဖြစ်ပါစေ အချစ်ရယ်'

ကလေတန် လိုက်လဲစွာ ပြော၏။ အမျိုးသမီးကို ရင်ခွင်ထဲ

ထွေးယူပွေ့ဖက်လိုက်၏။

သည်အနမ်းကား သတိရ တမ်းတနေရလောက်သည့်

အနမ်း။

x x x

အခန်း (၄)

ဟော်လီ သစ်သားလှေကားလေးပေါ် ခပ်ဆဆ တက်သွား
သည်။ အပေါ်ရောက်တော့ ရပ်သည်။ ထူးထူးခြားခြား မျက်စိပသာဒ
ဖြစ်စေသည့် နာတာလှူးသစ်ပင်ကို အပြီးသတ် အလှဆင်နေ၏။

ဧရာမ အခန်းကျယ်ကြီး၏ မှော့မည်းသော ပြတင်း
ပေါက်များမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကြယ်တာရာကလေးတွေက
မြစိမ်းမြိုင်စံအိမ်ကြီးပေါ်သို့ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေသည်
ကို တွေ့ရ၏။ ကြီးမားသော မီးလင်းဖိုကြီးက တဟဲဟဲ မြည်သံကို
ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ထုတ်လွှတ်နေ၏။

သည်နှစ် နာတာလှူးပွဲကား ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးပွဲ
တစ်ပွဲဖြစ်ပေမည်။ ဘာကြောင့်ဆို ကံလေတန်တစ်ယောက် အိမ်မှာ

နို့နေပြီ မဟုတ်လား။ ကလေးတန်လေးလည်း သူ့ဖေဖေနှင့်အတူ နေခွင့်ခြေလေ။ ထင်းရှူးပင်ပေါက်ကလေး၏ အလှတန်ဆာများ ဆင်ယင်ရန် လှမ်းယူလိုက်သည့် ဟော်လီလက်များသည် ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် တုန်ခါနေ၏။

ဟော်လီကျောဘက် အောက်တည့်တည့်တွင် ကလေးတန်။ ချောမလက်တန်းကြီးများတပ်ထားသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အေးအေးလူလူ အနားယူနေသည်။ ယောက်ျားသား တစ်ယောက် နှစ်သိမ့်ရောင်ရဲစွာ အနားယူနေသည်ပုံ။ ညှပ်ဖိနပ်စီးထားသည့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကော်ဖီဖားပွဲကလေးပေါ် ပစ်တင်ထား၏။ ညာဘက်လက်ထဲတွင် ရှစ်ပိန်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်လျက်။ သူ့နံဘေးရှိ ငွေရေခဲခွက်ကြီးထဲမှ ရှစ်ပိန်ပုလင်းထိပ်ပိုင်း ထိုးထွက်နေသည်မှာ ခြောက်လက်မသေခုတ်ပြောင်း တစ်ခုပမာ။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်ကတော့ အဖြူရောင် စက္ကူဘူးထဲမှ ပြောင်လက်တောက်ပသော အလှဆင် ပစ္စည်းကလေးတွေကို ရွေး ထုတ်နေ၏။

‘အဲဒီ ဆွစ်တမန်တော်ရုပ်ကလေးကို ဘယ်ဘက်နား ရွှေချိတ်ယင် ကောင်းမယ်ကွ’

ဟော်လီ သူ့နောက်ဘက်သို့ လက်လှမ်းသည်။ နှင်းခဲလို ဖြူဖွေးနေသော တမန်တော် အရုပ်ကလေးကို ကိုင်သည်။

‘အဲဒါ ဂျာမန် တမန်တော်ရုပ်ကွ’

ကလေးတန် အပြစ်တင်သူလိုပြော၏။ ဟော်လီက ကူကယ် ရာမဲ့စွာ လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ကားပြသည်။

‘ဆွစ်တမန်တော်ရုပ်နဲ့ ဂျာမန် တမန်တော်ရုပ် မောင်ဘယ် လိုလုပ် ခွဲခြားလဲ’

အက်စ်တဲလ်ခေါင်းမော်လာသည်။

‘ဆွစ်တမန်တော်ရုပ်တွေက ပိန်တယ်၊ ဂျာမန်တမန်တော် ရုပ်တွေက ဝတယ်လေ’

ကလေးတန်က ပါးစပ်ကို လက်ခုံဖြင့် ပိတ်လျက် သမ်းဝေရင်း

‘မေမေ၊ မေမေဘက်မှာ ရေခဲခန်းဆွဲလေးတွေ နည်းနေ သေးတယ် ၊ နောက်ပြီး ဟောဟိုကြယ်ကြီးကလဲ ကောက်နေတယ် မေမေရဲ့’

‘ကျေးဇူးပဲသားရေ့ ၊ မင်းအကူအညီသာ မပါရင် တို့တတွေ

ဒီ သစ်ပင်ကို ဘယ်လိုလုပ် ကလနား သတ်ရမှန်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကလေးတန်က ဟော်လီကို မော့ကြည့်သည်။ ပျိုမျစ်နုနယ်

သော သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသည့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရိပ် များမှာ ဟော်လီ မြင်သာသည်ထက် ပိုနေ၏။

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်ကို အပြေးပြန်လာတာပေါ့

မေမေရဲ့’

ကလေးတန် ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြော၏။ ဟော်လီ နောက်သို့ လှည့်

သည်။ ဆွစ်အရုပ်ကလေးကို ယူသည်။ ပြင်းပြသော ဆန္ဒ၏ တေးသံ အဖြစ် သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေသည်။

‘ဪ ၊ မောင်အိမ်ပြန်လာတာ တယ်ပြီး ကြည့်နူးဝမ်းသာ’

စရာ ကောင်းပါလား။

သည် ပျော်ရွှင်မှုကို အက်စ်တဲလ်ပင်လျှင် နှောင့်ယှက် ဖျက်

ဆီးလို ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

‘ကြိုက်ပြီလား သား’

အက်စ်တဲလ်က အသေးစိတ် အလှပြင်ဆင်ပြီး သွားသော

သူ့ဘက်ခြမ်းကို ညွှန်ပြပြီး မေး၏။

ကလေးတန်က အားရကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
'နာတာလူး သစ်ပင်ကို အလှဆင်ရတာ ကျွန်တော်က သိပ်ဝါသနာ ပါတာဗျ'

ဟော်လီ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ လက်ချောင်း ထိပ်ကလေးများတွင် ကပ်နေသည့် ရွှေချည်မျှင် ငွေချည်မျှင် ကလေး များကို သပ်ချသည်။ သူက ကလေးတန်အား ပြုံးပြသည်။

'မင်းဆင်တဲ့ ပြင်တဲ့ ဟန်ကလေးလဲ လှပါတယ်'

'သိတယ်မဟုတ်လား ၊ ဒါတောင် ကျွန်မ အစွမ်းကုန်မပြင် သေးလို့လေ'

ဟော်လီ ခါးကိုင်းပြီး လင်တော်မောင်ကို နမ်းလိုက်၏။

အက်စ်တဲလ်က နောက်ဆုတ်ပြီး နာတာလူး သစ်ပင်ကို အသေးစိတ် ကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ တရားဝင် ကြေညာချက်က သူ့နှုတ်ဖျားမှသာ ထွက်ရမည်လေ။ ဟော်လီသည် ငါးနှစ်တာ ကာလ ပတ်လုံး အက်စ်တဲလ်နှင့်အတူ နေလာရပြီးမှ အက်စ်တဲလ်အကြောင်း သည်လောက်တော့ သိရမှာပေါ့။

'သစ်ပင် အဆင်အပြင်ကတော့ ပြည့်စုံသွားပါပြီ'

အက်စ်တဲလ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် လေသံဖြင့် ပြော လိုက်၏။

ကလေးတန်က ဖန်ခွက်သုံးခွက်ထဲသို့ ရှမ်းပိန်ငုံ့ထည့်နေ သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်မှုများဖြင့် ဝင်းပလျက်။

'နာတာလူးသစ်ပင် အလှဆင်ပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်၊ ကဲ အမျိုးသမီးတို့ လာကြဗျာ၊ ဒီအထိမ်းအမှတ်ကို ကျွန်တော်တို့ စနစ် တကျ လုပ်ကြရအောင်'

ဟော်လီက ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ကိုင်ရင်း လင်သည်၏

ပျက်နှာ့ကို တမြေမြေ ကြည့်နေသည်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ အပေါ်ယံအပြုံးကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ သူ့က ဘာကိုမျှ ဂရုစိုက် မနေတော့။ သူ့လင်တော်မောင်သည် နာတာလူးပွဲတော်ကို သူနှင့် အတူနဲ့ဖို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ ဒါပဲအရေးကြီးသည်လေ။ ဒါသည်ပင် သူ့အဖို့ သည်နှစ်ရသည့် လက်ဆောင်မွန်ပါ။ သည် လက်ဆောင်ကို ရနေမှတော့ ကျန်တဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ် သူမဟူတော့။

'ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက် အပျော်ရွှင်တက်တဲ့ အပျော်ရွှင် ဆုံး နာတာလူးပွဲတော်ဖြစ်ပါစေ'

ဟော်လီ လေးလေးနက်နက် ဖျံ့ယုံကြည်ကြည် ဆုတောင်း လိုက်၏။

အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင် ရှမ်းပိန်ကို တစ်စုစုယူလိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများက ဘာဆို ဘာမျှ မပြော။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုမျှ မဖော်ညွှန်း။

မီးလင်းဖိုမှ ထွက်ဖြာလာသော မီးရောင်ရင့်ရင့်သည် အိမ်ခန်း နံရံများပေါ်အထိ ပျံ့နှံ့နေ၏။ ပရိဘောဂများ ပိုမို အရောင်လက်လာ အောင်လည်း ကူပံ့ပေးနေ၏။

ဟော်လီက လေသာဆောင်ပေါ်တွင် ရပ်နေ၏။ အနက် ရောင် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ချမ်းခြင်း၊ အေးခြင်းကိုမမူ။ လရောင်ဆမ်းသော မြင်ကွင်းကျယ်ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

နာတာလူးပွဲ အထိမ်းအမှတ် ပို့စကဒီတွေထဲတွင် သရုပ် ဖော်ထားသည့်အတိုင်း တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နှင်းကမ္မလာအောက်တွင် ရည်မွန်ဦးစာပေ

မြစိမ်းမြိုင် စံအိမ်ကြီးသည် ဝပ်စင်းနေသည်။ ဟော်လီကတော့ ပျော်နေသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ ပျော်သည်။ အံ့ပြည့် အံ့ပျော်သည်။ သူ့အတွက် ကာလယန္တရားအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားပြီ။ သည်ညကား နာတာလူးပွဲတော်ည။ သည်ညတွင် သူနှင့်အတူ မောင်ရှိနေမှာ သေချာပြီဆိုတော့ သူ၏ အဖော်မဲ့ နှစ်များသည် အငွေ့ပျံ ပျောက်ကွယ်သွားကုန်ပြီပေါ့။

ညဉ့်ဝတ်ရုံခြုံထားပြီး ညပ်ဖိနပ်စီးထားသည့် ကလေးတန်က ဟော်လီနောက်သို့ ရောက်လာသည်။ ဆံပင်တွေ ပွဖောင်းဖောင်း ဖြင့်။ သူက ချစ်ဇနီးကို နောက်ဘက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်၏။ ဟော်လီ နားရွက်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ့ခဲဆော့ကစားသည်။ ဟော်လီမှာ မထင်မှတ်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့် တုန်သွားသည်။

ချမ်းနေပြီလား ညင်သာစွာ မေး၏။

အို ... မောင်ရယ် ! မောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့ အတွက် အရမ်းကျေနပ် နေရပါတယ်။

အမျိုးသမီးကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်မနေဘဲ နောက်ဘက်မှ ပင် နမ်းလိုက်၏။

အိမ်ပြန်လာရတဲ့အတွက် မောင်လဲ အရမ်းကျေနပ်ရပါ တယ်ကွယ်။

ဟိုးအဝေး ရွာကလေးဆီမှ ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်း သံများ လွင့်ပျံလာသည်။ ဟော်လီက အေးစက်မှုနိပ်ပါးသည့် ည၏ တေးသံသာ လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ခုချိန်ဟာ သာယာကွင်းမြို့နယ်မှာ ညဉ့် သန်းခေါင်ယံပဲ။ ဒီနှစ် နာတာလူးပွဲကတော့ ကျွန်မတစ်သက်မှာ အပျော်ရဆုံး နာတာလူးပွဲပါပဲ။ မောင်ရယ်။

နာတာလူးပွဲတော်ချိန်တိုင်း မင်း ဒီစကားပြောနေကျပုံဟာ 'တစ်နှစ်ပတ်လုံးမှာ ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်မအမြတ်နိုးဆုံး ထင်ပါရဲ့နော်'

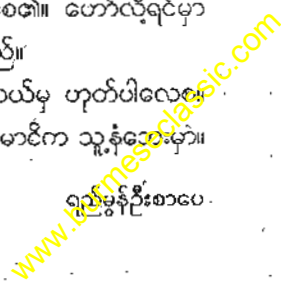
ကလေးတန်က အမျိုးသမီးကို နမ်းသည်။ အနမ်းကို မခွာ။ ဆက်နမ်းနေသည်။ သည်အနမ်းက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အိပ်ခန်းဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ အိပ်ခန်းထဲရှိ မီးလင်းဖိုမှ မီးကျိခဲများမှ မီးရှိန်လျော့နေပြီ။ လိမ္မော်သွေး အလင်းရောင်တန်းများသာ ဖြာထွက်နေ၏။ သူတို့အိပ်ခန်းကြီးသည် အိပ်မက်များကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်စွမ်းသည့် နှင်းဆီဓမ္မရာကြီးနှင့် တူ၏။

ဟော်လီမှာ ဝမ်းသာကြည့်နူးလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်မကျဘဲ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

လူသားတွေ တီထွင် ဖန်တီးထားသည့် ကလေးကစားစရာ များထဲတွင် ဤလျှပ်စစ်ရထားကလေးသည် စိတ်ကူးညာဏ် အကောင်းဆုံး ကစားစရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ရထားကလေးက ပုံစံငယ်ရွာကလေးများကို ကွေ့ပတ်သွားသည်။ တံတားများပေါ် ဖြတ်သွား သည်။ လိုဏ်ခေါင်းများအောက်မှ ဝင်သွားသည်။

ဒါကို ကြည့်ပြီး ကလေးတန်လေးလည်း သူ့တွေးသလိုပင် တွေးနေကြောင်း ဟော်လီသိနေသည်။ သားငယ်၏ မြူးတူးစွာ အော်ဟစ်သံများ၊ လက်ခုပ်သံများသည် သူတို့ရှိနေသည့် စာကြည့်ခန်းကို ပျော်ရွှင်မှုလှိုင်းများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေစေ၏။ ဟော်လီရင်မှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများဖြင့် မောက်လျှံ နေပါသည်။

ဪ ... ခု ဖြစ်နေတာတွေ တကယ်မှ ဟုတ်ပါလေဗျာ။ ကလေးတန် အိမ်ပြန်ရောက်နေခြင်း။ သားတော်မောင်က သူ့နံ့ဘေးမှာ။

သားအဖတွေ နာတာလူး လက်ဆောင်များဖြင့် ဆော့ကစားလျက်။
ရထားကလေးသည် 'အယ်လ်ဘာနီ' ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထား
သည့် ဘူတာဆီသို့ ခုတ်မောင်းနေသည်။

'ခုရပ်မယ့် ဘူတာကတော့ ဗာဂျီးနီးယားစီးတီး ဘူတာ
ဖြစ်ပါတယ် ၊ စင်ထရယ်စီးတီး ၊ ဘူလ်ဒါ ၊ ဒင်ဗာသို့ ခရီးဆက်မည့်
ခရီးသည်များ ယခုရပ်မည့်ဘူတာမှာ ရထားပြောင်းစီးရပါမယ်ရှင်'
ဟော်လီက သံနေသံထားဖြင့် ကြေညာသည်။

'ဒင်ဗာ ဟုတ်လား ၊ ကိုယ်တို့ အယ်လ်ဘာနီဘူတာကို
ဝင်နေတာလေ ၊ ဘူတာမှာ ရေးထားတာကို မဖတ်တတ်ဘူးလားကွ'
ကလေးတန်ကြီးက မြှောက်မေး၏။ နောက်ပြီး ရထားလမ်း လုပ်
သားဆောင်း ဦးထုပ်ဖြင့် သားနားနေသည့် ကလေးတန်ကလေးကို
ငေးကြည့်နေသည်။

'ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းလောက်နဲ့ ဖတ်လိုမှရပါဘူးရှင်'
ဟော်လီ ခုပ်ဖြူးဖြူးပြော၏။ ကလေးတန်က ဇနီးသည်အား
မြတ်နိုးစွာ လှမ်းကြည့်ရင်း

'မင်းမှာ အလှပဆုံး စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းကိုယ်တစ်ခါမှ ပြောမပြုဖူးဘူးလားဟင်'

'အဲဒါ ဟုတ်မဟုတ် မောင်သိရမယ့် အချိန် အခုရောက်နေ
ပြီလေ'

'ဖေကြီး ရထားဆက်မောင်းအောင် လုပ်ပေးပါ'
သားငယ် တောင်းပန်တော့ ကလေးတန်က 'ဟုတ်ကဲ့ပါ
ခင်ဗျား' ဟု ကြွေးကြော်၏။ ထိုနောက် ဟော်လီအား ပြုံးစေစေဖြင့်။

'သူ အိပ်သွားမှပဲ မင်းနဲ့ ဒင်ဗာမှာ တွေ့ကြတာပေါ့'
သားငယ်၏ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့် ခေါင်းကို ချစ်စနိုး

ထိုးဖွ ဆော့ကစား လိုက်၏။

'ကျွန်မကလဲ တွေ့ချင်နေပါသတဲ့ရှင် ၊ ကျွန်မက ရထား
လမ်း လုပ်သားတွေဆို နဂိုကတည်းက ညွတ်ချင်ချင်ပေါ့'

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာသည်။ ဤမျှ ကြည့်နူး
မွေ့လျော်ဖွယ် အပေးအယူမျှနေသည့် ဝန်းကျင်ထဲသို့ ဒေါသဟကြီး
ဝင်ရောက် နောင်ယုက်လာသည်အသံ။ တယ်လီဖုန်းရှိရာဆီသို့
ဟော်လီရော ကလေးတန်ပါ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ ကလေးတန် ထိုင်ရာမှ ထ၏။ တယ်လီဖုန်း
ဆီသို့ သွားသည်။ ထိုဒက်တွင် ဟော်လီက ကလေးတန်လေးကို လှမ်း
ကြည့်မိ၏။ ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် ကြွတက်လာသည့် စိုးရိမ်သောက
များကို ချိုးနှိမ်ဖိနှိပ်နေရ၏။

'ဟဲလို ... ဟုတ်ပါတယ် ၊ ခုပြောနေတာ မစ္စတာ အင်ဒါ
ဆင်ပါ'

စကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် 'နိုင်ငံခြားရေး
ဝန်ကြီး ဆက်နေတာကွ' ဟု ဟော်လီအား လှမ်းပြောသည်။ အမျိုး
သမီးမျက်လုံးတွေထဲမှ ရွန်းလက်တောက်ပြောင်မှုများ ဖြည်းဖြည်းချင်း
မေးမှိန်သွားသည်။ လေကြမ်းအူတိုက်ခံလိုက်ရသည့် မီးတောက်
ကလေး ငြိမ်းသေသွားသည့်ပမာ။

'မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ ၊ ပျော်ရွှင်စရာ နာတာလူးပွဲတော်ချိန်ပါ ၊
ဧပြီ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ၊ ခင်ဗျာ ... ဘယ်မှာ ၊ မြောက်အာဖရိက
ဟုတ်လား ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ၊ သိပါတယ် ၊ ကျွန်တော် သဘော
ပေါက်ပါတယ် ၊ ဘယ်တော့လောက် သွားစေချင်လို့လဲ ၊ ဧပြီ ...
ဟုတ်ကဲ့ ၊ နားလည်ပြီ'

ဟော်လီအင်ဒါဆင်၏ အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော မျက်လုံး

များက ဒင်ဗာသို့ ဆက်လက်ခတ်မောင်းနေသော ရထား ကလေးကို
ငေးကြည့်နေသည်။ သားငယ်ကတော့ ပျော်ရွှင်မြူးပျံ့စွာ ဟစ်ကြွေးလျက်။
စိတ်နှလုံး နောက်ကျိဖွယ် ထိုခဏငယ်အတွင်း သူ့ ကိုယ်သူ
လေးနှစ်သမီးအရွယ် ဝိဘိကလေးငယ်လေး ပြန်ဖြစ်သွား လိုက်ချင်၏။
သို့မှ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ရင်နာခြင်းဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ နိုင်မည်
မဟုတ်လား။

သားငယ်ကတော့ 'ဟေး' ဟူသော အသံကို ဝမ်းသာအလဲ
အော်ဟစ်လိုက်၏။

*

မောင့်အဝတ်အစားများကို ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး ပေးခြင်းကား
စိတ်အပင်ပန်းရဆုံး လုပ်ငန်းတစ်ခုပေတည်း။ ဟော်လီက မောင့်
အဝတ်အစား တစ်ထည်ချင်းကို တယုတယ ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ကြည့်
သည်။ လက်ချောင်းကလေးများက အဝတ်သေတ္တာထဲသို့ ဆက်မထည့်
ချင်။ ပြန်သိမ်းဖို့ပဲ အားသန်နေသည်။ ထူထဲသော အဖြူရောင်
ဆွယ်တာတစ်ထည်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ သေတ္တာထဲ ထည့်သည်။
ပြီးမှ လက်တွန့်သွားကာ

'မြောက်အာဖရိကမှာ ပူလား အေးလား ဟင်'
လည်ပြန်လှည့်ပြီး မေးသည်။ ကလေးတန် ရုပ်အင်္ကျီတွေ
တပွေ့ကြီး သယ်ပြီး ပေါ်လာသည်။

'မြောက်အာဖရိကဟာ အာလူးမီးမှတ်နဲ့ တူတယ်လို့ မပြော
ကြတာပဲကွဲ' ဟု ခင်ရွှင်ရွှင်ဖြေသည်။

'ဒါဆို သားရေလက်အိတ်တွေ ယူသွားမှာပေါ့'
ကလေးတို့က ရုပ်အင်္ကျီတွေကို ခုတင်ပေါ်တင်ရင်း
'အဲဒီ လက်အိတ်တွေမပါဘဲ ဘယ်ခရီးမှ မသွားဘူးမှတ်'

'မြောက်အာဖရိကဆိုတာ ဘယ်လိုနေလဲ သိရအောင်
သားငယ်နဲ့ ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ချင်လိုက်တာမောင်ရယ် ။ ဒေသန္တရ
ဗဟုသုတလဲ ရအောင်ပေါ့'

'အန္တရယ် ကြီးလွန်းတယ် မိန်းမရေ ။ အဲဒီမှာတော့ အချိန်
မရွေး ထပေါက်ကွဲနိုင်တဲ ယမ်းအိုးကြီးဖြစ်နေတာ'

ဟော်လီ တကိုယ်လုံးရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။
ရင်ထဲမှ မကျေနပ်ချက်များကို ထိန်းမထားနိုင်တော့ ။ မြောဖို့ စကား
လုံးရှာနေသည်။

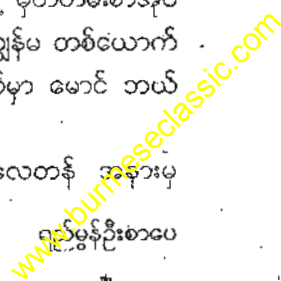
'ဒီမယ် မောင် ။ ကျွန်မဟာ မောင့်မယားအဖြစ် ရှိနေပါ
သေးတယ်နော် ။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်အားဖြင့်ပေါ့ ။ ကျွန်မ မောင့်မယား
အဖြစ် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံယူချင်ပါတယ်'

'ဟေ့... ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းဟာ မောင့်မယားပဲဟာ'
ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ပြော၏။ ပြီးမှ 'နေပါဦး ။ ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကား
တွေ ပြောနေရတာလဲကွဲ'

ဟောလီ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူ
လျက်။

'ကျွန်မက မောင့်ဘဝမှာ ပါဝင်ခွင့်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ကျွန်မက မောင့်ဘဝရဲ့ ခန်းမြှောင်ကလေး တစ်ခန်းအဖြစ်နဲ့
ရှင်သန်နေရတာပဲဟာ၊ ကျွန်မမှာလေ အချိန်တိုင်းလိုလို မောင့်
အကြောင်း သိရဖို့ သတင်းစာတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်
တွေထဲပဲ အသည်းအသန် လိုက်ဖတ်နေရတာ၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်
တည်း နေရတဲ့အချိန်အားလုံးရဲ့ တစ်ဝက်လောက်မှာ မောင် ဘယ်
ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းတောင် မသိခဲ့...'

သူ့အသံပြတ်တောက်သွားသည်။ ကလေးတန် အနားမှ

ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ထိန်းနိုင်အောင် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားနေရသည်။ ကလေးတန် သူ့နောက်နား ကပ်ပါလာသည်။ သူ့ကိုကျောဘက်မှ သိုင်းဖက်ထားပြီး ဆွဲထားသည်။

‘အချစ်ရယ် ၊ ကိုယ်ဟာ လက်တစ်ကမ်းအကွာကို ရောက် နေပြီလေ၊ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရယူနိုင်ဖို့’

‘မောင်က ဘာကိုများ လိုချင်တယ်မက်နေတာလဲ ဟင်’
စိတ်ဆင်ရဲစွာမေး၏။

‘ကိုယ်တို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ရဲ့ ရောဂါကို မင်းမကြားမိဘူးလား ဟော်လီရယ်၊ မင်းမှာကော ဝါရှင်တန်ဝေဒနာ မရှိဘူးလားဟင်’

‘မောင် ဝါရှင်တန်ကိုမက်မောလဲ ဘာဖြစ်လို့ မြောက် အာဖရိက သွားနေရလဲ’

သူ့အမေးကို ပြန်ဖြေသည့် ကလေးတန်အသံ အားနှင့်အင် နှင့် ဖြစ်လာသည်။

‘မြောက်အာဖရိကလို နေရာမျိုးကျတော့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ အရမ်းတက်လာနိုင်တယ်ကွ၊ အခက်အခဲပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်း ပစ်နိုင်ခြင်းဟာ သိသင့်သိထိုက်သူတွေ အာရုံစိုက်လာစရာ အကြောင်း တစ်ခုပဲလေ’

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ဆိုလျှင်လည်း သည်စကားမျိုးပဲ ပြောမှာ ဧကန်မလွဲ။ သို့သော် သည်စကားကို ဟော်လီကတော့ လက် မခံချင်။ ကလေးတန်က ဆက်ပြောနေသည်။ သူ့အသံမှာ စိတ်အား ထက်သန်မှုကြောင့် မြင့်တက်နေသည်။

‘ကိုယ့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်အတွက် ကိုယ်ရှင်သန်နေ တယ်ဆိုတာ သာဓက ပြရတော့မယ် ဟော်လီ၊ ကိုယ်ဟာ ငွေပုံဖော် မှာ ထိုင်နေတဲ့ သူလိုကိုယ်လို လူချမ်းသာတစ်ဦးရဲ့ ဒွားမျိုးမဟုတ်ဘူး ရည်မွန်ဦးစာပေ’

ဆိုတာ လက်တွေ့ပြရတော့မယ်’
ကလေးတန်က ဟော်လီကိုယ်ခန္ဓာကို သူ့ကိုယ်ဆီသို့ ဆွဲကပ် လိုက်၏။

‘မကြာခင်ကာလအတွင်းမှာ မင်းဟာ အထက်လွှတ်တော် အမတ်ကတော်ဖြစ်တော့မှာပါ မိန်းမရာ၊ အဲဒီအခါကျ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဝါရှင်တန်မှာ အခြေချကြတာပေါ့၊ အဲဒီခါကျ မင်းအနား မှာ ကိုယ်ကပ်နေလွန်းလို့ မင်းအော့ကြောကြီး ဆယ်ခါလန်လာ လိမ့်မယ်နော်’

‘အို မောင်ရယ်၊ မောင်သာ ကျွန်မ အနားမှာ ရှိနေပါစေ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို မဖြစ်ပါဘူး’

‘ကဲ ဒါဆို မြောက်အာဖရိက ခရီးစဉ်ကို မင်း သဘောတူ တယ်လို့ပြော၊ မင်း သဘောမတူဘူးဆိုယင် ကိုယ် မသွားဘူး’

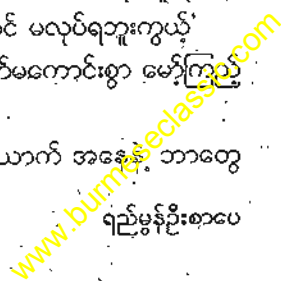
ဟော်လီ မျက်ရည်စတွေ့ကို ခါထုတ်လိုက်၏။

‘မောင်ရယ် မောင် ဘာကိုပဲ လိုချင်လိုချင် အဲဒါကို ကျွန်မ လဲ မောင့်အတွက် လိုချင်ပါတယ်၊ ကျွန်... ကျွန်မလေ မောင်နဲ့ အတူ ဘဝကို ဆိုးတူကောင်းဖက် မျှဝေခံစားချင်တာပါပဲ၊ မောင့်ကို ပါရမီဖြည့်ချင်တယ်လေ’

‘မင်း ဖြည့်ရမှာမိကွာ’ ပျိုမျစ်နနယ်သော သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ပွင့် လန်းဆန်းလာသည်။ ‘တက်လမ်း အလားအလာ သိပ် ကောင်းနေတဲ့ လွှတ်တော် အမတ်ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ ဇနီး ချောလေးက ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရဘူးကွလို့’

လင်တော်မောင်အား ဟော်လီ စိတ်မကောင်းစွာ မော်ကြည့် လိုက်၏။

‘လွှတ်တော်အမတ်ကတော်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာတွေ ရည်မွန်ဦးစာပေ’

များလုပ်စရာရှိလို့လဲ မောင်ရယ်

ကလေးတန် ဖျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြရင်း

'အမတ်မင်းကို ချစ်ဖို့ပဲပေါ့'

သူတို့၏ နှုတ်ဆက်အနမ်းမှာ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့လင်တော် မောင်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည်ဆုံဆည်းရချိန်ထိ ဟော်လီ ရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းတသနေရမည့် အနမ်း။ သို့တိုင် တိတိပပ ပြောပြ နိုင်စွမ်းမရှိသည့် စိတ်လေးနေခြင်းကိုမူ ဖျောက်ဖျက်လို့မရ။ နှလုံးသား ကို တရွရွကိုက်စားနေသည့် လွမ်းမောစိတ်။ မောင်နှင့်ဝေးကွာနေရ မည်ကို စိုးရွံ့သည့်စိတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... သူတို့ရဲ့ တောက်ပသော အနာဂတ် ကာလအတွက် မောင်က ကတိတွေ အတန်တန်ပေးလွှားပြီပဲ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝသည် ပုံစံသစ်ဖြင့် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စဖို့ မဝေးတော့ပြီဟု ဟော်လီ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲမှတ်ယုံကြည်လိုက် မိပါသည်။

x x x

အခန်း (၅)

ရင်သွေးငယ်တစ်ယောက်အား သူ့ဖေဖေ အိမ်ပြန်မလာ နိုင်ခြင်းမှာ သူ့ဖေဖေတွင် တခြားအလုပ်တွေ များနေ၍ ဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုပြောပြရပါ။ ရှင်းပါသည်။ သားငယ်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မတ်မတ်ထိုင်ခိုင်း။ သူ့ဖေအေ ရေးပေးလိုက်သည့်စာကို သူ့ဖေအေ လေသံမျိုးဖြင့် ဖတ်ပြ။ သူ့ဖေအေ၏ မေတ္တာအငွေ့အသက်လည်း ပေါ်လွင်ပစေပေါ့။ သို့မှသာ သားငယ်က သူ့ဖေဖေ သူ့ကို ပစ်ပယ် မထားကြောင်း ယုံကြည်သဘောပေါက်မည်လေ။

ဟော်လီက ကလေးတန်ကြီး၏စာကို ဖတ်ပြတော့ သားငယ်က အာရုံစိုက် နားထောင်သည်။ သို့တိုင် သူက လျှပ်စစ်ရထား လေးကို စိတ်ဝင်စားနေဆဲ။ ရထားဝယ်ပေးခဲ့သည်မှာ ရတီသတ္တ

ပတ်ပေါင်း တော်တော်ကြာနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ရထားလမ်း လုပ်သားဆောင်း ဦးထုပ်ကို မက်မောဆဲ။ ကလေးတန်ကြီးက သူ့စာထဲတွင်

ဒီက အနေအထားတွေက ကိုယ်ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ရွှပ်ထွေးနေတဲ့အကြောင်း မင်းတို့ သားအမိ သိအောင် တိုတို တုတ်တုတ်ပဲ ရေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်တော့ သီတင်းပတ်ပေါင်း တော်တော်များများ ကြာအောင် ဒီမှာဆက်နေရဦးမယ့် ပုံပဲ။ မြောက်အာဖရိကက ကိုယ်မျှော်မှန်းထားတာနဲ့ တခြားစီပဲ။ ဒီက လူတွေကိုယ်တိုင်ကိုက သူတို့ကို ကိုယ်တို့ကူညီဖို့ အားထုတ်နေတယ်ဆိုတာ သဘောမပေါက်ကြ ...

သူတို့ကို နှောင့်ယှက်သည့်အနေဖြင့် စားပွဲပုကလေးပေါ်မှ ပန်းရောင်တယ်လီဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ သားငယ်က မျက်နှာကို စူလိုက်၏။ ဟော်လီ ရယ်မောရင်း တယ်လီဖုန်းဆီ သွားသည်။

‘ဟဲလို ... အိုး မင်စီ၊ နေကောင်းရဲ့လား’

သည်ရက်များအတွင်း မင်စီက သူ့ကို တယ်လီဖုန်းတဆက်တည်း ဆက်နေသည်။ မင်စီကား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ညှို့ခံပွဲတွေ၊ မိတ်ဆုံပွဲတွေမရှိလျှင် မနေတတ်သူ။ ထိုသို့သော လူစုလူဝေးထဲတွင် လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်လို တဖျပ်ဖျပ် လူးလားပျံသန်းနေရမှ ကျေနပ်သူ။

‘သူငယ်ချင်းရေ ဒီည ဖေးလ်ဘင်တန်ကို လူလွတ်အနေနဲ့ လာဖို့ ကိုယ်ဖိတ်ထားတယ်ကွ၊ သူမင်းကို ခုနစ်နာရီခွဲလောက် လာခေါ်လိမ့်မယ်လေ၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား’

‘အရေးထဲ ကိုယ်ခေါင်းက ပွင့်ထွက်မတက် ကိုက်နေတယ် မင်စီရ၊ ခုလေးပဲ မင်းဆီဖုန်းဆက်ပြီး မလာနိုင်တော့ကြောင်း

တောင်းပန်မလို့’

မင်စီတစ်ယောက် ဆယ်လေးဆက်မြောက် လူဝီဘုရင် လက်ထက်က စာရေးစားပွဲကြီးပေါ် တင်ပါး လွှဲတိုင်ရင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမည့် မျက်နှာကို ဟော်လီ မြင်ယောင်ကြည့်၏။ မင်စီဘယ်ရင် တန်က အဲသည်လို ဝိရောဓိတွေ ပေါင်းစပ်နေသူ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က တော့ အရမ်းခေတ်ဆန်သည်။ အရမ်း ခေတ်ရှေ့ပြေးသည်။ သို့သော် သူက ပြင်သစ်ရှေးဟောင်း လက်ရာ ပရိဘောဂများကိုလည်း အင်မတန် မြတ်နိုးသည်။

‘မင်း ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ကိုယ်လက်မခံဘူး ဟော်လီ သူငယ်ချင်း။ ကလေးတန်ရဲ့နေရာမှာ အစားဝင်ပေးဖို့ ဖေးလ်ကို ကိုယ်ပြောပြီးသား။ မင်းယောက်ျားက ခရီးယာယီများတဲ့ လူ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ မင်းက ယောဂီမလို တောမှီရမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ နောက်ပြီး ခုပွဲက လူနည်းနည်းလေး ဖိတ်ထားတာကွ။ မင်းမလာရင် ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံ အစီအစဉ်တွေ ကိုးရိုကားရား ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့’

ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေနေ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပျက်နေနေ မင်စီဘယ်ရင်တန်၏ ထိုင်ခုံအစီအစဉ်ကိုတော့ ဘယ်သူကမျှ ကမောက်ကမဖြစ်အောင် လုပ်လို့မရ။

ဟော်လီ သက်ပျင်းချကား

‘ကဲ ... ခုမှတော့ မင်စီ ...’

‘မင်းလားမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ဟော်လီ’

‘မင်စီ ၊ မင်းဟာ ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလို မရပါလားနော်’

‘ဟုတ်ပြီ ၊ ဒါမှ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကွ၊ ညကျမှတော့လေ’

မင်စိ စကားဖြတ်ခွက်၏။ ဟော်လီ စကားပြောခွက်ကို တယ်လီဖုန်းအုံပေါ် ညှင်ညှင်သာသာ ပြန်တင်သည်။ မင်စိ ဘယ်ရင် တန်ကား ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပိုင်းတွင် တည်ငြိမ်လေးနက်မှု မရှိဟု ထင်မြင်ယူဆရသူ။ သို့ပေမယ့် ဟော်လီက သူ့ကိုတော့ ခင်သည်။ တစ်နှစ်အတွင်း အအောင်မြင်ဆုံး အပျိုဘော်ဝင်စ မိန်းကလေး ဘဝမှသည် တစ်နှစ်အတွင်း အထင်ရှားဆုံး တစ်ခုလပ်ဘဝကို ဣန္ဒြေမပျက် ကူးပြောင်းလာနိုင်သူကား မင်စိ။ သည်ဖြစ်ရပ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ သာယာကွင်း မြို့နယ်မှာ ဘယ်သူမျှ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး ပြောမနေ။ မင်စိကတော့ သာ၍ပင် ဂရုမစိုက်သေး။ လူ့ဘဝမှာ ဒါမျိုးတွေက ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ရနေကျ မဟုတ်လား။ သမာရိုးကျ ဇာတ်လမ်းများ မဟုတ်လား။ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျား တစ်ယောက်ယူမည်။ သည်ယောက်ျားသည် သူ့နှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ခြင်းမရှိလျှင် ကွာရှင်းပစ်လိုက်မည်။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူရုံပေါ့။ မင်စိ ဆိုသူက အချစ်နှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်ခြင်းကို ကိုယ်ပိုင်မှု ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖြင့် ခွဲခြား သတ်မှတ်တတ်သည်။ သူက ချစ်စရာကောင်းသည်။ တက်ကြွ ဖျက်လတ်သည်။ ဉာဏ်ရည် ထက်မြတ်သည်။ သာယာကွင်းမြို့နယ်၏ 'ကွမ်းတောင်ကိုင်' ဟု သတ်မှတ်ရလောက်အောင် ရုပ်ပိုင်းအလှရှိသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည်။ သူ၏ နှလုံးသားရေးရာကို လူသိရှင်ကြား ကြေညာတတ်သူမဟုတ်။ နှလုံးသား တံဆိပ်ကို ရင်ညွန့်တွင် ချိတ်တွဲ ကြေညာတတ်သူမဟုတ်။ တကယ့်လို ထိုသို့ ထိုးချိတ်ခိုမိလျှင်လည်း နှလုံးသား တံဆိပ်ကို 'တီဖန်နီ' ကုန်တိုက်ကြီးမှ ဝယ်ယူထားသည့် စိန်ရွှေ ကျောက်သံပတ္တမြားများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားမည်ဟု ကေနံမှချပင်။

မင်စိနှင့် ဖေးလ်ဘင်တန် တို့အကြောင်း ဟော်လီ စဉ်းစား

မိ၏။ ခေါင်းထဲ ဖျက်ခနဲ ပေါ်လာသည့် မိန်းမတွေ့ကလေးတစ်ခု။ မင်စိနှင့် ဖေးလ်ဘင်တန်တို့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းမှ ရှိကြရဲ့လား။

မေကြီး ... ဖေကြီးစာကို ဆုံးအောင် ဖတ်ပြလေ

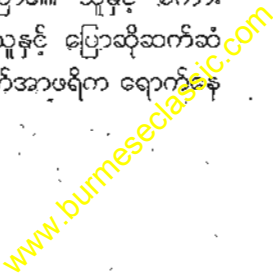
ကလေးတန် စိတ်မရည်နိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းစုလျက် ပြော၏။ သူ့ရထားလေးပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကိုလည်း ခေါက်သည်။

ဟော်လီ လိုက်လျော၏။ နှလုံးသားမှ နွေးထွေးသော ရသကို ခံစားလျက်။ သူကတော့ သည်နှလုံးသား တံဆိပ်ကို သူ့ရင်ညွန့်တွင် ချိတ်တွဲ ကြေညာထားပြီးသား။

ဧည့်ခံပွဲမှာ လူစုကလေးတွေ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုဖြင့် ပြန်ကျနေသည်။ အခန်းထဲတွင် ဖုံးလွှမ်းနေသည်မှာ ဖန်ခွက်ချင်း ထိခတ်သံများ။ သေရည်တန်နီးကြောင့် လေးတွဲနေသော လေသံများ။ မည်မည်ရရ အကြောင်းမရှိဘဲ ရယ်မောလိုက်သော ရယ်သံများ။

ဖေးလ်ဘင်တန်က ပါလစ်ရောင် တောက်ပြောင်နေသော စန္ဒရား အသေးစားကလေး၊ ရှေ့တွင် ထိုင်နေ၏။ လက်ချောင်းများက စန္ဒရား ခလုတ်ကလေးတွေပေါ် လေးလေးမှန်မှန် လှုပ်ရှားလျက်။ သူ၏ 'မောင်စိတ်ကူး' တေးသံသာက အခန်းထဲမှ အသံဗလံများကို လူးကာ လွန်ကာ တိုးထွက်နေ၏။

မင်စိနှင့် ဟော်လီက ဖေးလ်နံဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ မင်စိမှာ ခါတိုင်းလိုပင် တက်ကြွ မြူးရွှင်လျက်။ နောက်ဆုံး ကြားသိထားရသည့် သတင်းများ ဖြစ်ရပ်များကို ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချိန်တစ်ခုပြော၏။ အားရပါးရပြော၏။ သွက်သွက်လက်လက်ပြော၏။ သူနှင့် စကားပြောရသည်မှာ အားကျစရာ။ အားရှိစရာ။ သူနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံနေရခိုက်တွင် ကလေးတန်တစ်ယောက် မြောက်အာဖရိက ရောက်နေသည့်အကြောင်းကိုပင် ဟော်လီ မေ့နေမိ၏။

သို့တိုင် သူ့စိတ်ထဲရှိတိုးတိုးရှန်တန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သည်
ည သူ့ဝတ်ဆင်လာသည့် အစိမ်းရောင်ဂါဝန်မှာ ပခုံးသိုင်းကြိုးမပါ။
သည်တော့ သူ့ကျောပြင်ကြိုး ပြောင်တလင်း ဖြစ်နေသည်လေ။
ဖေးလီဘင်တန်၏ မက်မောသော အကြည့်များက သူ့ကိုယ်ပေါ် ဝဲနေ
သည်ကိုလည်း ဟော်လီ သတိထားမိနေသည်။ သေချင်းဆိုး ဖေးလီ
ဥာင်တန်။ သူ့မျက်လုံးတွေက မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဝတ်အစား
ချွတ်ကြည့်တတ်သည့် မျက်လုံးမျိုးတွေ။

‘အေမိကတော့ အံ့ရောဟေ့၊ လူမမြင်ရဘဲ ဘယ်လီဖုန်းနဲ့
ချိန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့သတဲ့လေ၊ အဲဒီလူက ဘယ်သူ
ဖြစ်နေတယ် အောက်မေ့လဲ၊ အယောင်ဆောင် ရွှေမင်းသားကလေး
လေ’

မင်စီ အားတက်သရော ပြောပြနေတော့ ဟော်လီ ရယ်
သည်။ ဟာသု ဇာတ်လမ်း အဆုံးတွင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မည်ကို
မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ သည်လောက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့်
တစ်ယောက် ရွှေမင်းသားနှင့် မဆုံဆည်းရဘဲ ဗရတ်သုတ်ခကောင်နှင့်
ဆုံဆည်းနေရလျှင် ဘယ်လောက် ကသိကအောက် ဖြစ်လိုက်မလဲ။
အေမိက သာယာကွင်းမြို့နယ်တွင် အလွန်တရာ အရက်အကြောက်
ကင်းသည့် သူဌေးမလေးဟု နာမည်ကြီးနေသူ။

‘ကိုယ်တော့ မကြားမိပါဘူးဟယ်’

‘အမယ်လေး၊ မင်း ဒီသတင်းတောင် မကြားမိဘူး၊ ဟုတ်
လား၊ ကိုယ်ဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲ ဟော်လီရယ်’

‘ကိုယ်လဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကာလနဂါးကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ
ဖြစ်နေပြီလေ၊ ကိုယ်က ခေတ်နောက် ကျန်နေပြီကွ’
မင်စီက ဟော်လီ ပါးလေးကို တို့ထိကာ

‘မင်း လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်စေနဲ့ကွ၊ ဆောင်းတွင်း
မှာ ဂူအောင်းနေတယ်ဆိုတာ ဝက်ဝံတွေမှကွ’

ဟော်လီ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်မီ မင်စီ အခန်းဟိုဘက်
ထောင့်ရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ
အရောင်လက်သွားသည်။ လက်လှမ်းပြုပြီး လျှောက်သွားသည်။
ဟော်လီသက်ပြင်းချ၏။ ဖေးလီဘင်တန်ဘက် လှည့်လိုက်တော့ ဖေးလီ
က ထိုင်နေသည့် ခုံတန်းပေါ်တွင် တစ်ဖက်သို့ ရွှေပြီး ဟော်လီ ထိုင်
သာအောင် နေရာပေး၏။ ဟော်လီက ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို
ဖူးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

ဖေးလီက စန္ဒရားခလုတ်များကို ညင်သာစွာ တို့ထိဆော့
ကစားနေဆဲ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဟော်လီကို ကြည့်နေသည်။ သူ့
အကြည့်ကို သရုပ်ခွဲရမည်ဆိုလျှင် ‘မြိန်ရေရှက်ရေ’ လို့သာပြောရ
မည်။

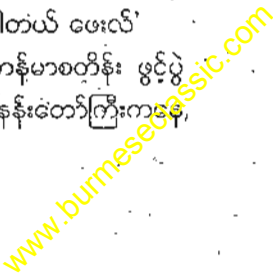
‘ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ယင် ကျွန်တော်
တော့ ခင်ဗျားကို ဒီလောက်အကြာကြီး ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ’

‘လူပျိုစစ်စစ်တွေကတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲ ကြည့်တတ်မြင်
တတ်ကြတယ်ရှင်’

ဟော်လီမအောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်ပက်လိုက်၏။ ဖေးလီ၏
မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားကာ

‘ကျွန်တော် အရှိက်တည့်တည့်ကို ထိုးမိတာပဲ ဟော်လီရေ’
‘ရှင်ကို ကျွန်မခင်မင်ပါတယ် ၊ ကြိုဆိုပါတယ် ဖေးလီ’

‘လာမယ် သောကြာနေ့၊ ရော်ဂျာနဲ့ ဟန်မာစတိန်း ဖွင့်ပွဲ
အခမ်းအနားကို သွားကြမလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရေခဲနန်းတော်ကြီးကနေ
လွတ်အောင် ရုန်းထွက်လာနိုင်ပါ့မလား’

'ဒါ မေးနေရမယ့်မေးခွန်း၊ မဟုတ်ပါဘူးရှင်'

မေးလ်၏ လက်ချောင်းတွေ စန္ဒရားခလုတ်များ ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်နေပြီ။

'မဟုတ်ဘူးလားလို့၊ ဒီညအဖို့ ခင်ဗျားအဲဒီကနေ ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်လာသူ မဟုတ်ဘူးလား'

သူ့မေးခွန်းက ဟော်လီအား စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်း။ အသံ မကျယ်လွန်းသည့်တိုင် ဟော်လီ မျက်နှာတည့်တည့်ကို ကြည့်မေး လိုက်သည့်မေးခွန်း။

'အဲဒါ ကြည့်နူးစရာအလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲရှင်'

'စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်ကခင်ဗျား များ ကြည့်နူးနေ သလားလို့ပါ'

မေးလ်၏ ညီစာစားပွဲဝတ်စုံမှ အဝတ်စကြမ်းကြမ်းကြီးက ဟော်လီ၏ အဝတ်မဲ့ပန်းသားကို လာရောက် ပွတ်တိုက်သည့်။ ဟော်လီတွန့်ခနဲ ကိုယ်ကိုကွဲလိုက်၏။

'ကျွန်တော် နောက်ထပ်ပရိယာယ်တစ်ခုသုံးပြီး ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားပါဦးမယ်'

'မေးလ် ကျွန်မတို့ သဘောထားတိုက်ဆိုင်မှုမရှိတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကို စကားနိုင်လုမနေကြဘဲ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံလို့မရ နိုင်ဘူးလားရှင်'

မေးလ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

'ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်၊ သဘောထားတိုက်ဆိုင်မှု မရှိတဲ့ ကိစ္စကကော ဘာများပါလိမ့်ဗျာ'

'ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တာပေါ့၊ ကျွန်မက ကျွန်မယောက်ျား ကို ချစ်စားရုံ၊ ဒီတော့ ရှင်လို့လူ တစ်ယောက်ကို ပေးအပ်ဖို့ ဆိုတာ ရည်မှန်ဦးစာပေ

ကျွန်မမှာ ဘာမှမရှိဘူး'

သူ၏ တုံ့ပြန်မှုရာကြောင့် ဟော်လီ ဆတ်ခနဲကုန်သွားသည်။ သူက ခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောပစ် လိုက် သည်။ အကြီးအကျယ်အူမြူးသွားပုံမျိုး။ သို့တိုင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ အာရုံစိုက်လာအောင်တော့ အသံကျယ် တျယ်ကြီး မရယ်။

'ကျွန်မ ရယ်စရာများ ပြောမိလို့လားရှင်'

'ပြောတာမှ သိပ်ကို ပြောမိတာပေါ့ ဟော်လီရာ၊ အံ့စရာ ကောင်းတာက ခင်ဗျား လူတွေအကြောင်း သိပ်မှ မသိဘဲကို။ ပိုပြီး အံ့စရာကောင်းတာက ခင်ဗျား ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်မသိသေးတာပဲ

စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်မှ လက်ချောင်းတွေကို ပြန်လည် ချုပ်ရှားသည်။ 'မောင်စိတ်ကူး' ၏ သံပြိုင်ပိုဒ်ကို ပြန်တီးနေသည်။ ဟော်လီ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ 'သို့သော် နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်စနောင့် နင်းမဖြစ်ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထ၏။ အခန်း တစ်ဖက်စွန်းရှိ မင်စီဘယ် ခင်တန်ရှိရာသို့ သွားသည်။

ခန်းမကို ဖြတ်ကူးသွားနေခိုက် ပြောင်တလင်းမြစ်နေသည့် သူ့ကျောပြင်မှာ မီးစွဲသလို ပူလောင်နေ၏။

မေးလ်ဘင်တန် သေချင်းဆိုး။ သူ့မျက်လုံးတွေက စပ်စု သွန်းသည်။ ထွင်းဖောက်မွှေနှောက် ကြည့်တတ်လွန်းသည်။

x x x

အခန်း (၆)

အကယ်၍ ဟော်လီအင်ဒါဆင်သည် ဖေးလ်ဘင်တန်နှင့် တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်ပြီဟု ယူဆထားမိလျှင် အမှားကြီးမှားသွားမည် ဖြစ်၏။ သည်ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ဖေးလ်ဘင်တန်လို လူစားများကို စကား လုံးတွေလောက်မျှဖြင့် အပြတ်ဖြတ်လို ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ အနေ အထားက တစ်မျိုးကြီး။ ဟော်လီအင်ဒါ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။

မှန်ပါသည်။ ဟော်လီသည် ယခင်ကပင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ ဖူးသူ တစ်ယောက်ပါ။ အပျိုစင်ကလေးမဟုတ်။ အတွေ့အကြုံကင်း သူမဟုတ်။ အမြင်ကွယ်နေသူ မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမွန်းတင် ချီးပတာမျိုး ဟော်လီ ရှောင်ရှားလေ့ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့မှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အရည်အသွေးများ အပြည့်ရှိနေသည်ကို

သူသိသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးရှိ 'မိန်းမနှင့်ယောက်ျား' များ၏ လွန်ဆွဲပွဲတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လောက်သည့် မိန်းမသား ကြန်အင်လက္ခဏာများ သူ့မှာ ပြည့်စုံကုံလုံသည်ကို သူသိ၏။ သည်လိုရှိကြောင်း သူ၏ ကြည့်မှန်က အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြ နေခဲ့သည်လေ။

သို့သော် ...

သာယာကွင်း မြို့နယ်၏ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ဥပဒေသများမှာ ဟော်လီနှင့် စိမ်းနေပါသည်။ လောကတွင် မလိုင်နစ် လူတန်းစားများနှင့် ကမ္ဘာ့လူများစုဖြစ်သည့် ဆင်းရဲသား လူတန်းစားများသည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပိုင်း၌ သည်မျှလောက်ထိ ဝေးကွာခြားနားမှန်း ဟော်လီ မသိမမြင်ခဲ့။ ဆင်းရဲသားဆိုသည့် လူတွေ၏ ဝန်းကျင်တွင် အိမ်ထောင်ရှိ မိန်းမကို ပြစ်မှားခြင်းမရှိကြ။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ခလယ်တွင် စွပ်ထားသည့် လက်ထပ် လက်စွပ်ကလေးကို မြင်ရုံဖြင့် အနီး အမျိုးသမီးကို ဖြူဖြူစင်စင် ဆက်ဆံကြသည်။ ကာမပိုင်ယောက်ျား ရှိသူဟူ၍ ပြစ်မှားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။

သာယာကွင်း မြို့နယ်မှာတော့ သည်လိုမဟုတ်။ သည်မြို့နယ်က လူတွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ကြပါ၏။ ရာထူးဌာနအရတွေ မြင့်မားကြပါ၏။ သို့ပေမယ့် သူတို့တတွေသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၏ ကမ်းနားနှင့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင် နေထိုင်သူလူဆင်းရဲများထံမှ လူ့ကျင့်ဝတ်များကို လေ့လာသင်ကြား နာယူကြရပါဦးမည်။

ထမင်းတစ်လှုတ် ဟင်းတစ်ဆုပ်အတွက် ပင်ပန်းတကြီး ရုန်းကန်နေရသော လော်ရီကာမောင်းသမားတစ်ဦး အလုပ်ခွင် သွားနေခိုက် သူ့ဇနီးထံ သင်က ပန်းစည်းတစ်စည်း ပို့ပေးလိုက်သည်ဆိုပါစို့။ ထိုကားဆရာက သင့်နာန ကျိုးသွားအောင် ပိတ်ထိုးပါလိမ့်မည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ဒါက လူ့ကျင့်ဝတ်လေး။ အိမ်ထောင် ရေး

ရည်မွန်ဦးစာပေ

လောကရဲ့ ဥပဒေသလေ။

ဖေးလ်ဘင်တန်ကတော့ သူ့ထံ ပန်းပွင့်ဒါဇင်ပေါင်းများစွာ ပါသည့် ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်း ပို့လိုက်သည်။ အဖြူရောင်ကဒီပြားဘူးထဲမှ ငွားငွားစွင့်စွင့် ထိုးထွက်နေသည့် ပန်းများက လှမှလှ။ ပန်းစည်းနှင့်အတူ ကဒီပြားကလေး တစ်ခုကလည်း ကြားကြားရွားရွား။ ကဒီပြားပေါ်မှ စာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ်လျှင် တစ်မျိုးတည်းသော အဓိပ္ပာယ် ထွက်ပေါ်မည်။

'သောကြာနေ့ညကျ ရော်ဂျာနဲဟန်မာစတီန်း ဖွင့်ပွဲကို သွားပြီး ကိုယ်နဲ့အချမ်းမြေရအောင်လေ'

ပန်းသည် လာပို့သည့် ပန်းဘူးကို ခရိုနင်က သူ့ဆီယူလာသည်။ ဟော်လီက ကဒီပြားပေါ်မှစာကို ဖတ်ရင်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်ကို မသိသာအောင် ဟန်လှစ်နေရ၏။ ပို၍ ဆိုးသည်မှာ ပန်းစည်းကို သူ့ဆီပို့ပေးဖို့ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်း ခရိုနင်က ပြောပြသွားခြင်းပင်။ ဪ... ဖေးလ် ပန်းစည်းပို့တာကို အက်စ်တဲလ် သိနေပြီပေါ့။ သည်ပန်းစည်းကို ဝေဖန်စောကြောသော မျက်လုံးများ၊ မနှစ်မြို့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး ပြီပေါ့။

အင်း အက်စ်တဲလ်က ဖော်ရွေပါသည်။ နှုတ်ခွန်းချိုသာရှိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဟော်လီ အရှူးမဟုတ်ပါ။ အက်စ်တဲလ်နှင့် သူသည် ဘယ်သောအခါမျှ အပေးအယူ တည့်မည် မဟုတ်။ စိတ်တူသဘောတူ ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ကလေတန်က ဟော်လီကို လက်ထပ်ယူခဲ့၏။ သည့်အတွက် သူ့မေမေက သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သည်မျှ ရိုးစင်းသည့် အမှန်တရားကလေးကို ကလေတန် သဘောပေါက် လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ပါဘဲကား။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ကြည့်လော၊ ဖေးလ်ဘင်တန်၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာပန်းစည်းကို ခရိုင်မှတစ်ဆင့် သူ့ထံပို့ ပေးစေ၏။ ဤကား နှစ်မြို့ခြင်း မရှိသည့် သူ့သဘောထားကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဖော်ထုတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ဤကား အက်စ်တဲလ် ပညာပြလိုက်သည့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန် တစ်မျိုး မဟုတ်လား။

ကျေးဇူးပဲ ခရိုင်၊ တဆိတ်လောက် ပန်းအိုးထဲမှာ စိုက်ခဲ့ပါလားကွယ်'

ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ စိတ်ချပါ မမ'

တကယ်တော့ ဖေးလ်ဘင်တန်က သူနှင့်အတူ အိပ်ချင်တာပါ။ တခြား ဘာရှိသေးလို့လဲ။ ဖေးလ်ဘင်တန်လို လူစားမျိုးက ဒါအပြင် တခြားဘာများ ဖွတ်သိပ်တောင့်တမှာလဲ။ ပွင့်လင်း ရဲတင်းသော စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ နိုင်သော လူရှုလူပွေတစ်ဦး။ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ ဝံ့ဝံ့စားစား ဝင်နိုင်အောင် ကြံစည်ချောင်းမြောင်းတတ်သူ။

ဟော်လီ စိတ်လက် မချမ်းသာစွာ သက်ပြင်းချမိ၏။ သည်လို အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုမျိုးတွေကို သူနားမလည်နိုင်။ သဘောမပေါက်နိုင်။ အထက်တန်းလွှာ ဝံ့ညံ့ခံပွဲများတွင် ကျင်လည်ကျက်စားနေသည့် တစ်ကိုယ်တော် ဝံ့ပွဲလွှာများသည် သူလို ကလေးတစ်ယောက် အမေကိုပင် ချမ်းသာမပေးကြ ပါကလား။ သူက ဆင်းရဲသား လူတန်းစားများ၏ နိုင်ကျည်သော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မက်မက်မောမောကြီး တောင့်တမိ၏။

သို့သော် ...

ဖေးလ်ဘင်တန်၏ ဝက်ဝံနာနကြီး ကျိုးသွားအောင် ဆွဲထိုးမည့်သူဆိုလို့ နီးနားဝန်းကျင်မှာ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်မည့် ယောက်ျားသားက မြောက်အာဖရိကသို့

ရောက်နေသည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးများကို ဦးစားပေးနေသည်လေ။

သည် ပြဿနာတွင် စိတ်ညစ်စရာ အကောင်းဆုံး အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ၎င်းအချက်မှာ ဖေးလ်ဘင်တန်သည် သူ့မတူအောင် ဆွဲဆောင် ညှိဖြူနိုင်သူ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ တုန်ယင် လှုပ်ခတ်ရသည်ကို ဟော်လီ မသိမဟုတ်။ သတိထားမိသည်။ သူ့ရင်ကို ပြောင်းဆန်စေသည်မှာ မထိတရီ ရိသဲ့သဲ့ မျက်လုံးညိုညိုကြိများပါ။

ဟော်လီ ရှုတည်တည်ဖြင့် ဖေးလ်ဘင်တန်ကို ခေါင်းထဲမှမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ စောစောက ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်သည်။ စာအုပ်က နာမည်ကျော် ရောင်းအစွဲဆုံးစာရင်းဝင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်။ လောက၏အရှုပ်အထွေးပေါင်းစုံမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ရန် ကာရစ်ဘီယံကျွန်းစုများထဲမှ ကျွန်းတကျွန်းဝယ်ပြီး သွားနေသည့် လူတစ်ယောက်အကြောင်း။ သူကတော့ ဝတ္ထုဖတ်သိမ်းကို ကြိုတင်မှန်းဆမိနေသည်။ ဝတ္ထုအဆုံးတွင် ဘယ်သူမျှ လောက၏ဓမ္မတာတရားများမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဟူသော စာကြောင်းမျိုးဖြင့်အဆုံးသတ်ပေးလိမ့်မည်။

လူတွေက ဘဝကို စီစဉ်၏။ ဘဝက လူတွေကို ပြန်ပြီးစီစဉ်၏ဟင်း ... သည်အဆိုအမိန့်ကို သူ့ဘယ်မှာများ ဖတ်မိပါလိမ့်။

သည်စာသားကို ဘယ်မှာ ဖတ်မိပါလိမ့်ဆိုတာ စဉ်းစားရင်း တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန်ကုန်သွားတော့၏။

ကလေးတန်ငယ်က ကစားခန်းကို မျက်စိနှောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရှုပ်ပွဲနေစေ၏။ မိမိဆုံးမ ဖေဆုံးမ သားလေးတစ်ယောက်လို။ စည်းပျက်ကမ်းပျက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို။ ဖြစ်မယ်လေ။ ဖြစ်မှာပေါ့။ သားငယ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် သွန်သင်ဆုံးမနိုင်မည့် ဖခင်က ဘယ်ရောက်နေမှန်းမှ မသိဘဲ။

မြောက်အာဖရိကမှာပါ။ သူ့ရောက်နေတာ မြောက်အာဖရိက
လေ။

သေတော့မှာပဲ ကလေးတန်း။ တဆိတ်လောက် အိမ်ပြန်လာ
ခဲ့ပါတော့လားကွယ်။ လာဆို ခုပဲ လာခဲ့ပါလား မောင်ရယ်။

ရက်တွေရက်တွေ တရွေ့ရွေ့တွားသွား၏။ ဒယဉ်တိုက်
ကုန်လွန်သွား၏။ လေးလေးကန်ကန် ကျော်ဖြတ်သွား၏။ ဆုံဆိုင်း
ဆုံဆိုင်း တိုးသွား၏။ တစ်ရက်တစ်ရက်သည် ကြာရှည်လွန်းလေစွ။
ဟော်လီအတွက်တော့ တစ်ရက်သည် တစ်သက်မက ကြာမြင့်နေပါ
သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းလဲမသိ။ မြစ်မီးမြိုင်
စံအိမ်ကြီးသည် သိုးရက်လုံးလုံး စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလောက်
အောင် ဆီးနှင့် မှောင်ရိ ထဲတွင် ဝပ်စင်းနေရ၏။ နေရောင်မူ ရိုးရိပ်မျှ
မမြင်ရ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ။ ဧရာမပြတင်းပေါက်ကြီးများထဲမှ ရွှေချည်မျှင်
တစ်စတလေ ဝင်မလာသည်မှာ ကြာပြီ။ ကျဆင်းနေသော ဟော်လီ
စိတ်ဓာတ်များနှင့်အတွဲညီစွာ သစ်ပင်မြင့်မားကြီးများ ခေါင်းငိုက်
နေကြ၏။ မဟာစံအိမ်ကြီးမှာ မှောင်ရိ တိတ်ဆိတ်သော အုတ်ဂူကြီးပမာ။
ကလေးတန်ငယ်၏ သံသေးသံကြောင် အော်ဟစ်သံများသည်ပင် သူတို့
ဝန်းကျင်ကို တက်ကြွလန်းဆန်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိ။

ဟော်လီရှင်ထဲ အထီးကျန် မုဆိုးမတစ်ဦးသဖွယ် ပြန်လည်
ခံစားနေရ၏။ အယင်တစ်ခါတုန်းက ခံစားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာမှာ ဆိုးရွားလှ
၏။ ဆိုးသမုရက်ရက်စက်စက်ကို ဆိုးရွားခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအ
လွမ်းဇာတ်ကို သူကဏ္ဍခြားပစ်ခဲ့ပြီ။ လိုက်ကာချ ဇာတ်သိမ်းပစ်ခဲ့ပြီ။
သံဉာဏ်ကို သူတယ်သောအခါမျှ ပြန်တင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သည်
အတိတ်ကား ပြန်လည်တမ်းတ ပူဆွေးမနေအပ်သော အတိတ်။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

သည်ကြမ္မာနိဂုံးရိုက်ပုတ်စဉ်က သူ့အသက် ငယ်ငယ်ကလေး။ လောကအ
ကြောင်း ဘာမျှတတ်သိနားလည်ခြင်း မရှိသေး။ ဘဝအတွေ့အကြုံ
ဘာမျှ ပြည့်စုံကုံလုံခြင်း မရှိသေး။

သို့ပေမယ့် ယခုမူ.....

သူ့ယောက်ျားမှာ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိနေသည်။
သူ့တာဝန်က သည်လုပ်ငန်းအောင်မြင်အောင် ကူပံ့ဖို့။ ရိုင်းပင်းဖို့။
ပါရမီဖြည့်ဖို့။ နောက်ပြီး သူ့အဖော်မွန်ပြန်အလာကို တာဝန်ကျေစွာ
စောင့်မျှော်နေဖို့ ဒါပါပဲ။ သူ့ဘဝကစစ်သားမယား ဘဝမျိုး။ ထိုင်နေ
စောင့်နေ။ မျှော်နေ။ အချိန်ကာလအတော်များများကို ငိုကြွေးရင်းနှင့်
ကုန်လွန်စေ။ ကြီးမားသော နွေးထွေးခြင်းကင်းမဲ့သော လေးထောင့်
ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် အတောမသတ် တွန့်လိမ်လူးလွန်ရင်း တမ်းတ
မျှော်မောနေ ချစ်သောချစ်သူကိုချစ်ဖို့၊ ချစ်သောသူ၏ အချစ်ကိုခံယူဖို့။

သူ့ရှင်တွင်းတွင် သည်လိုဝေဒနာတွေ ဖြစ်ထွန်း တည်ရှိခွင့်
ပေးမိသည့်အတွက် ဟော်လီကိုယုံကိုယ်ကို ပြစ်တင်မောင်းမဲ မိသည်။
ခုလို ခေတ်သစ် စံနစ်သစ် ကာလကြီးတွင် သူက သည်လောက် အဖြစ်
သည်းသည်မိန်းမ ဖြစ်နေရသလား။ သည်လောက် အခွဲအလန်း
ကြီးသည့် မိန်းမ ဖြစ်နေရသလား။ သည်လောက်ရှေးဆန်သည့် မိန်းမ
ဖြစ်နေရသလား။ သူ့ယောက်ျားပြန်အလာကို မျှော်ငဲ့တမ်းတနေသည့်
မိန်းမလေ။ ဪ ဘယ်လောက် ဟားတိုက်ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်
ပါသလဲ။

သူ ယှဉ်ပြိုင်နေရသည့် ပြိုင်ဘက်မှာ အမေရိက ပြည်ထောင်စု
အစိုးရ၊ အမေရိကပြည်ထောင်စုအစိုးရဆိုသည်ကလည်း ကလေးတန်
၏ အသိုက်အဝန်း။ ကလေးတန်၏အဆင့် ကလေးတန်၏ဘဝနှင့် ခွဲခြားလို့
ရသည်မှ မဟုတ်ပဲ။

www.burmeseclassic.com

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဟော်လီ ဝေဒနာများ လျော့ပါးသက်သာစေရေးအတွက် အက်စ်တဲလ်ကလည်း ဘာတစ်ခုမျှ ကူညီပေးမခြင်းမပြု။ အက်စ်တဲလ် အတွက်ကတော့ မြစ်မီးမြိုင် စံအိမ်ကြီးတွင် အထီးတည်း စံမြန်းနေရခြင်းသည် လိုအပ်၏။ မှန်ကန်၏။ ပြောကြစတမ်းဆို အမျိုးသမီးများသည်။ ရိုးရာအစဉ်အလာများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည့်သူများ မဟုတ်လား။ မိရိုးဖလာ ဂုဏ်သိက္ခာများကို ကာကွယ်ရမည့် မဟာရံတန်တိုင်းကြီးများ မဟုတ်လား။ မိန်းမသားများ၏ နေရာမှန်သည် အိမ်တွင်းမှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ည

စိတ်ညစ်ညူးစရာည၊ မြစ်မီးမြိုင်၏ ဝေရာမ ပြတင်းပေါက်ကြီးများကို မိုးစက်များ တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ပုတ်နေသည်။ မီးလင်းဖိုကြီးထဲမှ မီးတောက်များကတော့ တက်ကြွဖြူးဖြူးတူးစွာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်။ အက်စ်တဲလ်က တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များကို လျှော့ထားပြီး ဇာထိုးအပ်ကလေး ပြေးလွှားနေနိုင်အောင် အာနုရိုက်၏။ မီးလင်းဖို ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ဟော်လီက မီးတောက် မီးလျှံများကို မှိုင်မှိုင်တွေတွေ ငေးကြည့်နေ၏။ ချမ်းအေးနေသလို လက်နှစ်ဖက်ကို ထွေးပိုက်ထားသည်။

သူ သည်လိုဖြစ်နေခြင်းမှာ မှန်မှိုင်မှိုင် ပါတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ် သူ့ဦးငွေ့စိတ်ပျက်နေသောကြောင့်။ အထီးကျန် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသောကြောင့်။ နောက်ပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲ နေသောကြောင့်။

သူ့စိတ်အခြေအနေကို အက်စ်တဲလ် မသိမဟုတ် သိပါသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဟော်လီ'

အဘွားကြီး ဇာထိုးနေရာမှ မော်ကြည့်ခါမေး၏။ ထုံးစံအတိုင်း

သူ၏ ချောမောသောမျက်နှာမှ ကျွန်ကြီးခြင်းခန့်ထည်ခြင်း အရောင်များရွန်းလက်နေ၏။

ဟော်လီရပ်နေရာမှလှည့်လာ၏။ သို့သော်အဘွားကြီး မျက်နှာကို ကြည့်မရ။

'ကျွန်မထင်တယ်၊ ကလေးတန် မြန်မြန်ထက်ထက် ပြန်မလာ ယင်တော့ ကျွန်မရူးသွားမလားပဲ'

'ဒါက သမီးချွတ်ယွင်းချက်ပဲလေ။ သမီးက အိမ်တွင်းပုန်းနေလွန်းတာကို။ သမီးဒီတစ်ပါတ်အတွင်း ဧည့်ခံပွဲလေးပွဲတောင် ငြင်းလွတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား'

'ကျွန်မက တလေတန်မပါပဲ အပြင်ထွက်ချင်စိတ်မှ မရှိတာ' သူခရီးထွက်နေတာနဲ့ သမီးရဲ့လူမှုရေးတာဝန်တွေကို ရပ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူ့ကိုလွမ်းနာကျနေပြီ မေမေရဲ့' ဟော်လီ အောင့်မနေနိုင်တော့။ စကားလုံးများသည် ဝိုကြွေးသံပမာ သူ့ရင်တွင်းမှ ပွင့်ထွက်လာသည်။

အက်စ်တဲလ်က သူ့အား သနားကြင်နာဟန်ဖြင့် ကြည့်၏။

'အင်ဒါဆင်မိသားစုရဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ အရမ်းရည်မှန်းချက် မြင့်မားကြတယ် သမီး။ သူတို့ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခိုင်းလို့ မရဘူး။ သူတို့ကို တားလို့ဆီးလို့မရဘူး အင်ဒါဆင်ကတော်တွေအနေနဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်စားဖို့ နားထုတ်ရတယ်။ စောင့်စားရမယ်'

ဟော်လီ ပြတင်းပေါက်များရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်နားရှိ ခုံတစ်လုံးတွင် အရုပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ခဲ့သည်။ ပြန်လှန်ပြီး အက်စ်တဲလ်ကို စိန်းစိန်းကြည့်သည်။ အက်စ်တဲလ်နှင့် အတူ ပျဉ်ကပ် အခန်းကြီးကိုပါ ခြုံငုံကြည့်သည်။

မြတ်ကြီး

'မြတ်ကြီးအိမ်ကြီးဟာ ကြီးလွန်းလှတယ်။ ဟာတာတာ နိုင်လွန်းတယ်၊ အေးစက်စက်နိုင်လွန်းတယ်လို့များ မေမေထင်မိဘူး လားဟင်'

'အေးစက်စက်နိုင်လွန်းတယ်ဟုတ်လား'

သည်စကားလုံးကို အဘွားကြီး ဆတ်ဆတ်ခါမခံမရပ်နိုင်ဖြစ် သွားသည်။

'တို့ရဲ့ မျိုးဆက် ခုနစ်ဆက်တိတိက ဒီအိမ်ကြီးကို နွေးထွေး အောင် နေချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြတယ် ဟော်လီ၊ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တဲ့အချိန်ဆိုလို့ မျက်စိတစ်မှိတ်လျှင်တစ်ပြက်တောင် မေမေ ဘဝမှာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ သမီးလည်း မေမေလိုခံစားလို့ရအောင် သမီးကို ထားချင်ပါတယ်ကွယ်။'

ဟော်လီ ခေါင်းယမ်း၏။

'မေမေက ဒီဝန်းကျင်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ မေမေကျွန်မက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကအခန်းလေးတစ်ခန်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ တခါ တလေကျ ကျွန်မကယ်ကျွန်မ မှန်ထကြည့်ပြီး ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်တဲ့ နေရာကို ရောက်နေသလို ခံစားရတယ်။

ခုတော့ အက်စ်တဲလ်က သူ့ကိုစူးစမ်းလေ့လာစွာ ကြည့်နေ၏။

'ဟုတ်ကောဟုတ်လို့လား သမီးဟာတကယ်ပဲ ဒီဝန်းကျင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလား'

'အတိတ်ဘဝရဲ့ အမှုအကျင့်နဲ့စရိုက်တွေကို ကျွန်မမက်တွယ် မထားပါဘူး မေမေ ကျွန်မခေတ်နဲ့အညီနေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ'

ဟော်လီသတိကြီးစွာ စကားရွေးပြီး ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြော၏။

'သမီးရဲ့သားလေးမှာ အတိတ်ဘဝရဲ့ စရိုက်တွေ ရှိနေတယ်

လေ့ သိပ်ကို သိသာတဲ့ စရိုက်တွေပေါ့'

'အတိတ်ဘဝဆိုတာ အမှတ်သညာ တစ်ခုပါပဲမေမေ၊ အဲဒီ အမှတ်တရရာဝကို အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါမေမေယ့် ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရှင်သန်ရမှာက ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာပါ။ ကျွန်မ ကတော့ သားရဲ့အဖေဟာ အင်ဒါဆင်မျိုးဆက်တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ သူ့လဲ အခွင့်ထူးခံအသိုက်အဝန်းမှာ မွေးဖွားလာတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး သားရဲ့ ခေါင်းထဲမဝင်စေချင်ဘူး'

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် အက်စ်တဲလ်၏ တစ်ကိုယ် လုံးအကြောဆိုင်သလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံး တွေ မာနအရှိန်ဖြင့် တပြောင်ပြောင်လက်လာသည်။

'ဒါပေမယ့် ဟုတ်နေတယ်လေ၊ သမီးရဲ့သားလေးဟာ အင်ဒါဆင်သွေးပဲလေ'

'တစ်ဝက်ထည်း ပါပါတယ်'

ဟော်လီ လေသံကိုဖော့ပြော၏။ ကလေးတန်းအမေကြီးအတွက် အမြတ်ထားသည့်ကိစ္စကို မထူးခြားသောအမြင်ဖြင့်ပြောရမည်ဖြစ်၍ သိပ်နာကြည်းမသွားအောင် လေသံကို ဖော့ထားလိုက်ရ၏။

ကလေးတန်းလေးရဲ့ ကျန်တဲ့ သွေးတစ်ဝက်ဟာ ပါကာသွေး ဆိုတာလည်း မေမေထားနဲ့ဦးလေ၊ ကျွန်မကတော့ ကလေးတန်းကြောင့် အင်ဒါဆင် မျိုးနွယ်စုတွေ အရှက်မရစေချင်ပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ပါကာ မျိုးနွယ်စုတွေလည်း အရှက်မရစေချင်ဘူးလေ'

အက်စ်တဲလ်က သူ့ကိုအကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အတွေး နက်စွာ။ မီးလင်းဖိုမှမီးရောင် အဘွားကြီး၏ဆံပင်ကို ငွေရောင်ဖြာ နေစေ၏။ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ထင်းနေစေ၏။ ကျက်သရေရှိလှသော လက်ချောင်းသွယ်သွယ်များက ဇာတိုးအပ်ကို

စံနစ်တကျ ခိုင်းစေလျက်

ထိုညအဖို့ သူတို့ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့် အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ပြောစရာမရှိတော့။

နောက်နေ့နံနက်ကျတော့လည်း စာဘူးလေးမှာ ဘာမျှထူးခြား မလာ။ ယမန်နေ့များကလိုပင် ပျော်ရွှင်စရာတွေကို ဆောင်ကြဉ်း မပေးနိုင်။ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆိတ်နေသည့် သစ်သားဘူးလေး တစ်ဘူးမျှသာ။

ကလေးတန်လေးက သူ့မေမေ ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲရင်း ပါးစပ်မှ ရေငွေ့တစ်ထောင်ထောင်း ထွက်အောင်မေး၏။

‘ဖေကြီးဆီက ဘာလာသေးလဲ ဟင်’

‘နက်ဖြန်မှ လာချင်လာမှာပေါ့ကွယ်’

နေ့တွေ ရက်တွေသည် အပြောင်းအလဲမရှိပဲ တစ်သမတ် တည်းကြီး နေရထိုင်ရ ရှည်ကြာလာသောအခါ ကိုယ်ရင်သွေးငယ်ကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ စာဘူးကလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေလျှင်ကော။

‘ဖေကြီးက ဘာလို့ စာမရေးနိုင်တာလဲ’

‘ဖေကြီးက အလုပ်များတယ်လေကွယ် ဒါကြောင့်ပါ မနက်ဖြန်ဆို စာတစ်စောင် ရောက်လာမယ်ထင်တယ် သား စောင့်ကြည့်လေ’

‘လာပါစေလို့ သားဆုတောင်းပါတယ် မေကြီးရယ်’

ဟော်လီ သားငယ်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ သူပါးပြင်ပေါ်သို့ တစ်လိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို သားငယ် မမြင်ရအောင် သားငယ်ကို တင်းတင်းဖက်ထားသည်။ ကလေးတန်လေး၏

ဖလန်နယ် အင်္ကျီစထဲသို့ မျက်ရည်များ စိမ့်ဝင်သွားစေ၏။

မိခင်ဆိုတာ သူတို့ ရင်သွေးငယ်များရှေ့တွင် ဘယ်တော့မျှ မငိုရဘူး မဟုတ်လား။

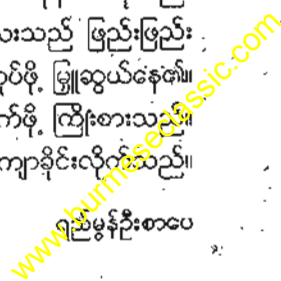
သားအမိ လက်ချင်း ချိတ်တွဲလျက် ခြံထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက သူတို့သားအမိကို မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ကြည့်နေ၏။ နံနက်ခင်း၏ လေပြည်နွဲ့နွဲ့ကလေးက တိရိညီညွှာရိတ်ဖြတ်ထားသည့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ပြေးလွှားတိုက်ခတ်လာ၏။ သစ်ပင်အကိုင်းအခက်များက ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသလို ယိမ်းကက်မအခြာနွဲ့ကာ ကိုယ်ဟန်ပြနေကြ၏။

ထိုညက ကလေးတန်လေးကို အိပ်ရာထဲ နေရာချပြီးသော အခါ ဟော်လီက သားငယ်ကိုတယုတယနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ကလေးတန်ကြီး၏ ဆံပင်များအတိုင်း နက်မှောင်နေသည့် သားငယ်၏ ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွဲ့ဆော့ကစားသည်။ နောက်စားပွဲတင်မီးတိုင်ကို မီးဖိုတ်ပြီး သူ့အခန်းသူပြန်ခဲ့သည်။

အထီးတည်းသော မွေ့ရာကြီးက သူ့အားဆီးကြိုလှောင်ပြောင်နေ၏။

လေးဖက်စုလေးတန်သော နံရံများက သူ့အား ဝန်းရံကာ ဆီးထား၏။

အိပ်ခန်း တစ်ခန်းလုံးတွင် သူ့ကိုင်တွယ်စရာဆိုလို့ မွေ့ရာ နံဘေး စားပွဲပုံကလေးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် တယ်လီဖုန်းတစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် တယ်လီဖုန်းကလေးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာ၏။ မကောင်းမှု တစ်ခုကို ပြုလုပ်ဖို့ မြှု့ရွယ်နေ၏။ သည်အရာ ဝတ္ထုကလေးကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ စာအုပ် တစ်အုပ်တလေများ တွေ့မလားဟု ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ကျွန်းတစ်ကျွန်းဝယ်ပြီး သွားနေသည့် စာအုပ်ကိုတော့ ပစ်ထားလိုက်
သည်မှာ ကြားပြီ။ ထိုစာအုပ်ကို ကြိုက်သလား မကြိုက်သလား ဆိုတာ
ပင် မမှတ်မိတော့။ ပုံနှိပ်စာလုံးများထင်နေသည့် စာမျက်နှာပေါင်း
များစွာသည် မျက်ရည်များအောက်တွင် ဝေဝါးသွားခဲ့သည်လေ။

စာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားလည်း အချည်းနှီးပင်။ စာအုပ်သစ်ကို
ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ စာဖတ်လို့မှ မရ။ တစ်နေရာမှ လွင့်ပျံလာသည့်
နာရီထိုးသံကို ကြားရသည်။ အချိန်။ ဟုတ်သည်။ အချိန်မီသေးသည်။
တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ အချိန်ရသေးသည်။ ခုမှ ည ခုနှစ်နာရီ။ အစော
ကြီး ရှိသေးတာပဲ။

စိတ်အေးအေးထားဖို့ ကြိုးစားသည်။ အကြောအခြင်တွေ
လျော့ထားဖို့ အားထုတ်သည်။ သူ့ရင်တွေခုန်နေ၏။ အသားတွေ
ပူလောင်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို အဆောတလျင် လုပ်ဖို့ လိုအပ်
နေသလို ခံစားနေရ၏။ ဆေးစွဲနေသူ တစ်ဦး နောက်ထပ် ဆေးလို
အပ်သဖြင့် ခံစားနေရပုံမျိုး။

တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၏။ နံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်၏။

ဖေးလ်ဘင်တန်၏ အသံကို တယ်လီဖုန်းထဲတွင် ပထမဆုံး
အကြိမ်အဖြစ် ကြားရ၏။ အသားစားကျူးသည့် တောဘုရင်
တစ်ကောင် နောက်တစ်နေ့ သားကောင်လိုက်ဖို့ အင်အားဖြည့်
အနားယူ ဝိုက်မျဉ်းနေခိုက်ပြောသည့် အိပ်ချင်မှုတူး လေသံ။

ဟဲလို

သူဖြေကြားပုံက လျော့ရုံ လျော့ရဲ့။ ခပ်ပေါ့ပေါ့။ အဖိခံထား
ရသည့် စပရင်တစ်ခွေ ရုန်းကန်ခုန်ထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့်နယ်။

ဟဲလို ဖေးလ်၊ ကျွန်မဟော်လီပါ။ မနက်ဖြန်ညဖွင့်ပွဲ ကပြ
မယ့် ပြတော်အတွက် ဖိတ်ကြားချက်က အတည်ဖြစ်ဆဲပဲလားဟင်'

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ဖေးလ်ဘင်တန်၏ ဖိတ်ကြားချက် တစ်ခုသည် အင်္ဂလန်
ပြည်၏ဘဏ်ကြီးရှိ ရွှေထုံးကြီးများလိုပင် အာမခံချက်အပြည့်ရှိ
ပါသည်။

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချပြီးသောအခါ ဟော်လီလက်တွေ
တဆက်ဆက်တုန်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တဒင်္ဂအားဖြင့်တော့
ဖေးလ်ဘင်တန်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိ၏။ ထိုတဒင်္ဂတွင် တကယ်ပင်
ဖေးလ်ကို နှစ်သက် သဘောကျသွားသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဖေးလ်က သူ့ကို ဟားမလွတ်လိုက်ပေလို့။

အခန်း (၇)

ဖေးလ်ဘင်တန်သည် ဘယ်လိုလူစားပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ သိသာထင်ရှား သည့်မှာ သည်လူသည် အဖော်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ သည်အကြောင်းကို ဟော်လီ ချက်ချင်းလိုပင် သိလိုက်ရ၏။ သူ့မျက်လုံးများက ရီဝေဝေ။ သည်မျက်လုံးများထဲတွင် သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့အာသီသများကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး တွေ့မြင်နေရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် အတော်ဆုံး ယောက်ျား အဖော် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်တော့ အမှန်။

သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာ အစစအရာရာ သူနှင့် လိုက်ဖက် တင့်မောသည်။ သူ့အမူအကျင့်များမှာ စွဲမက်စရာကောင်း သည်။ လူကြီးလူကောင်း ဆန်သည်။ လူကုတ် အသိုက်အဝန်းတွင်

အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးများကအစ မျက်နှာပန်းလှသည်။ သူက မိန်းမသားတစ်ဦးအား တံခါးဖွင့်ပေးတတ်သူ။ ကုတ်အင်္ကျီချွတ်လျှင်၊ ဝတ်လျှင် ဖေးမပေးတတ်သူ။ သူနှင့်တွဲလာသော မိန်းမသားတစ်ယောက် ဂုဏ်ယူချင်လာအောင်၊ အားကိုးချင်လာအောင် အစစအရာရာ အသေးစိတ် ဂရုစိုက် ပြုစုတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရောက်လေရာတိုင်းတွင် အမျိုးသမီးပရိသတ်က သူ့ကို မက်မက်မောမော တောင်တောင့်တတ ငေးကြည့်တတ်ကြသည်ကို တွေ့ရတော့လည်း ဟော်လီ ဂုဏ်ယူ မော်ကြား မိသည်ပေါ့။ သူ၏ ညှိမောင်းချောမောသော ရုပ်ရည်နှင့် ကျက်သရေရှိသော ကျားကျားလျားလျား ကိုယ်ခန္ဓာ အမျိုးအဆက်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားများ လိုက်မမီနိုင်သည့် သာရည်များ ဖြစ်နေ၏။

အဲ ... ထုတ်ဖော်ပြသခြင်း မပြုသည့်တိုင် သိသာမြင် သာလွန်းနေသည့် သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့အာသီသများ ကိစ္စ။ အင်း ... သည်ကိစ္စကတော့ စိန်ခေါ်ပွဲလေးတစ်ပွဲပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကို အန္တရာယ်ပြုလာမည့် တစ်စုံတစ်ရာသော ပြဿနာကလေးဆိုပါတော့။ ကိုယ်နှင့်အတူပါလာသော ယောက်ျားသည် ကိုယ့်ဦးလေးတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် သာမန်အညတရယောက်ျား တစ်ဦးဟု ဘယ်မိန်းမသားကအထင်ခံချင်ပါ့မလဲ။ ဟော်လီသည် သူ၏ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ကုစားသော် အလွန်အကျွံ မဖြစ်ဖို့ကိုမူ ကိုယ့်ကိုယ် ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဇက်ချုပ်ထားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ တကယ်တော့ ခြောက်ကပ်ပြီး ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလာသော သူ့ဘဝကို ဖေးလ်ဘင်တန်က ပြန်လည်စိတ်ချလှအောင် အသက်သွင်းပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။

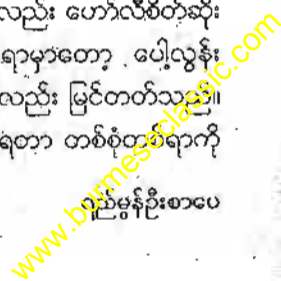
ရော်ဂျာနှင့် ဟန်မာစတိန်းပြဇာတ်မှာ ပျော်စရာ၊ ကြည့်နူး ရည်မှန်ဦးစာပေ

စရာ။ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ပြန်လည်တိုးဝင်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာ စရာ ကောင်းလေစွဟု ဟော်လီ တွေးမိ၏။ အသားနားဆုံးဝတ်ကောင်း စားလှတွေ ဆင်မြန်းပြီး အထက်တန်းပွဲကြည့်စင်များမှာ ပွဲကြည့် နေသူတွေ။ အနားပေးချိန်များတွင် တောက်ပြောင်ခမ်းနားသော ခန်း မကြီးများထဲတွင် နှုတ်ခွန်းချိုသာစကား ဖလှယ်ကြတာတွေ။ သက်ကြီးပိုင်း မှပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဆေးပြင်းလိပ်နံ့သည်ပင် နာဝတွင် မွှေးပျံ့ လာသလိုလို။ ဖေးလ်ဘင်တန်ကား တက်ကြွလန်းဆန်းလွန်းသူ။ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလွန်းသူ။ ဟော်လီ၏ အတ္တမာနကို ကျေနပ် နှစ်သိမ့်အောင် စွမ်းဆောင်တတ်လွန်းသူ။

သူတို့ ကြည့်ခဲ့သည့် တေးဂီတပြဇာတ်မှာ ပဏာမမျှသာ ဖြစ်၏။

နောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် အတူ မြင်းစီးကြ၏။ ရေကူး ကြ၏။ ဝေါက်ရိုက်ကြ၏။ မင်စီဘယ်ရင်တန် ကမကထလုပ်ပြီး ကျင်းပ သမျှ ဧည့်ခံပွဲတိုင်းသို့ မလွတ်တမ်းသွားကြ၏။ မြစ်မ်းမြိုင် အထီးကျန် စံအိမ်ကြီးထဲမှ ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ ဇနီးသည်ကလေး ရုန်းထွက် လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းမှာ မင်စီဘယ်ရင်တန်၏ အောင်မြင်မှု တစ်ရပ်ဟု အသိုက်အဝန်းက အမှတ်ပြုကြသည်။ သူတို့ ဘာပဲပြော ပြော ဟော်လီအမှမထား။ ကိုယ့်ခြေလှမ်း ကိုယ်သိပါသည်။ သူ့ဂါဝန် တွေ သန်ရှင်းစင်ကြယ်နေသည်ပဲ။

ဖေးလ်ဘင်တန်က ဇွတ်သမား။ ဟုတ်သည်။ ချဉ်းကပ်ရာ တွင်ဇွဲဇာတ်သူ။ သူ သည်လိုဇွတ်မချဉ်းကပ်လျှင်လည်း ဟော်လီစိတ်ဆိုး မိမည်အမှန်။ သူညီလူ ဘဝကိုရှုမြင်သုံးသပ်ရာမှာတော့ ပေါ့လွန်း တန်လွန်းသည်။ သို့ပေမယ့် ဘဝကို လှလှပပလည်း မြင်တတ်သည်။ စိတ်ကူးလည်းအင်မတန်ယဉ်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာကို

မျှော်လင့်စောင့်စားနေဖို့လည်း ဝန်မလေး။ စိတ်ရှည်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့မျှော်လင့်ချက် မပြည့်ဝသည့်တိုင် မျက်မာန်ခေါ်သပွားနေမည့်သူ မဟုတ်။ ဟော်လီ သူ့ကိုကြိုက်သည့်အထဲတွင် သည်အချက်လည်း ပါဝင်သည်။

နောက်ဆုံး ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိချက်အရဆို သည်လူက အရာ ရာကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူ။ သည်တော့ ကိုယ့်အဖော် ကိုလူချောထံမှ ဘယ်မိန်းမက ဘာများ ထပ်မံတောင်းဆိုစရာကျန်ပါသေးတော့ သလဲ။

ကခြင်းခန့်ခြင်းအလုပ်ကို ဟော်လီ တော်တော်ဝါသနာ ထိုသည်။ ဂီတမှာ စွမ်းအားတစ်ရပ်အမြဲရှိနေသည်။ ဂီတသံကို ကြားနေရလျှင် သူ့စိတ်တွေ ပြေလျော့ ငြိမ်းချမ်းသွားသည် ထင်ရ၏။ ကကွင်းထဲမှာ ရွှေလျားကခုန်ရင်း ကိုယ်သတိတရရှိသည့် တေးသွား ကလေးထဲ စိတ်ကိုမျှောထားလိုက်သည်ထက် အရသာရှိတာဘာမျှ မရှိ။ သူ့ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ငယ်ဘဝက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုရှိ အခန်း ကျဉ်းကလေးတစ်ခန်းတွင်နေရ၏။ သူသည် သည်အချုပ်ခန်း ကလေးမှ ဘယ်သောအခါမျှ လွတ်မြောက်တော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း စိတ်ဓာတ်ကျရ၏။ ထိုစဉ်ကာလမျိုးမှာပင် ကချင်ခန့်ချင်စိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် လူ့ဘဝသည် သာယာယစ်ဖူးဖွယ်ပါ တကား ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားလို့ရခဲ့၏။ ဘဝဆိုးဘဝကျပ် ကြီးထဲတွင် အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်သည့်အချိန်မှာ သည်အချိန် သည်သမယကလေးတွေသာရှိသည်မဟုတ်လား။

ဟော်လီ အဲသည်လောက်အထိ အကဝါသနာပါသလို ဖေးလ်ကလည်း ကရခုန်ရတာကို နှစ်သက် မြတ်နိုးတတ်သည်လေ။

အဝေးပြေး လမ်းကြီးမှဖွဲ့ထွက်သွားလျှင် ကျူးဘားနှင့်

နီးကရီးစပ် လူမျိုးများ ကခုန်လေ့ ရှိသည်။ 'ရမ်ဘာ' အက ကလို ရသည့် နေရာတစ်နေရာရှိ၏။ ဖေးလ်က အဲသည်ကနည်းမျိုးကို ကြိုက်သည်။ ဟော်လီကို မကြာခဏခေါ်ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာမှာ က မီးရောင်မိန့်မိန့်၊ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် လူတစ်ယောက်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစေသည်။

တီးဝိုင်းစင်ထက် နည်းနည်းလေးသာ ပို၍ ကျယ်သော ကကွင်းထဲတွင် ဟော်လီက ဖေးလ်နှင့်တွဲလျက် ဝေကာ ဝိုက်ကာ နွဲ့ကာ ပြောင်းကာ က၏။ သူ့စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေ၏။ တက်ကြွမြူးတူးနေ၏။

'ရမ်ဘာ ကနည်းကတော့ မင်းအတွက် ထွင်ထားတာပဲ၊ ဒီကနည်းက' အနေးကနည်းထက် မင်းနဲ့ ပိုပြီး လိုက်တယ်' ဖေးလ်က ဟော်လီနား အနီးကပ်ပြီး တိုးညှင်းစွာ ပြော သည်။

'အနေးကနည်းလဲ ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ကနည်းက တစ်ယောက်တည်းကလို မရတာ ခက်တယ်'

ဟော်လီ ကိုယ်ခန္ဓာ နွဲ့ချင်သလိုနွဲ့၊ ယိမ်းချင်သလိုယိမ်း။ ဖေးလ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာက ကော်ဖြင့်ကပ်ထားသလို ပြေလျော့စွာ လိုက် ပြီး ယိမ်းနွဲ့နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဟော်လီ မျက်လုံးများကို နီးကပ်လွန်းစွာ စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း

'ဟော်လီ ၊ မင်းဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံး အလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ'

'ခုလို အကြင်နာစကား ပြောတဲ့အတွက်' ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မိန်းမသား တစ်ယောက် လို့ ပြန်ပြီး ခံစားလို့ရအောင် ရှင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါပေတယ်။

အချစ်ရယ် ... မင်းရဲ့ ပင်ကို အရည်အသွေးဆို
ဘယ်သူမှ ယုံမှား သံသယဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်'

သူပြောသံက ကြားသာရုံကလေး။ သူ့ပါးစပ်နှင့်ဟော်လီ၊
နားမှာ အလွန်မတန် နီးကပ်စွာ။

တကယ်တော့ ဟော်လီ သိနေပါသည်။ ဖေးလ်က မိန်းမ
များနှင့် ပတ်သက်၍ အောင်မြင်မှု သရဖူ ဆောင်ခဲ့သူ။ အဆိုပါ မိန်းမ
များ စာရင်းတွင် သူ့နာမည်ကို ထပ်မံ ဖြည့်စွက်ဖို့သာ ဖေးလ် ဆန္ဒ
ရှိနေကြောင်း ဟော်လီ သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဖေးလ်က စူးအပေါ်
ကောင်းလွန်းနေသည်လေ။ သည်တော့ သည်လူ၏ ညှို့ဖျါ၊ ဆွဲဆောင်မှုကို
ဘယ်မိန်းမသားက တင်းခံနိုင်ပါ့မလဲ။

'ဟော ... အဲဒီ ချီးပစကားကျတော့ သိပ်ကို သိမ်မွေ့
လွန်းနေပြန်ရော'

ဟော်လီ ပြုံးပြီး ပြော၏။ ဖေးလ် ရယ်မောနေခိုက် ရမ်ဘာ
ကကြိုးစာစပိုဒ် ဆုံးသွားသည်။ သူတို့၏ ချောင်ကျကျ စားပွဲဆီသို့
ပြန်လာကြသည်။ ဖေးလ်က ဟော်လီ၏ နွေးထွေးသော လက်မောင်း
သားကို တင်းတင်းရင်းရင်း ဆုပ်ကိုင်လျက်။

'မင်းသိရဲ့လား၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ပြီး
အားကျနေတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဟန်ရှိတယ်၊ ကိုယ်တို့ကောင်း
ကောင်း တွဲကလို့ရတယ်၊ ကိုယ်တို့ ကောင်းကောင်းစကားပြော
လို့ရတယ်၊ ကိုယ်တို့ ဟာသစကားတွေကို ကောင်းကောင်း နားလည်မှု
ရှိတယ်'

'အဲဒီဟာသစကားတွေက ကျွန်မတို့အကြောင်း နောက်တာ
ပြောင်တာ ဖြစ်တဲ့တိုင်အောင် ကျွန်မတို့ နားလည်မှုရှိတယ်'

ဟော်လီက ဖေးလ်လိုပင် စိတ်ဝင်တစား ပြန်ပြော၏။

ဖေးလ်က ဟော်လီထိုင်သာအောင် ကုလားထိုင်ကို နောက်
သို့ဆွဲပေးသည်။ သို့ ဆွဲပေးရင်း အမျိုးသမီး၏ ပခုံးသားနုနုကလေးကို
သူ့နှုတ်ခမ်းဖြင့် ပွတ်ဆွဲသွားသည်။

'အထူးသဖြင့် ကိုယ်တို့အကြောင်း နောက်တွဲပြောင်တဲ့
အခါမျိုးမှာ နားလည်မှု ရှိကြတယ်၊ ဟော်လီ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာအညီဆုံး အတွဲပါပဲကွာ'

အင်း ... ဣန္ဒြေသိက္ခာ အမဲဆုံး မဟုတ်ရင်ပေါ့လေ'
ပြောပြီး ဟော်လီရယ်သည်။ သို့တိုင် ဖေးလ်ကသူ၏ ရွှန်းရွှန်း
ဝေစကားများကို လျှော့လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ့ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်
သည်။ ပုလင်းထဲမှ ဝိုင်အနီကို သူတို့၏ ဖန်ခွက်အရည်ကြီးတွေထဲ
ငဲ့ထည့်သည်။

'ဘဝအတွက်၊ ဘဝကို လေးလေးနက်နက်ကြီး ခံယူ သဘော
ထားရင် ဘဝဆိုတာ ပျင်းစရာသက်သက်ပဲ'

သူ့ဖန်ခွက် ကိုင်မြှောက်၏။ အမျိုးသမီးကို ဖန်ခွက်နှုတ်
ခမ်းပေါ်မှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၏။ သူ၏ ညစာစားပြီးချိန် အဘိဓမ္မာ
ကို အမျိုးသမီး လက်သင်ခံဖို့ စိန်ခေါ်နေသည်နယ်။

'ရှင် အဘိဓမ္မာ အတွက်'
ဟော်လီက သူ့ဖန်ခွက်နှင့် ဖေးလ်ဖန်ခွက် ထိခက်လိုက်၏။
ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဖေးလ်အသံတိုးသွားသည်။ သူ့မျက်နှာ
ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲတွင် ကြင်နာမြတ်နိုးရိပ်များ
ရွှန်းတောက်လျက်။

'သာယာဖြောင့်ဖြူးတဲ့ သီတင်းပတ်ခြောက်ပတ်အတွက်၊
ကိုယ်တို့အတွက်'

ဟော်လီ ယမကာကို သောက်သည်။ အကြည့်ကို ဖေးလ်၏

မျက်နှာပေါ်မှ တစ်ချက်ကလေးမျှ မခွာမိ။ ဪ... ရက်သတ္တပတ် ခြောက်ပတ်တောင် ရှိသွားပြီလား။ သည်လူ့ဘဝထဲ သူဝင်ခဲ့မိတာလေ။ နောက်ပြီး ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ဆိုသည့် လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မေ့လျော့နေခဲ့တာလေ။

ပစ္စက္ခကာလတွင် သူပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပါသည်။ နောက်ပြီး ဖေးလ်နှင့်အတူ ရှိနေရခိုက် သူ့မှာ အားအင်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေပါသည်။ ထိုသို့ တက်ကြွပျော်ရွှင်နေသည်နှင့်အမျှ ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မိန်းမသားတစ်ယောက်သည် ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ဘယ်ကာလထိတိုင် ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်း ထားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဖေးလ်တင်တန်၏ ရုပ်သွင်ပေါ်တွင် ပွဋ္ဌမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ မျက်နှာကြီး တဖြည်းဖြည်း စွဲထင်လာ၏။ ညိုမောင်းသော၊ ချောမောသော ဖေးလ်။ မှောက်မှားလိုက်ကြစတမ်းဆိုလျှင် ခုလားဟု မေးတတ်သည့် ဖေးလ်။ တစ်ဝက်ကျိုးပျက်နေပြီဖြစ်သည့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ရေနစ်သူ မိန်းမ တစ်ဦးလို အတင်းတွယ်ဖက်နေလိုကော ဘာထူးတော့မှာမို့လို့လဲ။

ဝိုင်အရက်နီက သူ့သွေးများကို ဆူဝေနေစေပြီ။ ရစ်ဘာအက ကသူ့စိတ်ကို လွှမ်းမိုးတိမ်းမူးနေစေပြီ။ သည်အရာတွေက သူ၏စောင့်စည်းမှုတွေ အထီးကျန်စွာကုန်လွန်ခဲ့ရသည့် နာရီတွေ၊ ရက်တွေအားလုံးကို သိမ်းကျုံးဖျောက် ဖျက်ပစ်လိုက်၏။ ကားပေါ်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း။ ရေဒီယိုမှ တေးသံငြိမ်းငြိမ်ကလေးက ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင်မဟုတ်သည့် ဟော်လီစိတ်တွေကို မြို့ဆွယ်နေသည်။ စိတ်ကို လွှတ်ပေးချင်လာအောင်ပံ့ပိုးပေးနေသည်။ ခုတော့ ညှို့မှိုင်းမှောင်ရိသော အထီးကျန်ညများကို ဟော်လီမေ့ လျော့သွားပြီ။ သည်လိုမေ့လျော့နိုင်စွမ်းရှိအောင် သစ်ပင်များပေါ် ဖြာကျနေသည့်

လရောင်ရွန်းလက်က ဖန်တီးပေးနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဖေးလ်က သူ့ကို နမ်းသည်။ ပြင်းပြသော အနမ်း။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အနမ်း။ ဟော်လီ ချမှတ်ထားသည့် အမွန်အမြတ်သန္နိဋ္ဌာန်သည် တစ်မဟုတ်ချင်းယိမ်းယိုင်ပြိုပျက်သွား၏။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ ကမ္ဘာမြေကြီးဟင်းလင်းပွင့် ပြိုကျသွားသည့်အလား။ သူ့ရှေ့မှ လမ်းမကြီး ဝေဝါးနေပြီ။ ဖေးလ်က သူ၏ ဂျက်ဂါကားလေးကို တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော လမ်းတစ်လမ်းထဲတွင် ရပ်လိုက်၏။ သည်တော့မှပင် ဖေးလ်သည် သူ့အား ကျောက်သားနံရံများကာရံထားသည့် အိမ်ကလေးတစ်အိမ်သို့ ခေါ်လာကြောင်း ဟော်လီသိလိုက်ရ၏။ သည်အိမ်ကလေးက ဖေးလ်၏ လူပျိုဆောင်။ ဟော်လီအလန့်တကြား အော်ခြင်းဟစ်ခြင်း လုပ်မနေ။ မြစ်မ်းမြိုင်စံအိမ်ကြီးက ဝေးသောဝေးသောနေရာမှာ ရှိနေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးထဲရှိ ဧရာမမေ့ ရာကြီးပေါ်တွင် အိပ်ပျော်ကျန်ခဲ့သည့် ကလေးတန်လေးအကြောင်းလည်း မစဉ်းစားမိ။ ထိုမျှမက သည် ကလေးတန်ငယ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ အကြောင်းကိုပင် သတိမရ။

နောက် အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် အကြောင်းကော။ ကျွန်မလေ ... ရှင့်အိမ်ကိုကော၊ ရှင့်မိသားစု ဂုဏ်သိက္ခာကိုကော၊ ရှင့်မိသားစု အမွေအနှစ်တွေကိုကော၊ ရှင့်ဖို့ ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီညကို ကျွန်မ ပိုင်တယ်လေ၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်ပါတယ် အက်စ်တဲလ်ရယ်။

ဒါတော့ သူ့မှားနေသည်။ သည်ညကို ဖေးလ်တင်တန်လည်း ပိုင်ဆိုင်ပါသေးသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ယမကာဆက်ပြီးဖိုဝဲကြသည်။ နောက်ဆုံး ယမကာခွက်၏ အရသာကိုမသိတော့သည့်အထိ။

ရေဒီယိုမှီတသံသည် အာရုံထဲမှပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ။ သူ့အမြင်၊ သူ့အတွေးထဲတွင် တခြားဘာမျှမရှိတော့။ ဖေးလ်ဘင်တန် တစ်ဦးတည်းသာ။ သူ့လက်တွေ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ၊ သူ့အတွေး အယူတွေ၊ သူ့အာယာရမ္မတွေ ဒါပဲသိတော့သည်။ ဟော်လီ ရုန်းခြင်းကန်ခြင်းမပြုမိ။ သူ့အတွေးထဲအသားထဲကလည်း ဖေးလ် ဘင်တန် ပေးအပ်နေသည့် အရာအားလုံးကို မွတ်သိပ်တောင့်တ နေခဲ့သည်ပဲ။

ဖေးလ်က သူ့ကို တွေးယူပွေ့ဖက်လိုက်တော့ စိတ်ကူးယဉ် သမာဓိတရာတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်မိ၏။ သူ့အတွေး၊ သူ့အသားများက အနှောင်အဖွဲ့အားလုံးကို ဖြုန်းခနဲ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်၏။ အထီး ကျန်တစ်ဦး၏ လိပ်ပြာကို ချည်နှောင်ထားသည့် အထိန်းအချုပ် အားလုံးကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။

တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှ ပြန်လွှတ်ပေးခံလိုက်ရသည့် လူတစ်ယောက်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ယောက်ျားစာစ်ယောက် က လိုချင်တပ်မက်သော မိန်းမသားတစ်ဦးဘဝကို ခံယူချင်သည်။

စင်စစ် ဖေးလ်ဘင်တန်က လူတော်၊ မိန်းမသားတစ်ဦးကို ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမည်ကို ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်သူ၊ သူ၏နိဝေဝေ မျက်လုံးတွေထဲတွင် ထုတ်ဖော်ကတိပေးနေသည့် ဂုဏ်တိကဝတ်များအတိုင်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုရအောင် အိပ်ရာထဲမှာလည်း စွမ်းဆောင်နိုင်သူ။

သံညိုလိုပြေပြစ်ချောမွေ့မှုမျိုးကို မှားယွင်းသည်ဟု ဘယ်သူ မျှ မပြောနိုင်ပါ။ နောက်တစ်ချက်က မြစ်မ်းမြိုင်စံအိမ်ကြီးကို သူ့ စိတ်ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော တစ်စုံတစ်ဦး၊ သို့မဟုတ်

တစ်စုံတစ်ရာသည် သူ့အဖို့ အလွန်တန်ဖိုးရှိပါသည်။ သူ သည်လောက်အထိ အချစ်ငတ်နေမှန်း ဟော်လီ သူ့ ကိုယ်သူ့ မသိခဲ့။ ဒါကို ဖေးလ်ဘင်တန်က သူ့အား ဖော်ထုတ်ပြသခဲ့ပါသည်။

x x x

အခန်း (၈)

သည်လို ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် နေ့ကို သူ့တစ်သက်
ဘယ်သောအခါမျှ မေ့လိုရမည်မဟုတ်ပါ။

ဘဝဆိုတာကလည်း ဘယ်လောက်ထူးဆန်း လိုက်ပါသလဲ။
သင့်ကို နိုင်လိုမင်းထက် မပြုကျင့်ဘဲ ထောင်ချောက်များထဲသို့
ဆွဲခေါ်သွားတတ်သည်လေ။ သင်သည် ဘဝလမ်းခရီးကို ဆင်ကန်းတီး
စစ်တဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းနေရသည်ဟု ထင်ယောင်မြင်ယောင်
ဖြစ်မိမည်။ သင့်နှလုံးသား၏ဆန္ဒကို ရှာဖွေစစ်တမ်းထုတ်ကာ
ဓမ္မကျမ်းစာအုပ်တစ်ပုံကြီးရှေ့တွင် ဒူးထောက်လျက် ကျမ်းသစ္စာ
ကျိန်ဆိုကောင်း ကျိန်ဆိုမည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းတွင်မူ
သင်ဘာလုပ်နေသည်။ သင်ဘယ်သွားနေသည်ကို သင့်ဘာသာသင်

သိနေပါသည်။ ထိုနောက်တွင်မှ အမှန်တရားက ပြုန်းဆို သင့်မျက်နှာ တည်တည်ကို လာမှန်လိမ့်မည်။ သည်အမှန်တရားဆိုသည်က ဘယ်ခါ မဆို ရှိနေသည်ပဲ။

ခုလည်း တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့နေ့တွင် ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန် အင်ဒါဆင် အိမ်သို့ပြန်လာမည်ဆိုသည့် အမှန်တရား ရှိနေသည်လေ။

ပြန်လည်းလာပါသည်။ တစ်ညတွင် အချစ်ကို ဆာလောင် ဗွတ်သိပ်စွာဖြင့် ချစ်ဇနီး၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းလိုစောဖြင့် ကလေးတန် ပြန်လာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဟော်လီက တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ရောမ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ ကားမောင်းပြန်လာသည်။ ဖေးလ်ဘင်တန်၏ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ကပ်နာရီခန့် အကြာမှာပေါ့။

ဖေးလ်ဘင်တန်၏ အချောအမြူ အယူအယများကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါ အရှုံးပေး လိုက်လေ့ရှိပြီးသည့် နောက်ပိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆားငန်ရည်သောက်မိသည်ပမာ ငတ်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ် တိုင်၏ ရမ္မက်ဆန္ဒများ အလျှင်တွင် ဆက်လက်မျှောလိုက်ခဲ့မိသည်။ ဒါကို တားဖို့ဆီးဖို့၊ ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ သူ့မှာ စွမ်းအား မရှိတော့။

ကဲ ... ခုတော့ ...

သည်ည။ သည်ညဆိုသည့် သည်ည၏ မှောင်ပျူအလင်း ရောင်အောက်တွင် ကျောက်သားလှေကားကြီးအတိုင်း တမျှော်တခေါ် တက်လာခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူ့တို့အိပ်ခန်း တံခါးခုံတွင် ရပ်နေမိသည်။ ကလေးတန်အင်ဒါဆင်က အခန်းထဲရောက်နေပြီ။ မြစ်မ်းမြိုင်၏ တခြား အိမ်သားများမှာအိမ်နေကြပြီ။ သို့သော် ကလေးတန်က ခေတ်မီအဝတ် သေတ္တာ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်နှစ်လုံးကို ခုတင်ပေါ်တင်ပြီး အဝတ်အစားတွေထုတ်နေ၏။

ကလေးတန်မော်ကြည့်သည်။ တံခါးဝတွင် ဟော်လီ ရောက် နေကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်ရသည့်အလား။ သူ့မျက်နှာ နှမ်းလှူနေ သည်။ ချောင်ကျနေသည်။ လုလင်ဆန်သော သူ့မျက်နှာနုမှာ မဆို စလောက် ကလေးကြမ်းထော်လာသယောင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒါတွေက အကြောင်းမဟုတ်။ မောင်ဟာမောင်ပါပဲ။ ခုမှ ကောင်းကောင်းမှတ်မိ သွားသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ပွင့်သစ်အံ့ဆဲဆဲ အပြုံးပန်းသည် ဟော်လီ၏ အကြည့်စိမ်းစိမ်းကြောင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

'မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ'

'မောင်ကော ဘယ်သွား နေလဲ'

ရင်ထဲမှ အပျော်စကလေးကို ယာယီမျိုသိပ်ရင်း ဟော်လီ လေသံတူ ပြန်မေး၏။

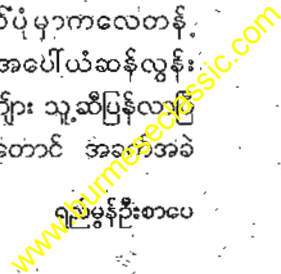
ကလေးတန် တဒင်္ဂမျှ နှုတ်ဆွဲသွားသည်။ အတွေးရှုပ်နေ သည်။ ဘယ်လိုချေပစကားဆိုရမှန်းမသိ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သူစိမ်းတစ်ရံဆဲများသဖွယ် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ကလေးတန်က မျက်လုံးများကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်လိုက်ရင်း ...

'မင်းကို ကိုယ်နမ်းချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင့်စိတ်တွေက အဝေးကို လွင့်ပျံ့နေသလိုပဲ'

ဟော်လီ ခေါင်းညှိတ်၏။

'ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေသိပ်ကို ကြာလွန်းပြီလေ၊ ဘယ် လိုလဲ။ မောင့်လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လား'

မေးခွန်းကရယ်စရာ။ သူ့မေးလိုက်ပုံမှာကလေးတန် အတွင်းရေးမှူးက မေးရမည့်မေးခွန်းမျိုး။ အပေါ်ယံဆန်လွန်း သည်။ မင်းတိုင်းကျဆန်လွန်းသည်။ သူ့ယောက်ျား သူ့ဆီပြန်လာပြီ ဆိုတာ အမှန်တကယ်ယုံစားဖို့ သည်လောက်တောင် အခက်အခဲ

ဖြစ်နေပြီလား။

'အောင်မြင်တယ်၊ အရမ်းပဲ'

'ဝမ်းသာပါတယ်'

'ကိုယ့်မှာ ထူးခြားတဲ့ သတင်းတွေပါလာတယ်'

ဟော်လီ ဂိုရာသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်

ပြန်လည် ဆုံဆည်းရသည့် အနေအထားများကို ရိုပ်ဖမ်းနိုင်ခြင်းမရှိ။

'ကိုယ့်ကို တွဲဖက် ဒုတိယနိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ခန့်လိုက်ပြီ

ကွ၊ အဓိပ္ပာယ်က လာမယ့်ရွေးကောက်ပွဲမှာ ကိုယ့်ကို အဲဒီရာထူး ပေး

လိမ့်မယ်'

'အိုး သိပ်ကောင်းတာပေါ့'

ဟော်လီ ရင်ထဲအသဲထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်၏။

ဟော်လီ ပန်းနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ဖို့ ရှေ့တိုးလာသည်။ အမျိုး

သမီးကို ပူပန်ကြောင့်ကြစွာကြည့်သည်။ သူ့လက်များတုန်ယင်နေ၏။

ဒါကို ဟော်လီ တွေ့မြင်နေရသည်။

'မနက်ဖြန်မနက်ဆို ကိုယ်ဝါရှင်တန်ကို သွားရမယ်၊ မင်းနဲ့

သားသားနဲ့ အဆင်သင့် ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဝါရှင်တန်ကို အမြန်ဆုံး

လိုက်လာ စေချင်တယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ကိုယ်တို့အတူနေကြရတော့

မှာပါကွယ်'

ဟော်လီ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမလား၊ သူ့ကတိအသစ်ကို

တစ်နည်းနည်း တုံ့ပြန်မလားဟု ငဲ့နေ၏။ သို့သော် ဟော်လီ တောင့်

တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ ကျောက်ထုရုပ်ကြီးအလား။ ခုထိသူ့ကို

မော့ကြည့်နေဆဲ။ နောက်ဆုံး ကလေးတန်ပြောလက်စစကားကို

ဆက်သည်။ ဟော်လီကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ လိုအပ်ကြောင်းလည်း

သတိရမိသည်။

ရှည်မွန်ဦးစာပေ

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

'မင်း တစ်သက်လုံး လိုချင်တောင့်တလာခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေး

တစ်လုံး ကိုယ်ရှာတော့မယ်လေ၊ နံရံအနီနဲ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်

လား၊ သစ်သား လျှာထိုးကြမ်းခင်းနဲ့ အုတ်စီးလင်းဖိုနဲ့'

ဟော်လီ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သည်။ သူ့မျက်လုံး

များက ကလေးတန်ကို ကြည့်နေဆဲ။

'ဒီမယ် မောင် ... မောင်အဝေးရောက်နေတုန်းမှာ ...

'ဟော်လီ ကိုယ်တို့ နောက်ကြောင်းကို ပြန်မကြည့်ကြစို့ နဲ့

ဘွာ၊ ကိုယ်တို့ ခုချိန်ကို အစလို့ သတ်မှတ်ပြီး ပြောကြရအောင် ပါ

ကွယ် ... နော်'

သူ တောင်းပန်တိုးလျှိုးပုံက တဲ့တိုးကြီးနိုင်လွန်းသည်။

သူ့အချစ်မှာ စစ်မှန်လွန်းသဖြင့် ဂရုမထားဘဲ မနေနိုင်လောင်အောင်

ဖြစ်ရသည်။ ဟော်လီ မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်လာသည်။ သူ့အဖြေပေး

သောအခါ သူ့အသံက တီးတိုးလေသံ သာယာကလေး။

'ကောင်းပြီလေ'

ရိုးရိုး စင်းစင်းကလေး ပြော၏။

ထိုအခါ ကလေးတန်က သူ့ကိုရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်

ဆွဲသွင်းသည်။ နမ်းသည်။ သည်အနမ်းက သူ့ကို ပထမဦးဆုံး

အကြိမ် နမ်းစဉ်ကအတိုင်း ခံစားရသည်။ အနမ်း။ ကလေးတန်က

မိန်းကလေးကို ညာလက်ဖြင့် ပွေ့ထားသည်။ ဘယ်လက်ဖြင့် မေးစေ့

ကို ဆွဲမော့သည်။

'ဘုရား ဘုရား၊ မင်းကိုကိုယ်ဘယ်လောက် တမ်းတရသလဲ

ဟော်လီရယ်'

'မောင်ရယ် ... ကျွန်မလေ ခုနောက်ပိုင်းမှာ တော်တော်

ကိုတွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်မလေ ... မောင်ကိုပဲ ငွေ့ချင်

ရှည်မွန်ဦးစာပေ

နေတယ်။ မောင့် အနားမှာပဲ ကပ်နေချင်တယ်။ ကျွန်မထင်တယ်
လေ... ကျွန်မကိုလဲ မောင်လိုလားစေချင်တယ် ၊ သိလား'

သူ့လက်ချောင်းတွေ ဟော်လီပန်းသားကို တင်းတင်းကြီး
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'မင်းကိုကိုယ် လိုလားတာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ သံသယ
မဖြစ်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်'

ဟော်လီက လင်ခံတော်မောင်ကို တည်ကြည်စွာ စိုက်ကြည့်
ရင်း။

'ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ သံသယ မဝင်တော့ပါဘူး မောင်'
နှစ်ယောက် နမ်းလိုက်ကြ၏။ ကလေးတန်က သူ့ဖနီး

အတွက် ကာလကြာမြင့်စွာ သိုမှီးထားရှိသည့်အချစ်များဖြင့် နမ်း
သည်။ ဟော်လီ မျက်လုံးတွေ မှေးမှိတ်လိုက်၏။ ခုမှပြန်လည် စီးဝင်
ပျံ့နှံ့လာသော မောင့်အတွေ့များကို သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲလွှတ်ပေး
လိုက်၏။

ဪ... မောင်။ သူ့ ကာမပိုင် လင်ယောက်ျား။ သူ
ချစ်မြတ်နိုးသူ။ သူ့ရင်သွေး၏ ဖခင်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘဝ
တစ်ခုလုံးကို လက်ချင်းချိတ်တွဲပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ သည်
အချစ် သည်မေတ္တာများသည် တခြားတစ်ပါးသူ၏ အိပ်ခန်းထဲတွင်
ရင်ခုန်ခြင်းနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်း။ ဘာမျှ မယှဉ်သာ။ တခြားတစ်ပါး
သူက ဘယ်လောက်ပဲ ချိုးပချိုးပ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အမွန်း တင်တင်ပါ။
ဖေးလ်ဘင်တန်၏ အရိုင်းဆန်ဆန် ဖျော်ဖြေမှုများသည် ယခု ဟော်လီ
ဝမ်းသာကြည့်နူးမှုများထဲတွင် အရည်ပျော် ပျောက်ကွယ်ကုန်ပြီ။
ကလေးတန် အိမ်ပြန်လာပြီလေ။ ကလေးတန်လေးသည် သူ့ဖေဖေနှင့်
အတူ ပြန်လည် နေခွင့်ရတော့မည်။ နောက်ပြီး အကောင်းတကာ

ရည်မွန်ဦးစာပေ

အကောင်းဆုံးက သူ့ချစ်သည့် သူ့ယောက်ျားကို သူ့ရှိနေစေချင်သည့်
နေရာမှာ ထားခွင့်ရတော့မည်။ သည်နေရာမှာ သူတို့အတူနေခွင့်ရ
တော့မည်။ သည်နေရာဆိုသည်ကား... ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ယာကလေး။
ဟုတ်သည်။ ဒါဆို အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားမည်။
အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားရမည်။

သို့သော် ...
သူ့စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်ချက်များပေါ် ဖေးလ်ဘင်တန်၏
သံရော်လျှောင်ပြောင်သော၊ ဟားတိုက်ရယ်မောသော အရိပ်များ
စီးမိုးနေမည်ကိုတော့ မခံနိုင်။ ခေါင်းငုံ့နှုတ်ဆိတ်မနေနိုင်။
ဟော်လီအင်ဒါဆင်သည် မိုက်ခဲမှားခဲမိပါသည်။ သို့သော်
သည်မိုက်ပြစ်အတွက် လျော်ကြေးမပေးချင်။ မပေးနိုင်။

x x x

အခန်း (၉)

ပစ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင် လေ့ကားမှ ဆင်းလာ
 သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်
 သော ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ သွယ်သွယ်
 ချပ်ချပ်နှင့် ချောမောနေသည်။ ဟော်လီက သားငယ်၏ ပခုံးကို
 ဖက်ထားရင်း လင်တော်မောင်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာကြည့်နေ၏။
 ခုတော့ အစအရာရာ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်သွားပြီဟု ဟော်လီ ခံစား
 နေရသည်။ မနေ့ညက သူတို့နှစ်ယောက်ရယူခဲ့သော ရင်းနှီးမှု၊ ကျေနပ်
 နှစ်သိမ့်မှုများအပေါ် အခြေတည်ပြီး အနာဂတ်ဘဝကို တည်ဆောက်
 နိုင်ရမည်ဟု ဟော်လီယုံကြည်စိတ်ချနေသည်။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ

သည်။ သူ့အလွန်တရာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော သားတော်မောင်အား အမြတ်တန်း ပြုံးကြည့်နေသည်။ သားတော်မောင်က တစ်နေ့တခြား အင်ဒါဆင်မျိုးနွယ် ပီသ၍ လာပါသည်။

‘အောင်မြင်ပါစေ အမတ်မင်း’ ဟု အဘွားကြီး နှုတ်ဆက်၏။

‘ကလေးတန်က အဝတ်သေတ္တာနှစ်လုံးကို တံခါးဝတွင် ချထားသည်။ ကလေးတန်လေး ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့ဖေဖေ၏ ပေါင်ကို သိုင်းဖက်ထားသည်။

‘ကျေးဇူးပါ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် အမတ်လောင်း တစ်ယောက် ဟာ အရွေးမခံရမီ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အမတ်အဖြစ် စာရင်းထဲ ထည့်မတွက်ပါဘူး’

သူက နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး ဟော်လီအား အနမ်းပြန်ပေး သည်။ အက်စ်တဲလ်က ‘ဟင်း’ ဟု ပြုံးပြုံးကြီး ရေရွတ်သည်။ ပြီးမှ

‘မင်းဟာ အဲဒီရာထူးရဖို့အတွက် အပြင်းအထန် အလုပ် လုပ်ပြခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဲဒါကို ရဖို့အတွက် ဘယ်အရာ မျိုးရဲ့ အတားအဆီးကိုမှ မခံနဲ့သား’

‘ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ် မေမေ’

သူ့သား မွှေးမွှေးပေးနိုင်အောင် အဘွားကြီးက ပါးထိုးပေး သည်။

ကလေးတန်က ခါးကိုင်ပြီး သားငယ်ကို ပွေ့ချီသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်။

‘သားသားက လိမ်လိမ်မာမာနေနော်’ ဟု ညင်ညင်သာသာ ဆုံးမသည်။ ‘အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်က လိမ္မာဖို့ရယ်၊ မေမေစကား နားထောင် ဖို့ရယ်ကို ပြောတာသိလား’ ဟု ထပ်ဆင့်ရှင်းပြသည်။ သားငယ်က သူ့ကို မွှေးမွှေးပေး၏။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထား၏။ ဟော်လီ

မျက်လုံးများက သားငယ်၏ ပံ့ခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး လင်တော် မောင်ကို ကြည့်သည်။ ကလေးတန်က သူ့အား ကြင်ကြင်နာနာ ပြုံး သည်။

‘နံရံအနီနဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး၊ နေပျော်ထိုင်ပျော်ရှိတဲ့ လမ်းထဲမှာ အိမ်နီးချင်းကောင်းတွေနဲ့၊ နောက်ပြီး သားသမီးတွေ တစ်ပြုံကြီးမွှေးမယ်၊ ကိုယ် ပုံဖော်ကြည့်လို့ ရပါတယ်ကွ’

‘ဖေဖေကြီး မြန်မြန် အိမ်ပြန်လာနော်’

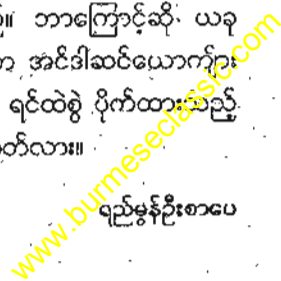
လာမှပေါ့ သားသားရယ်’

သားငယ်ကို ပြန်ချပေးသည်။ ဟော်လီကို ထွေးပွေ့သည်။ ဟော်လီ မျက်ရည်ထိန်းထားရ၏။ ချစ်လင်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နမ်းသည်။ ထိုနောက် စကားလုံးမဲ့ သဘောတူညီချက်များ ဘက်စုံ ရပြီးသည့်ဟန်ဖြင့် ကလေးတန် အဝတ်သေတ္တာများကို ကောက်ကိုင် သည်။ ခရီးနှင့်ပွင့်ပေးသော တံခါးဝမှ ကသောကမော ထွက်သည်။

ကလေးတန်လေး- သူ့ဖေဖေနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။ မြူးတူးစွာ ခုန်ပေါက်ရင်း လက်ပြသည်။

အက်စ်တဲလ်နှင့် ဟော်လီလည်း ပြိုင်တူပင် အိမ်ရှေ့လှေ ကားဆံ့ထို ထွက်ကြသည်။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင် မြစ်မီးမြိုင် စံအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသည်ကို စောင့်ကြည့်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ကလေးတန်မေမေ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသည်။ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ သူ့ရင်ထဲတွင် ကြေကွဲနေသလားမကြေကွဲဘူးလား ဆိုတာ ဘယ်သူမျှမခန့်မှန်းနိုင်။ ဟော်လီကတော့ အဘွားကြီး ကြေကွဲနေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွေးသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ယခု ကလေးတန် လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှား နေတာတွေက အင်ဒါဆင်ယောက်ျား များ လုပ်ကိုင်ရမည့်အလုပ်ဟု အက်စ်တဲလ် ရင်ထဲစွဲ ပိုက်ထားသည့် အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်နေခြင်း မဟုတ်လား။

ဖြတ်ငြိမ်း

အင်ဒါဆင် မိန်းမတွေကတော့ ထာဝစဉ် စောင့်စားနေရမည်ပေါ့။ ဒါပဲပဲ။ မိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါ။

သည်တစ်ခေါက်တော့ ကလေးတန်အင်ဒါဆင် တစ်ရပ် တစ်ကျေးမှာ အကြာကြီး မနေပါစေနှင့်ဟု ဟော်လီရင်ထဲအသည်းထဲမှ ဆုတောင်းမိ၏။

လောလောဆယ်တွင်မူ သူ၏အမေသတ်သေးသည့် ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းပစ်ရဦးမည်။ ထိုသို့ရှင်းပစ်ပြီးမှပဲ တစ်စစ်ပြန်ကျနေသည့် သူ့ဘဝကို ပြန်လည်စုစည်းရတော့မည်။ ဘဝသစ်ကို စလုံးရေစမှ ပြုစုရတော့မည်။

ထိုညတွင် မိုးကြီးလေကြီး ကျနေသည်။ လျှပ်စီးတွေ တဝင်းဝင်း။ မိုးချုန်းသံတွေ တဝန်းဝန်း။ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သော အသံမျိုးစုံသည် သာယာကွင်းမြို့နယ်ကို ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ကလေးတန်ကို အိပ်ရာထဲ သိပ်ပြီးပြီ။ အကံစိတ်လဲအင်ဒါဆင်လည်း သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီ။ ထိုနောက် အချိန်တော်တော်ကြာမှ ဟော်လီအပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ အဝတ်အစားလဲသည်။ သူက မိုးချုန်းသံတဝန်းဝန်းကို အာရုံမစိုက်မိအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ သို့တိုင်သည်လျှင်မျိုးမှာ အပြင်ထွက်ဖို့ဆိုတာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာကောင်းလှသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်တော့ထွက်ရမည်။ ဒါက ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကိုယ်။ သည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တစ်ရက်တစ်လေမျှပင် အချိန်လင့်မခံနိုင်။

ပြဿနာဇာတ်လမ်းကြီး မြန်မြန်ရှင်းသွားလေ ကောင်းလေ မဟုတ်လား။

သူတယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်ခေါ်သည့် အငှားယာဉ်ကုမ္ပဏီက

ရည်မှန်ဦးစားပေ

စိတ်ချရသည်။ သူ့အိမ်ထဲမှ ထွက်ပြီး ခြံဝင်းတံခါးဝရောက်တော့ အငှားကားတစ်စီး အသင့်စောင့်ကြိုနေပြီ။ မိုးသီးမိုးပေါက်များက သူ့မိုးကာအင်ဒါကို အဟုန်ပြင်းစွာ လာရောက် ခိုက်ခတ်နေ၏။ သို့သော် သူကအငှားကားထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းဝင်သည်။ သူ့သွားမည့် လိပ်စာကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြသည်။ ဖြစ်စမ်းမြိုင် စံအိမ်ကြီးမှ သူထွက်ခွာလာသည်ကို ဘယ်သူမျှ မမြင်နိုင်စကောင်းဟု ဟော်လီယုံကြည်စိတ်ချထား၏။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်က တွေ့မြင်နေပါသည်။ ဒုတိယထပ်ရှိ အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက် လိုက်ကာများကို အကံစိတ်လဲ လိုက်ပိတ်နေ၏။ ထိုအချိန်ထိုကာလက အကံစိတ်လဲ၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ဟော်လီ အသည်းတုန်အူတုန် ထိတ်လန့်သွားပေမည်။

အကံစိတ်လဲ၏ ရှေးဆန်သော၊ နန်းဆန်သော မျက်နှာမှာ မုန်းတီး စက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း အရေးအကြောင်းများ ထင်းထင်းပေါ်နေသည်။

လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံကို ဖေးလ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြေသည်။ နောက်နည်းနည်း အံ့ဩနေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် တစ်ဝက်မျှသာ ကျန်တော့သည့် ဝိစကီဖန်ရွက်ကို ကိုင်လျက်။ ဖေးလ်တော်တော်ကလေး မူးနေပြီကို ဟော်လီ မြင်သိနေရ၏။ သူ အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဖေးလ်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး သော့ခတ်သည်။

'ကိုယ့်ရဲ့ အလွမ်းအဆွေးတွေကို ယစ်ရွေ့ရည်ထဲမှာ မျှောပစ်နေတာလေ၊ မင်းလာတာ နောက်ကျလိုက်တာနော်'

'ဟုတ်တယ်'

မိုးရေစိုနေသည့် မိုးကာအင်ဒါကို ချွတ်သည်။ မလှကား

www.burmeseclassic.com

လက်ရန်းပေါ် တင်သည်။ လှေကား အရှင်၏ လက်ရန်းလှလှပပ ကလေး။ ဖေးလ်လူမျိုးခန်းကို ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်မှာ အလွန်မတန် ခေတ်မီလှ၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်မြင်ဖူးစဉ် ကသည်းက ဟော်လီ နှစ်သက်သဘောကျနေသည့်အခန်း။ စားဖို ဆောင်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပင်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် လှည့်သွားပုံသာ ကလေး။ ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်များကတော့ ယောက်ျားအသုံး အဆောင်များသာရှိ၏။ ဆိုဖာတွေက လိပ်ပြာတောင်ပုံစံများ။ ဟော်လီက လည်စည်းပိုးပဝါကို ဖြေပြီး နီးရာကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် တင်ထား လိုက်၏။

ဖေးလ်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ အိပ်ခန်းက ဧည့်ခန်း၏ ဘယ်ဘက်မှာ။ အိပ်ခန်းတံခါးမှာ မပွင့် တပွင့်ကလေးဟာနေသည်။ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေသယောင်။ ဟော်လီက အိပ်ခန်းဘက်ကို မကြည့်မိအောင် စိတ်ထိန်းထားသည်။

‘သိပ်လှတာပဲ ဟော်လီရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ဒေါပွနေတာကွ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ’

ဖေးလ် လျှာလေးအားလေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ နောက်ပြီး သူ့ကို နမ်းဖိုကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဟော်လီက မျက်နှာ လွှဲပစ်သည်။ အနမ်းကို ရှောင်သည်။

‘မနေညက ကလေးတန် ပြန်ရောက်လာပြီ’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

ဖေးလ်က ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘ကျွန်မ ဒီနေ့ ရှင်ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ကြိုးစားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထုယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ပြီးတိုင်း ပြန်ပြန် ချထား ...’

ရှည်ဖွန်ဦးစာပေ

စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်လိုက်မိ၏။ ဖေးလ်က သူ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။ ပို၍ကျယ်သော ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်နိုင်သည့် လှေကား ထစ်များဆီ ခေါ်သွားသည်။ သူ့စကားများကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက် သော ဖေးလ်၏ မှတ်ချက်က မသိကျိုးကျွံလေသံမျိုး။

‘ဟုတ်လား၊ ဆက်သေးလား’

‘ဒီမယ် ဖေးလ် ...’

‘အဲဒီ အင်္ကျီနဲ့ ဆို အချစ်က အရမ်းမိတာပဲ၊ မင်းကိုယ်လုံး အလှက အဲဒီအင်္ကျီနဲ့ ကောင်းကောင်း ပေါ်တာကွ’

သည်လို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် အဝတ်အစားမျိုး ဟော်လီဝတ် လာလျှင် ဖေးလ်က သဘောကျနေကျ။

‘တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲ ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် ရှင့်အပေါ်မမျှတ ရာများ ရောက်နေမလားလို့’

အပေါ်ဆုံး လှေကားထစ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သပ်ရပ် ကျယ်ပြန့်လှသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲတွင် မီးခိုက်ခိုက်ကလေးပဲ ထွန်းထား သည့်ကို ဟော်လီ မျက်စိတစ်ဝေမျှဖြင့် မြင်လိုက်၏။ လွမ်းမောဆွတ် ပျံ့ဖွယ်တေးသံက အခန်းထဲသို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စီးဝင်နေသည်။ မှန်ထိုးတံခါးများ ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်၏ ဟိုမှာဘက်တွင်မူ လေသာဆောင်။ သည်လေသာဆောင်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မြို့တစ်မြို့လုံး၏ မြင်ကွင်းကို အပေါ်မှ စီးမိုးမြင်နိုင်သည်။ ဪ... ငါ့ရဲ့ဖောက်ပြန်မှုက ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်လိုက်ပါသလဲဟု ဟော်လီ တွေးလိုက်မိ၏။

ဖေးလ်က အရက်စင်ရိုရာသို့ လျှောက်ခွားရင်း

‘ကိုယ် မင်းဖို့ ယမကာတစ်ခွက် စပ်ပေးမယ်လေ’

‘နေပစေ၊ ကျေးဇူးပဲ’

မြတ်ငြိမ်း

ဖေးလ် သူ့ဖန်ခွက်ထဲသူ အရက်တော်တော်များများ ငဲ့ထည့်သည်။ ဟော်လီဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ညှိမှောင်သော မျက်လုံးများက ဟော်လီ၏ ဝန်းသော ဝိုက်သော ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို တမြိန်မြိန်ကြည့်လျက်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ ပြုံးနေသည်။ သို့ပေမယ့် မျက်လုံးများက မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင် ဆွေးမြည့်နေသည်။

'ဒီည ကိုယ်တို့ ခါတိုင်းလို သိပ်ပြီး စိတ်လက် ပေါ့ပါးပါး မရှိလှဘူး၊ ကိုယ်တို့ စားကျက် အပြောင်းအလဲလေး လုပ်လိုက်ရင် စိတ်လန်းစရာများ ဖြစ်သွားမလား'

ဖေးလ် အဆိုပြုတော့ ဟော်လီ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်မ မနေဘူး၊ ပြန်မှာ၊ ကျွန်မလာခဲ့တာ ရှင်နဲ့ စကားပြောဖို့ သက်သက်ပဲ၊ ကျွန်မရှင်နဲ့ နောက်ထပ်လာပြီး မတွေ့တော့ဘူး'

ကဲ... ပြောဖြစ်သွားပြီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူထင်ထားသလို ပါးစပ်က ပြောမထွက်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မနေပါ။

ဖေးလ်၏ မျက်လုံးတွေ မှေးကျဉ်းသွား၏။

'ဒါကတော့ မင်း သစ်စိမ်းချိုးချိုးတာပဲကွာ၊ မင်းယောက်ျားကို ကြောက်လို့ လိုတော့ဆင်ခြေမပေးနဲ့'

'ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မချစ်တာပါ'

ဟော်လီ ခပ်မှန်မှန်ပြော၏။ ဖေးလ်က စကားပြန် မပြောမီ သူ့ဖန်ခွက်ထဲမှ ယမကာကို အပြောင်မော့ချလိုက်၏။ စကားပြောသောအခါ သူ့အသံမှ အက်တက်တက်။

'အဲဒါ သေချာရဲ့လားဟော်လီ မင်းကသွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ ကိုယ် လူသားစစ်စစ် တစ်ယောက်၊ ကလေးတန်ဆိုတဲ့သူက အင်ဒါဆင်

ယောက်ျားတွေရဲ့ ပုံတူရုပ်တုတစ်ခုကွ'

'ကျွန်မအတွက်တော့ ဘယ်သူနဲ့မှ အစားထိုးလို့မရပါဘူး ၊ ဘယ်တော့မှလဲ အစားထိုးလို့မရဘူး၊ ဒါကို ကျွန်မ ခုသဘောပေါက်လာပြီလေ'

'အေးလေ ... ဒီတော့လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်တို့ သုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ဆက်ကကြံရုံပေါ့'

သူ့သေရည်ခွက်ကို အသစ်ထပ်ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဝေဒနာ ခိပ်များ လွှမ်းနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဟော်လီကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဖေးလ်၏ စိတ်ဓာတ် ခုလို ပြောင်းလဲနေသည့်အတွက် ဟော်လီ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဖေးလ် သည်လိုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထား။ ထာဝစဉ် ဆောင့်ကြားကြား နေတတ်သော၊ မထီတရီ နေတတ်သော ဖေးလ်တင်တန်ဆိုသည့် ပျိုတို့ အချစ်တော်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဖေးလ်တင်တန်ဆိုသည့် လူက သူတို့လို မိန်းမတွေကို ချစ်မည်။ နောက်ပြီး နောင်တဆိုတာ စဉ်းငယ်မျှမပေါ်ဘဲ၊ နောက်ကြောင်းကို တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့မကြည့်ဘဲ သူ့အိပ်ဖော် မိန်းမများကို ကျောခိုင်း စွန့်ခွာနိုင်သူ မဟုတ်လား။

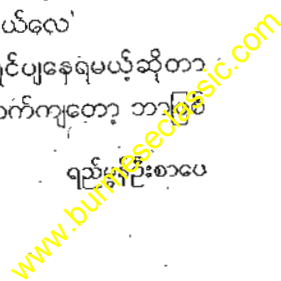
'ဖေးလ်ရယ် ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ပါရစေနဲ့ရှင်'

'ဟား ၊ အဲဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့'

သူ့အသံက ရုတ်တ။

'ကျွန်မတို့ဟာ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ပါ၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ ရှေ့ဆက်လို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်နားလည်ရမယ်လေ'

'ဒါပေမယ့် ဘာဆိုတာ ရယ်မောရွှင်ပျနေရမယ့်ဆိုတာ သဘောပေါက်နားလည်ထားတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကျတော့ ဘာဖြစ်

သွားမလဲ၊ ကိုယ်က အဲဒီလို လူကြီးတွေရဲ့ ခံယူချက်မျိုးကိုမှ ကြိုက်တာကွ

ဟော်လီ မျက်လုံးတွေ အောက်စိုက်လိုက်၏။

'ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးဖေးလ် ၊ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ထားသလောက် တက်သိနားလည်မှု မရှိသေးဘူးထင်ပါတယ်'

'ကိုယ်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါပဲ'

သူ့လေသံက သရော်တော်တော်၊ ရိတ်တိ။

'မင်းက ကလေးတန်ကိုချစ်နေတယ်၊ တချိန်တည်းမှာ ကိုယ်က မင်းကိုချစ်နေတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘယ်သူကမှ ဟားတိုက် မရယ်ပါဘူးကွယ်'

'အဲဒါဘော့ ရှင်အမှန်အတိုင်း မပြောတာ၊ ရှင်ဟာ ရင်ထဲ အသည်းထဲက ချစ်တတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ'

'ဟေ ၊ အဲဒါ မင်း ဘယ်သူပြောလဲ'

'ရှင်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ရှင် ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ'

'ဟုတ်လား ကိုယ်ပြောခဲ့ဖူးသလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ် ပြောခဲ့တာတွေ ကိုယ် ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်ကွာ၊ အဲဒီလို ပြောမိတဲ့ အတွက် ကိုယ့်ပါးတောင် ကိုယ် ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်'

အုံကြွ ပေါက်ကွဲလာသော သူ့ဒေါသများကို လုံးဝ မျှော်လင့် မထား။ ဟော်လီ သူ့ကိုသာ ကူကယ်ရာမဲ့စွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့စိတ်ဆင်းရဲနေသလို ကိုယ်လည်း စိတ်ဆင်းရဲလျက်။

'ဖေးလ်ရယ် . . . တဆိတ်လောက်ကွယ် . . .

'စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီနှစ်ကတော့ ကိုယ်လူကြီးလူကောင်း ဆန်ဆန် သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ဦးညွှတ်ပြီး နောက်ဆုတ်ပေးနိုင်တဲ့ နှစ်မဟုတ်

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ဘူး'

သူ့ စကားကြားတော့ ဟော်လီ ဒေါသသွားသည်။

'ဇာတ်လမ်းက ဆုံးသွားပြီ ဖေးလ်၊ အမှန်တော့ ဒီဇာတ်လမ်း ဖော် မစဖြစ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် ခု ဒီဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ် သွားပြီလေ ၊ သိရဲ့လား'

ဖေးလ်ကို ကျောခိုင်းဖို့ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။ အပြင် ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မိုးချုန်းသံကို ကြားရသည်။

'ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် ပြောစရာဆွေးနွေး ရောမရှိတော့ဘူး'

ဖေးလ်က သူ့အား ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖမ်းဆွဲထားသည်။ နှလောင်သော အသက်ရှူငွေ့တွေ သူ့အပေါ်ကျရောက်လာသည်။

'ဘာကိစ္စ ပြောစရာမရှိတော့မှာလဲကွ'

ဟော်လီ ရုန်းထွက်သည်။ ခုတော့ ဖေးလ်ကို ဆန့်ကျင်နေ ပြီး အနားကပ်ပင် မခံချင်တော့။ ဖေးလ်က နမ်းဖို့ အားထုတ်သည်။ သူကမလိုက်လျော့။ အရက်မူးနေသောဖေးလ် ဘာမျှမတတ်နိုင်၊ ဖေးလ်က ရေချိန်လွန်နေသည့်တိုင် တတ်နိုင်သလောက် မြူးမြူး ခွင်ခွင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသည်။

'ခုလို အပစ်မယ်ခံရတဲ့ ဝေဒနာမျိုး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးပါဘူးကွယ်'

တခြားလူတစ်ယောက် နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့် စကား ဆိုလျှင်တော့ ရင်ငြိစေမည့်ဝန်ခံချက်မျိုးဖြစ်ပါမည်။ သို့ပေမယ့် ယခု သက်လီကတော့ တော်တော်ကြီး စိတ်ဆိုးနေပြီ။

'ကျွန်မကို လွှတ်စမ်း'

ဖေးလ် ဟော်လီကို ငုံ့ကြည့်၏။ မျက်လုံးတွေက တောင်းပန်

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ခယဇ္ဇာ၊

ကိုယ် မင်းကိုချစ်နေပြီ ဟော်လီ'

ရှင် ကျွန်မကိုမလွှတ်ရင် ...

ကိုယ့်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့ကွယ်'

ဖေးလ် သည်လို တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေသံ ကြားရတော့ ဟော်လီနားမှာ တစ်မျိုးကြီး။ ကိုးရိုကားရား နိုင်နေသည်။ သည်လူဟာ ယောက်ျားတွေထဲမှာ သိနားလည်ရ အခက်ဆုံးလူပါကလား။

ကိုယ်ကတော့မင်းကို ဘယ်တော့မှမပစ်ရက်နိုင်ဘူး သိလား

သောင်းကျန်းလာသည့် သူ့လက်တွေထဲမှ ဟော်လီ ရုန်း ထွက်၏။ သို့သော် ဖေးလ်က ဟော်လီ လှေကားထိပ်သို့ မပြေးနိုင်အောင် ကမန်းကတန်း လိုက်လာသည်။ လမ်းပိတ်ထားသည်။ ဟော်လီ ပြန်မသွားနိုင်အောင် ကြံရာမရ အားထုတ်နေသည်။ မခုလို ဟော်လီကို ပိတ်ဆို့ ကာကွယ်ထားခြင်းဖြင့် ဟော်လီသည် သူနှင့် တစ်သက်ပန်လုံး မခွဲစတမ်း အတူနေသွားတော့မည့် အလား။

ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဂိတသံလေးက လွင့်ယုံနေပါ တယ်။ ရှစ်ပိန် ယစ်ရွှေရည်က အရောင်တလက်လက် တောက်နေ ပါတယ်။ ဟော်လီရယ် ... အဲဒါတွေကို စိမ်းကားမသွားပါနဲ့လား ကွယ်'

သည်တစ်ချို့တော့ သူ့အောင်အောင်မြင်မြင် နမ်းလိုက်နိုင်၏။ ပူလောင်သော သူ့နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ဟော်လီ နှုတ်ခမ်းများကို ဖိကပ် ခြေမ့ပစ်လိုက်၏။ ဟော်လီ လူးလွန်သည်။

ရှင်ဟာ အမြင်ကတ်စရာ ၊ မုန်းစရာကောင်း ...

ဟော်လီစကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဒေါသ စိတ်တွေ ၊ မုန်းတီးရွံရှာစိတ်တွေသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်

ဟော်လီ ခံစားချက်တွေ ပြောင်းလာသည်ကို ဖေးလ် သိလိုက်၏။ သည်တော့ သူက သရော်သံ လှောင်ပြောင်သံဖြင့်။

'အမြင်ကတ်စရာ၊ မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ဘာလဲ၊ စော်ကား မော်ကား စကားတွေကို အဆုံးလဲ မသတ်နိုင်ပါကလားကွ'

'ရှင် ကျွန်မရှေ့က ဖယ်ပေးပါ'

ရှူးရှူးရှားရှား ပြောရင်း ဖေးလ်ကို ကွေ့လျှောက်သည်။ လှေကားဆီသွားသည်။ ဖေးလ်လိုက်လာသည်။ တက်ကြပ်မကွာ ဟော်လီ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့လက်သည်းတွေ ဟော်လီ ပခုံးသားထဲနှစ်ဝင်သွား၏။ ခုတော့ ဟော်လီ ဒေါသ ကြောင့် မျက်ရည်များစိုင်းနေပြီ။

'ကျွန်မကို လွှတ်နော်'

မင်းကိုယ့်ကို ပစ်မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးမှ လွှတ်မယ် ဟော်လီ'

သူက မလွှတ်စတမ်း ဆက်ကိုင်ထားသည်။ ဟော်လီအသား နာသွားမလားလည်း အမူမထားတော့။ ဟော်လီ ကြံရာမရ ထွက် သိက်ရှာနေသည်။ နောက်ဆုံး ပေးလ်ပင် အံ့အားသင့်သွားစေသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်ရပ်ဖြင့် ရုန်းထွက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ လှေကားဆီသို့ ပြေးသည်။ ဖေးလ် နောက်မှ လိုက်ဆွဲသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဟော်လီလွှတ်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်သည့် သောကရိပ်များ။ သူ့အမူးလွန် နေသဖြင့် ဟော်လီကို ဖမ်းမမိမှာ စိုးရိမ်သည့် သောကရိပ်များ။

လူတစ်ယောက်၏ အသက်ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားဖို့ ဆိုသည်မှာ အချိန်လက်တံတစ်ချက်ရွှေ့စာ နှလုံးတစ်ချက်ခုန်စာ လောက်ပဲ အချိန် ကြာပါသည်။ ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖွယ် အကောင်းသော စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း မမျှော်လင့်သည့် ဖြစ်ရပ်များ

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ပေါ်ပေါက်သွားသည်။

ဖေးလ်ဘင်ထန်သည် ထိတ်လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် ဟန်ချက်လွှဲသွား၏။ သူ့ကရှေ့သို့ ပြေးပြီး ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ဟော်လီကိုမမိ။ ဟော်လီက ဘေးဘက်သို့ ခုန်ပြီး ရှောင်လိုက်သည်။ ဖေးလ်၏ လက်တွေ့ ဆုပ်ဖမ်းလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဆုပ်ဖမ်းစရာ ဘာမျှမရှိ။ လှေကာထစ်များအထက်မှ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသာ ဆုပ်ဖမ်းလို့ရသည်။

ဟော်လီ ထိတ်လန့်တကြားရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တောင့်တောင့်ကြီး။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော မျက်လုံးများက လှေကားထစ်များနှင့် တဝန်းဝန်းတိုက်မိပြီး ဒလိမ်ခေါက်ကွေးကျသွားသည့် ဖေးလ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖေးလ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် အောက်ဆုံးလှေကားရင်းတွင် ခြေကားရား လက်ကားရား ငြိမ်သက်သွား၏။

ဟော်လီ လည်ချောင်းထဲမှ အသံအစ်အစ်တစ်ခု အထိတ်တလန့် ထိုးထွက်လာသည်။ ဖေးလ်လဲကျနေရာသို့ ပြေးဆင်းလာသည်။ ဖေးလ်ကား ငြိမ်သက်လွန်းနေသည်။ အလှုပ်အရှားမဲ့လွန်းနေသည်။

သူ့သေပြီဆိုသည်ကို ကျွမ်းကျင်သောသမားတော် တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ပြုနေဖို့မလိုဘဲ သိနိုင်ပါသည်။

ဟော်လီ ခူးထောက် ကြည့်နေရာမှ ပြန်ထသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်မသိ။ တယ်လီဖုန်းရှာသည်။ အခန်းထဲတွင် တည့်တည့်ဆီမှ မိုးချုန်းသံ ခပ်အုပ်အုပ် မြည်ဟည်းလာသည်။ ဖေးလ်ဘင်တန်၏ ဝေဝေသော မျက်လုံးများက သူ့ကို မော့ကြည့်နေ၏။ အကြည့်ဓာတ်ကင်းမဲ့စွာ။ ဟော်လီ တစ်ချက် ငိုညည်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်

သို့လှည့်လိုက်၏။

တယ်လီဖုန်းကိုတွေ့သည်။ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ဒယိမ်းဒယိုင် ခြေသည်။ စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ဖို့ မစဉ်းစားနိုင်မိမှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်လာ၏။ သူမ်းလက်စလက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်မိ၏။ သူ့ရှေ့တွင် မြွေဟောက်တစ်ကောင် ဝုန်းခနဲ ပါးပျဉ်း ထောင်လာသည့်အလား။ တယ်လီဖုန်းအားမှ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က လည်ချောင်းကို အလိုအလျောက် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ သံကုန်အော်ဟစ်ဖို့ တိုးထွက်နေသည့် လည်ချောင်းထဲမှ အံသံကို ဝှားဆီးထားသည့်နည်း။

ထို့နောက် အထိတ်တလန့်ဖြစ်စရာ အသစ်တစ်မျိုး ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ သည့်ထိတ်လန့်စရာအသစ်က တဝှမ်းဝှမ်းမြည်နေသော တယ်လီဖုန်းသံကို လွင့်ပျောက်သွားစေ၏။ တယ်လီဖုန်းသံအလည်း မပြတ်သေး။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖေးလ်ဆီ ဆက်နေခြင်း။ ဖေးလ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ဘယ်သောအခါမျှ ဖြေနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ထိုလူမသိသေးပါကလား။

ယခု လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံက မြည်ဟိန်းနေပြန်ပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ ရောက်နေပြီ။

ဟော်လီတုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုအပြည့်ဖြင့် ဧည့်ခန်းကို ခြိတ်ပြေးသည်။ စားဖိုဆောင် နောက်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ မှောင်မှိုက်ခြင်းက သူ့ဆီဝုန်းခနဲပြေးဝင်လာ၏။ သူ့နောက်မှာတော့ တိုးတိုးညည်းညည်းကလေး ပျံလွင့်နေသော ဂီတသံ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အဆက်မပြတ်အောက်မြည်နေသည့် တယ်လီဖုန်းသံနှင့်တံခါးခေါင်းလောင်းသံ။

တဒုန်းဒုန်းထုသံကြားရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က

အိမ်ရှေ့တံခါးရွက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထုနေပြီ။ တံခါးထုသံ ပိုကျယ်လာသည်။ မိုးကြိုးထစ်သံပမာ။ ခုမှ သူ့မိုးကာကို သတိရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ပြေးသည်။ မိုးကာကို ဆွဲယူသည်။ အမှောင်ထုရှိရာ သို့ ဖိနပ်သံ တခွပ်ခွပ်မြည်အောင် ပြန်ပြေးခဲ့သည်။ အမှောင်ထုက သူ့ကို စိတ်လုံစေသည်လေ။ စားဖိုဆောင် နောက်ဘက်တွင် စကြိုလမ်း တစ်လမ်း ရှိသည်ကို သူသိထားသည်။ သည်စကြိုလမ်းအတိုင်း သွားလျှင် အိမ်ဘေးပေါက်ကို ရောက်မည်။

သူ့ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းက ဖေးလ်၏ အိမ်တံခါးကို ထုနေ သည့်အသံနှင့် မခြား။ ဘာမျှ စဉ်းစားဆင်ခြင်မနေနိုင်တော့။ သူ့ အနေဖြင့် လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း ထွက်ပြေးခြင်းသာ အကောင်း ဆုံးမဟုတ်လား။ သီးသန့် ဘေးလှေကား ရှိရာသို့ ဦးတည်နေသည့် စကြိုလမ်းအတိုင်း သဲကြီးမဲကြီး ပြေးလာခဲ့၏။

ဘေးလှေကားသို့ ရောက်သည်။ တံခါးကို တွေ့သည်။ ဖွင့်သည်။ လမ်းမြောင်ကလေးထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ကြောင်းကို တစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့်မကြည့်။ သူ့ဖိနပ်ခွာသံက ဒေါက်ဒေါက်သာ စည်းချက်ညီညီ ဖော်ထွက်နေသည်။

အို ... ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဒုက္ခပဲ ...

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ငြောင်းဆန်နေပြီ။ ဘယ်လိုမျှ ထိန်းလို သိမ်းလိုမရ။ ကိုးရိုကားရာ မြင်ကွင်းကြီးကို မြင်ယောင်နေသည်။ ဘယ်မှလာကံ နှလုံးသွေး ပျက်ချင်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ သူ့ စကားလုံးတွေ။ သူ့မျက်နှာ။ ရင်ကျိုးချင်စရာ လှေကားပေါ်မှလိမ့် ကျသွားပုံ။ အကျည်းတန်မှာ လဲကျနေပုံ။ သူ့အလောင်းကြီး။

ဖေးလ်ဘင်တန်ကား သေဆုံးသွားပြီ။

ဖေးလ်သေပြီ။ သေပြီ။

အဖြစ်မှန် သနစ်မှန်က ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ဖေးလ် သေဆုံးမှုတွင် သူဆိုသည့် ဟော်လီ အင်ဒါဆင်က တိုက်ရိုက်ပါဝင် ပတ်သက်နေသည်။

မှောင်မိုက်သော လမ်းသွယ်ကလေးအတွင်း အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးက သဲဆဲမဲဆဲ။ လမ်းတွေပေါ်သို့ ရေတွေ ဒလဟော သွန်ချနေဆဲ။ အငှားကား တစ်စီးတာလေများ တွေ့လေ မလားဟု ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်သည်။ သူ့ ဦးနှောက်တွေ အလုပ်လုပ်ဖို့ ငြင်းဆန်နေပြီ။ သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေပြီ။ ဆင်ခြင်တွေးတောခြင်းဆိုတာ သူ့ခေါင်းထဲမှာမရှိတော့။

ထိုသို့သာ မဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဖေးလ်အခန်းထဲရှိ လိပ်ပြာတောင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တင်ထားသည့် လည်စည်းပိုးပဝါကလေးကို သူတီရမိမည်မလွဲ။ သည်လည်စည်းကလေးကို ကလေးတန်က သူတို့ လက်ထပ်ပွဲနှစ်ပတ်လည် သည်လည်စည်းကလေးကို မြတ်နိုး လွန်းသဖြင့် သွားလေရာ စည်းခဲ့သည်။

သည်လည်စည်း၏ ညာဘက်ထောင့်တွင် ဟော်လီပါကာ အင်ဒါဆင်ဆိုသည့် နာမည်အတိုကောက် ထိုးထားသည်။

သူ့ချည်းဆိုလျှင်တော့ ပိုးပဝါစကလေး တစ်စမျှသာ။ တန်ဖိုး ကြီးသည်။ ဒါထက် ပိုပြီးတခြားဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိ။ သို့ပေမယ့် ခုလို နာမည်ကြီး မြာသမားတစ်ဦး၏ အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည် ဆိုတော့ သည်လည်စည်းက အရေးပါ အရာရောက်သည့် ပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ဘာကြောင့်ဆို နာမည်ကြီးမြာသမားဆိုသူက သေဆုံး နေပြီကိုး။

x x x

အခန်း (၁၀)

မြစ်မ်းမြိုင်ခံအိမ်ကြီးသို့ ဟော်လီ ပြန်ရောက်လာသည်။ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လျက်။ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက်။ မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီ ဖြစ်သော အိမ်ကြီး ထဲသို့ ချွတ်နင်း ဝင်ရောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်လမ်းလုံးထိန်းလာ ခဲ့သည့် ဟန်ဆောင်မှုများ လွင့်စဉ် ထွက်ပြေးကုန်၏။ စာကြည့်ခန်း ထဲသို့ ကသောကမောပြေးဝင်သည်။ မီးတွေဖွင့်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲနေသည့် အဝတ်အစားများက သူ့ကို အောက်တန်းစား မိန်းမသား တစ်ဦးနယ် ခံစားရစေ၏။ သူ့စိတ်အသိက တယ်လီဖုန်းဆီသို့သာ ဦးတည်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ တယ်လီဖုန်းဆက်မှ ဖြစ်မည်။

စာအုပ်တွေ အပြည့်ရှိနေသည့် စာအုပ်စင်များ တွန်းစီနေ

ရည်မှန်ဦးစာပေ

မြက်ခြင်း

သော အခန်းကြီးက နိုင်နိုင်မာမာ ရှိလှသည်။ တောက်တောက်ပပနှင့် နေချင်စဖွယ်။ သည်အနေအထားတွေက သူ့အား သရောလှောင်ပြောင် နေသယောင်။ သူက ဂဏန်းသုံးလုံးကို လှည့်လိုက်၏။

'ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနဲ့ ဝါရှင်တန် ဒီစီကို ဆက်ချင်ပါတယ်။ ပစ္စတာကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကိုပါ လင်ကွန်း ၇-၂၇၉၁ ရှင့်'

တစ်ဖက်မှ အော်ပရေတာ၏ ကျင့်သားရပြီးသား မေးမြန်း စုံစမ်းသံကို ကြားရသည့်တိုင် သူ့စိတ်တွေ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေဆဲ။ သူ့မှာ ကြိုးစားပမ်းစား စဉ်းစားနေရသည်။

'ကျွန်မနံပါတ်လား။ ကျွန်မ နံပါတ်က တိုင်လာခြောက်၊ အို ... မဟုတ်ဘူး။ ကိုး ... စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကိုး သို့ည တစ် ကိုး ကိုး ရှင့်'

'ရင်ထဲမှာ သောကအပြည့်ဖြင့် စောင့်နေသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ပစ္စတာအင်ဒါဆင်ကို ဆက်သွယ်လို့ မရကြောင်း တယ်လီဖုန်းထဲမှ ပြောနေသည်။

'ဒါဆိုလဲ မစ္စစ်အင်ဒါဆင် ဆက်တယ်လို့ ပြောပေးပါ။ မစ္စတာ အင်ဒါဆင် ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိဘူးလားဟင်၊ ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ပါ'

ရင်ထဲ အပူလုံးကြီး ကြွလာပြီ။ နောက်ထပ် ဘဝမကျစရာ အဖြေတစ်ခုက တယ်လီဖုန်းထဲတွင် မြည်နေ၏။

'အိုး၊ မစ္စတာအင်ဒါဆင် ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မယ် ထင်ပါသလဲ'

မျှော်လင့်ချက်တွေ ကုန်ဆုံးပျက်စီးသွား၏။ မစ္စတာအင်ဒါ ဆင်ကို ဘယ်မှာမှ ရှာမရပါတဲ့လေ။ သည်တော့ကတုန်ကယင်ဖြင့်

တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ရသည်။

'အော်ပရေတာ၊ သူပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ဆက်ဖို့ ပြောခိုင်းပေးပါနော်၊ ကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ'

စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချ၏။ စိတ်နှလုံး ချောက်ချားနေသည် ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ စာကြည့်ခန်းနံရံတွေက ချာချာလည်နေ၏။ သူ့အပေါ် ဗြိုလဲကျလာ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ စိတ် ကူးတစ်ခု ပျက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၊ အက်စ် တဲလ် အင်ဒါဆင်ကတော့ သူ့ကို ကူညီနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

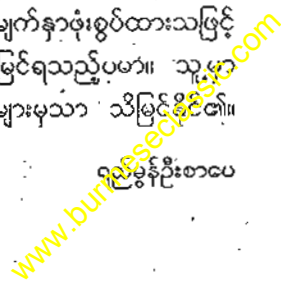
မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဒရောသောပါး ထွက်ခဲ့၏။ ကျောက်သားလှေကား ထစ်များအတိုင်း အပြေးတက် သည်။ အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဆောင်ရှိ အက်စ်တဲလ်အိပ်ခန်းဆီ သွားသည်။ မိုးပါးသွားပြီ မြစ်မ်းမြိုင်၏ အမိုးများကို ခပ်ဖွဖုတ်ခတ် နေသည်။

အက်စ်တဲလ်၏ အိပ်ခန်းတံခါး အောက်ခြေမှငွေရောင် အလင်းတန်းကလေး တိုးထွက်နေသည်။

ဘာမျှ စဉ်းစားမနေ။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဖော်လီ သူ့ရင်ထဲမှ ဝေဒနာများကို ဖွင့်အန်လိုက်သည်။

'မေမေ၊ ဒုက္ခတွေတော့ ရောက်ကုန်ပြီ'

စင်စစ် အက်စ်တဲလ်က သူ့ကို စောင့်မျှော်နေခြင်း။ နောက် ဖို အမြင့်ကုလားထိုင်ကြီးတွင်ထိုက်လျက်။ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ ဖြင့်။ ဖော်လီဝင်လာသည့် တံခါးဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ။ သူ့မျက်နှာ က အေးစက်စက်။ ခံစားချက်မရှိသလို မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာကြက်သားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မမြင်ရသည့်ပမာ။ သူ့မှာ အသက်ရှိနေသေးကြောင်းကို သူ့မျက်လုံးများမှသာ သိမြင်နိုင်၏။

၁၂၆

မြတ်ငြိမ်း

သည်မျက်လုံးများတွင် စိတ်ရှည်ခြင်း၊ ဇွဲကောင်းခြင်းတို့ကို သဘာဝ လွန်အလင်းတန်းတစ်ခုအဖြစ်မြင်တွေ့နေရ၏။ ခုတော့ သူ၏စိတ် ရှည်မှုနှင့် ဇွဲကောင်းမှုတို့အတွက် ဆုလာဘ်တစ်ခုရရှိတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ဒူးနှစ်လုံးပေါ်တွင် ဖြန့်တင်ထား သည်မှာ ဟော်လီဆင်ယင်နေကျ ပိုးလည်စည်းပဝါကလေး။ ဟော်လီ မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ မှင်တက်မိစ္ဆာဖြင့် အက်စ်တဲလ်ကို ကြည့်သည်။ နောက်လည်စည်းပဝါကလေးကိုကြည့်သည်။ သူ့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှ သည်ပစ္စည်းကလေး သည်နေရာသို့ရောက်လာသည်မှာ မြန်ဆန်လွန်း လေစွ။ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလေစွ။ ဟော်လီလက်ချောင်းများက သူ့လည်ချောင်းနှင့် ပန်းသားပေါ်မှာ ထုံထိုင်းစွာ ဖြန့်ကားလျက်။ ဟော်လီ မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းဖြည်း ချင်းပင့်တင်လိုက်၏။ အံ့အားတသင့်ဖြင့် သူ့ယောက်ျားမ၏ မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

အက်စ်တဲလ်က သူ့အား သူ့စိမ်းတစ်ရံခွဲတစ်ဦးပမာ စိုက် ကြည့်နေ၏။ ကလေးတန်မိခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကရုဏာရိပ်၊ စာနာ ရိပ်ဆိုလို ခိုးစဉ်းမျှမရှိ။

'ဒီတော့ ညည်းချစ်သူကို ညည်းသတ်လိုက်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ကလေးမ'

တိုးတိုး ညင်ညင်ကလေးပြောသည်။ ဟော်လီ နောက်တွန့် သွားသည်။ အဘွားကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိနေပါလိမ့်။ ခုထိ သူ့အစိပွားယ မပေါက်သေး။

'မဟုတ်ပါဘူး' ညည်းလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေ တော်တော်ရှုပ်ထွေး ကျန် ခဲ့တာကလား'

ရည်မွန်ဦးစာပေ

'အဲဒါ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ မေမေ' ခုတော့ ဟော်လီသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည့် ကလေးမ လေးတစ်ဦးပမာ ဖြစ်နေပြီ။ မျက်ရှည်ဥကြီးတွေ ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်း ကျနေ၏။

'ငါကတော့ ငါ့ကိုယ် ငါပဲအပြစ်တင်မိတယ်၊ ညည်းကို စပြီး မြင်လိုက်တာနဲ့ ညည်းဘာလဲဆိုတာ ငါသိပြီးသား'

'မေမေရယ် ကျွန်မရှင်းပြ ပါရစေဦး' ရှိုက်သံများက သူ့စကားများကို ရပ်တန့်သွားစေ၏။

'ညည်းရဲ့လည်စည်းပဝါကို စုံထောက်တစ်ယောက်က ပြန်ယူ လာခဲ့တာ၊ ကံအားလျော်စွာ သူ့ကဏ္ဍအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ တော်သေးတာပေါ့'

ဟော်လီရင်ထဲမှ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ၊ ထိတ်လန့်မှုတွေအတွက် အဖြေတစ်ခုရအောင် အက်စ်တဲလ်၏ အေးစက်သော အသံက ဖြေရှင်း ပေးလိုက်သည်။

'အလုပ် လုပ်ပေးနေတာ၊ ဟုတ်လား၊ အလုပ်လုပ်ပေးနေ တာ ...

သူ့အသံ စူးရှနေ၏။

'ငါ့သားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ဖို့ ညည်းနောက်က နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခိုင်းထားခဲ့တာ ခုလောလောဆယ်အချိန်ထိပေါ့' မေမေ အက်စ်တဲလ် ...

ဟော်လီရှေ့တိုးလာ၏။ ထိုင်နေသောအမျိုးသမီးကြီးမျက်လုံး တွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားမှုတွေ အုံကြွ မြင့်မားလာသည်ကို ခံစားလို့ ရနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယှက် နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရည်မွန်ဦးစာပေ

‘မေမေ... ဒါ တကယ် မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်၊ တကယ် မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လားဟင်၊ မေမေရယ် ဖြစ်သမျှ အကြောင်း စုံကို ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေဦးနော်’

အက်စ်တဲလ်၏ အေးစက်စက် အမူအရာက ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိ။

‘ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ငါကရှုမစိုက်ဘူး’

ယောက္ခမကြီးက သူ့အား ပါးပိတ်ရိုက်သလို ဟော်လီ ခါသွား၏။ သည်ည၏မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်များက သူ့၏တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်စွမ်းများကို ထုထောင်းခြေမ္မပစ်လိုက်ပြီ။ ခေါင်းကြည့်သွားအောင် အစွမ်းကုန် အားထုတ်နေရသည်။

ရမှတော့ ဘာမှဟန်ဆောင်နေဖို့မလိုအပ်တော့ပါဘူးကလေးမ ညည်းဟာ ဒီအိမ်ထဲကို စပြီးခြေချလာတဲ့နေ့ကစပြီး ခလုတ်ကန်သင်းတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

‘ဘယ်လိုခလုတ်ကန်သင်း ဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ ပြောပြစမ်းပါဦး’

ဟော်လီ နာကြည်းစွာ မေး၏။ အက်စ်တဲလ်ထံမှ အပြစ်ဆိုသံများ ပွင့်ထွက်လာသည်။ သည်လိုပြောလိုက်ရသဖြင့် သူ့မျက်နှာဝင်းပနေ၏။

‘ဘာ အကျိုးထူးလာမှာမို့ ဒါတွေပြောနေရတော့မလဲ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ညည်းဟာညည်းပါပဲလေ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဟန်လုပ်နေလို့ရမှာတဲ့လဲ၊ ဗီဆို့တာဖျောက်လိုရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကလား၊ ညည်းဟာ လက်ရှိ ညည်းနေနေရတဲ့အဆင့်နဲ့အညီ အမီလိုက်မနေနိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊ တကယ်တော့ ညည်းစိတ်ဓာတ်ဟာ ရည်မှန်ဦးစာပေ’

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက အရောင်းစာရေးမကလေးအဆင့်မှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်၊ ညည်းက အရောင်းကောင်တာနောက်မှာပဲ နေဖို့သင့်တဲ့ မိန်းကလေးပါ’

ဟော်လီရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်သွားသည်။ ကျိတ်ကာကျိတ်ကာ ရိုက်ငိုသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ’

အက်စ်တဲလ်အသံ ဂူးရှုဆတ်တောက်နေ၏။

‘ရဲအဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားမလို့’

‘ငါစုံထောက်က ရဲအဖွဲ့ကိုတိုင်ပြီးပြီ’

သည်တော့ ဟော်လီရပ်လိုက်ရပြန်၏။ အက်စ်တဲလ်ကို စိတ်ဆင်းရဲစွာ လှည့်ကြည့်သည်။ အဘွားကြီးက သွယ်လှေသော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် လည်စည်းပဝါကို ဆွဲဆန်နေသည်။

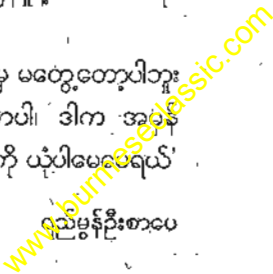
‘ဒီဟာလေး ကျန်ခဲ့တာဟာ ညည်းနမော်နမဲ့နိုင်တာပဲ၊ ဒီလည်စည်းလေးဟာ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ကြိုးကွင်းအဖြစ်ပြောင်းသွားနိုင်တယ်လေ’

‘မြတ်စွာဘုရား၊ အက်စ်တဲလ်ရယ်’

‘ဒီအမူဟာ တရားရုံးမှာ ဘယ်လိုမှမကယ်နိုင်တဲ့အမူ ဖြစ်သွားမှာပဲ’

အက်စ်တဲလ်တစ်လုံးချင်းပြော၏။ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြော၏။ ‘ဖေးလ်ဆိုတဲ့ကောင်က လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် တော်တော် နာမည်ကြီးနေတဲ့လူ မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ ဖေးလ်နဲ့နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မတွေ့တော့ပါဘူး သူ့ဆီသွားတာလဲ အဲဒါပြောဖို့သက်သက်သွားတာပါ၊ ဒါက အမူနဲ့ဆိုတာကျွန်မကျိန်ရဲပါတယ်မေမေ၊ ကျွန်မပြောတာကို ယုံပါမေမေရယ်’

ခုတော့ သူ့ခယစပ်တွား ပြောနေရပြီ။ အခွင့်အလမ်းကလေး တစ်ရပ်ရလိုရငြား တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေရပြီ။

အက်စ်တဲလ်၏ မျက်လုံးများ မှောင်တစ်ဝက် အခန်းကြီးထဲတွင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်လာ၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ရင်ထဲတလုပ် လုပ်ဖြင့် ကြည့်နူးနေသလို၊ သားကောင်ကို ခုန်အုပ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ကျားသစ်မ တစ်ကောင်အလား။

‘တရားလိုရှေ့နေက ဘာပြောမယ်၊ ညည်းဖေးလဲနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး လှေကားပေါ်က တွန်းချ အသေသတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောမှာပေါ့။ အေး အလွန်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်လောက်က ညည်းကို ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်အောင် လိုက်ပေးနိုင်ချင်လိုက်ပေးလိမ့် မယ်၊ ဒါပေမယ့် ညည်းကိုယ်မှာ အညှီအဟောက်နဲ့ကတော့ စွဲသွားပြီ။ ညည်းအဲဒီနာမည်ပျက်ကို ဘယ်တော့မှ ဖျက်လို့ရမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ညည်းယောက်ျားကော၊ ညည်းသားကော တစ်သက်လုံး အမည်းစက်ကြီးနဲ့ နေသွားရတော့မယ်လေ’

အဘွားကြီး၏ အသံကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ရအောင်၊ ဟော်လီ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ ယမ်းပစ်မိ၏။

‘တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ တော်ပါတော့ အို . . . ကျွန်မဘာ လုပ်ရမလဲဟင်’

‘ငါ ညည်းကို ကယ်တင်နိုင်ပါတယ်’

အက်စ်တဲလ် ပို၍ပြည်းလေးစွာ တစ်လုံးချင်းပြော၏။

ဟော်လီ အသက်အောင့်ထားမိသည်။ အက်စ်တဲလ်မျက်လုံး များမှ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော အရောင်တန်းကလေးက ဟော်လီ အပေါ် ရူးစိုက်စွာ ကျရောက်နေ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကူညီနိုင်မယ့်နည်းလမ်းတွေ ငါ့မှာအဆင့်သင့်

ရှိပါတယ်၊ ညည်းကို ကူညီဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတာ ကြာလှပြီ ဟော်လီ’
‘မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ကူညီမှာလဲဟင်’
‘ညည်းကို ပထုတ်ဖို့ပေါ့’

ဪ ခါပါလား။ အမှန်တရားက ပေါ်ထွက်လာပြီး နှစ်ပေါင်း များစွာ ချိုသာသောအပြုံးများ၊ နွေးထွေး လှိုက်လှဲသောစကားများ၊ နောက်ကွယ်မှာ ကွယ်ဝှက်ထားခဲ့သည့်အေးစက်သော ခံစားချက် အစစ် အမှန်များ ပေါ်ထွက်လာပါပြီကော။

‘ညည်းအနေနဲ့ ငါ့သားကိုကော၊ ငါ့မြေးကိုပါ ထာဝစဉ် စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဟင် ရှင် ရှူးနေသလား’

သူ့ယေကွမကြီး၏ စကားလုံးများတွင် ပါရှိနေသော ရည်မှန်းချက်ကို ဟော်လီ ကြားပင်မကြားဝံ့။

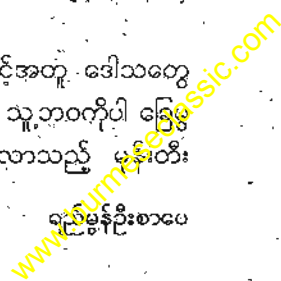
‘ရှင် ရှူးနေပြီလားလို့ ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ လက်ခံမယ် အောက်မေ့နေလားဟင်’

ဒါဆိုလဲ ဆက်နေလေ၊ တရားခွင်မှာရင်ဆိုင်ပေါ့။*

‘ရင်ဆိုင်မယ်၊ သိလား။ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မကလေးကို စွန့်ပစ်မသွားခင် ရင်ကိုရင်ဆိုင်ဦးမယ်’

‘ညည်းရင်ဆိုင်ရင် ငါက တရားရုံးမှာ ကလေးကို အုပ်ထိန်း ခွင့်ရအောင် လျှောက်ယူမှာပေါ့၊ ညည်းက နောက်မီးလင်းတဲ့ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ထားတဲ့ မိန်းမပဲ၊ မိခင်အဖြစ် အုပ်ထိန်းဖို့ သင့်လျော်တဲ့ မိန်းမ’ မဟုတ်တော့ဘဲ’

ဟော်လီရင်ထဲတွင် အမှန်းတရားများနှင့်အတူ ဒေါသတွေ အုံ့ကျင်းဖွဲ့လာသည်။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိုကော သူ့ဘဝကိုပါ ခြေစွဲ ဖျက်ဆီးပစ်မည့် သည်ဖိန်းမိကြီးအပေါ် ပြိုကျလာသည့် မုန်းတီး

စက်ဆုပ်မှုများ။

အိုး၊ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ ဒီလိုလုပ်လို့၊ ကျွန်မ နောက်ဆုံး ထွက်သက်ရှုတဲ့အထိ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြိုင်တိုက်မယ်၊ ကျွန်မကလေးကို ရှင် ဘယ်တော့မှမရဘူးမှတ်'

'ညည်းမှာကလေးမရှိတော့ဘူးလေ၊ ညည်းဖေးလံဘင်တန်နဲ့ ပြဿနာရှုပ်ပြီဆိုကတည်းက ညည်းသားကိုညည်းစွန့်ပစ်လိုက်ပြီလေ'

သူ့စကားလုံးများက အေးစက်မာကျောနေသည်။ အညှာ အတာ ကင်းမဲ့နေသည်။

'မေမေရယ် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေနော် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ ကျွန်မ မေမေကို ဂူးထောက်တောင်းပန်ပါမယ် မေမေပြောသမျှ ကျွန်မလိုက်နာပါမယ်၊ ကျွန်မသားလေးကိုတော့ ခေါ်မသွားပါနဲ့ မေမေ ရယ်'

'ကလေးရဲ့ မွေးရာပါအခွင့်အရေးကို ညီးကလုယူ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာကိုး'

အက်စ်တဲလ် တစ်စက်ကလေးမျှ ပျော့ပြောင်းမသွားပဲ ရက်ရက်စက်စက် ပြောချ၏။

'ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ နာမည်တစ်လုံး၊ မိသားစု၊ အမွေအနှစ်တွေ လူမှုအဆင့်အတန်း၊ ဒါတွေဟာ ကလေးခံစားရမဲ့ အခွင့်အရေးတွေလေ အေး ညည်းက သူ့ကို မကာကွယ် မစောင့်ရှောက်တဲ့ နောက် ငါက ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရမှာပဲ'

ခုတော့ မျက်ရည်တွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရတော့။ ဟော်လီ တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့အသံမှာ ရှိကံငိုမှုများကြောင့် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

'ကလေးတန် ကျွန်မ ကလေးတန်နဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ် ကြာပတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်သလို ထွက်လာသော အက်စ်တဲလ် အသံကြောင့် ဟော်လီ တုန်ခနဲ ရပ်သွားရပြန်၏။

'ဪ... သူ့ကိုပါ စတေးဦးမှာလား။ ဟုတ်လား ညည်းက ညည်းနဲ့အတူ ဖအေကော့ သားပါ ဘဝပျက်အောင် လုပ်မလို့ ပေါ့လေ၊ ညည်းရဲ့ အောက်တန်းစားဆန်တဲ့ အရှုပ်တော်ကြီး ဟိုးလေး စာကျော် ဖြစ်သွားရင် ကလေးတန် အနာဂတ် ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲဟင်'

ဟော်လီ ချာကနဲလှည့်လာသည် အရှိုက်အထိုးခံလိုက်ရ သည့်နယ်။

'ထားပါတော့၊ ညည်းအထွက် သူ့ကိုယ်သူ အနစ်နာခံလိုက် ပြီတဲ့၊ ဒီမယ် ဟော်လီ ညည်းတို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ နှုတ် ပြန်ရလိမ့်ဦးမယ်လို့ ညည်း ထင်နေသေးသလား၊ ညည်းဟာ ဖေးလံဘင်တန်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး ဖေးလံဘင်တန် ရမွက် ထန်သမျှကို လိုက်လျော့ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့မိန်းမ အဲတာကို သိထားတဲ့ ညည်းယောက်ျားက ညည်းကိုကြည့်ရင် ညည်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်မလဲ ကဲပြောစမ်း'

ဟော်လီ၏ သီးခံနိုင်စွမ်းတွေ ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်စွမ်းတွေ ဆုံးခန်း တိုင်သွားပြီ၊ ရှည်လျားလွန်းသော ညည်း ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်သော အာရုံ ရိပ်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေ၏။ ငမေးလ်၊ ရေဒီယို၊ ရန်ပွဲ၊ မိုး အသက်ခွဲနေသော သူ့မျက်နှာမြင်ကွင်း၊ လည်စည်းပဝါ အက်စ်တဲလ် ကလေးတန် ။ ကလေးတန်လေး။

'မေမေရယ် မေမေ ကျွန်မအပေါ် တာဝန်ယပ်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရက်သလားဟင်'

သည်တော့ ကြက်သားအုပ်မကြီး အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ သား သံယောဇဉ်တွေ ဟုန်းခနဲ ဖွင့်ထွက်လာသည်။ တကယ်တော့ သူက မဟာစံအိမ်တော်ကြီး၏ မောက်မာဝင့်ကြားသောသခင်မ အိမ်ကြီးရှင် မည်သည့်အပြင်လူကမျှ သည်အိမ်ကြီး၏သိန်သရေ ညှိုးနွမ်းပေးဖို့နိအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သည်လိုလုပ်ခွင့် မရအောင်လည်း အက်စ်တဲလ်က စွမ်းစွမ်းတမံကာကွယ် စောင့်ရှောက် နေခဲ့သည်။ ခုတော့ သူသည်ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။

'ငါအခု အစွမ်းကုန် အားထုတ်နေတာ ငါ့သားကိုကယ်ဆယ် ဖို့ နောက်ပြီး ညည်းသားကိုပါ ကယ်ဆယ်ဖို့ သိရဲလား။ သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့အကျိုးအတွက် ညည်းကို ငါအသက်ကယ် ကြိုးပစ်ပေးနေတာ။ အဲဒါ ကို ညည်းအခွင့်အရေးရတုန်း ဖမ်းဆွဲချင် ဆွဲထားပေတော့၊ အချိန်က သိပ်ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဇာတ် ရှုပ်ထွေးမှာ ရဲတွေဝင်လာပြီ ဆိုမှတော့ ငါလဲ ညည်းကို မကူညီနိုင်ဘူး'

'အို

ဟော်လီ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ ငိုညည်းလိုက်မိ၏။

'ကျွန်မ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ သွားပြီကျွန်မဘဝတော့ ပျက်စီးပါပြီရှင်'

'ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း ငါ့ငှားထားတဲ့ စုံထောက်က ငါ ငွေပေးပြီး ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ထွက်ဆိုလိမ့်မယ်၊ တံခါးစောင့်တဲ့ အငှားကား မောင်းတဲ့လူတို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတို့ဆိုတာတွေ အားလုံး ဘယ်တော့မှ ညည်းနဲ့ထိပ်တိုက်မတွေ့စေရဘူး။ ညည်း ငါပြောတဲ့ အတိုင်းသာ တိတိကျကျ လုပ်မယ်ဆိုရင် ညည်းတရား ဘဝက ထာဝရ လွတ်အောင် ငါစီစဉ်ပေးနိုင်တယ်'

ဟော်လီ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းနေပြီ။ သူ့ကိုထိပ်လန့် ချောက်ချားမှု၊ စိတ်ညစ်ညူးမှု၊ ဦးနှောက်ခြောက်မှု၊ တိမ်သလ္လာများ ဖုံးအုပ်နေပြီးအက်စ်တဲလ်၏ မျက်နှာကို တိမ်သလ္လာများကြားမှ မှန်ဝါးဝါးပဲ မြင်ရတော့သည်။

'ကဲ ရှင်ဘာလိုချင်လဲ ပြော'

မကြားရလောက်အောင် တိုးတိမ်သောအသံ။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ပြန်ပြောသောအခါ သူ့အသံ အလွန် မတန် အေးချမ်းနေ၏။ သူ့အသံလှိုင်းများတွင် စောစောက လွှမ်းမိုးနေသော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေ မရှိတော့။

'ဟော်လီအင်ဒါဆင် သေဆုံးသွားရမယ်'

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် အလှုပ်အရှားမဲ့စွာ ရပ်နေကြ၏။ တစ်ဦး၏မျက်လုံးကို တစ်ဦးကစိုက်ကြည့်လျက် တစ်ဦး၏နှလုံးသားကို တစ်ဦးက လေ့လာလျက်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ'

အခန်းထဲတွင် သူတို့နှင့်အတူ ရပ်နေသော သေခြင်းတရား ကလည်း သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ စောင့်မျှော်နေပါသည်။ သည်သေဆုံးခြင်းက တစ်မျိုး၊ ရဲအဖွဲ့ကပင်လျှင် သေမှု သေခင်း ပုဒ်မတပ်မရနိုင်သည့် သေခြင်းတစ်မျိုး။

x x x

အခန်း (၁၁)

ဟော်လီပါကာအင်ဒါဆင်သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခရီးဆောင် အိတ်တစ်လုံးဖြင့် ထုပ်ပိုးနေ၏။ သူ့လှုပ်ရှားပုံက သေဆုံးသွား ပြီးသူ တစ်ယောက် ပမာ။ ချစ်စရာမျက်နှာကလေးမှာ ဖြူဖျော့နေ၏။ သွေးရောင်ကင်းမဲ့နေ၏။ ကလေးတန်ကြီး၏ခရီးသွား ဓာတ်ပုံများနှင့် ကလေးတန်လေး၏ ဓာတ်ပုံများ စုဆောင်းထားသည့် မှတ်တမ်း စာအုပ်ပေါ်သို့ ထုံထိုင်းသော သူ့လက်ချောင်းများ ရောက်သွား ကာမှ မျက်ရည်တွေတွေ ကျလာပြန်သည်။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ပြည်လာချိန်တွင် သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေဆဲ။ စကားပြောခွက်ကို ကပျာကယဉ် ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ရင်မှာ ကွဲထွက်လှခမန်း တဒိန်းဒိန်းခန့်လျက်။

တယ်လီဖုန်းဆက်သူမှာ ကလေးတန်၊ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာ
ဝေးသည့် မြစ်မ်းမြိုင်နှင့် ဝါရှင်တန်ဒီစီကို သူ့အသံထွက်
ဆက်သွယ်ထား၏။

'ဟဲလို .. 'ဟော်လီ တိုးတိုးညင်ညင်ကလေး ဖြေ၏။
'ဪ မောင်လား။ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မဆက်တာ၊ ဒီတပတ်
ရုံးပိတ်ရက် နှစ်ရက် စလုံး ကျွန်မတို့ အပျော်စီး သဘောပေါ်မှာ
ရှိမယ်ဆိုတာ မောင့်ကိုပြော ချင်လို့၊ ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန် နေထွက်မိ
သွားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ'

အက်စ်တဲလ်က အရာရာကို ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ပြီးသား။
အဲဒီတိုက် ကိုကော၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုကော၊ ရှောင်လွှဲထွက်ပြေးလို့ မရနိုင်
သည့် အနာဂတ် ကိုကော။

'ဟ ၊ အဲဒီ အစီအစဉ် ကောင်းတာပေါ့မိန်းမရ၊ ဘာလဲ၊
မင်းကိုယ့်ကို လွမ်းနေပြီလား'

ဟော်လီ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထိန်းနေရ၏။
သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဖော်ပြခြင်းငှာမစွမ်းသာသည့် ဝေဒနာတွေ။
တကယ်တော့ ခုစကားပြောနေရခြင်းသည် ချစ်လင်၏အသံကို
နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြားရခြင်းဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလား။

'မောင်ရယ် ... ကျွန်မလေ ... မောင်နဲ့သားသားကို
ဒီကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးထက် မြတ်နိုးရပါတယ်
အချစ်ရယ်'

'အေ၊ ဒါမှပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်အိမ်သူဆီက ကိုယ်ကြားချင်တာလဲ
ဒီစကားတွေပါပဲ၊ နေဦး၊ မင်းမဆက်လဲ ကိုယ်ကဆက်တော့
မလို့ကွ၊ မင်းကိုပြောဖို့ အံ့အားသင့်စရာ သတင်းတစ်ခု ကိုယ်မှာရှိတယ်
သိလား'

ဖော်ရွေလိုက်လှဲသော၊ စိတ်ပါဝင်စားတက်ကြွသော လူလင်
ဆန်ဆန် မောင်ပုံပန်းကို ဟောလီ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပုံဖော်ကြည့်လို့
ရပါသည်။

'မင်း တောင့်တနေတဲ့အိမ်ကို ကိုယ်တွေ့ထားပြီကွ၊ နံရံအနီ
ကလေးနဲ့ ဟုတ်တယ်နော်၊ အုတ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ မီးလင်းဖို သုံးလုံး
တောင်ပါတယ်၊ အပိုဆုအဖြစ် လျှို့ဝှက် အခန်းကန့်လေး ပါသေးတယ်
ဗျ၊ ဒီညနေပဲ ကိုယ်စရန်သတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒါ မင်းကြိုက်ပြီဆိုယင်
မင့်အိမ် ဖြစ်ပြီ၊ ဟေ့ .. အချစ်၊ မင်း ငိုနေသလားဟင်'

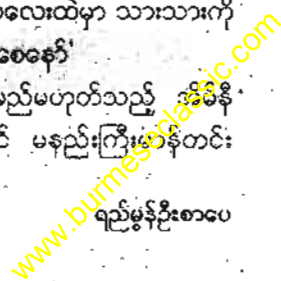
ဟော်လီ မျက်ရည်တွေ ကြိုးစားသိမ်းနေရ၏။

'မောင်ရယ် .. ငိုတာ ပျော့ညံ့ရာရောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်နဲ့အတူ နေရမယ့် သမယကို ကျွန်မ
စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီလေ၊ အိမ်လေးက နိဗ္ဗာန်ဘုံ
လေးလို နေမှာပါ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေမှာကော ကလေးသူငယ်တွေ
ရှိရဲ့လားဟင်'

ကလေးတန်၏ သရုပ်ဖော်ချက်ကို ဟော်လီ ရယ်မောရသည်။
မောင်က စကားလုံးများဖြင့် ပုံဖော်ရာမှာ အင်မတန်တော်တဲ့လူ။

'အို .. မောင်ရယ်၊ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်ခဲ့ရင်
ကျွန်မကို လူရိုင်းတွေက ဖမ်းသွားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် တောဆင်
ရိုင်းတွေ နင်းသတ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် .. တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လို့ ကျွန်မများ
ဝါရှင်တန်ကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့ယင် သားသားကို ခေါ်ပြီး အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ
နေဖြစ်အောင်နေပါနော်၊ အဲဒီချစ်စရာလမ်းကလေးထဲမှာ သားသားကို
တခြားကလေးတွေနဲ့ ကစားရင်း ကြီးပြင်းပါစေနော်'

ဘယ်သောအခါမျှ သူ့မြင်ရတော့မည်မဟုတ်သည့် အိမ်နီ
ကလေးအတွက် ရှိုက်ကြီးတင်မငိုမိအောင် မနည်းကြိုးစာနဲ့တင်း

ထားရသည်။

'ဪ အင်း၊ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အစစ်ပေါ့။ ပျော်လွန်းလို့ အရှူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးနဲ့မောင်ရယ် ၊ ကျွန်မရယ်၊ သားသားရယ်လေ၊ အို ... ၊ ကျွန်မလေ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါပြီ မောင်ရယ်'

မောင့်ရယ်သံက ဝိုင်ယာကြိုးမှတစ်ဆင့် သူ့ဆီကူးစက်လာသည်။

'မင်း ဆင်ရိုင်းတွေ ရှိမယ့်လမ်းကို မသွားနဲ့နော်၊ ဝါရှင်တန်မှာ မင်းကိုလွမ်းပြီး သိပ်ကို အထီးကျန်ဆန်စွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေတဲ့ ချစ်လင် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်လေကွာ'

'အို မောင်ရယ်၊ ကျွန်မမှာလေ .. မောင်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ဉာဏ်အမြော်အမြင်မျိုးကော၊ တော်တဲ့ကောင်းတဲ့ အရည်အသွေးပါ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလေ .. မောင်ကို လောက် တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ သိလား။ နောင်လဲ ဘယ်တော့မှ ချစ်မိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး'

မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေသည့် သူ့မျက်လုံးများ တံခါးဝဆီ ရောက်သွားသည်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ရပ်နေသည်။ ရှည်လျားသော အလှုပ်အရှားမဲ့သော အရိပ်တစ်ရိပ်။

'ဪ ဒီမှာ မောင်မေမေ မောင်ရေ၊ အိမ်နီကလေး အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါဦး'

ကလေးတန် မေမေဘက်သို့ စကားပြောခွက်ကို မမြင်မကန်း လှမ်းပေး၏။ ရင်ထဲမှ ပရိဒေဝမီးကို ဖုံးကွယ်ရန် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရ၏။ အက်စ်တဲလ် အားနည်းမာန်နှင့် အခန်းထဲလှမ်းဝင်လာသည်။ စကား ပြောခွက်ကို သက်တောင့်သက်သာ လှမ်းယူသည်။

'ဟဲ့လို သားရေ ... သိပ်နေကောင်းတာပေါ့၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ကဲ မေမေတို့ သိပ်အကြာကြီး ပြောနေလို့မဖြစ်ဘူးကွယ်၊ ကက်ပတ်နီ မက်ကောလေးက မျှော်နေချေ့မယ်၊ မေမေတို့ ပြန်ရောက်မှပဲ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြတော့နော် သား'

အက်စ်တဲလ် တစ်ခဏမျှ ဆက်နားထောင်နေ၏။

'အင်း အင်း၊ အိမ်ကလေး ရပြီဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အင်းပါ၊ ဟော်လီမရိုလ် မေမေတစ်ယောက်တည်း ထိန်းနိုင်မှာပါ'

သူက စကားပြောခွက်ကို ဟော်လီ နှာခေါင်းအောက် ပြန်ထိုးပေးလိုက်၏။

'ချိုတူးရေ .. 'ကလေးတန်အသံက ယုယုယယ ကြင်ကြင် နာနာ။ 'နောက်တစ်ပတ် ဒီအချိန်ဆို မင်းဒီကို ရောက်နေပြီနော်၊ အဲဒီ အခါကျ ကိုယ်တို့ ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ အချိန်အားလုံး ကိုယ်တို့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့မှာပါ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ အချိန်အားလုံး ကျွန်မတို့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့မှာပါ မောင်'

'ကဲ၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် အချစ်ရယ်'

'နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကျွန်မချစ်ရတဲ့ မောင်ရယ်'

စကားပြောခွက်ကို ဖြည်းလေးစွာ ပြန်ချ၏။ အက်စ်တဲလ်က သူ့အား တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံစားချက် ကင်းမဲ့စွာ။ ဟော်လီ မွေ့ရာဆီသို့ သွားသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဖျောက်ခနဲပိတ်သည်။ ပြီးတော့ အပြာနုရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို လက်မောင်း ပေါ်လွှားတင်သည်။

ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်၏။ တစ်ချက်ကလေးအူ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်၏အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

သည်အိပ်ခန်းကို ထာဝရကျော့ခိုင်းလိုက်ရခြင်း။ သို့သော် မြစ်စိမ်းမြိုင်၏ ကျောက် သားလှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းလာသည့် တစ်လျှောက်လုံး ကလေးတန်၏ ယုယုကိုပြားသော အသံက အရိပ်ပမာ ကပ်ပါလာသည်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အချစ်ရယ် . . . နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

သူ့နားထဲမှာ ကြားနေရသည့် တစ်မျိုးတည်းသော အသံကား သူ့နှောက်မှကပ်လျက် လိုက်လာသည့် အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ ဖိနပ်ခွာသံ တဒေါက်ဒေါက်မျှသာ။

x x x

အခန်း (၁၂)

ခေတ်မီ အပျော်စီး သဘောကလေးသည် နက်မှောင်သော ရေပြင်ပေါ်တွင် ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ယိမ်းထိုးလူးလွန်နေသည်။ စက်သံများ တိတ်ဆိတ်လျက်။ ကျရောက်သောနာရီကို ညွှန်းဆိုသည့် သဘော့ ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ 'ဪ ညဉ့်နက်နေပါပြီကော။ တော်တော်ကို ညဉ့်နက်နေပြီ။ ဟော်လီ အင်ဒါဆင် ထင်ထားသည့်ထက်ကို ညဉ့်နက်နေပါပြီကော။

အပေါ်ဘက် ကုန်းပတ်စီမှအသံတွေ သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။ သဘော့သားတွေ ညတွင်းခြင်း ခရီးစဉ် အပြေးအလွှား ပြင်ဆင်နေသည့် အသံဗလံများ။

သဘော့ညဉ့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ဟော်လီနှင့်အက်စ်တဲလ်

www.burmeseclassic.com

ညဉ့်ခန်းစာပေ

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် မှန်ချပ်ကြီး ခင်းထားသည့် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် စားပွဲကြီး ခြားလျက်။ တကယ်တော့ မတူခြားနားခြင်း ပင်လယ်ပြင်ကြီးသည် ဇာတ်လမ်းစ ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲခြားထားသည် မဟုတ်လား။ ထိုသို့ မတူခြားနားခြင်းကို အက်စ်တဲလ်၏ စွက်ဖက်တတ်သော၊ ဩဇာပေးတတ်သော ကိုယ်ဟန်နမူရာများက ပိုပြီးပေါ်လွင်နေစေ၏။

ကလေးတန်အမေက သားရေသေတ္တာပါးကလေးထဲမှ ထုတ် ယူလာသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ဖတ်ပြနေ၏။ သူဖတ်နေက ခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်။ ဖတ်ပြရင်း လိုအပ်သည်များကို ရှင်းပြသည်။ ဟောလီ မလှုပ်မချောက် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူရေနေသည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။ လူသေတစ်ဦး၏ မျက်နှာလို။ ခုဟာက ကိုယ့်ကိုမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ အသုဘအခမ်းအနား ပြင်ဆင်ချိန် မဟုတ်လား။ သည်အချိန်မျိုးတွင် အသုဘအချခံရမည့် လူတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဘယ်လိုများ ပြုမူနေထိုင်ရဦးမလဲ။

“ညည်းနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါ်က နာမည်က အဲလ်ဘောက်မီလာ၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသူ၊ ဖွေးဖွားရာတိုင်းပြည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စာရွက်စာတမ်းအားလုံးပေါ်မှာ အိမ်ထောင်သည်အဖြစ် စာရင်းသွင်းထားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဆို ညည်းအတွက် ပြဿနာနည်းလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

‘ဟုတ်လား၊ ရှင် ဒီလိုပဲထင်တယ်ပေါ့လေ’

အဘွားကြီး၏အကြင်နာစွက်သံကိုဟော်လီမသရော်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

‘ဟောဒီမှာမွေးစာရင်းနဲ့ညည်းဆွစ်ဇာလန်ဇရာက်တဲ့အထိ သွားနိုင်အောင် လုံလောက်တဲ့ငွေတွေ’

ဟော်လီရှေ့တွင် တစ်မျိုးချင်းချပေးသည်။ စာရွက်စာတမ်းများမှာ အထပ်လိုက်၊ အထူကြီး။ နောက်ပြီး နီညိုရောင်ဘဏ်စာရင်းစာအုပ် ကလေးကို ကောက်ကိုင်သည်။

‘ဂျီနီဗာမှာရှိတဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဘဏ်မှာ အဲလ်ဘောက်မီလာအမည်နဲ့ ဘဏ်စာရင်းတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်၊ ညည်းကမ်းပေါ်ဇရာက်တာနဲ့ အဲဒီဘဏ်ကိုသွား သူတို့မှတ်တမ်းမှာ နမူနာလက်မှတ် ထိုးပေးခဲ့၊ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ဇန်နဝါရီလရောက်တိုင်း အဲဒီမှာ အပ်ထားတဲ့ ငွေပမာဏအတိုင်း ထပ်ထည့်ပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ စာကယ်လို့ ငါသေသွားခဲ့ရင် ညည်းအသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အဲဒီ ငွေပမာဏအတိုင်း နှစ်စဉ်ထည့်ပေးဖို့ ငါ့အကျိုးဆောင်တွေကို ညွှန်ကြား ပြီးသား’

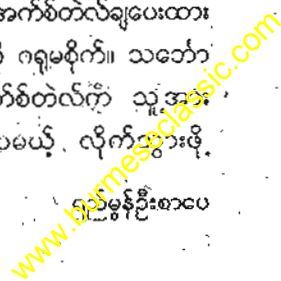
အက်စ်တဲလ် စကားရပ်လိုက်၏။ ဘာတစ်ခုနဲ့မျှ ဝင်မပြော၊ ဝင်မမေးသည့် ဟော်လီကိုကြည့်သည်။ အဘွားကြီး စိတ်တိုသွားသည်။

‘ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ၊ ညည်းကို ဘဝရဲ့လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ကောင်းကောင်း ထောက်ပံ့ထားမှာပါ’

ဟော်လီ အပြုံးက မဲ့ပြုံး။

‘ဘဝရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေဆိုတာကို ရှင်ဘယ်လို စဉ်းစားသလဲ ဟင်’

ဟော်လီ သူ့ကုလားထိုင်မှ ထသည်။ အက်စ်တဲလ်ချပေးထားသည့် သူ့ရှေ့ရှိ စာရွက်စာတမ်း အတုပုံကြီးကို ဂရုမစိုက်။ သဘောဧည့်ခန်းထဲမှ လျှောက်ထွက်သွားသည်။ အက်စ်တဲလ်က သူ့အား ဒေါသတကြီး လိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့ပေမယ့် လိုက်ကြည့်ဖို့

လှုပ်ရှားခြင်းမပြု။ သူ့ဆုထက်နည်းနည်းလေးတော့ စိတ်ရှည်ရမှာပေါ့။ နည်းနည်း လေးစောင်လိုက်လျှင် ပြီးပါပြီ။

ပွဲတစ်ပွဲမှာ ကိုယ်ကအနိုင်ရနေပြီမှတော့ ရုံးနိမ့်သူကို သည်ထက် ပိုပြီးအရှက်တကွဲဖြစ်အောင် မလုပ်မိဖို့ နားလည်ရမည်လေ။

x

သင်္ဘောအိပ်စင်ခန်းထဲ ဟော်လီဝင်သွားချိန်တွင် ကလေးတန်လေး စက်ကပ်အရပ်ကလေးတစ်ရပ်ဖြင့် ကစားနေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ချာတီတ်ကပြုံးပြသည်။ ဟော်လီရင်ထဲမှ ကြင်နာမှုအပြည့်ဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ ရင်နာမှုအပြည့်ဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ သူက သားငယ်နံ့အေးတွင် ဒူးထောက်လိုက်၏။ သားငယ်၏ဆံပင်များကို ဖွတ်ကစားသည်။

'အိပ်ချိန်တန်ပြီ သားသား၊
'နက်ဖြန်ကျ သားသား၊ ငါးတစ်ကောင်ဖမ်းမလို့
'ဘယ်လို ငါးမျိုးလဲ သားသားရယ်'

ချာတီတ်က အိပ်စင်ပေါ်တက်သည်။ ခြုံစောင်အောက်သို့ တာဝန်သိစွာ တိုးဝင်သည်။

'ဧရာမငါးကြီးမေမေရဲ့၊ ကက်ပတိန်မက်ကောလေးက ကွန်တော့ကို ကူဖမ်းပေးမယ်တဲ့'

'သားသား ဘုရားဝတ်မပြုတော့ဘူးလား'

ဟော်လီသတိပေး၏။ သားငယ်ကချက်ချင်းပင် အိပ်ရာထဲမှ တိုးထွက်သည်။ ချောမွတ်သော အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်သည်။ လက်နှစ်ဖွက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး အိပ်စင်စွန်းတွင် တင်ထားသည်။

ယခုအခါ သားထော်အိပ်စက်ခြင်းအမှုကို ပြုပါပြီ။ သားတော်ရဲ့ ဝိညာဉ်အား ဘာဘုရားသခင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါရန်

သားတော် ဆုတောင်းသမှုပြုပါသည်။ အာမင်'

ကလေးတန်လေး ဒူးထောက်ရာမှ ထိမှိဟန်ပြင်၏။ ဟော်လီက

သားငယ်၏ပခုံးပေါ်ဖွဖွကလေး လက်တင်ကာ ထား၏။

'သားတော် အိပ်ရာမှမနီးခင် သေလွန်ရသည်ရှိသော် ...

ဟော်လီ ရွရွကလေး ဆိုပြ၏။

'အို ...

ကောင်လေး မျက်နှာကို ခပ်စုစုလှုပ်၏။ ပြီးမှ

'သားတော်အိပ်ရာမှ မနီးမီး သေလွန်ရသည်ရှိသော် သား

တော်ရဲ့ ဝိညာဉ်အား အဘဘုရားသခင်ခေါ်ယူတော်မူပါရန် သားတော် ဆုတောင်းသမှု ပြုပါသည်။ အာမင်'

အိပ်ရာပေါ်ပြန်တက်၏။ ဟော်လီက အခန်းမီးများကို ငြိမ်း

လိက်၏။ အိပ်စင်ထိပ်မှ ညှို့အိပ်မီးလုံးကလေးကို ဖွင့်သည်။

'မေမေ ဒီအခန်းထဲမှာ နေမှာလားဟင်'

ကလေးတန်လေး မျှော်လင့်တကြီး မေး၏။

'ခဏတော့ နေမှာပေါ့'

'မေမေ ... သေလွန်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်'

'သေလွန်တယ်ဆိုတာအဝေးကို ထွက်ခွာသွားတာပေါ့ကွယ်'

ဟော်လီ တိုးတိုးသက်သာပြောတော့ ချာတီတ် မျက်မှောင်

ခြောက်ကာ

'ဘယ်ကို ထွက်ခွာသွားတာလဲ မေမေ'

'နောက်ဘဝ တစ်ခုကိုပေါ့'

ညပေါင်း များစွာများစွာထဲတွင် သည်ညမှာမှ သည်

ကလေး၏ စိတ်က သည်ညသနာကို လာပြီးစိတ်ဝင်စားသည်အထိ

အံ့ဩစရာ ကောင်းလေစွ။

'မေမေကော အဲဒီမှာရှိမှာလားဟင်'

ကောင်လေး ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် မေး၏။

'တစ်နေ့ကျယ်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွယ်'

သူ့မေမေစကားကြောင့် ကောင်လေးစိတ်ညစ်သွားသည်။

'မေမေ အဲဒီမှာ ရှိမနေဘဲနဲ့တော့ သားသားအိပ်ရာက

မနိုးခင် မသေချင်ပါဘူးမေမေ'

'သားသားမသေပါဘူးကွယ်၊ သားသားဆုတောင်းတဲ့ အိပ်ပွား

က အို-အတဘုရားသခင်၊ သားတော်ကို နံနက်မိုးလင်းသည့်တိုင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါတဲ့'

'သားသားက ခုပဲနက်ပြန်ဖြစ်စေချင်တာ' ကလေးတန်လေး

မအိမ်သာပြော၏။ 'ဒီညကို သားသားမကြိုက်ဘူး' သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ

ကလေး တုန်ယင်လာ၏။ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့်သားသား

ကြောက်တယ်'

ဟော်လီက သားငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းသည်။ တင်းတင်း

ကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ချာတိတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေး

တဆတ် ဆတ်တုန်နေ၏။

'အို သားရယ် ... မကြောက်နဲ့လေ၊ မကြောက်ပါနဲ့'

ခုတော့ သားငယ် ဝိုကြွေးနေပြီ။

'သားသား မေမေ့ကို လွမ်းတယ်မေမေရဲ့'

ဒါပေမယ့် မေမေဒီမှာရှိနေတယ်လေကွယ်'

ဟော်လီ ညင်သာစွာကျိုးကြောင်းပြသည်။

'မေမေ့ကို သားသားလွမ်းတယ်၊ မေမေ့ကိုသားသားလွမ်းတယ်

ကလေးတန်လေး ရှိုက်ကာရှိုက်ကာမြည်းတမ်း၏။

ဟော်လီက သားငယ်ကို အနီးဆုံးကုလားထိုင်ခံသို့ ပွေ့

သွားသည်။ ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ပိုက်လှုပ်ယမ်းရင်း ချောမော့သည်။ အားပေး

သည်။ 'ဪ... ကလေးတန်ကြီးနှင့် ကလေးတန်လေး...။ သူတို့

နှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာရတော့မည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို

ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည်မြင်တွေ့ရမည် မဟုတ်တော့။ နှလုံးသား

ထဲသို့ စူးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည့် သောကပရိဒေဝများက မခံမခပ်

နိုင်အောင် နာကျင်လွန်းလေစွ။

'မေမေဒီမှာရှိတယ်လေ သားသား၊ မေမေသားသားနဲ့အတူ

နေမှာပေါ့သားရယ်'

'သားသား အိပ်ရာကနိုးတဲ့အထိ နေမှာလားဟင်'

ချာတိတ်က မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ဗလုံးဗထွေးမေးသည်။

'သားသား အိပ်ပျော်တဲ့အထိ နေပါ့မယ်ကွယ်'

တယုတယပြန်ဖြေသည်။ သားငယ်ကိုချစ်သည့်မေတ္တာများက

သူ့နှလုံးသားတွင် ဖိတ်လျှံလျက်။

မှောင်တစ်ဝက် အခန်းထဲတွင် သားငယ်ကို ပွေ့လျက်

လှုပ်ယမ်းပေး၏။ ကလေးတန်ကလေး မငြီးစတမ်း ကြိုက်နှစ်သက်

သည့် သားချောတေးကို ဆိုသည်ပေး၏။ သားငယ် ဖြည်းဖြည်းခြင်း

ငြိမ်သွားသည်။ ခဏနေတော့ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဟော်လီက

သားတော်မောင်ကို အိပ်ရာပေါ် ချပေးသည်။ စောင်ကို မေးစေ့ထိ

ဆောက်အောင် တယုတယဆွဲခြုံပေးသည်။ ပြီးတော့ သားလေး အပေါ်

ခါးကိုင်းသည်။ သားလေး၏ နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကလေးနမ်းသည်။

သူ့မျက်နှာမှာတော့ မျက်ရည်များဖြင့် ရွှဲနှစ်လျက်။

အခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါတွင်မူ ဟော်လီပါက

ဆင်ဒါဆင်သည် သေဆုံးသွားသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

ညသည် မည်းမောင်းနေ၏။ ပင်လယ်ရေပြင်က လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသည်။ လှိုင်းတွန့်ကလေးများ မြူးကြွနေသည်။ မောင်းရိပ် ကျနေသော သင်္ဘောလှေကားထိပ်တွင် ဟော်လီနှင့်အက်စ်တဲလ်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေ၏။ သူတို့သင်္ဘောဆီသို့ လှော်ခတ်လာနေ သည့် လှေကလေးကို စောင့်နေကြခြင်း။

ဖြတ်မောင်းသွားသည့် ရေယာဉ်တစ်စင်းအား ကျောက်ခဲ ရပ်နားထားသည့် ရေယာဉ်တစ်စင်းက အချက်ပေးသည့် ခေါင်းလောင်း သံသည် ဟို၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လွင့်ယုံလာ၏။

လှေဦးသည် သင်္ဘောနံဘေးကို အသာအယာ လာထိသည် ဟော်လီနှင့်အက်စ်တဲလ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားတခွန်းမှ မပြောကြ။ တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်ကြ။ ဟော်လီ သင်္ဘော လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ စက်လူရုပ်တစ်ခုပမာ။ လှေကလေးပေါ်ပင် လယ်ပျော်တစ်ဦးက ဟော်လီဆင်းလို့ရအောင် ကူညီဖေးမသည်။ အက်စ်တဲလ်က အခြားပင်လယ်ပျော်တစ်ဦးအား ဟော်လီအထုပ် အပိုးများကို ပေးသည်။ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို လုံးဝညသံတိတ်ဆိတ် ခြင်းအပြည့်ဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားကြသည်။ အကယ်၍ သင်္ဘောပေါ် သင်္ဘောသား တစ်ဦးတလေ နီးသွားပါလျှင် အက်စ်တဲလ်၏ အစီအစဉ် အားလုံး သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားပေမည်။

နောက်ဆုံး လှေပေါ်မှ ပင်လယ်ပျော်ကြီးက သူ့ကန် ဦးထုပ်ကို လက်ဖြင့်တိုပြီး ဂါရဝဖြုတ်၏။ ထိုနောက် လှေကလေးခွာသွား သည်။ ရှိုင်းကြက်ခွပ်များကို တိုးဝှေ့ရင်း ညဉ့်အမှောင်ထဲ လျှောက် သွားသည်။ ဟော်လီအား သယ်ဆောင်သွားသည့် လှေကလေး ပြင်ကွင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်ထိ အက်စ်တဲလ်က သင်္ဘောလက်ရန်းနံ ဘေးတွင် ရပ်နေသည်။

ဟော်လီအတွက်တော့ သည့်ညသည် ရင်မောနာကြုတ်ဖွယ် အတိ။ ထိတ်လန့် ချောက်ချားစရာအပြည့်။ နောက်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဆိုလို့ လုံးဝမရှိ။

ကမ်းရိုးတန်း ရေပြင်တွင် ကျောက်ချထားသည့် ကုန်တင် သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို ဘွားကနဲတွေ့လိုက်ရသည့်တိုင် ဟော်လီ စိတ်တွေ ထုံထိုင်း လွင့်ပါးနေခြင်းကို ပြန်လည်စုစည်းလို့ မရတော့။

ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးဖြင့် လှည့်လည်ပွဲကြီးကား စတင်ပါပြီ။

မြစ်မ်းမြိုင် ကျင်လည်ရသည့်ဟာဝကတော့ အဆုံးသတ်သွားပြီ။

သို့သော် ဘယ်သောအခါမျှ အစားထိုးလို့ မရနိုင်သည့် သူ့ နှလုံးသား၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုက သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုသင်္ဘောပေါ်ရှိ အိပ်စင်အခန်းထဲတွင် သူ့ရင်သွေးငယ် လူမမည် ကလေး အိပ်မောကျ ကျန်နေခဲ့သည် မဟုတ်လား။

x

အက်စ်တဲလ်က သူ့လက်ကောက်ဝတ် နန သွက်သွယ် ကလေးတွင် ပတ်ထားသည့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်၏။ ခုလောက်ဆို အချိန်တန်ပြီ။ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် တာပေါ်လင်စများ အုပ်ထား သည့် အသက်ကယ်လှေများ ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားသည်။ တာပေါ်လင်စ တစ်စကို လှန်သည်။ အထဲမှ သံကြွပ်ဖြင့် သွန်းထု ထားသော မိန်းမရုပ်တစ် ခုကိုယူပြီး လက်ရန်းပေါ်မှ တစ်ဆင့် ရေထဲတွန်းချလိုက်သည်။ အောက် ခြေရေပြင်ဆီမှ ဗွမ်းခဲနဲအသံ ကြားရသည်နှင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုများကို စတင်တော့၏။

သူက သံတုန်ဟစ်ပြီး အော်သည်။ တစ်ချီတစ်ချီတွင် ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်စွာ ငိုညည်းသည်။ ရှိက်ရွံ့ရှိက်ရွံ့သည်။ သင်္ဘော ကုန်းပတ် ပေါ်သို့ မာလိန်မှူး မက်ကောလင်းနှင့်အခြား အမှုထမ်း

များ အိပ်ချင် မူးတူးပြေးတက်လာသည်အထိ ဆက်ပြီး အော်နေသည်။ ဆလိုက်မီးကြီး ဝင်းခနဲ လင်းလက်သည်။ မီးမောင်းကြီးက တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသည့် အက်စ်တဲလ် မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်လာ သည်။ အက်စ်တဲလ် တစ်ယောက်ခုလို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသည် ကို ဘယ်သူမျှမမြင်ဖူးခဲ့။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လူရိုင်းမတစ်ဦးနှင့် တူနေ၏။

‘သူ ရေထဲကျသွားလို့’
အက်စ်တဲလ် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ပြော၏။

‘သူက လက်ရန်းပေါ်မှာ ငါသူ့ဆီပြေးသွားတော့ ငါမရောက် ခင် သူ .. သူ’
အဘွားကြီး မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း မိုတ် သွား၏။ နောက်သို့ယိမ်းယိုင်သွား၏။ လဲပြိုကျတော့မလိုဖြစ်နေ၏။ သဘောလက်ရန်းတွေ ကာဆီးထားသဖြင့်သာ မူးမေ့လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ချက်ချင်းလိုပင် သဘောသားနှစ်ယောက်က သဘောလက်ရန်း များကိုကျော်ပြီး အေးစက်သော ပင်လယ်ပြင်ထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းသွားကြ သည်။ မာလိန်မှူး မက်ကောလင်းက ပြတ်သားတိုတောင်းသော ညွှန်ကြားချက်များ ပေးသည်။

‘ဟန်စန်၊ ဂျူး အသက်ကယ်လေ့ချ၊ ကုတ်တဲလေ ...
အသက်ကယ်ပစ္စည်းတွေ ပစ်ချစမ်း’

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ သဘောကုန်းပတ်ရှေ့ဘက်သို့ပြေးသွားပြီး ဆလိုက်မီးကို ကိုင်သည်။ နက်မှောင်သော ရေပြင်ပေါ်သို့ အလင်းတန်း ကြီးထိုးကာ လာသည်။ သဘောသားနှစ်ဦး၏ခေါင်းများကို လှိုင်းတွေ ကြားတွင် တွေ့ရသည်။ သူတို့ရှာနေသူကိုကား မတွေ့ရ။ ပင်လယ်ပျော်

များနှင့်အတူ အသက်ကယ်လှေတစ်စင်း ရေပြင်ပေါ်ရောက်နေပြီ။ အသက်ကယ် ပစ္စည်းများက ရေပေါ်တွင် ပေါ်လောပေါ်နေ၏။ သဘော လက်ရန်းတွင် ရပ်နေသော အက်စ်တဲလ်က တစ်ဦး တစ်ဦး သူ့ချွေးမ ကို တွေ့အောင်ရှာကြဖို့ လောဆော်နေ၏။ အဘွားကြီးအား ကရုဏာသက် စွာ ညှာလက်ဖြင့် ဖေးမထား၏။

‘ရှာလို့တွေ့မှာပါ မစွမ်းအင်ဒါဆင်’
ဘုရားသိကြားမလို ရှာတွေ့ပါစေကွယ်’

အက်စ်တဲလ် ဘုရားတရား ပြော၏။
တကယ်တော့ သူတို့ ရှာမတွေ့ပါ။
ဟော်လီ အင်ဒါဆင်ကား သေဆုံးသွားလေပြီ။
အဲလ်တောက်မီလာသာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပါသည်။

ပစ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ သည့် အမျိုးသမီးကတော့ ရင်နှင့်ကြောကွဲဖွယ် ပုံပြင်ဆန်ဆန် ပျောက် ကွယ် ဇာတ်သိမ်းသွားပြီး ဖြစ်၏။

အဆိုပါ ရင်နာစရာ အဖြစ်ကို အမေရိကန်၏ ထိပ်တန်း သတင်းစာကြီးများက အသားပေး ဖော်ပြကြ၏။ ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာ များတွင် ကမ္ဘာ့သတင်းများကိုပင် သဘောလောကသာ ထည့်ကြ၏။ နောင်ရေး အလားအလာ အလွန်ကောင်းသည့် သံတမန် ကလေးတန် နှင့်အတူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြ၏။ မျှဝေခံစားကြ၏။ မခု ပျောက်ကွယ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် မိန်းမချောကလေးမှာ သူ့ဇနီးသည်နှင့် သူ့တစ်ဦး တည်း သားငယ်၏မိခင် မဟုတ်လား။

သတင်းစာတွေထဲတွင် ဖော်ပြသည့် ခေါင်းစီး စာလုံးကြီးများ မှာ နှစ်လက်မအမြင့်ရှိ၏။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော သံတမန်၏ဇနီး ပင်လယ်ပြင်

တွင်ဖျောက်ဆုံး။

ဟောလီအင်ဒါဆင် ပြုံးနေသည့် ဓာတ်ပုံကြီးကို နှစ်ကော်လံ ခွပြီး ဖော်ပြထားသည်။ ဟော်လီကား ကျက်သရေ ရှိလှသော လှပ ချောမောသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ သူ့ဓာတ်ပုံသည် ငြိမ်မျိုးမဲ့မထင် ဆိုသည့် အဖွဲ့အနွဲ့ကို ကိုယ်စားပြုနေ၏။

ခေါင်းစီးငယ် စာတမ်းမှာ ဆိုးဝါးလှသော မတော်တဆမှု ဓာတ်လမ်းထက်ပင် ပိုပြီးသိသာထင်ရှားနေ၏။

ကလေးတန်အင်ဒါဆင် ကတော်အတွက် အောက်မေ့ဘွယ် ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲ သောကြာနေ့ ပြုလုပ်မည်။ အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က ပစ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ အမှားအယွင်းများထဲမှ တစ်ခုသော အမှားကို ပီပီရီရီကုန္ဒြေရရနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖုံးကွယ်ဖျောက်ဖျောက်ပစ်လိုက်လေပြီတကား။

x x x

အခန်း (၁၃)

နယူးယောက်၊ ကလိဖိုလင်း၊ သို့မဟုတ် ပါရီစသော မြို့ကြီး များမှာလိုပင် ရှိနိုင်မှာလည်း အလှပြင်ဆိုင်တွေရှိ ပါသည်။ ဟော်လီကာ သူ၏ရွှေရောင်ဆံပင်ကို ဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသော အနက်ရောင်သို့ ပြောင်းဆိုးသည်။ ဆံပင်အရောင်ပြောင်း လိုက်သည့်တိုင် ဟော်လီ အင်ဒါဆင် ဘဝတုန်းကလှသလိုပင် ခုလည်းလှပချောမော နေသည်။ အဲလ်ဇတက်မီလာ ဆိုသည့် နာမည်နှင့် ယခု ဆံပင်အရောင်မှာ ပို၍ပင် လိုက်ဖက်နေသေးသည်။

ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ယခု ဆံပင်ပုံစံမှာ ပထမဆံပင်ပုံစံ နှင့်တခြားစီ။ ယခင်ပုံစံဟောင်းတုန်းက ဆံပင်ရှည်သည်။ ခုတော့ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတို ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။ လည်ကုတ်အထက်နားတွင် ဝဲနေသည်။

မြတ် ငြိမ်း

သူက ကုတ်အင်္ကျီကို မလိုအပ်ပဲ ဝတ်ထား၏။ ဧရာမ ဦးထုပ်
ဝိုင်းကြီးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဖုံးထား၏။ မြို့တွင်းလမ်းမများပေါ် လျှောက်ပြီး
နိုင်ငံခြားသတင်းစာ ရနိုင်သည့်ဆိုင်ကိုရှာသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို
တွေ့တော့ ကော်နက်တီကက် သတင်းစာ တစ်စောင် ဝယ်လာသည်။
ခပ်မှောင်မှောင် လမ်းထဲတွင် လမ်းမတ်မီးတိုင် အလင်းရောင်ဖြင့်
သတင်းစာ ခေါင်းစီးကို ဖတ်ရလေသည်။

ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကတော် အတွက်
ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပွဲသို့ ခြံ့မျက်နှာဖုံးများ တက်ရောက်ကြခြင်း။

ခုတော့ ဇာတ်လမ်းစပါပြီ။ အဟောင်းအတွက် သေဆုံးခြင်း
နှင့် အသစ်အတွက်မွေးဖွားခြင်း။ သူက ကလေးတန်ကြီး နှင့် ကလေးတန်
လေးအကြောင်း မတွေးမိအောင်ကြိုးစား၏။ သူတို့အကြောင်း စဉ်းစား
မိတိုင်း သူ၏နလုံးသွေးပျက်ဖွယ် အဖြစ်သနစ်ကြီး အကြောင်းက ရင်ကို
ရိုက်ပုတ် ညှဉ်းဆဲစမြဲ။ သည်အသည်းကွဲဝေဒနာကို ရင်တွင်းမှ
မောင်းထုတ်ပစ်လိုလည်းမရ။

ဂျီနီဇာရာသီဥတုကလည်း အေးစက်စက်၊ လေထန်ထန်၊
တိုက်ခတ်နေသော လေကသူ့လက်ထဲမှ သတင်းစာကိုတဖျပ်ဖျပ်
လှုပ်ခါနေစေသည်။ သူက သတင်းစာကို ခေါက်သည်။ ချိုင်းကြားတွင်
ညှပ်သည်။ ပြီးတော့ မီးတိုင်အောက်မှ ထွက်ခဲ့၏။ အမှောင်ထုက
သူ၏ အဖော်မှ အထီးကျန် ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ဝါးမျှပစ်လိုက်၏။

အဲလဲဘောက်မိလာ၏ ဘဝတု ဘဝယောင်မှာ ခရီးသွားဟန်လွှဲ
ဖြစ်ရပ်ကလေးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ဟော်လီက သည်အဖြစ်
အပျက် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်၏။ ကျော်ဖြတ်၏။ သူ့ဘယ်သူဆိုတာ
သိပ်ဂရုစိုက် မနေ။ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေပျက်နေသည် ဆိုတာ

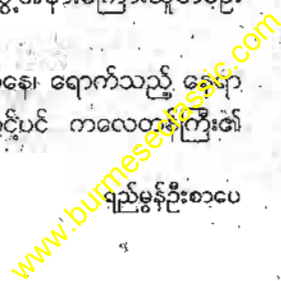
ကိုလည်း အမှုမထား။

ဟိုတယ်တွေမှာ တည်း၏။ ဟိုတယ်တွေကို စွန့်ခွာခဲ့၏။
မထင်မရှား စားသောက်ဆိုင်တွေ တစ်ဆိုင်ပြီး တစ်ဆိုင်ပြောင်းပြီး
စားသောက်ခဲ့၏။ ဂျီနီဇာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဘဏ်သို့သွားပြီး စိတ်ပင်
ပန်းစရာ လက်မှတ်ထိုးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့၏။ သည်အလုပ် လုပ်ပြီး
ဆိုလျှင် ဂျီနီဇာနှင့်ဆက်ပြီး ပတ်သက်စရာမရှိတော့။ သည်တော့ သူ့စတင်
ပြေးတော့သည်။ ဘဝကို စတင်နှင်တော့၏။ အနာဂတ် ကာလထဲ
တိုးဝင်သည်။ မတော်မတရား တန်ဖိုးကြီးပေးပြီး ဝယ်ထားရသည့် ပစ္စုပ္ပန်
ဘဝထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ အား ထုတ်သည်။

အငှားကားတွေစီးသည်။ ရထားတွေ စီးသည်။ တစ်နေရာမှ
တစ်နေရာသို့ ရွေ့လျားပြေလွှားနေ၏။ နှင်းမုန့်တိုင်းထဲတွင် လမ်း
ပျောက်နေသည့် ဦးတည်ရာမဲ့ ငှက်ငယ်တစ်ကောင်ပမာ၊ ဓရေ
မတွက်နိုင်သော ရထားများ၏ ပြုတင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် ဥရောပ၏
မြင်ကွင်းတွေ သူ့မျက်စိထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ဆွစ်ဇာလန်၏ အဲလ်ပ်
တောင်တန်း ကြီးများဝေးကွာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ထိုမြင်ကွင်းအစား
ဂျာမဏီပြည်၏ ပျပ်ဝပ်သော အညိုရောင် ဘာဗေးရီးယန်း ကုန်းမြေ
များကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ဘာကိုမျှ အလေးအနက်ထားပြီး
မကြည့်သည့် သူ့မျက်လုံးတွေထဲ ပြင်သစ်ပြည်မြင်ကွင်းတွေ ဝင်လာ
ပြန်၏။ သူသည်မျက်မမြင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်များ ဖြစ်နေလေ
သလား။

ကံမကောင်းချင်တော့ သူက ဆုံအနားမကြားသူတစ်ဦး
ဖြစ်မနေသေး။

သူ့ဘယ်နေရာ ရောက်နေ ရောက်နေ၊ ရောက်သည့် နေရာမှာ
တိုင်းမှာ အသံတွေကြားနေရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးတန်ကြီး၏

ခရီးသွား ခါတ်ပုံများနှင့် ကလေးတန်လေး၏ ပုံများကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ခါတ်ပုံတွေထဲမှ အလှုပ်ရှားမဲ့ နှုတ်ခမ်းများက စကားပြောလာသည်။ ခါတ်ပုံတွေထဲမှ အလှုပ်ရှားမဲ့ မျက်လုံးများက အသွင်ပြောင်းလာသည်။

‘မေမေ... ဆေးလွန်တယ် ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘ဆေးလွန်တယ်ဆိုတာ... အဝေးကို ထွက်ခွာသွားတာ

ပေါ့ကွယ်’

‘ဘယ်ကို ထွက်ခွာသွားတာလဲ မေမေ’

‘နောက်ဘဝ တစ်ခုကိုပေါ့’

‘ဝါရှင်တန်မှာ မင်းကို သိပ်လွမ်းပြီး သိပ်ကို အထီးကျန်စွာ စောင့်မျှော်နေတဲ့ လင်သည်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်လေကွာ’

‘ကျွန်မမှာလေ... မောင်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ဉာဏ်အပျော် အမြင်မျိုးကော၊ စော်တဲကောင်းတဲ့ အရည်အသွေးပါ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး ဒါပေမယ့်’

ထိုနောက်တော့ သူက ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရှန်ပီနီကိုသာ တွင်တွင်သောက်တော့သည်။ သည်ယမာကာ သူ့ဝမ်းထဲတွင် အမြုပ်တစ်စုံ ထနေတတ်သည်လေ။ မူးယစ်ရီဝေစေသည်ပေါ့။ ရှန်ပီနီက သူ့ကိုကူညီပါသည် တကယ်ကို ကူညီပါသည်။

‘မေမေ့ကိုသားသားလွမ်းစာယ် မေမေ့ကိုသားသားလွမ်း

တယ်’

သိတာပေါ့ သားလေးရယ် မေမေသိတာပေါ့။

ညပေါင်းများစွာ၏ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုထဲတွင် ရထား ငြိမ်သံများက စူးစူးရှရှ တစ်ကြွေး၏။ ရှန်ပီနီ ဖန်ခွက်တွေထဲ

နှစ်မြုပ်ထားသည့် ဟော်လီမျက်နှာမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ရွှဲနှစ်နေပြန်သည်။

ခါးသီးနာကျည်းဖွယ် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်များက သူ့ရင်ကို စူးရှနာကျင်စေသည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစုံမက်ခဲ့သော အသံများက သူ့နှားထဲမှာ တဝဲလည်လည်။ ခြောက်... ဘယ်တော့ များမှ အတိတ်တစ္ဆေ ခြောက်လှန်ခြင်း ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက် နိုင်ပါ့မလဲ။

ပါရီဆိုလျှင်ကော။ ဟုတ်တယ်၊ ငါပါရီကိုသွားမယ်။ ပါရီက ငါ့ဘဝတွေကို ကုစားပေးနိုင်လောက်တယ်။ ပါရီဆိုတာက အပျော်အပါးနှင့် ရှစ်ပိန် ပေါများရာ အရပ်ဒေသ မဟုတ်လား။

ရထားကြီးက ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် တဝေဝေ ခုတ်မောင်းနေ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သောကပရိဒေဝ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံရဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို သယ်ဆောင်လျက်။

ဝန်ထမ်းရေးရာဌာနမှူး မစ္စမွန်တယူး ဝတ်စားထားပုံမှာ ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းကလေး။ သူက စားပွဲတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းမချောလေးကို လေ့လာနေ၏။ သည်မိန်းမကလေး တော်တော်လှသည်။ နာမည်ကျော်လာက လယ်ယာစတိုးဆိုင်ကြီးကို ကောင်းကောင်း ကိုယ်စားပြုနိုင်မည်။ အရည်အချင်းပြည့် အရောင်းစာရေးမလေး ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက မက်နင်စတိုးမှာအရောင်းစာရေးမ လုပ်ဖူးတယ်နော်’

မစ္စမွန်တယူးကလက်ထဲမှအလုပ်လျှောက်လွှာကိုပြုပြီး မေး၏။

‘မိန်းမဝတ် အကျီအရောင်းကောင်တာမှာ လုပ်ဖူးပါတယ်’

‘ခု ဒီမှာလည်း အဲဒီနေရာမျိုးပဲ လိုချင်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

'ဘာသာစကား ပြဿနာကျတော့ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ'
'ကျွန်မပြင်သစ်စကားတတ်အောင်အမြန်ဆုံးသင်တန်း တက်

ပါမယ်

ဟော်လီ ခိုင်မာသော သံနီဌာန် ဖြင့်ပြောသည်။
မစ္စမန်တယူး သူ့ကို စူးစမ်းစွာဖြင့် ကြည့်သည်။
'မင်းမှာ ထောက်ခံစာတွေတော့ ပါလာမှာပေါ့နော်'
'ပါမလာဘူးရှင် ... ကျွန် ... ကျွန်မ မူလက ဒီမှာနေဖို့
ရည်ရွယ် မထားတာနဲ့ ကျွန်မ ထွက်လာတုန်းက ...'

ရည်ရွယ်

'အေးလေ၊ ဒါဆိုလဲ စာရေးပြီး လှမ်းတောင်းရင် ရမှပေါ့'
'ရမယ် မရဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်မလဲ အတတ်မပြောနိုင်

ဘူးရှင်

အကင်းပါးလှသော မစ္စမန်တယူး အကြည့်မှာ ပိုပြီး စူးရှ

လာ၏။

'မင်း အရင်အလုပ်မှာတုန်းက ပြဿနာပေါ်ခဲ့လို့လား'
'မပေါ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျွန်မထွက်လာခဲ့တာ တော်တော်

ကြာ နေပြီမို့လို့ပါ'

'ဘာကြောင့် ထွက်လာတာလဲ'
'အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပါ'

ဟော်လီ စားပွဲပေါ် ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

'တကယ်လို့ ကျွန်မကို လခမပေးပဲ အစမ်းခန့်ကာလ သတ်
မှတ် ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မ နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်နိုင်
တယ် ဆိုတာ အမကြီးတွေမှာပါ'

မစ္စမန်တယူး လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်ပြ၏။ ဤကား ပြင်သစ်
လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ ဆိုသည့်သဘော။ သူ့မျက်လုံး

ရည်မှန်ဦးစာပေ

တွေက စိတ်မကောင်းကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။

'ကျွန်မအနေနဲ့ အခွင့်အရေး ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အလုပ်လျှောက်တဲ့ လူတွေဟာ ပထမလုပ်ဖူးခဲ့တဲ့ဌာနရဲ့ ထောက်ခံစာ
ပါရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ဌာနရဲ့ မူတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါ'

ဟော်လီ အားယူပြီးပြီးသည် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အလံဖြူ
ထောင်လိုက်ပြီ။

ဆိုးတာက ကျွန်မ အဲဒီစာတွေကို ယူပေးဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ခုလို
လက်ခံတွေ့ဆုံတာ ဧကျားတင်ပါတယ်ရှင်'

ရုံးခန်းတံခါးပေါက်မှထွက်ခဲ့၏။ မစ္စမန်တယူးက သူ့အား
စာနာစွာ ကြည့်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိ၏။ သူက ခေါင်းကို
မော့ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မငိုသော မျက်ရည်များဖြင့်
ရွန်းလက်နေ၏။

ဪ .. အခုအချိန်ထိ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့
ရွာတုန်းပါကလား။

ညဉ့်အမှောင် လွှမ်းပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ပါရီမြို့ တော်၏လမ်းများမှာ
နယူးယောက်မြို့တော်၏ လမ်းများနှင့် အတူတူ ပါပဲ။ အထူးသဖြင့်
တစ်ကိုယ်တည်း လမ်းလျှောက်လာသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည်
ငယ်ရွယ်နေလျှင် ချောမောနေလျှင်ပေါ့။ အကယ်၍ ထိုမိန်းကလေးသည်
အိမ်မက်ထဲ လမ်း လျှောက်နေသလို ငေးဝိုင်းလာမည့် လမ်းပန်းကျောက်
တွေကို ငေးကြည့် လာမည်ဆိုလျှင် လမ်းပေါ်မှာ လမ်းသဘားခနဲသည့်
အစ်ကို ကာလသားများ၏ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ခံရလေ့ရှိ၏။

'အား ယမာကာလေး တစ်ခွက်သောက်ပါလား အလှူလေး

ချေ

ဟော်လီက ခွမ်းမော့စွာ သူ့မျက်လုံးများကို လှန်ကြည့်မည်ဟု
ဟင်အင်။ သူ့ယမကာ မသောက်ချင်ပါ။ သူ့ဘာဆို ဘာမျှမလိုချင်
သူထံသို့ ငြင်းပယ်လိုက်သည်နှင့် သူ့ရှေ့မှ ပြုံးရယ်ရွှင်မြဲ မျက်နှာ
မောင်းမောင်းများသည် ချက်ချင်း ဖိခွာသွားကြလေ့ရှိသည်။ ပြင်သစ်
လူမျိုး လေ့အတိုင်း ပန်းနှစ်ဖက်တွန့်မည်။ ဦးထုပ်ကို လက်ဖြင့်
ထိမည် ပြီးတော့ပြုနင်းတွေ့ထဲ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားတတ်ကြ
ဟော်လီကဟော့ တွေ့စေငေးမော့စွာ လမ်းဆက်လျှောက်
သည်။

ဘယ်ကိုမျှ မဟုတ်သော ဒေသစစ်သို့။ ဘာမျှမရှိသော နေရာ
စစ်သို့။ သူညီအံ့ရပ်စိတ်သို့။

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘာဖြင့် ကိုပင်တေဂင်သို့ ရောက်သွား
တော့ ဆောင်းကျနေပြီ။ ပါတ်ဝန်းကျင် လေထုထဲတွင် နာတာရှည်
ပွဲတော်ရန်သင်းနေပြီ။ လူတွေအားလုံး သားမွေးအန္တရာယ်မှာ
ဝတ်ထားကြသည်။ ဈေးဝယ်ထွက်သူများ လူသွားလမ်းပေါ်တွင်
တိုးကာဝှေ့ကာ ပြုံးပျော်ဖြင့် အိမ်ပြန်နေကြသည်။ မိမိတို့အိမ် မိမိ
လာဆီသို့ နွေးထွေးသော မိသားစု အရိပ်တွင်ပြန်ခိုလှုံ့။ နှင်းခြုံလွှာ
လွှမ်းသော လမ်းများပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်လှုပ်ရှား သွားလာနေကြသည့်
လူပရိတ်သတ်ကြီးထဲတွင် ဟော်လီကတော့ ယောင်လည်ယောင်လည်
ဝန်းကျင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံး အေးစိမ့်နေသည်။ လေအေးအေးက
အသားထဲသို့တိုင် စိမ့်ဝင်နေသည်။ ကော်နတ် ထိကပ်မှာ ပြင်ဆင်နေမည့်
သပ်သပ်ယပ်ယပ် ပုံသွင်းခုတ်သင်ထားသော နာတာရှည်သစ်ပင်
အကြောင်း မစဉ်းစားမိအောင် အကြိမ်ကြိမ်အားထုတ်နေရသည်
နေက်ပြီး နာတာရှည်ပွဲတော်ကျရောက်သည့်ညတွင် နာတာရှည်သစ်ပင်
သူ့ဖို့ ဘာလက်ဆောင်များ ပေးမလဲဟု ဂနာမငြိမ်စွာ စဉ်းစားတွေး

ဘာနေမည့် ကလေးတန်လေး အကြောင်း။

စက်တပ် အရပ်ကလေးများရောင်းသည့် စိတ်ကူးယဉ်
အန္တာလေး ရှေ့ရောက်တော့ ဟော်လီ ခဏရပ်သည်။ မှန်ချပ်ကြီး
အောက်တွင် တပေါပေါ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် စက်ရပ်ကလေးများ
ကို ကြည့်သည်။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသော ကလေးငယ်များက သူတို့
အခေါင်း အေးအေးကလေးများဖြင့် မှန်ချပ်ကိုကပ်ကာငေးမော
နေကြသည်။ နောက်ဆုံး သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မမြင်ရတော့သည့်တိုင်။
သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလာပြီလေ။

တို့နောက် သူ ဆတ်ကန်တန်သွားသည်။ သူ့မျက်စိကိုပင်
မယုံချင်။

ကိုကို တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်
အတိုးဆိုင် ပြခန်းတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး သူ့ဘက်မျက်နှာလည့်လာသည်။
သူ့မျက်နှာကလေးမှာ ကြည်နူးမှုကြောင့် ဝင်းပနေသည်။ ဆဋ္ဌမမြောက်
ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ မျက်နှာကလေး။ ဟင် . . . သူ့သား သူ့
ခင်သွေးကလေး။

ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့။ အချစ်ငတ်နေသောစိတ်။ အချစ်
အာဇာနည်တနေသော စိတ်၏ တိုက်တွန်းစေ့ဆော်မှုကြောင့် ဟော်လီ
သူ့ဖို့ ပြေးသွားသည်။ နှင်းထုထဲတွင် အတိုက်တိုက် အခိုက်ခိုက်ဖြင့်
သူက ကလေးငယ်ကိုပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ချာတီတံ၏ပါးနှစ်ဖက်စလုံး
ကိုကော လည်တိုင်ကိုပါ အငမ်းမရ အနမ်းမိုးရွာသည်။ သူ့ပါးပြင်မှာ
အတော့ ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျလည်မျက်ရည်များ။ သူ့အိမ်မက်များ အကောင်
အထည် ပေါ်ခဲ့ပြန်ပါပြီကော။

ဟော်လီလက်မောင်းပေါ်သို့ သန်မာသော လက်တစ်ဖက်
ကျရောက်လာသည်။ သူ့ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲခွာသည်။

ထိုအခါတွင်မှ သူ့အိပ်မက်ကလေး အရည်ပျက်သွား၏။ ခုတော့ သူ့မျက်လုံးများက ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည့် ဒင်းနစ်လူမျိုး အထိန်းတော် မိန်းမကြီးကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရှင်ခွင်ထဲတွင် ကြောက်လန့် တကြား ငိုနေသည့် ကလေးငယ်က သူ့အထိန်းတော် ကြီးကို မော့ကြည့်၏။

သည်မျက်နှာက ကလေးတန်ကလေးရဲ့ မျက်နှာမှ မဟုတ်ပဲ သူ့အပြုအမူအတွက် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည့် ဟော်လီက ချာကနဲလှည့်ပြီး ကောင်လေးဆီမှကော မိန်းမကြီးဆီမှ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မျက်ရည်များက သူ့အမြင်ကို ကာဆီး လိုက်ပြီး အတွန်းတွန်း အတိုက်တိုက် ဝင်သွားမိသည့် အခြားခရီးသွား များကို ဂရုမထားမိ။ အတွန်းအတိုက် ခံရသူများက သူ့အား ရှုတ်ဆဲရေးကြ၏။

ဟော်လီ ခရီးဆက်နှင့်၏။ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် လဲပြိုကျသည့် ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ဆန္ဒအပြင်းပြဆုံး အိပ်မက်များထဲ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးပမ်းနေခြင်း။

သူ ဘယ်လောက် ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သူ ဝေးနိုင်သလောက် ဝေးအောင်မပြေးနိုင်ပါ။ မြန်နိုင် သလောက် မြန်အောင်လည်း မပြေးနိုင်ပါ။

အခုဆို အချိန်တော်တော်ကြီး နှောင်းနေပြီ။ ညဉ့် ညယ် သည် အရက်ဦးသို့ မျက်နှာမူနေပြီ။ ဟော်လီက ခရီးဆက်မြဲ သူ့နားထ ကြားရသည့် တစ်ခုတည်းသော အသံမှာ သူ့ဖိနပ်ပါးပါး ကလေးဖြင့် နှင်းခဲများကို ကျိတ်နှင်းသံများသာ။ သူ့ကချမ်းခိုက်ခိုက် တုန်နေသော ညဉ့်ယံတွင် နာရီပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက် နေခဲ့၏။ အပြင်းအ လျှက်၊ ဘဝပျက်လျက်၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့လျက်၊ အဖျားသွေး

သူဦးနှောက်တွေ ဆူဝေသည်အထိ မြင့်တက်လာသည်။

လမ်းများသည် ရှည်လျားလှပါတီ။ လူသူကင်းမဲ့လှပါတီ။

ကိုယ်တွေ့ ချစ်ချစ်တောက် ပူလျက်ဖြင့်ပင် ဟော်လီခြေ ထောက်တွေ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲလျှောက်လာ၏။ သူ အားပြတ်ပြီး လဲခါ နီးပြီ။ သူ့ပါးပြင်များမှာ မျက်ရည်စများဖြင့် စေးထန်းနေ၏။ အေးစက်ငြိမ်သက်လှသော ညထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်လာသည့် ခပ်လှမ်း လှမ်းဆီမှအသံတစ်သံ။ ကလေးတန်လေး၏သနားစဖွယ် ငိုကြွေး ခြည်းတမ်း လိုက်သံ။

‘မေမေရေ ...’

ဟော်လီခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။ သူ့ကြားရသည့် အသံကို အဝေဝေါဖြစ်နေသည်။ နားစွင့်နေခိုက် အသက်ပင်မရှုမို့။ အသံကလေး ကို ထပ်မံကြားရပြန်၏။ သည်တစ်ခါ ပိုပြီးနီးလာသယောင်။ ထူးဆန်း သည်က ပဲ့တင်ထပ်နေခြင်း။ မဆုံးနိုင်သော လိုလံခေါင်းကြီးထဲမှာ ကြားလိုက်ရသည့် အသံလိုမျိုး။

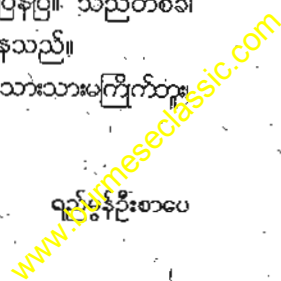
‘မေမေရေ ... မေမေဘယ်မှာလဲဟင်’

ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သူ့လာခဲ့ရာ လမ်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူသူကင်းမဲ့နေ၏။ နှင်းခဲများ လွှမ်းနေ၏။ လမ်းနံဘေးတွင် နှင်းခဲများ အပုံလိုက်။ လမ်းပေါ်မှာဘာ မျှမမြင်ရ။ ဘယ်သူမျှမရှိ။ ဝေဒနာသည်းစွာ တစ်ချက်မျှရှိက်ပြီး အားခဲထွက်ခဲ့၏။

ကဲ သားတော်မောင့်အသံ လွင်ပျံလာပြန်ပြီ။ သည်တစ်ခါ ပိုပြီးနီးလာသည်။ ပိုပြီး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။

‘မေမေ သားသားကြောက်တယ် ဒီညကို သားသားကြောက်ဘူး’

သားသားက ခုပဲနက်ဖြန် ဖြစ်စေချင်တာ’

ဟော်လီ ခြေလှမ်းများကို သွက်သွက်လှမ်းလိုက်၏။ အသစ် အသစ်သော မျက်ရည်ဥများ ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းလာ၏။ အသံကလေး သူ့နောက်မှ ကပ်ပါလာ၏။ ပျောက်သွားခြင်းမရှိ၊ ပင် ဒေဝမီး တောက်လောင်နေသည့် သူ့ဝိညာဉ်ထဲတွင် ထိုအသံ ကလေး ပဲ့တင်ရိုက်နေ၏။ နောက်ပြီး ထပ်ဆင့်ပဲ့တင်ရိုက်နေ၏။

‘သားသား မေမေ့ကို လွမ်းတယ် မေမေ့ရဲ့၊ မေမေ့ကို သားသား လွမ်းတယ် မေမေ့ရဲ့’

အသံကလေး ပိုပြီးကျယ်လောင်လာ၏။ ပိုပြီးမြည်ဟည်း လာ၏။ သူ့ဦးနှောက်ထဲ ထိုးဖောက်မြည်ကြွေးနေ၏။ အေးစက် သော လက်များဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားမိသည်။

‘မေမေ ဘယ်မှာလဲ၊ မေမေ့ရဲ့၊ သားသားကို ပစ်မသွားပါနဲ့၊ မေမေ့ရဲ့’

ဤကား ဆူညံကျယ်လောင်စွာ တောင်းပန်တိုးလျှိုး နေသံ။ သည်အသံ ကလေးက သူ့နှလုံးသားကိုကော သူ၏ ဆင်ခြင်တုံ့ တရားကိုပါ ခြေမ္မာဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။

ယိုင်တိယိုင်တိုးဖြင့် ခရီးဆက်သည်။ သူ့ဖိနပ်ခွာများက နှင်းခဲများပေါ် ဒရွတ်ဆွဲလျက်။ နောက် စတင်ပြေးတော့၏။ တည့် တည့်ကြီးပြေးသည်။ ဘာကိုမျှ မစဉ်းစား။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် ဖို့ပဲ စဉ်းစားသည်။ သူ့နောက်မှ ကပ်ပါလာသည့် နှလုံးသွေး ပျက်ဖွယ် ငိုညည်းသံကလေးနှင့် ဝေးရာသို့ပြေးဖို့။

‘မေမေ့ရေ ...’

ချည်နဲ့နေသော ၊ အပြင်ဖျားနေသော၊ အားအင် ပြတ်လပ်နေသော၊ ဟော်လီ ရှေ့သို့မှောက်လျက်လဲသွားသည်။ အေးစက် သောလေ က သူ့အဆုတ်ထဲသို့ စူးခနဲဝင်လာသည်။ နှာသီး

ကလေးတွေ ကြွေကျသွားမတတ်။ သို့သော် သူ့ဦးနှောက်ထဲမှ ခြေခံ၊ ဆန်နေအောင်ပူသောအပူက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြိမ်းခြောက် ကြေစေ၏။

နောက်တော့ သူ ဆက်မပြေးနိုင်တော့။

သူ့မျက်ခွံများ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ရှားသည်။ မျက်သားပိတ်မှုများ အပေါ်သို့ လန်တက်သွားသည်။ နှင်းဖြူကွေးများနှင့် ညည့်အေးများ ခိုအောင်းသော ကမ္ဘာကြီးသည် သူ့ရှေ့တွင် နိမ့်သွားလိုက် မြင့်သွား လိုက်။ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်၊ သည်ဘက်ယိမ်းလိုက်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ သုလဲကျသွားသောအခါ မားရသွန်အပြေးစာမားတစ်ဦး ပန်းဝင်အပြေး သဲကုသလို တဖြည်းဖြည်းချင်း လှလှပဲပဲကလေး ရွေ့ပျောက်သွားသည်။ လေပြင်းအေးအေးက သူ့အဝတ်အစားကို ဆွဲလှူပေး၏။ သူ့ဆံပင်များကို ဆွဲဖွနေ၏။ သို့သော် သူ့ဘာမျှ မခံစားရတော့။ အမှောင်ထုက သူ့အပေါ် လွှမ်းခြုံသွားပြီး၊ မှောင်ပိုက်ခြင်းနှင့် တဖြည်း ညည်းတိုးသွားသော ကူကယ်ရာမဲ့ တမ်းတင်ကြွေးသံကလေး။

မေမေ့ရေ ... မေမေ ဘယ်ရောက်နေလဲ မေမေ့ရဲ့

နှင်းခဲသွားသည်မှာ ဟော်တော်ကြာပြီ၊ လေလည်း ငြိမ်သွားပြီ၊ ဟော်လီ၏ လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သော ကိုယ်ခန္ဓာကွေးကွေး ကလေးမှာ လမ်းပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ကျကျန်ခဲ့သည့် အဝတ် သည် ကလေးပမာ။

x x x

အခန်း (၁၄)

ဟော်လီ မျက်လုံးတွေဖွင့်လိုက်၏။

သူ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ရောက်နေသည်။ အားလုံးအဖြူ
ရောင် ခြယ်ထားသည့် အခန်း။ ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းထားသလို သန့်ရှင်း
စင်ကြယ်နေသည့် အခန်း။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မိန်းမတစ်ဦး၏ မျက်နှာ
သူ့အပေါ် ကိုင်းကျလာသည်။ ဖြူဖွေးသန့်စင်သော ယူနို ဟောင်းအထက်မှ
ထိုမျက်နှာမှာ အကြင်နာတရား ရှိသည့်မျက်နှာမျိုး။ မိခင်စိတ်ရှိသည့်
မျက်နှာမျိုး။ သူ့နာပြုဦးဆောင်းကလေးက သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ။ သည်
အမျိုးသမီးကြီး ကြည့်ရတာ လယ်သူမတစ်ဦးပမာ ကြံ့ခိုင်
တောင့်တင်းလှ၏။ သူ့သတိပြုမိသည်မှာ သူ့စိတ်တွေ ထုံထိုင်းနေခြင်းနှင့်
နွမ်းမောနေခြင်းမျှသာ။

သူနာပြုဆရာမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားတသင့် အပြုံးတစ်ရပ် ပွင့်ထွက်လာသည်။ သူ့က နောက်သို့မလှည့်ဘဲ ခေါင်းငဲ့ပြီး အာလုပ် သံကြိုးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအော်၏။ ဘာသာခြားစကား တစ်မျိုး။

ဟော်လီမှာ သူနာပြု ဆရာမကိုသာ မော်ကြည့်နေရသည်။ ခေါင်းထဲဘာမျှ မစဉ်းစား မတွေးတောနိုင်။

ဆရာမ၏ ခေါင်းဘေးတွင် ပို၍မြင့်သော ခေါင်းတစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ခိုက်ကင်း ပင်လယ်ဒမြေများ၏ မျက်နှာပုံစံမျိုးက သူ့ကိုပြုံးကြည့်သည်။ သူ့ဦးခေါင်းပုံစံက နော်ဒစ် မျိုးနွယ်ဆက်များ၏ ဦးခေါင်းပုံစံ။ ဟော်လီက ငယ်ဘဝ ကျောင်း စာအုပ်များတွင် တွေ့မြင်ဖူးသည့်ပုံများကို ရေးရေး သတိရမိ၏။

'ကျွန်တော်နာမည် ခရစ်စတီယံတော်ဘင်ပါ။ သူ့က သူနာပြု ဆရာမ ရှိဘော့ပဲ'

အသံက အာဏာကြီးသော၊ အသံဩဇာ ပြည့်ဝသောအသံမျိုး။

'ဆရာတော်ဘင်က နာတာလူး ပွဲတော်ညမှာ ရှင်ကို ကျုံးဘေး လမ်းပေါ်က သယ်လာခဲ့တာရှင်'

ဆရာမ ရှိဘော့က သူ့ပင်ကိုစရိုက် ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် အတိုင်း ဟောဟော ဒိုင်းဒိုင်း ပြောချသည်။

'အဲဒီအတွက် ကျွန်မရှင်ကို ကျေးဇူးမတင်ဘူး'

ဟော်လီ ထိုင်းရှိုင်းစွာ ပြောတော့ ခရစ်စတီယံတော်ဘင် ပြုံး သည်။

'ကျွန်တော်ကလဲ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ တောင်းဆို နေတာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဟော်လီက သူ့ပခုံးကိုကျော်ပြီး ငေးနေ၏။ သူ့ကို မမြင်

သယောင်။

'အားလုံးကိုပြန်ပြီး ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်၊ အပြောင်းအလဲ ကတော့ ဘာမှမရှိဘူး'

ဟော်လီ ဗုံးတိုးကလေး ရေရွတ်၏။

'ခင်ဗျားမိသားစုတွေ သိပ်စိတ်ပူနေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် သူ တို့ကို ဘယ်မှာ ဆက်သွယ်ရမလဲဟင်'

'ကျွန်မမှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူး'

'ခု ခင်ဗျားမှာ ရှိပြီလေ'

ညင်သာနူးညံ့စွာ ပြော၏။ ဟော်လီ ညှာလက်ကောက်ဝတ်ကို ကျင့်သားရလက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။

'ရှေးမောင်း တရုတ်စကားပုံကန်နဲ့ ရှိတယ်ဗျ။ သင်သည် အသက် တစ်ချောင်းကို ကယ်ဆယ်လိုက်ပါက ထိုအသက်ကို သင် ပိုင်ဆိုင်သည်' တဲ့၊ ကျွန်တော်က အလွန်တရာ အရှေ့တိုင်းဆန်တဲ့ ဒီန်းလူမျိုး ဗျ'

ဆရာမရှိဘော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ သို့သော် လိုက်လံ ချီသာသော၊ ဟာသပါသော သူ့စကားများက ဟော်လီရင်ကို နွေးထွေး စေ၏။ ဟော်လီမှာ အမြင့်ဆုံးသော ဝေဒနာနှင့်နွမ်းလျခြင်းများ ခံစား နေရသည့်တိုင် သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးရိပ်ကလေး သဲ့သဲ့ထင်လာရ၏။ ခရစ်စတီယံတော်ဘင်၏မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းဝေဝါ၊ မျောက်ကွယ် သွားပြီး သူ့အိပ်စက်ခြင်းကမ္ဘာသို့ တစ်ကျော့ပြန်ရောက်သွားသည့်တိုင် ဟော်လီပြုံးဖို့ ကြိုးပမ်းနေဆဲ။

လှပကြည်မွေ ဒင်းနစ် ပန်းခြံကလေးက ပန်းခြံ ပိုင်ရှင်၏အလှ မြတ်နိုးစိတ်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေစေ၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်

ရိတ်ဖြတ်ထားသော ချစ်စဖွယ် မြက်ခင်းစိမ်းကလေးနှင့် ပန်းတွေ ဝေနေသော ပန်းချီကလေးများ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီး။ ကွေ့ကောက်သွယ်ဝိုက်သော ကမ်းရိုးတန်းများက ကျောက်တုံး ကျောက် ဆောင်ကြီးများဆီသို့ မော့တက်သွားသည်မှာ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်မြင်ကွင်း တစ်ရပ်။ အဲဆိုပါ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများပေါ်တွင် ပန်းပုဆရာကြီးအဲရစ်ဆင်၏ ကမ္ဘာ့ကျော် 'ရေသူမလေး' ပန်းပုရုပ်ရှိ နေသည်။

ဟော်လီက ပန်းခြံကလေးကို ချစ်နေသည်။ အိမ်အဆွယ်ရှိ အနားယူ အပန်းဖြေခန်းတွင် ဟော်လီလဲလျောင်း အနားယူလိုရအောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ သည်အခန်းမှာက လေကောင်းလေသန် ကောင်း ကောင်းရသည်။ နေရောင်ခြည် နွေးနွေးကို သက်သောင့်သက်တာ ခံယူလိုရသည်။ ဒါတွေက ဟော်လီရောဂါ ပျောက်ကင်းအောင် ခရစ်စတီယံတော်ဘင်က သတ်မှတ်ပေးထားသည့် အထူးကုထုံးများ။ ဟော်လီအတွက်တော့ နာလန်ထလူနာတစ်ဦးထက် အိမ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေသူတစ်ဦးလို ဖြစ်နေ၏။

အကယ်၍ ခန့်ညားဖျတ်လတ်သော အမျိုးသမီးကြီး ရိဘော့သာ သူ့အနားမှာ အမြဲတစေရှိမနေပါလျှင် ဟော်လီသည် သူ့ကိုယ်သူ ဖိမ်ခံအပန်းဖြေခန်း ထွက်လာသည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိမည် အမှန်။

ခရစ်စတီယံလည်း သူ့အတွက် စန္ဒရားတီးပြုဖျော်ဖြေပေး သည်။ ပြင်သစ်တံခါးများ၏ ဟိုမှာဘက်ဆီမှ ပြောင်မြောက်စွာ တီးခတ်လိုက်သော ဂီတသံချို့များသည် ဟော်လီဆီသို့ သွန်ထွက် လာတတ်စမြဲ။ ဟော်လီက ဂီတအက်ဖြတ်သမား မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ခရစ်စတီယံတော်ဘင် စန္ဒရားလက်သံ ပြောင်မြောက်လွန်းလှ

သည် ဆိုတာလောက်တော့ သိသည်။

သည်နေ့လည်း ခရစ်စတီယံ၏ သွယ်ပျောင်းသန်မာသော လက်ချောင်းကလေးများက အင်တွန်ရှုဘင်စတီနီး တေးတစ်ပုဒ်ကို တီးဖွဲ့နေ၏။ ဆရာမ ရိဘော့က ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်အကျွေး ပြုဖို့ အဆင့်သင့်။ ဟော်လီအနီးတွင် ကပ်ထိုင်နေ၏။ သူ၏လင်းယုန် မျက်လုံးများက ပင်လယ်ပြင်ကြီးဘက်သို့ လှမ်းမေ့ရှင်ငေးမောလျက်။

'သူ့ လက်သံက အရမ်းအသက်ဝင်တာပဲနော်' စန္ဒရားသံကသူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်နေစေတော့ ဟော်လီ လေသံ မျှဖြင့် မှတ်ချက်ချမိ၏။

'အဲဒီလို အရမ်းအသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတယ်လို့ ခံစားရတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲနော်'

'ဆရာတော်ဘင်ဟာ ဥရောပတစ်ခွင်လုံးမှာ အတော်ဆုံး ဖျော်ဖြေပွဲ စန္ဒရားဆရာလေ မလေးရဲ့'

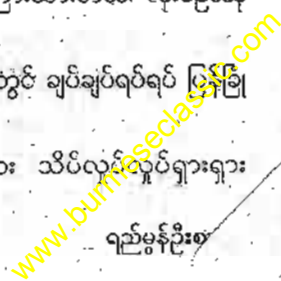
'ကျွန်မယုံပါတယ်'

တစ်ချက်မျှဝေ ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေပလီ လေသရမ်း ကလေးက လျောင်းစက်နေသော ဟော်လီကိုယ်ပေါ်မှ သိုးမွေး ခြုံစောင်ကို ခွာထုတ်သယ်ဆောင်သွား၏။ ခြုံစောင် ကိုပြန်ကောက်ဖို့ ဟော်လီ လဲလျောင်းရာမှ ထထိဟန်ပြင်၏။ ထိုအချိန်တွင် ရိဘော့က မတ်တတ်ရပ် ပြီးနေပြီ။

'မထနဲ့မထနဲ့၊ ဆရာနေက ညွှန်ကြားထားတယ်၊ လုံးဝဥသု အနားယူနေရမယ်တဲ့'

ခြုံစောင်ကို သူ့လူနာ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ပြန်ခြုံ ပေးသည်။

နမိုးနီးယား ဖြစ်ပြီးစမှာ မလေး သိပ်လှုပ်ထွက်ရှားရှား

လုပ်ယင် မလေးပြန်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်တော့မှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အသုံးမဝင်တဲ့လူပိုတစ်ယောက်လို ခံစားနေရလို့

ဒီအိမ်ကလူတွေက မလေးကို ကြည့်ဖြူပါတယ်လေ။ အေးအေးလူလူ အနားယူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပြန်မွေး။ မလေးဟာ ကြင်နာ တတ်သူတွေနဲ့ အတူ နေနေရတာပါ။

ဟော်လီကပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ပြန်လှဲသည်။ ကျေးဇူး တင်စကားကို ဖွဖွပြောသည်။

ညှော်ခန်းထဲမှ လွင့်ပျံလာနေသည့် ဂီတသံရပ်သွား၏။ ခရစ် စတီယံတော်ဘင် ပြင်သစ်တံခါးပေါက်များမှ ဝင်လာသည်။ သူ့အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ပန်းကျယ်ကြီးများဖြင့်၊ သူ့ရုပ်သွင်က နတ်ဘုရားရုပ်ထု ပုံစံမျိုး။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်တွင်းမှ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ တိုးထွက်နေ သယောင်ယောင်။ စွမ်းအား တွေ ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းတွေ သူ့ကိုယ်တွင်းမှ ကြွထနေသလိုလို။ သူက ဟော်လီကို ပြုံးပြသည်။ အနည်းငယ် ဦးညွှတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ရီဘော့ သူ့ကုလားထိုင်မှ ထကာ

ကျွန်မတို့ လူနာက သူ့အိမ်ပြန်နိုင်လောက်အောင် နေကောင်းနေပြီလို့ထင်နေတယ်ဆရာ

ခရစ်စတီယံ ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

ဒေါက်တာဗလာဒီမာ့က တော်တော်ကြာကြာကြီး အနားယူ နေရဦးမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ

သူနာပြု ဆရာမကြီးက 'ဟင်း' ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြီးမှ

'တွေ့တယ်ဟုတ်လား၊ မလေးကို ကျွန်မ ဘာပြောထားလဲ' ထို စကားပြောပြီး အပန်းဖြေစခန်းကို ဖြတ်ကာအိမ်ထဲ

ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခရစ်စတီယံက ဆရာမ ထိုင် သွားသည့် ကုလားထိုင်ကို ဆွဲပြီး ဟော်လီအနားကပ်ထိုင်သည်။ သူ့ မျက်လုံး ပြာပြာတွေထဲတွင် ကြည့်နှုတ်အရောင်များ လက်နေသည်ကို ဟော်လီတွေ့ရ၏။

'ပြန်ဖို့ဆိုတဲ့ စကားကို နောက်ထပ်တစ်ခွန်းမှ မပြောပါနဲ့။ သူက ကျီစယ်သလိုလိုဖြင့် လေးလေးနက်နက် အမိန့် ပေးသည်။

ရှင် ကျွန်မအပေါ် အလွန်မတန် ကြင်နာခဲ့ပြီး ပါပြီရှင်' အဲဒီအတွက် တိုကြည့်နှုတ်နေရတာပါ။ နောက်ပြီး တို့က ဒီထက်လဲ ပိုပြီးကြင်နာနိုင်ပါသေးတယ်'

သူ့အပြုံးက ဟော်လီအပေါ်လွှမ်းခြုံလိုက်၏။ သူ့အပြုံး၏ အရှိန် အဝါကြောင့် ဟော်လီရင်မှာ နွေးထွေးရ၏။

'ခုဆို ပန်းဥယျာဉ်ကလေးဟာ မင်းနဲ့ တသားတည်း ဖြစ် နေပြီ'

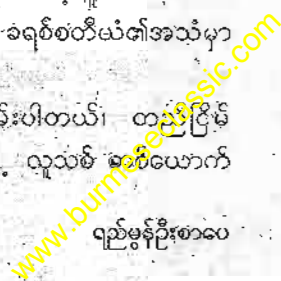
'ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုဟာ လူတိုင်းနဲ့ တသားတည်းဖြစ်တာ ပါပဲ'

စန္ဒရားဆရာ ခေါင်းယမ်း၏။

'လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ဒီအချိန်တုန်းကဆို လောကကြီးမှာ မင်းရှိနေ တယ်လို့ တို့မသိခဲ့ဘူး။ ဟော် ... ခုကျတော့ မင်းမပါတဲ့ ကိုယ့်ပန်း ဥယျာဉ်အကြောင်းကို စဉ်းတောင် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး'

မော်လီ မျက်လွှာချလိုက်ရ၏။ ခရစ်စတီယံ၏အသံမှာ သွေဆောင်စည်းရုံးနိုင်စွမ်း အပြည့်ပါနေသည်။

'ဒီမှာနေရတာ သိပ်ပြီးငြိမ်းချမ်းပါတယ်။ တညညငြိမ် လန်းဆန်း မူလဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မလေး ... လူသစ် စတင်ယောက်

လို ခံစားရပါတယ်

ဟော်လီက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြော၏။ ထိုနောက် ပန်းဥယျာဉ်ကလေးကို စေ့စိုက်ခြုံလွှမ်းကြည့်ပြီး

‘နောက်ပြီး သိပ်သာယာတယ်၊ သိပ်လှတယ်’

‘ဒီဥယျာဉ်ဟာ အယင်က ဒီလောက်မလှခဲ့ပါဘူးလေ၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံဟာ တိုရဲ့ကမ္ဘာလေးပါ။ အင်း၊ ခုတော့မင်းရဲ့ကမ္ဘာလေးပါဖြစ် သွားပြီပေါ့။ မြောက်ပင်လယ်ခြမ်းက တောအုပ်တွေ၊ ဒီနီးမတ်ပြည်ရဲ့ ကျွန်းစုတွေ ... အဲဒီနေရာတွေကို မင်းတစ်ခေါက် ရောက်ဖူးယင် အမြဲတမ်းပြန်လာချင်တဲ့နေရာဒေသတွေပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ပါပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာပါပဲ။ ရှင့်ကမ္ဘာလေး ဟာ ဘယ်လောက်ထူးခြား လှပလိုက်သလဲခနော်’

ခရစ်စတီယံ၏ ဂန္ထဝင်ဆန်သော ဦးခေါင်းသည် သူတို့ရှေ့မှာ မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို ကြည့်နိုင်အောင် လှည့်ပတ်ရွေ့လျားနေ၏။ သူ့ လေသံက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ။

‘တစ်နေ့နေ့ကျယင်တော့ ဒါတွေဟာ တိုသားအတွက် ဖြစ်ရမယ်’

ထိုနောက် ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်မောလိုက်ရင်း

‘အင်း၊ ပထမဦးဆုံးကတော့ အိမ်သူတစ်ယောက် ရှာရဦးမယ်၊ ခက်တာက တိုက် တစ်နေရာတည်းမှာ ကြာကြာနေခွင့် မရတာပဲ။ တိုက် နှစ်လုံးပေါက်နီးပါး ခရီးထွက်နေရတာကလား၊ တိုအနေနဲ့ ဂျစ်ပစ်လို နှလုံးသွင်းနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမှာပဲ။ အဲဒီလိုမိန်းမ မျိုး ဆိုတာကလဲ လွယ်လွယ်ကူကူရှာလို့ တွေ့နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ’

ဟော်လီက ရွှေရောင်နတ်ဘုရား၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်

ကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘အချစ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့တတ်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တစ်နေ့တော့ တွေ့လာမှာ သေချာပါတယ်’ ခရစ်စတီယံတော်ဘင်၏ မျက်လုံးပြာပြာများက ဟော်လီ မျက်နှာပေါ်မှ စဉ်းငယ်မျှမခွာ။

‘မင်းပြောတာမှန်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်’

လရောင်ရွန်းမြအောက်မှာဆိုတော့ ပန်းဥယျာဉ်ကလေးသည် ပိုပြီး ညှို့ယူ ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် တိမ်မြူကင်းစင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက တပြန့်တပြောကြီး သိန်းသန်းချီသော ကြယ်တာရာ ကလေးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်မှာ ဧရာမအလှပြင် ခန်းကြီး တစ်ခုပမာ။

သည်နေရာတွင် ဟော်လီက ညစာစားပြီးတိုင်း ထိုင်လေ့ရှိ၏။ မြေပြင်တလွှား ဖြန့်ကြက်စိုးမိုးနေသည့် အမှောင်ထုကြီးကို ငေးမောနေတတ်၏။ ဆားနဲ့သင်းသော ပင်လယ်လေ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ကို ရှုရှိုက်သည်။ မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိသောကမ်းစပ်ကို လာရောက်ရိုက်ပုတ်နေသော လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ၏ တပေါပေါ မြည်သံကို နားဆင်လျက်။

ခရစ်စတီယံတော်ဘင်က သူ့ကိုညစဉ်ညတိုင်း စန္ဒရာတီး ပြသည်။ သူ့လက်ထဲက ပြောင်မြောက်လွန်းသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာအောင် ဆွဲဆောင်လွန်းသည်။ အံ့စရာကောင်းလောက်အောင် ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေလွန်းသည်။ သူ့ဂီတသံက ဟော်လီအာရုံထဲသို့ တစ်မဲ့စိမ့်တိုးဝင်နိုင်လွန်းပါသည်။ ယခုကြုံတွေ့နေရသည်က သူ့၏ငယ်ဘဝ အိမ်မက် တွေထဲမှာလို့။ ပုံပြင်စာအုပ်တွေထဲက အတိုင်းပေါ့၊ ငြိမ်းပြက်ဝင်းလက်သော ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဆင်မြန်းထားသည့် မြင်းသည်တော်သူ့ရဲကောင်းတွေ အကြောင်းလေ။ ဟုတ်ပါသည်။ သူ့မှာ

အိပ်မက်တစ်မက် ရှိခဲ့ပါသည်။ လက်တွေ့အကောင်အထည်ပေါ်
အောင်မြင်လာခဲ့သည့် အိပ်မက်။ တစ်ခါက ပဉ္စမြောက်ကလေးတန်
ဆိုသည် သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦး ရှိခဲ့သည်မဟုတ်လား။ သူက ...

စဉ်းစားစရာ အတွေးများကို ခေါင်းထဲမှတွန်းထုတ်လိုက်၏။
တသစရာများက သူ့နှလုံးသားကို ဂူးနစ်နာကျင့်စေ၏။ ဒဏ်ရာ
အနာတရ ဖြစ်စေ၏။ နောင်တကြီးစွာ ရစေ၏။ မဖြစ်တော့။ အဲသည်
ဘဝအကြောင်း ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်တော့။ ခုဆို ဘဝက
အကောင်းဘက် ဦးလှည့်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ ရောဂါဝေဒနာများ
ပျောက်ကင်းသွားပြီ။ ပျက်ပွင်းနေသော သူ့စိတ်ဓာတ်သည်လည်း
အနည်ထိုင် သက်သာရာရနေပြီ။

လှပသေ ပန်းဥယျာဉ်၊ လှပသောအိမ်၊ လှပသောဂီတ။
နောက်ပြီး

ခရစ်စတီယံတော်ဘင်၊ လှပသောအမျိုးသား။

သူက ဘာကြောင့်နှလုံးသွေးပျက်ဖွယ် အတိတ်ဟောင်း
ထဲမှာက ခြေဖျက်မရသော ရှူးရှူးခိုက်ခိုက် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကြောင့်
သူအိပ်မက်တွေ၊ မျှော်မှန်းချက်တွေအားလုံး သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ခဲ့
ရသည် မဟုတ်လော့။ ခုဆို ဖေးလ်ဘင်တန်မရှိတော့။ ရှိသေးလို့လား။
ဖေးလ်ဘင်တန်က သေပြီလေ။ ဟော်လီယံကာအင်ဒါဆင်သည်လည်း
ထိုအတူပါပဲ။ အဲလ်ဇဘတ်မီလာသာ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါ
စေသား။ သူကအင်တူးစွာ ဟားတိုက်ရယ်မောမိတော့မလို ဖြစ်သွား
သည်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရ၏။

သူ့ကိုယ်သူ အဲဒေသတစ်ခုလုံးက အမည်နာမ တပ်ထားမိသေး
ရဲ့လား။ မှတ်ပင် မမှတ်မိချင်တော့။

ဘဝဆိုတာ ပြန်လုံးတစ်ခုလိုပါပဲလား။

ခရစ်စတီယံတော်ဘင်နှင့် အတူရှိနေရသည့် အခါသမယ
ကလေးများကား နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်အတိပါ။

သို့တိုင် ...

သူ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်နေ၏။

အကယ်၍ လှပဆန်းကြယ်သော သည်အိမ်ကလေးတွင် သူ
အကြာကြီး ဆက်နေမိပါလျှင် သူ့ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ဆုံးသော အရာတစ်ခု
သည် ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အကြောင်းရှိနေ၏။

ထိုအရာကို သူ့ရင်မဆိုင်ဝံ့ပါ။ ထိုအရာကို သူမလိုချင်ပါ။

ထိုအရာအတွက် သူ့ဘဝမှာ နေရာမရှိတော့ပါ။

ထိုအရာ။

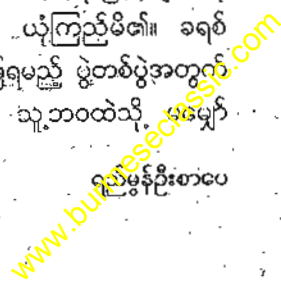
အချစ်ဆိုသော ထိုအရာ။

x x x

အခန်း (၁၅)

သူထွက်ပြေးဖို့ အားထုတ်၏ သို့သော် ခရစ်စတီယံတော်
ဘင်လို စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည် ပြတ်သားသူတစ်ဦးထံမှ ထွက်ပြေး
လွယ်မြောက်ဖို့ မလွယ်ကူလှကြောင်း တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့်
သူက ဟော်လီကို အချစ်ကြီးချစ်နေသူ။ နောက်ပြီး သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်
လုံး ရှာမောစောင့်မျှော်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးမျိုးကို ခုမှတွေ့နေရသူ။

ပင်လယ်ကမ်းနံဘေးရှိ အိမ်လှလှလေးမှ ခွဲခွာထွက်သွားဖို့
အထုပ်အပိုးပြင်နေခိုက် သူသည်မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ချမှတ် လိုက်ပြီဟု ဟော်လီကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မိ၏။ ခရစ်
စတီယံက မြို့ထဲမှာ။ မကြာမီ ညေခံဖျော်ဖြေရမည့် ဝွဲတစ်ပွဲအတွက်
ကြိုတင်စာတတ်တိုက်နေသည်။ ဟော်လီသည် သူ့ဘဝထဲသို့ မမျှော်

လင့်ဘဲဝင်ရောက်လာသလိုပင် သူ့ဘဝထဲမှ အသာလေး လျှို့ဝှက်သွား
တော့မည်။ ခရစ်စတီယံကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာရသဖြင့် သူ့မှာ ဘယ်လောက်
နစ်နာဆုံးရှုံးမည်ကို သူ တွက်ဆမနေတော့။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး
ပေါ့လေ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ခရစ်စတီယံမျက်လုံးတွေထဲတွင်
တွေ့မြင်နေရသည့် ထိုအရာထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ချင်သည်။ ဒါပါပဲ။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ခရစ်စတီယံဖြုန်းခနဲ ဝင်လာချိန်တွင်
သူ့မှာ ထုပ်လို့ပိုးလို့ပင် မပြီးသေး။ မိုးထိုးနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးမှာ အံ့အား သင့်ခြင်းတွေ၊ မျှော်လင့်မထားခြင်းတွေ ပြင်းတီး
နေ၏။ သူက တုံ့ခနဲရပ် လိုက်သည်။ ဟော်လီကို မကျေမနပ် ကြည့်
သည်။ စကားပြောသောအခါ သူ့အသံကချိုသော်လည်း ဒေါသစွက်
နေသည်။

‘တို့ဇာတ်တိုက်နေတဲ့ဆီကို ဒေါက်တာဗလာဒီမာ ဖုန်းဆက်
တုန်းက တို့မယ့်ခွဲဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ တကယ်ဟုတ်နေတာကိုး’

‘ဒေါက်တာဗလာဒီမာက ကျွန်မရောဂါ ရှင်းရှင်းပျောက်ပြီလို့
ပြောတယ်ရှင်’

‘ဒီ ဒေါက်တာ ဗလာဒီမာက ဒေါက်တာရမ်းကုယ်ဟာ သူပြော
တာ ဂရုစိုက်မနေနဲ့’

သူက ဟော်လီကို ကွေ့ပတ်ပြီး ပွင့်နေသော အဝတ်အစား
သေတ္တာရှိရာ အိပ်ရာဆီသို့ သွားသည်။ သေတ္တာထဲမှ ဟော်လီပစ္စည်း
များကို ထုတ်ရင်းပြောသည်။

‘အကုန်ပြန်ထုတ်’

ဟော်လီရယ်မောလျက်

‘သူက ပြောတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကောင်းကောင်း ...’

‘ကြည့်စမ်း။ အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့စကားမျိုး မင်းဘယ်

နစ်ခါ ကြားဖူးလဲဟင်၊ မင်းဟာ ခုမှ နာလန်ထမယ်တောင် မကြ
သေးဘူး၊ ပြန်ထုတ်၊ ပြန်ထုတ်၊ တို့ပြောနေတယ်၊ အကုန်ပြန်ထုတ်
လို့ဆို’

ဟော်လီ သက်ပြင်းချသည်။ ခရစ်စတီယံ လက်ထဲမှ သူ့
အဝတ်အစားများကို အသာအယာလှမ်းယူသည်။

‘ကျွန်မနေကောင်းနေပါပြီ၊ ခရစ်စတီယံ၊ ကျွန်မဒီမှာနေ
ခဲ့တာ ပြန်သင့်ချိန်ထက်ကို လွန်နေပါပြီ၊ ဒါကို ကျွန်မ သိသလို
ခွင်လဲသိရဲ့သား နဲ့’

‘ဟင်းအင်။ တို့မသိဘူး၊ တို့ဇာတ်တိုက်နေတဲ့ နေ့မျိုးမှာ
ခင်းဘာကိစ္စ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေရတာလဲဟင်၊ တို့စိတ် အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူးကွ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ယင်
တို့လက်တွေတုန်လာရော၊ တို့လက်တွေ ဒီထက် ပိုတုန်လာအောင် မင်း
လုပ်ချင်လို့လား၊ ဟင်၊ ဟုတ်လား’

ဟော်လီ သူ့ကိုကြည့်၏။ သူ့စကားလုံးတွေက ဟာသနှော
နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက အနူးအညွတ်တောင်းပန် တိုးလျှိုး
နေသည် ကိုတွေ့ရ၏။

‘ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့ စကားလုံးတွေတောင်
ဘယ်လိုရှာရမှန်း မသိတော့ပါဘူးရှင်’

‘တို့ကို နှုတ်ဆက်ခွဲခွာစကား မပြောနဲ့၊ တို့ဆီက မင်းထွက်ခွာ
သွားဖို့ကို တို့ကတော့ ခွင့်မပြုဘူး’

‘ကျွန်မ သွားမှဖြစ်မယ် ခရစ်စတီယံ၊ ကျွန်မကို ကူညီ
ဒါနော် ကျွန်မသွားနိုင်အောင် တဆိတ်လောက်ကူညီပါ’

ဟော်လီ စကားကြောင့် ခရစ်စတီယံ အကြီးအကျယ် အံ့အား
ဆင့်သွားသည်။ မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ

ခုလောက် ပြာမှိုင်းနေသည်ကို ဟော်လီတစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။

‘တို့ဆီက ထွက်သွားနိုင်အောင် မင်းကိုကူညီရမယ် ဟုတ်လား တစ်သက်လုံး မကူဘူး။ မင်းထွက်သွားယင် တို့ကိုယ်တို့ ကျုံးထဲ ခုန်ချပစ် လိုက်မယ်၊ မင်းတစ်သက်လုံး စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအဖြစ် အပျက်ကြီး အရိပ်မိုးပြီးနေပေတော့’

‘ခရစ်စတီယံရယ်၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားစမ်းပါကွယ် ကောင်းပြီ’

ချက်ချင်း ကူရှေ့ကြီးတစ်ခွဲသားဖြစ်သွားသည်။ ဟော်လီ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်သည်။

‘တို့ဟာ မင်းကိုစောင့်မျှော်နေခဲ့တာ၊ မင်းကိုရှာဖွေနေခဲ့တာ၊ မင်းကို အိပ်မက်မက်နေခဲ့ရတာ’

ဟော်လီ လက်တွေပြန်ရုပ်လိုက်၏။ မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်းမရှိသေး သည့်စကားလုံးများ။ သည့်စကားလုံးများက သူ့ရင်ကို နာကျင်စေ ပြန်ပြီ။

‘မမျှော်လင့်နဲ့ ခရစ်စတီယံ၊ မမျှော်လင့်ပါနဲ့လားကွယ်’

‘မင်းပဲပြောတယ်၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပါဆို၊ မင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို တို့ တန်ဖိုးထား လေးစားတယ်၊ မင်း ပြောတဲ့စကား ကို တို့ကြိုဆိုတယ်’

ကျွန်မဘယ်ကလာတယ် နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ဘဝကို နိဂုံးချုပ်စေချင်တယ် ဆိုတာတောင် ရှင်သိလို့လား။ အဲဒီ အကြောင်း တွေကို ရှင်တစ်ခါမှ ကျွန်မကို မမေးခဲ့ဖူးဘူး’ ...

‘တို့ ဘယ်တော့မှ မမေးဘူး’

ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။ ဟော်လီကို သူနှင့်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် အသာအယာဆွဲလှည့်သည်။

‘တနင်္လာနေ့ကျယ်က ကိုယ့် ဖျော်ဖြေပွဲအတွက် ခရီးစထွက် ရမယ်၊ မင်း တို့ နဲ့လိုက်ခဲ့နော်’

ဟော်လီ ခေါင်းကို အသည်းအသန် ယမ်းခါသည်။ တစ်ခါ တုန်းကလည်း ခုလိုပင် ဘဝလှလှလေးတစ်ခု ‘ပျက်စီးလှခမန်း ကြုံခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကိုပျော်ရွှင်မှု ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ဘယ်လောက်ပဲ ပျော်ရွှင်စေချင်ပေမယ့် ၊ ရှင့်ကျေးဇူးတွေ ကျွန်မ အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ များနေပေမယ့် ...

‘မင်း ဘာမှကျေးဇူးဆပ်စရာမလိုဘူး’

ခရစ်စတီယံ ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြော၏။ သူက ဟော်လီကို သူ့ရင်ခွင်တွင် ဆွဲကပ်ထား၏။ ဟော်လီကို ခုံကြည့်နေ၏။

‘အချစ်ကလေးရယ်၊ တို့ဆီက ထွက်သွားနဲ့လားကွယ်’

‘ဪ ... ခရစ်စတီယံရယ်၊ ကျွန်မခွဲခွာသွားချင်တယ် လို့များ ရင်ထင်နေသလားဟင်’

သည်တော့ သူဟော်လီကို နမ်း၏။ မက်မက်မောမော ပြင်းပြင်း ပြပြ။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ကိုခွာလိုက်၏။ ဟော်လီမျက်လုံးများတွင် အံ့ဖြေရှာကြည့်၏။

‘ခရစ်စတီရယ်’

ဟော်လီ ညည်းတွား၏။

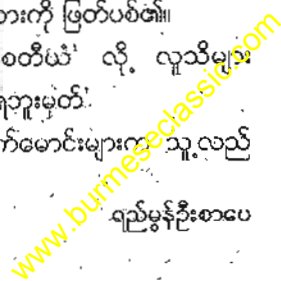
‘ရှိုး ...

ယုယုယယ ပြော၏။ ဟော်လီစကားကို ဖြတ်ပစ်၏။

‘တို့က သန့်ဋ္ဌာန်ပြတ်တဲ့ ခရစ်စတီယံ’ လို့ လူသိမျှမ်း

ထား တဲ့လူ၊ မင်းတို့ကို စွန့်ခွာသွားလို့ မရဘူးမှတ်’

သည်တစ်ခါတွင်မူ ဟော်လီ လက်မောင်းများက သူ့လည်

တိုင်ကို ရစ်ခွေသိုင်းဖက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာကို ဆွဲယူသည်။ သူက ဟော်လီကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ထွေးပွေ့လိုက်၏။ ဟော်လီ အနမ်းကို တုံ့ပြန်သည်။

ပူလောင်ပြင်းပြသော ထိုတဒေတွင် ဟော်လီပါကာအင်ဒါဆင် အရာရာကို မေ့လျော့သွားတော့၏။

ခရစ်စတီယံတော်ဘင်၏ ကားမှာ လူလေးယောက်စီး အိပ်ယံ အပိုးဖွင့်ကားလေး။ သူတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင် သည်။ အထုပ် အပိုးများကို နောက်ခန်းတွင် တင်သည်။ ခရစ်စတီယံ၏ ဖျော်ဖြေပွဲ ခရီးစဉ်၏ ပထမမြို့ဖြစ်သည့် အယ်လ်စီနီသို့ သွားကြမည်။

သည်နေ့ကား နေသာသောနေ့။ ကောင်းကင်ပြာကြီးက သူ တို့ခေါင်းပေါ်မှာ။ ခရစ်စတီယံ အရမ်းမြူးကြနေသည်။ ဟော်လီ ကိုယ်တိုင်သည်ပင် ပစ္စုပ္ပန်၏ အိပ်မက်တွေထဲ စိတ်ကို မျှောထား လိုက်၏။ ခရစ်စတီယံက ဘမ်းခြေလမ်းကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ယံ ကားလေးကို ထိန်းမောင်းရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဟော်လီပခုံးကို ဖက်ထားသည်။ ဟော်လီက ခရစ်စတီယံ ကိုယ်ဆီသို့ ပူးကပ်တိုး ဝင်နေ၏။ နွေးထွေးစွာ အပူအပင်ကင်းစွာ ဟုတ်ပါသည်။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတရားသည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သောက ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းကုန်အောင် ကုစားနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။

ခရစ်စတီယံတော်ဘင်က လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခြူးပျံ့စွာ သီချင်းတွေ ဆိုလာသည်။ သည်လူကား တေးဂီတနှင့်အပျော် အပါးကို ဖက်ပြီးမွှေးဖွားလာသူ ပါတကား။

ထိုညတွင် ဟော်လီသည် အတိတ်ဟောင်းဆီသို့ ပြန်လည် ခရီးဆန်မိ၏။

ကြုံကြုံကန်ချင်တော့ ခရစ်စတီယံ၏ လိပ်ပြာတောင် လည် စည်းကလေးကို ဟော်လီကူစည်းပေး၏။ သို့သော် အလုပ်မဖြစ်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်ကလေးကို ဟော်လီပြန်ပြီး သတိရမိသည်။ ကလေးတန်ကြီး အရေးပါသော သံခင်းတမန်ခင်းကိစ္စများ သွားတော့မည်ဆိုတိုင်း ဟော်လီ လည်စည်းစည်းပေးနေကျ။ သို့သော် တစ်ခါမျှ အချိုးမပြေခဲ့။

သို့ပေမယ့် ခုဟာက ခရစ်စတီယံတော်ဘင်ပဲ။ ဟိုလူနှင့် လုံးဝမတူ။ တမူခြားသူ။ သည်လူက သူလိုချင်သည့် အရာကို အရ ယူရာ၌ ညှင်သာသည်။ သို့သော် အင်နှင့်အားနှင့်ယူသည်။

ဟော်လီ လည်စည်းနှင့် အချိုးမပြေဖြစ်နေတော့ သူက ကျီစယ်သလို ငုံ့ကြည့်သည်။

နောက် တစ်နာရီလောက်ဆို တို့စင်ပေါ်တက်ရတော့မယ်၊ အဲဒီအချိန်လောက်ဆိုယင်ကော တို့လည်စည်း၊ စည်းလိုပြီးပါဦးမလား ဟင်'

'သိပ်တော့ အာမမခံနိုင်ဘူးရှင်'

ဟော်လီ ငိုညည်းသံဖြင့် ပြော၏။ ခရစ်စတီယံ ပြုံးတော့ ဟော်လီက လည်စည်းကို ကောက်ကာငင်ကာ ဆွဲဖြေပစ်လိုက်သည်။ အသစ်ပြန်စည်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

'ယောက်ျားတစ်ယောက်က ရှေ့ဘက်လှည့်ပြီး ကိုယ့်လည် စည်းကိုယ်ချည်တာတောင် အမြီးအမောက် မတည့်ရင် မိန်းမ တစ်ယောက်က ပြောင်းပြန် မျက်နှာမူပြီး ချည်ပေးရတာ ဘယ်လိုလုပ် အဆင်ချော နိုင်ပါ့မလဲ'

ဟော်လီ နှုတ်ခမ်းစူတော့ ခရစ်စတီယံရယ်သည်။ ဟော်လီက အသံ ဆတ်ဆတ်ဖြင့်

'လည်ပင်းကို လှုပ်မနေနဲ့'
 သည်တော့ ခရစ်စတီယံ-တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း
 'တို့ ကတော့ မင်းကို မြတ်နိုးနေပြီ'
 'ဒီစကားမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီရှင်'
 ဟော်လီ လွင်လွင်ကလေး ပြော၏။
 'တို့က မင်းကို အရှုံးအမှား ချစ်နေတာ'
 'ပြောပြော၊ စကားပဲပြောနေ'
 'မင်း အတွက်သာဆို ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တို့ ဘာမဆိုပုံမပါ

မယ်

ခရစ်စတီယံ မိုးတစ်လုံး လေတစ်လုံး ပြော၏။
 'ဒါဆို ကိုယ့်လည်စည်း ကိုယ်စည်းမလား'
 'အဲ... စောစောကပြောတဲ့ အခြေခံမူနဲ့ ဆိုရင်တော့ တို့

မငြင်းပါဘူး

ခရစ်စတီယံ မှန်တင်ခုံရွှေသို့ သွားရပ်သည်။ နောက်ပြီး
 လိပ်ပြာတောင် လည်စည်းကလေးကို တစ်မဟုတ်ချင်း လျှောခနဲ
 စည်းပြ၏။ ဟော်လီ ရယ်မောနေရသည်။

'ရှင်အိမ်မှာမရှိတုန်း ရှင်လည်စည်း အဟောင်းတွေနဲ့ ကျွန်မ
 လှေ့ကျင့်လိုက်ပါဦးမယ်'

သူက ခါးကိုငုံပြီး ဟော်လီကို နမ်းသည်။

'တို့ မိန်းမတော်တော်များများနဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ တချို့
 မိန်းမတွေကို တို့ချစ်မိတယ်လို့ကို ထင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ခုမှသိ
 ရတယ် ဟော်လီ၊ တို့ရဲ့အချစ်ဦးဟာ မင်းပါကွယ်၊ မင်းပါပဲ'

'သိပ်ပြီး နှင့် နေအောင် ချစ်တာဟာအမှားတစ်ရပ်ပဲ

ခရစ်စတီယံရေ

ရှည်မွန်ဦးစာပေ

ဟော်လီ ကြေကွဲစွာပြော၏။ သူက ဟော်လီကို ခပ်မြူးမြူး
 ကြည့်လျက်

'မင်းက တို့ကို ချစ်မှုရေးရာ သင်တန်းပို့ချနိုင်မယ်လို့ မင်း
 ကိုယ်မင်း ထင်နေလို့လား'

ရှင်ဟာ အသည်းကောနုလုံးသားပါ ပုံအောပေးအပ်ထား
 မိယင် အဲဒီ အချစ်ဇာတ်လမ်းလဲ ဆုံးသွားရော ရှင်နုလုံးသားမှာ
 နောက်ထပ် ခိုလှုံခွင့် ပေးဖို့နေရာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မက သိလို့
 ပြောနေတာနော်၊ ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံစမ်းပါ'

'ဟေး... တို့နှလုံးသားကို တို့ပိုင်တယ်၊ ပုံအော ပေးချင်
 ပေးမယ်၊ မပေးချင် မပေးဘူး'

ခရစ်စတီယံ ယုံကြည်ချက် ပြင်းပြစွာ ပြောသည်။

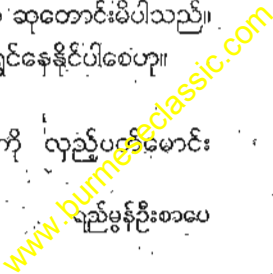
'ဒီတော့ တို့နှလုံးသားကို မင်းကို ပေးတယ်၊ ပုံအော ပေး
 တယ်ကွာ၊ ဘာဆိုဒုစာမှ ချန်မထားဘူး တို့ကလက်ဖွာတဲ့ ကောင်ကွ'
 သည်လူကား အလွန်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ၊ အလွန်
 မတန် လှိုက်လှဲဖော်ရွေသူ၊ အလွန်မတန် အနစ်နာခံရက်ရောသူ၊
 ဟော်လီ အပြုံးဖြင့် သူ့ကိုမော်ကြည့်၏။ သူ့စကားကို ပြင်ပြောသည်။

'ရှင်က လက်ကြီးတဲ့ လူပါ'
 'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ နောက်ပြီး သိပ်ပျော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်

လေ'

ကြည်သာရွှင်ပျော်ပြောရင်း ဟော်လီကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။
 ဟော်လီကတော့ အူလိုက်သည်းလိုက် ဆုတောင်းမိပါသည်။
 ခရစ်စတီယံတစ်ယောက် သည်လိုပဲ အမြဲပျော်ရွှင်နေနိုင်ပါစေဟူ။

ပြိုင်ကားလေးသည် ဒီန်းမတ်ကျေးလက်ပိုင်းကို လှည့်ပတ်မောင်း

ရှည်မွန်ဦးစာပေ

မြတ်ငြိမ်း

နှင်ဖို့ အကောင်းဆုံး အနေအထား ဖြစ်နေ၏။ ခရစ်စတီယံ ကတော့ တကိုးတိုက်ခတ်နေသည့် လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသော လေသည်သာ သူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည့်ပမာ မြူးရွင်နေ၏။ သို့ပေမယ့် ဖော်လီက သည့်ထက်ပိုပြီး သိနားလည်နေပါသည်။ အယ်လ် စီနီတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ဖျော်ဖြေညော်ခံပွဲမှာ အရမ်းအောင်မြင်သည်။ နံနက် ပိုင်းထုတ် သတင်းစာများက ခရစ်စတီယံကို ဩဘာပေးကြ သည်။ တစ်ဘုံတစ်နန်း ချီးပကြသည်။ ခရစ်စတီယံကို စန္ဒရား ပညာပိုင်းတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်သူဟု ဂုဏ်ပြုပန်းကုံး များ စွပ်ကြသည်။

သို့သော် သည်ရက်များအတွင်းမှာတော့ သူ့စိတ်ကို စိုးမိုး နေသည်မှာ သူ့အလိုချင်ဆုံး။ သူ အတမ်းတဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုမျှသာ။

'ဒီနေ့ မနက်ထုတ် သတင်းစာတွေ တို့ဖတ်ပြီးပြီကွာ၊ သတင်း စာအားလုံးကပဲ မင်းနဲ့တို့ကို အသားပေး ရေးကြတာ ကလာ။ တို့နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းတစ်ခု ဖြစ်နေကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဖတ်လိုရအောင် ကြော်ငြာပေးလိုက်တာပဲဟေ့

ဟုတ်လား'

'တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းသာ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဟိုးလေး တကျော် ဖြစ်သွားရင်တော့ မင်းသိက္ခာကို ဆည်တဲ့အနေနဲ့ မင်းကိုတို့ လက်ထပ်ယူရမှာပဲ'

'အဲဒီစကားမျိုးတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ရှင်'

'စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အဲဒီ တီးတိုးသတင်းတွေ ထွက်လာ တော့ တို့နည်းနည်း ဘဝင်မြင့်သွားလို့ပါ။ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ပါ နဲ့ကွာ'

ဟော်လီသူ့ဘက်မလှည့်။ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေ သူ့မြင်တွေ့

မသွားစေချင်။

'တခြားအကြောင်း ပြောပါလား- ခရစ်စတီယံ၊ ကျွန်မ အဲဒီ အကြောင်းတွေ သိပ်မပြောချင်လို့ပါ'

'တို့ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အချစ်ကလေးရယ်'

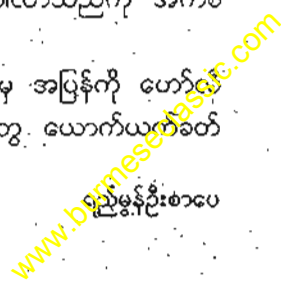
သည်အကြောင်း နောက်ထပ်မပြောကြတော့၊ အိုပယ်ကား လေးသည် ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ကွေ့ပိုက်မောင်းနေ၏။ နေရောင်အောက် တွင် ပြောင်လက်ရွန်းပလွက်၊ ဟော်လီက ရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ စိုက်ကြည့် နေသည်။ သူတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းအကြောင်း မစဉ်းစားမိအောင် အားထုတ်နေသည်။ သူတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းက သာမန်ဇာတ်လမ်း မဟုတ်၊ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်နေသည့်ဇာတ်လမ်း အောင်မြင်ကျော်ကြား သော ခရစ်စတီယံတော်ဘင်နှင့် ပတ်သက်နေသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်း။ အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတစ်ဦး ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စပေါ်ပေါက်လျှင် သတင်းစာ၊ စာစောင်တွေက သူတို့ဇာတ်ပုံများကို ဖော်ပြလေ့ ရှိကြ သည်။

ထိုအတူ ထိုသူတွေ ချစ်မြတ်နိုးသည့် အရာဝတ္ထုများ၏ ဓာတ် ပုံများကိုလည်း ဖော်ပြလေ့ရှိကြသည်။

ဟော်လီ ခေါင်းတွင်စည်းထားသည့် ပိုးပဝါကလေးကို ပိုပြီး တင်းသွားအောင် ဆွဲချည်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ကျောထစ်မိသွား သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဖိုလိုက်လျက်။ နောက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ဖိတ်များ ဝင်လာသည်။ နေမင်းကြီးက ကောင်းကင်ပြင်မှာ မရှိတော့။

သူ့ဇာတ်ပုံများ၊ သတင်းစာတွေထဲပါလာသည်ကို အက်စ် တဲလ်ကတော့ နှစ်သက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုညတွင် ခရစ်စတီယံ ဖျော်ဖြေပွဲမှ အပြန်ကို ဟော်လီ စောင့်နေမိ၏။ တစ်ညနေခင်းလုံး သူ့စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်

နေသည်။ အတိတ်၏အရိပ်တွေ၊ တစ္ဆေတွေက သူ့အခန်းထဲ ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက် နေကြသည်။ သူ့ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ဘာလဲဆိုသည့်သတိပေး
စကားများဖြင့် သူ့ကို နှိပ်စက်ကလူ ပြုခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲသို့ ခရစ်စတီယံတော်ဘင် ဝင်လာတော့ သူ
ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်မိသည်။ ခရစ်စတီယံက သူ့ကိုကြင်ကြင်
နာနာ ပွေ့ဖက်သည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးတွေက ဝေဝေမှိုင်းမှိုင်း။

‘ဒီညကော အောင်မြင်ရဲ့လား ခရစ်စတီယံ’

‘စန္ဒရားဆရာ ပခုံးတွန့်သည်။’

‘တို့ လက်သံတို့ ကြားတောင်မကြားမိဘူး၊ တို့က တစ်ချိန်လုံး
မင်းအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ’

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဟော်လီကို ဖြေလျော့ပေးလိုက်၏။ ဟော်လီ
မျက်နှာကို လေးလေးနက်နက် ကြည့်သည်။

‘အချစ်ကလေးရေ၊ မင်းကို ဘယ်တော့မှမေးလား၊ မြန်းလား၊
မလုပ်ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် တို့မှာ မေးစရာလေး
တစ်ခုတော့ ရှိလာပြီ’

ဟောလီ အကြောတွေ ဆိုင်းသွား၏။ တစ်စုံတစ်ရာတော့
ဖြစ်လာပြီဟု သိလိုက်သည်။ ရဲဝံ့သောအပြုံးတစ်ရပ်ကို စိတ်ထဲ တကယ်
မခံစားရဘဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘မေးလေ၊ ကျွန်မဖြေနိုင်သမျှ ဖြေပါမယ်’
ခရစ်စတီယံ ခဏစောင့်နေ၏။ ပြီးမှအလေးအနက် မေးသည်။

‘မင်းကိုလက်ထပ်ယူဖို့ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းရမလဲ’

ဟောလီ ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။ ရိပ်သာလမ်းကလေးကို
စီးမိုးမြင်နိုင်သည့် ခန်းဆီကာ ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ ရည်ရွယ်
ချက်မဲ့ လျှောက်သွားသည်။ ခရစ်စတီယံ လိုက်လာသည်။ ဟော်လီကို

ကျွေးကျော်ပြီး ဟော်လီမျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဟော်လီက
မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များကို တားဖို့ဆီးဖို့ အားထုတ်သည့်အနေဖြင့်
မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားသည်။ သို့သော် သူ့ကြိုးစားမှုမှာ အချည်နှိုး။
သူ့ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်စများဖြင့် ပြောင်လက်နေသည်။

ခရစ်စတီယံ တုန်လှုပ်သွားသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ အချစ်ရယ်’

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်၏။ သူ့အား စူးစမ်းစွာ ကြည့်နေသည့်
ခရစ်စတီယံ မျက်လုံးများကို တွေ့သည်။

‘အို ... ခရစ်စတီယံရယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်’
‘ခွင့်လွှတ်စရာ ဘာရှိလို့လဲကွယ်’

‘ကျွန်မလေ ... ရင်ခွင်လွှတ်တဲ့ဘဝ၊ အယုအယကင်းတဲ့
ဘဝမျိုးကို ထပ်ပြီးရင်မဆိုင်တဲ့တော့ပါဘူးရင်၊ ကျွန်မမှာ အထီးကျန်
ဘဝကို ငရဲတမျှ ခံစားခဲ့ရပါပြီ၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်မ
ရှင့်ကို နာကြည်းစေလိုတဲ့ဆန္ဒမျိုး လုံးဝမရှိပါဘူး ခရစ်စတီယံရယ်’
ခရစ်စတီယံက ဟော်လီပါးပြင်ကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် တယုတယ
ပွတ်သပ်သည်။

‘အချစ်ရယ် ... တို့လေ၊ တို့ကို မင်းချစ်ပါလို့ မတောင်းဆို
ပါဘူး၊ တို့တောင်းဆိုတာက မင်းကိုချစ်ခွင့်ပေးဖို့၊ မင်းကိုယုယ
စောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးဖို့ ... ဒါလောက်ပါ’

‘ရှင်နဲ့နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ လတွေအတွင်းမှာ ကျွန်
ကျွန်မလေ ... ကျွန်မဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ခေါင်းယံမှာ
ကြိုးစားပြီး ယုံကြည်ကြည့်ပါတယ်၊ အတိတ်ကာလတုန်းက ကျွန်မ
ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘဲ ရှင်နဲ့အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လက်တွဲနေနိုင်ရမလို့

စွတ်မိုတ် ယုံကြည် ကြည့်မိတယ်လေ'

'မဟုတ်သေးဘူး အယ်လီဘေတ်၊ အတိတ်ကာလ တုန်းက ဆိုတာတွေကို တိုလုံးဝန်ရမစိုက်ဘူး၊ တိုကမ္ဘာလေးဟာ မင်းနဲ့ တို့နဲ့ စပြီးတည်ဆောက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား'

'ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ဘာကိုမှ စပြီး မတည်ဆောက်ရသေးပါဘူး ကျွန်မ ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ ခရစ်စတီယံ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး'

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ နဲ့နဲ့လျလျလေးကို ဆွဲယူသည်။ ဖွဖွကလေး နမ်းသည်။ ယခုအခိုက်အတန့်တွင် သူ့ကိုအင်နှင့်အားနှင့် မဆက်ဆံ သင့်ကြောင်း ခရစ်စတီယံ သဘောပေါက်သည်။ ခရစ်စတီယံက လေးလံထွေ ပြားနေသည့်စိတ်တွေ ပေါ့သွားအောင် အားထုတ်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ဒီညအဖို့ တို့ကို မင်းငြင်းပယ်လိုက်ပြီ လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ကားပြသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ပုလင်းကို ညွှန်ပြကာ

'တို့များ မနက်ဖြန်အတွက် ရည်စူးပြီး ဝိုင်သောက်ကြရ အောင်'

ဟော်လီ ခေါင်းညိတ်၏။ ပါးပြင်ပေါ့မှ မျက်ရည်စများကို သုတ်ပစ်၏။ ပြုံးပြဲဖြဲ၊ တြိုစားသည်။ သို့သော် အပြုံးကဖြစ်ထွန်းမလာ။ သူ့ ရှင်တွင်းမှာတော့ ရှုံးနိမ့်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် ချိုင်းတောင်သံတွေ ဆူ ညံနေ၏။

'တို့ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား' ခရစ်စတီယံ သူ့စရိုက်အတိုင်း အားနှင့်မာန်နှင့်ပြောသည်။

ရှမ်းပိန်ပုလင်းကို သွားယူသည်။ 'တို့ကို သန္နိဋ္ဌာန်ပြတ်တဲ့ ခရစ်စတီယံလို့ လူသိများပါတယ်

လို့

ရှမ်းပိန်ဖန်ခွက်များ မြောက်ပြီးတောင်းဆုပြုကြသည်။ ဘာမျှ ထပ်မပြောဖြစ်။ မျက်လုံးချင်း ဆိုတွေ့သည်။ ခရစ်စတီယံ မျက်လုံးများ က ပြုံးရယ်လျက်။ ဟော်လီ မျက်လုံးများက မျက်ရည်ဝဲလျက်။

တကယ်တော့ ခရစ်စတီယံ ဘယ်သောအခါမျှ မသိနိုင် မည့်ကိစ္စတစ်ရပ်ကို သူကသိထားသည် မဟုတ်လား။

သူတို့အခန်းထဲတွင် ဝင်ရောက် မောက်ကျော်စော်ကာ နေသည့် အတိတ်၏အရိပ်မည်းကြီးများကို 'သန္နိဋ္ဌာန် မြတ်သည့် ခရစ်စတီယံ' လို့ စိတ်ဓာတ်အင်အား ကြီးမားလွန်းသူ တစ်ဦးကမင် လျှင် မောင်းထုတ် မပစ်နိုင်ပါချေ။

ဟော်လီ တစ်ယောက် ပြန်လည် အသက်စင် လှုပ်ရှားလာ နိုင်အောင် ခရစ်စတီယံ၏ မေတ္တာတရားကပင်လျှင် မစွမ်းဆောင်နိုင် တော့ပါတကား

ခရစ်စတီယံ တော်ဘင် ဖျော်ဖြေပွဲခန်းမမှပြန်လာတော့ သစ်ကြား သား၊ ဝီရိုပုကလေးပေါ်တွင် ထောင်ထားသည့် စာအိတ်ကိုတွေ့ရ၏။ သူက ပင်ပန်းနေပြီ။ ဂီတမြတ်နိုးသူများ ဝိုင်းအုံးချီးကျူး နှုတ်ဆက် သူများ အကြောင်း နှမ်းနယ်နေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟော်လီကို သူ့ခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုမချ။ ဖျော်ဖြေပွဲတွင် 'ဂရိ' ၏ တေးကို အထူးအာရုံစိုက် တီးနေရသည့်တိုင် သူ့လက်ထပ်ခွင့် တောင်းစဉ်က စိတ်ဒုက္ခရောက်နေသည့် ဟော်လီမျက်နှာကလေးကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်လိုမချ။

စာအိတ်ကို ချက်ချင်းတန်းမြင်သည်တော့ မဟုတ်။ အိမ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဟော်လီနာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်

ရှင်း တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်လိုက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံး ဘယ် အခန်းမှာမှ မတွေ့ရမှ ဝိရိကလေးပေါ်မှ စာအိတ်ကို သတိပြုမိခြင်း ဖြစ်၏။ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် ခုတင်ကြီးက သူ့ကိုခြောက်လှန့် နေ၏။ အိပ်ခန်းတခန်းလုံး ရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရတော့ တုန်လှုပ် ချောက်ခြားသွားသည်။ ဘာဆိုဘာမျှ မရှိတော့ပါကလား။ ဟော်လီ၏ တောက်တောက် ပပ အဝတ်အစားတွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ အဝတ် အစားသေတ္တာတွေ၊ သူ ချစ်မြတ်နိုးသည့် မိန်းမအသုံးအဆောင် များထည့်သော အဝတ်ဗိရိ ကြီးကို ဂူဂူငိုငိုငိုငိုတွေလိုက်ရတော့ သူ ရင်ထဲနှင့်သွားသည်။ အထီးကျန် ဝေဒနာက နှလုံးသားသို့ တိုင် စူးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

အချစ်ကလေးရေ

တီးတိုးရေရွတ်မိ၏။ ထိုနောက် သည်စကားလုံးကလေး ကိုပင် သောကဝေဒနာ တစ်ရပ်အဖြစ် ကြွေးကြော်မြည်တမ်းမိ၏။

ဟေး . . . အချစ်ကလေး

ထူးသံကားပေါ်မလာ။

ထိုအခါတွင်မှ မလှုပ်မချောက် ငြိမ်နေသည့်စာအိတ်ကလေး ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွား၏။ လက်ချောင်းကလေးတွေ တုန်ယင်နေ၏။ ညဦးပိုင်းကပင် ပြောင်မြောက်သော ဝိတသံများကို ဖန်တီးခဲ့သည့် ဟူလက် လက်ချောင်းကလေးများ။ သည်လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့်ပင် စာအိတ်ထိပ်ပိုင်းကို ဆွဲဆုတ်ပြီး ဖွင့်သည်။

ဟော်လီ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည့် စာကြောင်းများ။ သူ့မျက်စိထဲတွင် တရိပ်ရိပ်ထနေသည့် တံလုပ်ကို ကြည့်မိသလို ဝေငါးနေ၏။ ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်၏။ စာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်

အောင်ကြိုးစား၏။ ဟော်လီပြောချင်တာကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင် အောင် အစွမ်းကုန် အားထုတ်၏။

သည်စကား သူ့ဖတ်ဖူးသမျှ စာတွေထဲတွင် ကြွေကွဲရာ အကောင်းဆုံး စာတစ်စောင်။ ကဗျာဆရာတွေ ရေးဖွဲ့ခဲ့ဖူးသည့် ကဗျာတွေထဲတွင် လွမ်းမောစဖွယ် အကောင်းဆုံးကဗျာတစ်ပုဒ်။ အပစ်ပယ် ခံဘဝကိုဖော်ကျူးထားသည့် ခါးသီးသော ဘဝ၏အနှစ်သာရ ကို ရှာမရသော စကားလုံးများ။

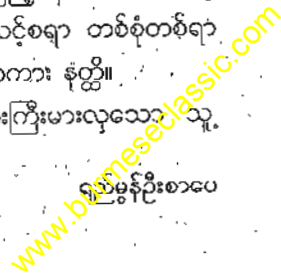
ကျွန်မချစ်ရပါတဲ့ ခရစ်စတီယံရေ . . .

ရှင်ဟာ လိုက်လံယူငှာတဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့ လူ၊ နောက်ပြီး မေတ္တာရားကြီးမားလှတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မနဲ့ အတူ နေရလိုရှင် ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တဲ့ ဆုကောင်းလာဘ်ကောင်းတွေကို ရှင်ရပါစေလို ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ရှင်။ အဲဒီဆုတောင်းလာဘ် ကောင်းဆိုတာတွေကတော့ ဂျစ်ပစ်တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးနိုင်တဲ့ ဇနီး မယားတစ်ယောက်ရယ်၊ ရှင့်မျိုးဆက်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ့် သားတစ်ယောက်ရယ်ပေါ့။ အချစ်နဲ့ထူထောင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို မျှော်မှန်းပါ။ ကျွန်မက ဘဝသေနေတဲ့သူ၊ ကျွန်မက အသက်ရှူရုံသက်သက် ရှင်သန်နေတဲ့ရသူ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ခရစ်စတီယံရေ၊ နှုတ်ဆက် ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့အတူ ယူဆောင်သွား စွင့်ရတဲ့ သတိရတမ်းတစ်ရာတွေ အတွက် ကျေးဇူးတင်လျက်ပါ။

ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။

စာတိုကလေးကို ဂူဂူငိုငိုငိုကြီး ကြည့်နေမိ၏။ အသော ရေးထားသည့် စာကြောင်းများထဲတွင် မျှော်လင့်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့လိုတော့ငြား ရှာဖွေကြည့်၏။ မျှော်လင့်စရာကား နတ္ထိ။

ခရစ်စတီယံတော်ဘင်က စွမ်းပကားကြီးမားလှသောသူ

မြတ်ငြိမ်း

ခေါင်းကြီးကို ကောင်းကင်ယံဆီသို့ မော်၏။ ကြောက်ခမန်း လိလိ စကားလုံးများဖြင့် သစ္စာတိုင်စကားတစ်ရပ်ကို ဟစ်ကြွေးကျိန်ဆို လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ဟစ်ကြွေးသံကား အပစ်ပယ်ခံတစ်ဦး၏ ငိုကြွေး သံမျှသာ။ အချစ်ကိုဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော်လည်း ဖြည့်ဆည်း ပေးခြင်းမခံရသည့် နှလုံးသားတစ်ခု၏ ပေါက်ကွဲ မြည်တမ်းသံမျှသာ။

ဝိုင်းစက်လှပသော သူ့မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်များကြောင့် အရောင်လက်လက် တောက်နေ၏။ အနာဂတ်ဘဝအတွက် သူ ပေါင်းသင်ရလောင်းထားသည့် ပန်းဥယျာဉ်လှလှကလေးသည်လည်း အခိုးအငွေ့ များဖြစ်သွားပြီ။ ဟော်လီ၏ခွဲခွာခြင်းနှင့်အတူ အငွေ့ပျံ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် တံလုပ်များပမာ။

သူ၏ အချစ်တေးတစ်ပုဒ် အဆုံးသတ်သွားပါပြီကော။

x x x

အခန်း (၁၆)

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရပ်အတန့်မရှိ ရွှေလျား လှုပ်ရှားနေ သည့် တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ အချိန်၊ အရာရာတိုင်းသည် အနေနှင့် အမြန်ဆိုသလို ရပ်တန့်ရသည်ချည်း။ သို့သော် အချိန် ကတော့ ရပ်တန့်ခြင်းမရှိ။ အချိန်က ရွှေလျားနေပြီ၊ ရွှေသို့ ခရီး ဆက်နေပြီ။ ကမ္ဘာ လောကကြီးထဲတွင် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်နေသည့် ချောက်ချားစဖွယ် အရှုပ်အထွေးများကိုလည်း မမူ။

ဟော်လီကတော့ အချိန်ကာလ၏ အရေးပါမှုများ ဆိတ် သုန်းနေသည့် ကမ္ဘာထဲတွင် ရှင်ဆန်နေပါသည်။ လောကဆိုသည်မှာ သူ့အတွက်ခရီးသွားဖို့ ၊ ဂျီနီဗာတစ်ကွင်းသီးသန့်ဖွင့်ထားသည့် ဘဏ်စာရင်းမှ ငွေတွေ အမြောက်အများထုတ်ယူဖို့။ ဒါပါပဲ။ သူက

ရွှေမုန်ဦးစာပေ

ထွက်ပြေးနေသည်။ အတိတ်၏ အရိပ်များကို ဖြတ်ထားခဲ့နိုင်အောင် အားကုန် သွန်ပြေးနေ၏။ သို့ပေမယ့် သူ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ပါ။

သူသည်ရထားတွေတစ်စီးပြီးတစ်စီးစီးနိုင်ခဲ့၏။ ဟိုတယ်တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုတည်းခဲ့သည်။ ဒေသတွေ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်းခဲ့၏။ သူ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား၊ သူ့နောက် တွင် ခြေရာ လက်ရာဆိုလို့ ဘာမျှမကျန်ခဲ့။ ပြစ်မျိုးမည်မထင် လှပ သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အဖြစ်မှလွှဲ၍ ဘာဆိုဘာမျှ သဲလွန်စ မကျန်ခဲ့။

ဘဝကိုအရှုံးပေးရသော ရှေးဦးလူများ ထုံးစံအတိုင်း သူလည်း အရက်သောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပထမတော့ မေပျောက်နိုင်စွမ်းဖို့။ နောက် အရသာခံဖို့။ နောက်တော့ မသောက်ရ မနေနိုင်လို့။ နောက်ဆုံး တော့ သေရည်သည် သူ့အတွက် မရှိမဖြစ်သော အဖော်မွန် တစ်မျိုး ဖြစ်လာ ၏။

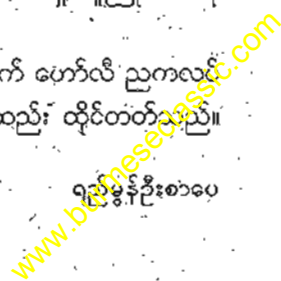
ပို၍ဆိုးသည်မှာ သူ့အတွက် တည်တည်တံ့တံ့ အဖော်မွန် ဟူ၍ မရှိခြင်းပင်။ သူ့ဘဝထဲသို့ ခရီးသွား ဟန်လွဲ ဝင်ရောက်လာသည် ယောက်ျား သနားများမှာလည်း တစ်ပင်မှ တစ်ပင် ကူးနေသည် လိပ်ပြာ ကလေးများပမာ ဖြစ်နေ၏။ ဟော်လီကာလည်း တဒက် အဖော်များ အဖြစ်သာ သတ်မှတ်၏။ သည်လို မသတ်မှတ်လိုကော ဘာလုပ်မလဲ ကူကြွေကြီး တစ်ခွဲသားဖြင့် မိန်းမသိက္ခာကို စောင့်ထိန်း နေရမလား။ စောင့်ထိန်းစရာ အကြောင်းကော ဘာများရှိလို့ လည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြစ်တင် ရှုတ်ချနေစရာမလို။ သည်လိုပြစ်တင် ရှုတ်ချခြင်းမျိုးကအရက်ကြီးလွန်းသူတွေ။ ဟန်ဆောင်တတ်လွန်းသူ တွေ။ ကျူးလွန်လေ့ရှိသည့် ပြစ်မှုပါ။ မရယ်ရသည့် ဟာသစကားတွေပါ။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝက အချစ်သေနေသည့် ဘဝ။ ဘယ်သောအခါမျှ

အချစ်အပေါ် နီတည်ပြီး ဘဝကို တည်ဆောက်လို့ မရနိုင်သည့် ဘဝ။ သည်လို ဘဝမျိုး ရောက်နေမှတော့ အချစ်နှင့် ပါတ်သက်သည့် အကျိုးမဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို ဘာကိစ္စ ဖက်တွယ်နေရတော့မလဲ။ ဖက်တွယ်နေလိုကော ဘာထူးလာ မလဲ။ ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ သက်သေထူပြနေတော့ကော သူ ဘာဖြစ်လာမှာမို့လဲ။

တစ်ခုတော့ရှိသည် သူ့အိပ်ယာထဲ ရောက်ရောက်လာသည့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် သူစိမ်းများက သူ့ဆီမှ ငွေအသပြာများ ခိုးခိုး သွားတတ်သည်။ ခိုးပါစေလေ ခိုးတော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သူက ချမ်းသာ ကြွယ်ဝပြီး လှပ ချောမောသော မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ အဲ . . . တေတေပေပေ နေလွန်းသဖြင့် မျက်နှာ အလှကတော့ မဆိုသလောက် ကလေး ယိုယွင်းစပြုနေပြီပေါ့။ သည်မျက်နှာပေါ်တွင် ကျန်ရှိနေဆဲ အလှအပများ အပေါ်မှာတော့ စိတ်ဆင်းရဲမှု အရိပ်များ ထင်နေသည်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဥရောပတိုက်လို ဝံပုလွေအုပ်များ ရှိသည့် နေရာမျိုးမှာ သည်အဖြစ် မျိုးတွေက မဆန်းလှ။ ဝံပုလွေများအဖို့တော့ တရားမျှတသည့် လုပ် ရပ်ပဲ မဟုတ်လား။

ဟော်လီကာ သည်ပွဲတွေကို သူ့မှာရှိသမျှ အကုန်ပုံအော ပြီး နှိသည်။ သည်လို နှိလို့ရအောင်လည်း ဆွစ်ဇာလန်ရှိ ဘဏ် စာရင်းက အထောက်အကူ ပြုနေသည်လေ။ သူ့ဘဏ်စာရင်းတွင် ထည့်ပေးထားသည့် ငွေပမာဏမှာ အတိုင်းအဆမရှိ သူ့ကြိုက်သလို သုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့ အဆင်သင့်။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် ဟော်လီ ညကလင် များသို့ သွားသည်။ စားပွဲတွင် တစ်ယောက်ထည်း ထိုင်တတ်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ယမကာ ပုလင်းများ ထောင်ထားလေ့ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများက ယစ်ရွှေရည် ပုလင်းကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက်။ ခါတ်လုံးပေါ်မှ နိမိတ်လက္ခဏာများကို ဖတ်နေသူ တစ်ဦးပမာ ဧည့်ကြိုတွေ့ စားပွဲထိုးချုပ်တွေ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာကြသည်။ ဟော်လီကား ဘဝကို စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့နေသူ။ လောကကြီးကို ဒေါသထွက်နေသူ။ အရှုံးဘဝကို လက် တွေ့ ရင်ဆိုင်နေရသူ။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူသည် စားပွဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ကြာ ရှည် ကြာမြင့် နေထိုင်ရလေ့မရှိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အားဖြင့် တွေ့သွားမည်။ ထိုအခါ သူ့အတွက် မဆန်းတော့သည်။ ဇာတ်လမ်းကလေး စလာတော့သည်။ အတွဲမပါ သားကောင်ရှာ နေသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ယောက်က သူ့စားပွဲဘေးနားတွင် ရပ်မည်။ မျက်စိတွေ မှေးပြီး သူ့ကို အကဲခပ်မည်။ အထာပေါက် သော အပြုံးတစ်ရပ်ကို ဆင်ဖြန်း ထားမည်။

ထိုညအဖို့ သူ့အိပ်ရာထဲသို့ နောက်ထပ် တစ်ခန်းတစ်ဦး ရောက်လာပြန်သည်။ ယစ်ရွှေရည်တန်ခိုးကြောင့် မူးနောက် ဝေဝါး နေသည့် ဟော်လီက အသိဉာဏ်ထဲတွင် ထိုလူများ၏ မျက်နှာ များကို မှတ်မိဖို့ ဝေးစွာ နားမည်များကိုပင် အစပြန်ဖော်လို့ မရတတ်။

ထိုလူတွေ အားလုံးလိုလိုပင် သူ့ဆီမှ နိုးထက် သွားတတ်ကြ သည်ချည်း။ ဟော်လီသည် အလွန်မတန် လွယ်ကူသည့် အမဲ တစ်ကောင်တည်း။

နောက်ဆုံး ငွေကုန်သွားတော့ သူက ဘဏ်သို့ ငွေလွှဲစာ တစ်စောင် ထပ်ပို့ ပေးလိုက်ရုံပေါ့။ နှစ်တွေ ကြာသည်ထက် ကြာတော့ သူ့လက်တွေ တုန်လာသည်။ လက်ရေးတွေ မမှန်တော့ သူ့လက်မှတ်

ကို ဖတ်လို့ ရဖို့ပင် ခက်ခဲလာသည်။
အမေရိက ဆိုတာကိုတော့ သူ့ခေါင်းထဲ ဘယ်ခါမျှ မထည့်။ အမေရိကသည် ဝေးကွာလွန်းသော အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် သတိရစရာ တစ်ခုမျှသာ။ ပဲတင်သံ တစ်ခုလိုပေါ့ ပထမတွင် ထပ်ပြန် တလဲလဲ ရှိုက်ခတ် မြည်ဟီး၏။ ထိုမြည်ဟီးပြီးနောက် ပြန် မလာတော့ အမေရိကကို မေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ လွယ်ပါသည်။ သည် နေရာကား သူ အသည်းကွဲခဲ့ရသည့် နေရာပဲ။ သူ့ဘဝဆုံးခဲ့ရသည့် နေရာ။ ပြန်လည်ဖန်းဆုပ် မရနိုင်တော့သည့် အတိတ်ဘဝ ကျန်ရစ် ခဲ့သည့် နေရာ။

ဥရောပတိုက်သို့ ဖြတ်သန်း ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထား တစ်စီးပေါ် သူ့ရောက်နေပြန်သည်။ သူက ခရီးနှင့်နေပြန်သည်။ ခရီးသွားသည် ထွက်ပြေးသည်။ အတိတ်။ တမ်းတစရာများထက် ခြေတစ်လှမ်းစာ ဦးအောင် ရှေ့ကပြေးသည်။ သူ့ဘဝ လုံးဝဥသံ ချုပ်ငြိမ်းသွားမည့်အရေးမှ ကာကွယ်နေသည့် တစ်ခုတည်းသော အသက် ဆက်ဆေးမှာ ဂျီနီဗာမှ ဘဏ်စာရင်းသာဖြစ်သည်။

သို့သော်...
နောက်ဆုံး တစ်နေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ဘဏ်စာရေးက ဖိုင်တွဲတွေ တသီတတန်းကြီးထဲမှ သူ့ စာရင်းကို ထုတ်ယူကြည့်၏။ ငွေထုတ်ထားသည့် စာရင်းရှည်ကြီးမှာ ကြောက်ခ မန်းလီလီ။ ဘဏ်စာရေးက ချက်လက်မှတ်ကို ရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဟော်လီက ဟိုတယ်ခများ ပေးချေဖို့ ငွေပမာဏကို ချက်လက်မှတ် ပေါ်တွင် ရေးပေးထားသည်။ သည်ဟိုတယ်က မှတ်လောက် သားလောက်အောင် စရိတ်စက ကြီးလွန်းလှသည်။ ဘဏ်စာရေးက မလွှဲသာ မရှောင်သာဟန်ဖြင့် ချက်လက်မှတ်

ပေါ်တွင် 'ငွေလက်ကျန် မလုံလောက်' ဟူသော စာတမ်း တံဆိပ်ရိုက်နှိပ် ပေးလိုက်သည်။

ဟော်လီပါကာ အင်ဒါဆင်။ တကယ့်ကျဆုံးခန်းက စလေပြီ။ သူ့အတွက် ဟော်တယ်တွေသည် နေချင့်စဖွယ် မကောင်းတော့။ စားသောက်ဖွယ်များသည် ခံတွင်းတွေ့စရာမကောင်းတော့။ သူ၏ ညစာ စားဖော်များသည် မထင်မရှား ယောက်ျားများသာ ဖြစ်လာ၏။

သူ၏ ချစ်စရာမျက်နှာ လှလှကလေးပေါ်တွင် အလိုမကျမှု စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့မှု အရေးအကြောင်းများ ထင်ဟပ်လာပြီ။

ယခုအခါ ရထားတွဲတစ်တွဲပေါ်၌ အမေရိကန် စစ်သား များနှင့် ဟေးလားဝါးလား အရက်မူးနေသော သူ့ကို တွေ့ရလည်း အဆန်း မဟုတ်တော့ ထိုလူအုပ်ထဲတွင် သူကအကဲဆုံး၊ အဆူညံဆုံး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနိမ့်အမြင့် အဝန်း အဝိုင်း၊ အသွယ်အလျှားဖြင့် တပ်မက်စရာ ကောင်းနေဆဲပင်။ တစ်ဦးတလေ ထက်မကသော ပုရိသ ယောက်ျားများ၊ မျက်လုံးများက သူ့အားအာသာ ငန်းငန်းဖြင့် အကြည့်ခံနေရဆဲပင်။

သူကတော့ သေရည်ခွက်ကို မြှောက်မည် နောက်ပြီး အင်္ဂါ တူးသော အသံစူးရှလေးဖြင့် တောင်းဆိုပြောမည်။

'ကျွန်မအိမ်နှင့် ကျွန်မမေမေအတွက်'

အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင်က အမွေစေခိုင်းခဲ့သည့် အထဲ တွင် ဒါလေး တစ်ခုပဲလျှောပေးခဲ့သည်။ ဒါလေးတစ်ခုပဲ သူ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောဆိုခွင့်ရသည်။ တကယ်တော့ အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင် သည် သူ့ကိုကော၊ ကလေတန်ကြီးကိုကော၊ ကလေတန်လေးကိုပါ ပုံစံရိုက်သွင်းခဲ့သူပါ တကား။

အချိန်တွေ ကာလတွေ ကုန်ဆုံးကြာမြင့်လာတော့ သူ့

ရည်မှန်ဦးစားပေ

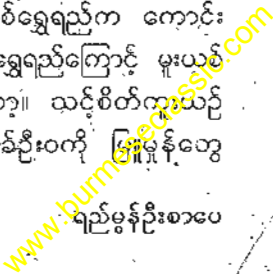
မိသားစု ဟောင်း၏ ပုံသဏ္ဍန်များကိုမင် ဟော်လီ ပုံဖော်ကြည့်လို မရတော့။

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဆိုသော ရာသီဥတုများသည် ဟော်လီ အတွက်တော့ အတူတူချည်း။ ဘာမျှမထူးခြား။ ကာလယန္တရားကြီး လည်ပါတ်နေသည်ကို မှတ်သားနေဖို့ အကြောင်းမရှိ။ တစ်ရာသီ တွင် ရေခဲပြင် လျှောစီးသည့် ဒေသတွင်နေပြီး နောက်တစ်ရာသီ တွင် ပါရီသို့ ရောက်နေကြောင်း မှတ်သားရသည်က သူ့အဖို့ ပိုလွယ် သည်။ တစ်နေရာတွင် သူသည် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးထွက်လာသော ဟောလီဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ဦးနှင့် အတူနေခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် သည့်လူ့ နာမည်ကို လုံးဝမမှတ်မိတော့။ သည်လူသည် သူတို့နေ သည့် ခြံကြီးထဲတွင် ကိုယ်လုံးတီး လှည့်ပါတ်ပြေးနေရတာ ဝါသနာ ပါကြောင်း စသည့်ထူးထူးခြားခြား စရိုက် လက္ခဏာများသာ မှတ်မိ တော့၏။

သူ့ဘဝ တစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် မှတ်တိုင်များကို မှတ်မိရန်မှာ တစ်နည်းပဲရှိတော့သည်။ သူက နေရာဒေသများကို မှတ်မိသည်။ လူတွေကိုတော့ မမှတ်မိ။ လူတွေကို မှတ်မိအောင် ကြိုးစား မည်အစား ထိုလူတွေ၏ အလုပ်အကိုင်ကိုသာ မှတ်ထားဖို့ အားသန်၏။

သည်သို့ မမှတ်မိခြင်းမှာသူ့ကိုယ်တိုင် ကမမှတ်ချင် သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အရက်စာ၏ ဒဏ်ခတ်မှုကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်၏။ သူ့အတွက်ဟော့ယစ်ရွှေရည်က ကောင်း နေတာလေးတွေ ရှိသည်။ သင့်သည် ယစ်ရွှေရည်ကြောင့် မူးယစ် ရီဝေနေပြီဆိုလျှင် ဘာဆိုဘာမျှမမြင်ရတော့။ သင့်စိတ်ကူးသည် အိပ်မက်များထဲမှ ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ မုခ်ဦးစကို မြှောက်နေသော

ရည်မှန်ဦးစားပေ

ထဲမှာလို ရေးရေးမြင် နေရတတ်သည်။ အိပ်မက်ဆိုးများကတော့ အနားပင်မသိနိုင်။ ခရချိန်ကလေး ကိုက်နေပြီ ဆိုလျှင် တွေးချင်ရာ တွေး စိတ်ကူးယဉ်ချင်ရာယဉ်၊ ဟုတ် ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကမ္ဘာကြီးက ပျော်စရာကောင်းလာမည်။ မျှော်လင့်ချက် ဆိုတာတွေ ကို ဖိတ်ခေါ် လက်ခံခြင်း မပြုသည့် ပျော်ရွှင် ဖွယ် ဘုံမိမာန်ကြီး ဖြစ်လာမည်။ ယစ်ရွှေရည်မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် အိပ်မက်များဆိုသည်က မျှော်လင့်ချက်နှင့် မဆိုင်။

သည်ကိစ္စတွင် အဆိုးဆုံးအပိုင်းမှာ အမူးခဲပြချိန် ဆင်ခြင် တုံ့တရားတွေ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာချိန်၊ သည်အတွက်ဖြေဆေးမှာ တစ်မျိုး တည်းရှိ၏။ လက်တွေ့အရှိတရားများက သင့်လည်မျိုးကို လာညှစ်ပြီး ဦးနှောက်တွေ ခြောက်သွားသည့်တိုင် ဆွဲခါလှုပ် ယမ်းခြင်း မပြုမီ သေရည်ကို ပြန်သောက် ဆက်မှူးနေ ဒါပါပဲ။

သို့ပေမယ့် တစ်ကိုယ်တည်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည့် ညများ လည်းရှိပါသည်။

သည်လိုညများတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာ မရေမတွက်နိုင်။

အပေါစားဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း လဲလျောင်း ရင်း ပြုတ်တင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် မိုတ်လိုက် လင်းလိုက် နီယွန် မီးရောင်ကို ငေးနေရသည့် ညများ အိပ်မပျော်သော ညများ၊ ယစ်ရွှေ ရည်က ထွက်ပေါက် မပေးနိုင်သည့် ညများ။

သူ့ရင်ကိုတဒင်နှေးထွေးစေသော ရမ္မက်ထန်ထန် သူစိမ်း တစ်ဦး သူ့အိပ်ရာထဲတွင် ရိုမနေသော ညများ။

သည်ကာလများက အဆိုးရွားဆုံးသော ကာလများ။ ထို အချိန်မျိုးတွင် သတိရ တမ်းတစရာတွေ၊ အဖြစ်ဟောင်းတွေက တစ်ဖွဲ့လိုက် ချီပြီး သူ့ဆီ ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။ မဆုံးနိုင်သော

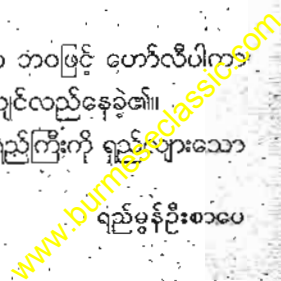
ရှည်လျားလွန်းသောသည် ဖြစ်ရစ်ဟောင်းများက သူ့ကိုကျော ချမ်းအောင် ဖိစီးနိုင်စက် ကြသည်။ အပေါစား ဟိုတယ်ဝန်းကျင် သည် သာယာကွင်း မြို့နယ်ရှိ မြစ်မ်းမြိုင် စံအိမ်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားသည်။ ထို့နောက်သူသည် အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင် လောက် သေဆုံးခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့၏။

သည်အနိဗ္ဗာရုံတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ သူက ခရစ်စတီယံ တော်ဘင် အကြောင်းတွေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် ခရစ်စတီ ယံနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ကာလမှာ တိုတောင်းလွန်းလှသည်။ ခရစ်စတီယံ ဘယ်ပုံရှိ၍ ဘယ်လိုပြောတတ် ဆိုတတ်သည် ဆိုတာတွေပင် သူ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် မရှိတော့။ စန္ဒရားဖြင့် တီးခတ်သော ဂီတသံကို တော့ သူ့ရင်ထဲ ဖွံ့မြဲနေဆဲပင်။ ခရစ်စတီယံသည် မပိပီးဝါးသာ မြင်လိုက် ရသော နာတူလူး ဘိုးဘိုးနှင့်တူနေ၏။ ခရစ်စတီယံဆိုတာ တကယ် ကော ရှိရဲ့လား။ သူ့၏စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေထဲမှ လူတစ်ယောက် များလား

အရှင်ဦး၏ အလင်းရောင်များ ပြတင်းပေါက်မှ စီးဝင် မလာမီအထိ ဟော်လီမှာ အကြောင်သား ဖြစ်နေတတ်သည်။ ငိုကြွေး ရလွန်း သဖြင့် မျက်ရည်များလည်း ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ သူ့အကြိမ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသည့်အတိုင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းရီ ပျော့ခွေနေ တတ်၏။ "ဖန်တစ်ရာတေအောင် အသုံးပြုခံထားရသည့် အဝတ် ဟောင်းတစ်ထည်ပမာ နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း နေ့တစ်နေ့ကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရပြန်၏။

ထိုသို့ စုတ်ပြတ် ပေတေနေသော ဘဝဖြင့် ဟော်လီပါက အင်ဒါဆင် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး ရှင်သန်ကျင်လည်နေခဲ့၏။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့ သည်ကာလရှည်ကြီးကို ရှည်လျားသော

တစ်နေ့တာ ကာလဟု စိတ်ထဲမှတ်ထင်မိ၏။

ကျန်အချိန်တွင်မူ မဆုံးနိုင်သော ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကို နာကြည်း ပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းနေရသည်သို့ ထင်မိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ရှေးဟောင်း ပိရမစ်ကြီးလိုလို သက်တမ်းမဲ့ နိုင်းမြစ်ကြီး လိုလို ခံစားရ၏။

ကဲ့ ခုတော့ မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်တွေ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီလဲ ယမန်နှစ်က ကျခဲ့သည့် နှင်းတွေ ဘယ်ရောက်ကုန် ပြီလဲ။

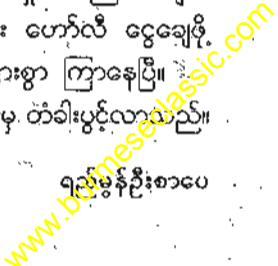
သည်မေးခွန်းအတွက် အဖြေမှာ ရိုးစင်းလွန်းပါသည်။ ကလေး ကလား ဆန်လွန်းပါသည်။ အားလုံး အားလုံး ဟော်လီ၏ ယမကာ ခက်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီလေ။

x x x

အခန်း (၁၇)

သူတည်းနေသည့် ဟော်တယ်မှာ မက်ဆီကန်ဟော်တယ် ကလေး။ စုတ်ပြတ်နေသော အပေါစား ဟော်တယ်ကလေး၏ ပိုင်ရှင်က သူ့အခန်းဝတွင် ရပ်နေသည်။ လက်ထဲမှ ငွေတော့င်းခံလွှာကို ဒေါနှင့် မောနှင့် ဝေ့ကာ ယမ်းကာပြသည်။ ဟော်လီက တံခါးဘောင်ကို ဖို့ပြီး ရပ်နေသည်။ ခေါင်းကိုက်နေသည်။ အရက်နာကျနေသည်။ ဒေါသတကြီး ပွင့်ထွက်လာသော စပိန်စကားလုံးများက သူ့တစ်ကိုယ် လုံးကို ဒရစပ် လာရောက်ထိမှန်၏။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေ၏။ ဒေါသမထွက် ခံနိုင်ရိုးလား ဟော်လီ ငွေချေဖို့ ပျက်ကွက်နေသည်မှာ သိတင်းပါတ်ပေါင်း များစွာ ကြာနေပြီ။

စကြိုလမ်းပေါ်ရှိ အခြားအခန်းတစ်ခန်းမှ တံခါးပွင့်လာသည်။

တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက် ညဝတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားဆဲ ကြည့်ရတာတော့ အမေရိကန်တစ်ယောက်ပင်။ သူတို့ဖက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် လန်ဒန်နီးလာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုလူ၏ မျက်နှာပိုင်းကြီးမှာ အိပ်ချင် မူးတူး ဖြစ်နေဆဲ။

ဒေါကန်နေသော စပိန်ကြီး၏ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး စကားများကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသည့် ဟော်လီက ထိုလူကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

ရှင်မှာ အက်စ်ပရင်ဆေးပြား နှစ်ပြားလောက်များ မရှိဘူးလားဟင်

ထိုလူပြုံးသည်။ ဝတ်ရုံအိပ်ထဲ လက်နှိုက်သည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ ဒေါသ စကားလုံးများ ဆုတ်ဆိုင်းသွားသည်။ အခန်းဝမှ လူက အက်စ်ပရင် ပုလင်းတစ်လုံးကို ဘွားကနဲ ထုတ်ယူလှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဟိုက် ... မျက်လှည့်ပြသလို ပါပဲလား

ဟောလီ ရယ်မောရင်းပြောသည် ထိုလူ ပုခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ

ကျုပ်က အရက်နာ ကျတတ်လွန်းလို့ အက်စ်ပရင်ကို အမြဲအဆင်သင့် ဆောင်ထားတာဗျ

ကျေးဇူးပဲ အပေါင်းအသင်းရေ

ဟော်လီ ရေချိုးခန်းကျဉ်းကလေးထဲ သွားသည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။ တံခါးဝမှ လူက သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။ ခုတော့ စိတ်ကြည်လာပုံရ၏။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က အမျိုးသမီးကို ဒေါသတကြီးပြောနေသံများကို သူ့ကြားနေရ၏။

အင်း။ နေမက သိတ်မဆိုး၊ အသားအရေ မဆိုသလောက်

အေး လျော့ကွဲနေပြီ။ သို့ပေမယ့် ရွိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ညှိရုံနေသေးသည်။ သက်တမ်းကျော်နေသော ဖျက်သဘောကြီးအစင်းလို တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိနေဆဲ။ အဲသည်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ အရိုးများသော ချေးခါးသော လုပ်မနေနှင့် တကယ်တော့ ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဆယ်ကျော်သက်ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဟော်လီ တံခါးဝတွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဆေးပုလင်းကို ဆုံးပိတ်သည်။ ဆေးပြားကို ဖျိုချသည်။ ပုလင်းကလေးကို ပြန်ပေး သည်။ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှူသည်။ ပေရေကွဲမာကြ နေသော အင်္ကျီအောက်မှ ရွှေရင်ထွားထွား မောက်ကြွလာသလိုလူ စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်၏။

အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်

ပြောပြီး ယခုတိုင် လေရည်နေသော ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဘက်သို့ လှည့်လျှော လှည့်ပြီး ရင်ဆိုင်သည်။ သူ့စကားများကို ခြုံငုံမိရုံသာကတော့ အမိပျိုယ် နားလည်သည်။

ကဲ ... ဒီနေ့ဘယ်နှစ်ရက်နေ့လည်း ဇွန်ကီယိုတေးရေ

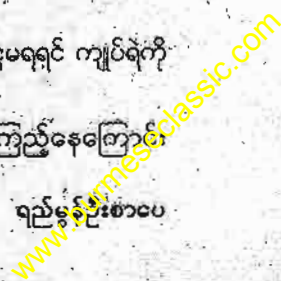
ဒီဇင်ဘာ နှစ်ဆယ့်လေးရက်ရှိနေပြီဗျ။ ခင်ဗျားငွေမချေတာမိလရှိနေပြီ

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်တတ်ဖြင့်ပြော၏။

ရက်နည်းနည်းစောင့် ဟုတ်လား ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့ဆို နှစ်မ ငွေရမယ်။ အဲဒီကျ အပြေချေမယ်နော်

ကောင်းပြီ ဆီညော်ရိတာ အဲဒီနေ့ကျမှ ငွေမရရင် ကျုပ်ရဲကို ခိုင်ရလိမ့်မယ်

တံခါးဝမှ အမေရိကန်ကြီး သူတို့ကို ကြည့်နေကြောင်း

ဟော်လီ သတိပြုမိသည်။ ငန်ကြီးပုံစံက တကယ့်လူဆိုးထိန်း
ကိုက်ကြီး၊ ဟိုတယ် ပိုင်ရှင် စကြိုလမ်းကလေးအတိုင်း ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့်
လျှောက်သွားတော့ ဟော်လီ ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက် သည်။

'ရွှင်ပြူးစရာကောင်းတဲ့ နာတာလူး ပွဲတော်ချိန်ပါ'

ပြောပြီး ခေါင်းထဲ စူးကနဲ ထိုးကိုက်လာသဖြင့် မျက်နှာရှုံ့မ

သွားပြန်သည်။ ကိုလူစိမ်းက စာနာစွာ ပြုံးလျက်။

လင့် 'ခင်ဗျားလိုအပ်နေတာ ဖြေဆေးလေးတစ်ခွက် တစ်ဖလား
ကလေးများ ကျွန်တော့ဆီမှာ ပုလင်းရှိပါတယ်'

လားဟာ 'ရှင်ဟာ အပေါင်းအသင်းမှ တကယ့်အပေါင်းအသင်းကောင်း
ယောက်ပါပဲရှင်'

ပိုင်ရှင်၏ ဟော်လီ အားတက်သရောပြော၏။

လူက 'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ' ထိုသူကပြန်ပြောရင်း ဟော်လီကို သူ့အ
လိုက်နားဆီ ခေါ်သွားသည်။

'အဖေါင်းအသင်းရေ ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲရှင်'

ထိုသူက ခေါင်းကို ဘေးစောင်းလှည့်ပြီး ခြောက်ကပ်စွာ
ဖြေ၏။

'စုလေဗန် ဒန်စုလေဗန်'

ဟော်လီ ထိုသူ့အခန်းထဲ လိုက်သွားသည်။ သည်ခနဲသည်
လည်း သူ့လိုပင် နွမ်းနွမ်းပါးပါး၊ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ပါပဲ။ သည်တော့
သူတို့ နှစ်ယောက် ဘဝတူတွေပေါ့။ သည်ခနဲ ဟန်တော့အကောင်း
စား။ ဟော်လီ သဘောကျသွားသည်။ သူ့အဝတ်အစား စုတ်စုတ်
ပြတ်ပြတ် တွေကိုပင် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

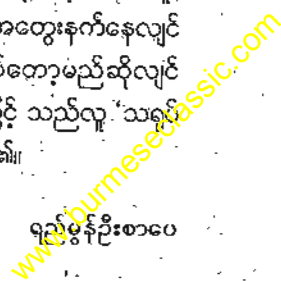
အဝတ်အစား စုတ်ပြတ်တော့လည်း ဘာအကြောင်းသိ
ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှုံးသမားတွေ ဒုနဲ့ဒေး မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့ အရှုံးသမားအသင်းက ကြီးမိုပါတယ်။ ဒန်စုလေဗန်
ရေ။ ကြည့်ရတာရှင်ကတော့ ကျွန်မတို့အသင်းမှာ ရာသက်ပန်
အသင်းဝင် ဖြစ်မှာပါပဲ။ ကျွန်မလိုပေါ့။

သူတို့နှစ်ယောက် အရက်သောက်နေကြသည်မှာ နာရီပေါင်း
များစွာ ကြာသွားပြီ။ နေ့အလင်းရောင် ညှိုးဖျော့စပြုလာပြီဖြစ်သည်။
ဟော်လီ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်ဖြစ်နေ၏။ ဒန်စုလေဗန်၏ အခန်းမှာ
သူ့အခန်းအတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှပင် စုတ်ပြတ်ညစ်ပေသော အသုံး
အဆောင် ပစ္စည်းများဖြင့်။

ဟော်လီက ထုံးစံအတိုင်း ယစ်ရည်ကို မက်မက်မောမော
သောက်သည်။ ဒန်ကလည်း သူနှင့်လက်ရည်တူ သောက်သည်။
ဟော်လီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်တတ်ပုံနှင့် ဟော်လီဟန် အမူ
အရာ များကို သဘောကျနေသည်။ သို့သော်အပြင်လူ တစ်ယောက်က
ကြည့်မည် ဆိုလျှင် ဒန်သည် ဟော်လီထက် အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသူ
တစ်ဦးဟု လုံးဝ မထင်ရ။

ဟော်လီက ပက်လက်ကျလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင်
ထိုင်နေ၏။ သူ့အဝတ်အစားတွေမှာ ဖရီးရဲ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို
ကျလားထိုင် စိတ်လွတ် လက်လွတ် ပစ်တင်ထားသည်။ သူက စုလေဗန်
နှင့် ပျော်နေ၏။ စုလေဗန်သည် သူတို့အသင်းဝင် တစ်ယောက်
မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး သည်ကနဲက အသေးစား မြေအောက် လော
ကသား။ လိုအပ်လာလျှင် ဟိုက်နှင့် ဟန်နှင့် လုပ်ကိုင်တတ်သူ။
သည်လူမျက်နှာကို ဟော်လီ သတိထားမိသည်။ အတွေးနက်နေလျှင်
သူ့မျက်နှာ မှန်ကုတ်နေတတ်ပြီး အလုပ် လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင်
သူ့မျက်နှာ ဝင်းပနေတတ်သည်။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သည်လူ 'သရုပ်
ဆောင်ကောင်း' တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာနေ၏။

'ခန်းမတွေထဲမှာ ... ဟော်လီ ပန်းခက်ကြီးတွေ ဆဲ
လိုက်ပါ။ လာ လာ လာ လာ ... သည်ရာသီဟာ ဖျော်ရွှင်စရာ
ဟော်လီ မူးမူးရှူးရှူးဖြင့် သီချင်းတစ်စ ကောက်ဆိုသည်။

'ကျုပ်တို့ နာတာလျား သစ်ပင်တစ်ပင် ရှာကြရအောင်လေ
ဒန်စုလေဗန် စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာပြီး ပြောသည်။ ဟော်လီ
သီချင်းအဆို ရပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဒန်ကို စိုက်ကြည့်သည်
ပြူးကြနေသော သူ့ရင်ထဲသို့ အိမ်လွမ်းစိတ်က မြားတစ်စင်းပမာ နှုတ်
ဖောက် ဝင်ရောက်လာ၏။

'တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်မမှာ သိတ်ကိုလှတဲ့ နာတာလျား
သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆွစ် တမန်တော်ရုပ်နဲ့ ဂျာမဏီ တမန်
တော်ရုပ် ဘယ်လိုခြားနားသလဲ ရှင်သိရဲ့လား။

'တမန်တော်ရုပ်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကျုပ် သိတ်မသိတ်
ဘူးဗျ'

ဟော်လီ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်သွားသည်။ အခန်းကို လှည့်
ပါတ်ကြည့်သည်။

'ဒီနေရာမျိုးမှာ နာတာလျားပွဲတော် နွဲ့ဖို့ မထိုက်တန်ပါဘူးရှင်
နေရာတော်တော်များများ ဒီအတိုင်းပါပဲရှင်'

ဒန်က ဟော်လီစကားကို ငွေမယူ။ လက်ခံအတည်ပြုသည်။
'ဒီနေရာကတော့ အဆိုးဆုံးပါပဲရှင်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက
စွန့်ပစ်တဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ဒီနေရာမှာများ လာစုနေသလား
မသိပါဘူး'

'ဟေး တတယ်တန်းကျတော့ မင်းဟာ အထက်တန်းလွှာက
လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား'

ဟော်လီက အဝတ်လွှတ်နေသည့် ဒူးခေါင်းအသားက
ရည်မွန်ဦးစာပေ

လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်၏။ သူ့လေသံပြောင်းသွားသည်။ နူးညံ့ တိုးတိတ်
လာသည်။

'ကျွန်မ ဆင်းလာခဲ့ရတဲ့ လမ်းက အရှည်ကြီးရှင်'

'မြို့စားကတော်ဘဝ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရင့်သမီးတော် ဘဝက
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ'

ဒန်က ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ စံအိမ်ကြီးဟာ ဘက်ကင်ဟန် နန်းတော်ကြီး
လောက်ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ မိသားစုတွေ
အစဉ် အဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ရာချီနေပြီရှင်'

'အဲဒီတိုက်ကြီးက ဘယ်မှာရှိတာလဲ'

ဒန်က မယုံဆက်မေး၏။

'သာယာကွင်းမြို့နယ် ကော်နက်တိုက် ပြည်နယ်မှာရှိတယ်။

ဟော်လီ ချက်ချင်းပြန်ဖြေသည်။ လက်ထဲမှ ယမကာ လက်ကျန်ကို
အပြောင်ရှင်းပစ်သည်။

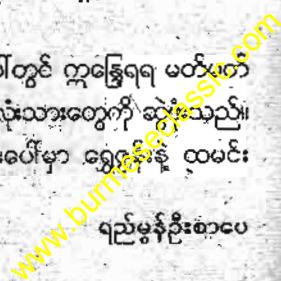
'ဒီတော့ သာယာကွင်းမြို့နယ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုပါ
တော့'

ဒန် အထင်မကြီးသလို ပြူးတော့ ဟော်လီက 'ဘာအလုပ်မှ
မလုပ်ဘူးဟု အငေါ့တူးစွာ ပြန်မက်သည်။ အရက်မူးနေသည့်တိုင်
သူ့အပေါ် ဒန်အမြင်မှားသွားမှာတော့ စိုးသည်။

'ကျွန်မက အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်မရှင်'

'ဟုတ်မှာပါ'

ဟော်လီ ပက်လက်ကုသားထိုင်ပေါ်တွင် ဣန္ဒြေရရ မတ်မတ်
ပြောင်းထိုင်သည်။ အစတ်လွတ်နေသည့် သလုံးသားတွေကို ခွဲဖူးသည်။
'အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ငွေလင်မန်းပေါ်မှာ ရွှေစွန်းနဲ့ ထမင်း

စားထားတာရှင်၊ တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးနဲ့ ခင်ချင်စရာကောင်းတဲ့ အဖိုးကြီး ခရီးနင်ပေါ့။ ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ပေးရတဲ့ အိမ်မော် အယ်လင်း လဲရှိတယ်။ စားဖိုမှူးကော၊ ယာဉ်မောင်းကော။

ဒန်က ဖောက်လီ ခင်းကျင်းနေသော ဇာတ်ထဲတွင် မျှောလိုက်၏။

“အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေ ကုဋာ တောင်းပန်ပါရစေ မြို့စားကတော် လေးခင်ဗျား” ဒန်က သရော်တော်တော် ရယ်မော၏။ ပြီးမှ ‘မြို့စားကတော်လေး ရုပ်ဖျက်လာတာက ပီရီလွန်းလှတော့ ခုလို ဆင်းရဲသား ယောင်ဆောင်လာတာ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မရိပ်စားမိခဲ့လို့ပါ’

သူ့စကားတွေကို ဟော်လီ နားထောင်နေခြင်းမရှိတော့ သူက အတိတ်ဘဝထဲ နစ်မြုပ်နေပြီ။ ကာလများစွာတုန်းက မြင်မက်ခဲ့ရသော အိမ်မက်ကို ပြန်လည် သတိရ မြင်ယောင်နေ၏။

သူ့အသံ ညှင်းပျောင်းသွားသည်။ အမျိုးကောင်းသမီး တစ်ဦး၏ တည်ကြည် ခန့်ငြားမှုတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။

‘မစ္စစ် အင်ဒါဆင် ခင်ဗျား ရိုးလ်ရွက်စိကားနဲ့ သွားမှာလား။ မာစီဒီးစ်ကားနဲ့ သွားမှာလား အမိနီရိုပါ။ ကျွန်မ မြွေပါသားမွေး အကျီ ထုတ်ခဲ့ရမလား။ ဖျံမွေးအကျီ ထုတ်ခဲ့ရမလားရှင်။ ဒီတစ်ပါတ် ရုံးပိတ် ရက်မှာ မစ္စစ်အင်ဒါဆင် ‘ဖိမ်ခံသင်္ဘော’ အသုံးပြုဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါသလား ခင်ဗျာ’

ဟော်လီမျက်နှာ သောကဝေဒနာကြောင့် မဲရွဲသွားသည်ကို ဒန်စုလေဗန် ရှုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ၏။ ဒန်က လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဟော်လီ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းစွာ ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုး လှုပ်လမ်းနေသည်။ မျက်ရည်များ သွင်သွင်ကျနေသည်။

‘ဪ သား သား မေမေသားလေး မေမေ ရင်သွေးလေး မေမေရင်ကွဲမတတ် ချစ်ရတဲ့သားလေး’

‘ဟေ့ ဟေ့ မင့်နဲ့လေ၊ မင့်နဲ့လေဗျာ’

ဒန်အလန်တကြား ပြော၏

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်’

ဟော်လီ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး စိတ်ထိန်းသည်။

ဒန်၏ ယစ်ရွှေရည် ပုလင်းကို လှည့်ပိတ် ရှာပြန်သည်။

ခုတော့ ဒန်စုလေဗန် အတွေးနက်နေပြီ။ ဟော်လီကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခပ်သည်။ အရက်ကျွန်ဖြစ်နေသော မိန်းမတွေရဲ့ နောက်ကြောင်းဆိုတာက အကဲခတ်ရခက်သားကလား။ အထူးသဖြင့် သည်လိုခပ်ချောချောမိန်းမတွေက ပိုပြီးအသိရှခက်သေး။

‘မင်းမှာ ချာတိတ်တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား တရားဝင် မွေးခဲ့တာလား ဟင်’

‘ချာတိတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးရှင် မင်းသားလေး တစ်ပါး သိရဲ့လား။ ဖန်ပေါင်းချောင်နဲ့ မွေးထားရမဲ့ မင်းသားကလေး။ အင်းသားလေးဟာ အဖွားကြီး စိတ်ကြိုက်နဲ့မှ ကိုက်ညီပါ့မလား။ မသိဘူးပါကာမျိုးရဲ့ သွေးငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပါနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရာနှုန်းပြည့် အင်ဒါဆင်မျိုးဆက် ဖြစ်စေချင်လို့တော့ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲလေ’

ဟော်လီ မယုံကြည်နိုင်စွာ ခေါင်းယမ်းနေ၏။

‘မင်းဘက်က ပါကာသွေး တစ်ဝက်ပါခဲတာ လား’

ဒန် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မေး၏။ ဟော်လီ ဆတ်ကနဲကြည့်သည်သူပြောနေတာတွေကို သည်လူ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ခုမှ အကဲခတ်မိသည်။ ဒန်၏ မျက်လုံးတွေ ဝမ်းလက်

နေသည် စူးရှ နေသည်။

'အဲဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ'

ဒန်က အလျှော့မပေး ပုခုံးတွန့် ပြသည်။

'အပေါင်းအသင်းချင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ သဘောပါ'

'ဒီမယ်အပေါင်းအသင်းရေ ကျွန်မ သိတ်မှုန့်နေပြီရှင်'

ကံ ကောင်းထောက်မရင် မကြာခင်အတွင်း ဒီထက် ပိုများလိမ့် ဦးမယ် သိလား'

'အဲဒီအတွက် ကျုပ်ပြုစုပါရစေ အလှလေးရယ်'

သူ့မိတ်ဆွေသစ် ဒန်စုလေဗန်၏ မျက်လုံးများထဲမှ အရောင် လက်လက်ကို ဖော်လီ အမိဗျယ်ကောက် လွဲသွားသည်။ ဒန်စုလေဗန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရှေ့သို့ ခါးကင်းလာသည် ကိုလည်း တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်လိုက်သည်။

သူ့အတွက်ကတော့ မဆန်းတော့ ကံဆုံစား၊ ကံကုန်သွား သဘောပါဘဲ။ သူ့တွေ့ကြုံခဲ့ရဘူးတဲ့ ယောက်ျားသနာတွေကို မှတ်တောင်မှမမှတ်မိတော့ဘဲ။ သည်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ်ကဆူအရက်တွေသောက်နေတဲ့သူလေ။ မဟုတ်ဘူး လား။

သည်တော့ သူ့ဘက်က ဆန္ဒရှိလျှင် ကိုယ်က ဘာမျှ ပြောနေ စရာမလို

ဒန်ဆိုသည့် ငနဲကို ဘယ်ရွှေဘယ်မျှအထိ ကျေးဇူး ဥပကာမ တင်နေကြောင်း ဘယ်လိုပြသရမလဲ ကျေးဇူး ဆပ်ချင်လို့ပါ။

x x x

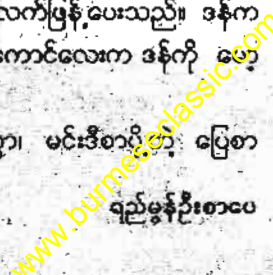
အခန်း (၁၈)

သူ့ကြေးနန်းစာကို ပိုနှိုင်းဖို့ သွက်သွက်လက်လက် မက်ဆီ ကန် ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို ဒန်ဆူလေဗန်တွေ့သည်။ ကောင် လေးက သူ့လုပ်အားအတွက် ပီဆိုဝက် ရမည်ဖြစ်၍ တက်ကြွနေသည်။

'ဒီစာကို ဝက်စံတန်းယူနီယံမှာ ချက်ချင်းသွားပေး။ ဒါဆို ငါကတိ ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံကိုပေးမယ်'

ကောင်လေးက ရှိရှိကျိုးကျိုး လက်ဖြန့်ပေးသည်။ ဒန်က ကြေးနန်းစာကို လက်ထဲထည့်ပေးသည်။ ကောင်လေးက ဒန်ကို မော့ ကြည့်ပြီး တခြားလက်တစ်ဖက်ဖြန့်သည်။

'ဒီလောက်လဲ မလောနဲ့လေကွာ၊ မင်းဒီစာပိုတဲ့ ပြေစာ

မြတ်ပိုင်း ပြန်ယူလာတဲ့အခါကျ မင်းပိုက်ဆံရမှာပေါ့
'ပြောစာဖြတ်ပိုင်း ပေးတဲ့အချိန်မှာ ပီဆိုတစ်ဝက်ပေး
မယ်နော်၊ ဒါ ဆရာကြီးပါးစပ်က ပြောတဲ့စကားနော်'

ကောင်လေး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဒန် တစ်ကိုယ်တည်း
ပြုံးရင်း ဟိုတယ်ညှော်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ဟော်လီ
တံခါးကို ခေါက်သည်။ အထဲမှ ဖြေသံထွက်မလာ ခဏနေတော့ သူက
အခန်း တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲဝင်သွားသည်။

ဟော်လီမနေ့က အဝတ်အစားအတိုင်း ရှိသေးသည်။
ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေ
ဆဲ။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် မျက်မှန်အနက်ကြီးကို
ကြည့်ခြင်းဖြင့် အရက်နာကျနေသေးကြောင်း သိသာနေ၏။

'မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းပါ မြို့စားကတော်လေးဗျ'
ဒန် ခပ်မြူးမြူးနှုတ်ဆက်တော့ ဟော်လီခေါင်းခါသည်။

'ဒါ နံနက်ခင်း မဟုတ်တော့ဘူး နေလယ်ရောက်နေပြီ၊
တကယ်လို့ မနက်ပိုင်းဖြစ်နေလဲ မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းမဟုတ်ဘူး။
ဒီတော့ ဒီအကြောင်း မပြောလေကောင်းလေပဲ'

ဒန်က ဟော်လီရှေ့ရှိ အခြားပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံး
တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

'ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥ နည်းနည်းစားပါလားဟင်'

'ရှင် ကျွန်မကို စော်ကားမော်ကားပြောဖို့ ကြိုးစားနေ
တာလား'

'မဟုတ်ရပါဘူး မြို့စားကတော်လေးရယ်'

ဟော်လီက ဒန်ကို မအိမသာကြည့်သည်။ နေကာမျက်မှန်ကို
ပင့်တင်သည်။

'မနေ့ညက ရှင်နားငြီးလောက်အောင် လေတွေမပေါမိပါဘူး
ထင်ပါရဲ့နော်'

'မသိပါဘူးဗျာ ကျွန်တော်လည်း မူးနေတာပဲဟာ'

'အရက်ကလေး နည်းနည်း သောက်မိတာနဲ့ ကျွန်မ စိတ်ကူး
တွေ လျှောက်ယဉ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မပြောခဲ့တာတွေကို
ရှင် သိတ်အလေးအနက်ကြီး သဘောမထားနဲ့နော် စိတ်လည်းမဆိုး
ပါနဲ့'

'မြို့စားကတော်လေးရယ် ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ကြေးလက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းရဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့ရ
တာပါ အဲဒီကြေးလက်စွပ်ကိုပဲ ရွှေလက်စွပ်ကလေး ဖြစ်လိုက်ပါ
တော့လို့ စိတ်ကူးယဉ် ဆုတောင်းနေခဲ့ရတဲ့သူပါ'

ဟော်လီ မျက်မှောင်ကျပ်သည် ဒန် ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို
ကောင်းကောင်းနားမလည်။

'ကျွန်မ အရက်မူးနေတုန်း ဘာတွေပဲပြောခဲ့ပြောခဲ့ ခုလက်ရှိ
မြင်နေရတာ ကျွန်မပါပဲ၊ လက်ရှိ ကျွန်မဘဝဆိုတာကလည်း သိပ်
မနိပ်လှဘူး ဆိုတာ ရှင်အမြင်မဲလေ။

ဒန်ကလေဗန်က သူ၏ စွဲဆောင်မှုရှိသော အပြုကို ပြုံးသည်။

'ခက်တာက ကျုပ်ကလဲ လက်ရှိအမြင်ကိုပဲ ကြိုက်နေတာဗျ'

'အင်း၊ တစ်ချက်ကလေး စိတ်လွတ်လက်လွတ် နေလိုက်မိ
တာနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ သံသရာရှည်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား'

ဟော်လီ ထေ့တော့ တော့ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုညတွင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ဒန်ကလေဗန်အား စာအိတ်ညှိအကြီး
ကြီးတစ်လုံး လာပေး၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် 'လေကြောင်ဖြင့် -

အထူးဖြန့်ဝေခြင်း ဟု စာတန်းထိုးထားသည်။ ဒန်စူလေဗန် သူ့အခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြန့်သွားသည်။ တံခါးကို သော့ခတ် ထားသည်။ မီးဖွင့်ပြီး စာအိတ်ကြီးကိုကုတ်ဖောက်ဖောက်သည်။ သူသည် ခါတိုင်းလို စိတ်ပျက် နွမ်းလျနေသော ဒန်မဟုတ်တော့။ သူ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ချောမွေ့ ညက်ညောနေသည်။

အလုပ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်တော့မည်။ ဒါကို ဒန်အနံ့ခံလို့ ရနေပါသည်။ ဒါမှလည်း သူ့ဘဝပြန်လည်ရှင်သန်လာမည် မဟုတ်လား။

စာအိတ်ကြီးထဲတွင် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း အဟောင်းတွေ တစ်ထပ်ကြီး။ နယူးယောက်ရှိ သူ့မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ဦးက ပို့ပေး ခြင်း။ ထိပ်ဆုံးဖြတ်ပိုင်းမှ ခေါင်းစီးစာလုံးကြီးတွေက သူ့အာရုံကို ချက် ချင်း ဖမ်းစားလိုက်၏။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော သံတမန်ခန်း

မင်္ဂလာမြင်စွင် ပျောက်ဆုံး

သတင်းစာထဲတွင် ဖော်ပြထားသည့် ဟော်လီပါကာ အင်ဒါဆင်၏ ဓာတ်ပုံက စူးစိုက်လှေလှာနေသော သူ့ကို လှောင်ပြောင် နေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် မြင်နေရသည့်အလှနှင့် ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ရှိနေ သည့် နွမ်းနွမ်းနယ်နယ် မိန်းမ၏အလှကို ယှဉ်ကြည့်နေသည်။ တူညီမှုကို ရှာကြည့်နေသည်။ ဟောလီပါကာအင်ဒါဆင်က ရွှေ့ရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းမလှတစ်ဦးပါကလား။ အင်း ဆံပင်အရောင် ဆိုးထားရုံနှင့်တော့ ဘယ်ရုပ်ဖျက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။

သတင်းများကို လေ့လာသည်။ ဓာတ်ပုံများကို ရွေးထုတ် သည်။ တော်တော်ကြီးကြာမှပြီးသွားသော သတင်းစာဟောင်း များကို စားပွဲအိမ်ထဲ ထည့်သည်။ သော့ခတ်ထားသည်။

သူ့အိမ်ရာနံ့နားရှိ ခုံပေါ်တွင် လှလှပပထုပ်ထားသည့် ပုလင်း

တစ်လုံးရှိနေသည်။ စောစောပိုင်းက သူဝယ်ထားသည့်ပုလင်း။ ပုလင်းကိုသူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ပြီး ဟောလီအခန်းရှိရာသို့သွားသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ တံခါးခေါက်မနေ။ တံခါးဖွင့်ပြီး တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည်။ အထဲမှရေကျသံကြားနေရ၏။

အမျိုးသမီးရေချိုးနေသည်။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် အမျိုးသမီး၏ အောက်ခံပိုးသားအဝတ်အစားများ ပုံထားသည်ကို တွေ့၏။ တခြားကုလားထိုင်တွင် ဒန်ဝင်ထိုင်သည်။ သစ်သားစား ပွဲပေါ်သို့ ခြေတစ်ချောင်းဆန့်တင်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိ သောက်နေသည်။ ရေချိုးခန်းလေးထဲမှ ရေကျသံရပ်သွားသည်။

ခဏနေတော့ ဟော်လီအပြင်ထွက်လာသည်။ ရေချိုးခန်း ဝတ်ရုံကို သူ့ကိုယ်တွင်ပတ်လျက်။

ဒန်စူလေဗန်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ ဟော်လီဆတ်ခနဲ လန့် သွားသည်။ သူကဒေါသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း

‘ရှင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

‘လာလည်တာ သက်သက်ပါ’ ခပ်အေးအေးပြော၏။

‘ဒီအချိန်က အလည်လာရမယ့် အချိန်မှမဟုတ်တာ’

ဝန်းဝိုင်းသော တင်ရိုးပေါ် လက်နှစ်ဖက် ထောက်ရင်း

စိမ်းစိမ်း ကြည့်နေ၏။

ဒန် ထိုင်ရာမှထ၏။ အိတ်ထဲမှ စက္ကူပတ် ပုလင်းကို ထုတ်၏။

‘ဒါဆိုလဲ ကျုပ်ရဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ထားခဲ့ပြီး သွား

မိမယ် လေ’

စက္ကူပတ်ကို ဆွဲခွာသည်။ အထဲမှ အစိမ်းရောင်ပုလင်းတစ်

လုံး ထွက်လာသည်။

‘ကြည့်ရှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ နာတာလူး ပွဲတော်ချိန်ပါ။ မင်းကြီးက

တတ်တာ ဒီအရက်မျိုးမဟုတ်လား

ဟော်လီ မျက်လုံးတွေ သူ့မျက်လုံးများနှင့် ဆုံသွားသည်။

'ဒီအရက်စိမ်းမျိုးက ရှားလဲရှားတယ်၊ ချေးလဲကြီးတယ်။

ဒီအရက်စိမ်းမျိုးက ရှားလဲရှားတယ်၊ ချေးလဲကြီးတယ်။

ဒီတော့ နောက်ကွယ်ကပေးဆပ်ရမယ့်တန်ဖိုးတွေက ဘာတွေလဲ'

ဒန်ပြူး၏။ အမျိုးသမီး သဘောပေါက် မြန်သဖြင့် ကျေနပ် သွားသည်။

'စီးပွားရေးကိစ္စအတွက် ကျုပ်တင်ပြမယ့် အဆိုပြုချက် တစ်ခုကို နားထောင်ရုံပဲနားထောင်ပါ'

သူက ပုလင်းဖော့ဆိုကို ခပ်သွက်သွက်ဖွင့်သည်။

'ဘယ်လို အဆိုပြုချက်မျိုးလဲ'

'ကျုပ်လုပ်မဲ့လုပ်ငန်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အသုံးချ

ချင်လို့'

'အဲဒါက ဘယ်လိုအလုပ်လဲ မစ္စတာစုလေဗန်'

'ဒန်စုလေဗန်က စားဖွဲ့ပေါ်တွင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတင်ပြီး ယမကာကိုငဲ့ထည့်သည်။ ပူအိုက်သော အခန်းထဲတွင် ယစ်ရည်

အမြုပ်များက တစ်စုံအသံမြည်နေ၏။

'အရင်းအနှီးတွေလုပ်ဖို့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အကြံဉာဏ် ပေးဖို့၊ အဲတာမျိုးတွေပါ'

အမျိုးသမီးအား ယမကာ တစ်ခွက်လှမ်းပေးသည်။

'ကျုပ်ရဲ့လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် အသစ်အတွက်'

ဟော်လီက ဖန်ခွက်ကိုမြှောက်လျက်

'ရှင်မျက်စိထဲက ရွံ့တွေအတွက်'

ဒန် အရက်တစ်စုပ် စုပ်ယူသည်။ အမျိုးသမီးကို အနီးကပ်

ကြည့်နေ၏။

'ကျုပ်က မပေါင်းအပ်တဲ့ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ နောက်တခုက မင်းတစ်ကိုယ်တည်း နေခဲ့ရတာကြာပြီ ဝကထံသေး... နားထောင်ဖို့မှာ မေးတာပဲ၊ ယူလာပြီး နေခဲ့ရတာကြာပြီ မဟုတ်လား မင်းအနေနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို အသုံးချနိုင်ပါ တယ်လေ'

'ကျွန်မ အသုံးချနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘုရားသိပါတယ်ရှင်' အပြုံးဖြင့် လက်ခံလိုက်၏။ အစိမ်းရောင် အရက်က သူ့ရင်ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်နေပေပြီ။

'မင်းကို အဝတ်အစားသစ်တွေ ဆင်ပေးလိုက်၊ အဲဒီဆံပင်ကို ယုတ္တိဆန်တဲ့အရောင် ဆိုးပေးလိုက် ဒါဆိုမင်းလေးစားလောက်ရာ ခြင်္လင်လင်မယ်'

ဟော်လီ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

'ကျွန်မနဲ့ လေးစားစရာရဲ့ကြားမှာ ပုလင်းကွဲတွေ လွှမ်းနေ တဲ့လမ်းမကြီး ခြားနေတယ် ရှင်ရဲ့'

'ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့အတွက် ဆိုအပ်တဲ့ လေးစားစရာလောက်တော့ ရမှာပါ'

ဟော်လီ မဲကာရွဲ့ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။

'ဒလန်ရူး လုပ်ရမှာလား'

'မျက်နှာပြုရမဲ့ အလုပ်ပါ'

'ဒီမယ် ကျီးဟာကျီးပဲ ဒေါင်းဟာဒေါင်းပဲ ရှင်'

'ကျုပ်တို့ မနက်ဇန်ကျ လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားကြမယ်လေ၊ ဆင်းမက္ကဆီကိုမှာ အရိုးမထုတ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား'

ဟော်လီ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ် ခြေတစ် ဘုန်းလှမ်းဖို့ကြောက်နေသည်။

'ကျွန်မငွေတွေ ရောက်မလာမချင်းကျွန်မမသွားနိုင်သေး'

www.burmeseclassic.com

ဘူးရှင်

အဲဒီငွေတွေ နယူးယောက်ကို ပြောင်းပေးဖို့ မှာခဲ့ကွာ' သူက ဟော်လီဝုဒ်နိဗ္ဗာန်ကို အရက်ထပ်ဖြည့်နေသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ချောသလို ဟော်လီကို နှစ်သိမ့်နေသည်။

'နယူးယောက် ဟုတ်လား'

သည်နာမည်က သူ့ကိုတုန်လှုပ်သွားစေသည်။ သူ့မှတ် ဉာဏ်ဘဏ်တိုက်ထဲတွင် ထိပ်လန်မှုလှိုင်းများ ရိုက်ခတ်သွားစေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့'

သူက သူ့ကိုယ်ပိုင် အပြုံးဖြစ်သည့် အကြောင့်ကြမ့် အပြုံးကို ဖြူသည်။ သည်အပြုံးဖြင့်ပင် သူ အောင်မြင်မှုများ ရခဲ့သည် မဟုတ်လား။

'နယူးယောက်ကို'

ဖြည်းလေးစွာ ထပ်ဆင့်ရှေ့တော်နေ၏။

'မင်းရဲ့ဟိုတယ်ကြွေးတွေကို ကျုပ် ဆပ်လိုက်ပြီ။ အဲဒီ

အတွက် တော့ ပူမနေနဲ့'

ဟော်လီ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

'ရှင်က အပိုင်တွက်လှချည်လား မစွတာ ဝူလေဗန်'

ထိုလူ ပန်းတွန့်သည်။

'ကျုပ်က ဟင့်အင်းဆိုတဲ့ အဖြေကို လက်ခံတတ်တဲ့လူတွေ

မဟုတ်ဘူးဗျ'

ဟော်လီ ထိုလူကို နှုတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေ၏။ သည်လူ့ပုံစံခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်လွယ်လွယ်သမား။ ဒါကို ဟော်လီ တစ်ချက် ကလေးသတိမလစ်။ သည်ကနဲက သူ့တွက်ကိန်းတွေ မှားကုန်လည်း သီးလေးလေးနက်နက်ကြီး တွေးတော စဉ်းစားမည့်သူမျိုး မဟုတ်။

ရည်မွန်ဦးစားပေ

'ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မရှင်နဲ့ တစ်ချို့နှစ်ချီလောက်တော့ လိုက်အလုပ်လုပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသတိပေးထားမယ်နော်၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့အလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားယင်တော့ ပြန်ပြီးစဉ်းစား လိုက်ပါဦး'

သူ့မျက်လုံးတွေ မှေးကျဉ်းသွား၏။

'မင်းက ဘာကိုစွဲ ဒီလောက် သံသယ ကြီးနေရတာလဲ'

'အတွေ့အကြုံပဲပေါ့ အပေါင်းအသင်းရယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ နတ်ဆိုးနဲ့ အပေးအယူလုပ်ရတာ ဒါဟာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ပဲ ဒါလည်းမှန်ပါသည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကတော့ အက်စိတ်လ်အင်ဒါဆင်နှင့် သမိုင်း တွင်လောက်အောင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်လေ။ သူ့မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပေးအပ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

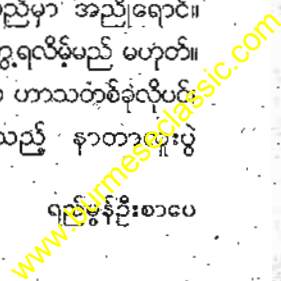
ထိုအမှားမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံမှားချင်တော့။ အထူး

သဖြင့် ဒန်စလေဗန်လို လူမျိုးကြောင့် အမှားအယွင်း မဖြစ်ချင်။

နောက်နေနံနက်တွင် မက္ကဆီကိုမှ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရွံ့နှစ်ရောင် မြင်ကွင်းကျယ်ကြီး ထဲတွင် ငွေရောင် လက်လက် လေယာဉ်ကြီးက မြားတစ်စင်းလို ပြေးလွှားနေသည်။ မက္ကဆီကို နယ်စပ်၏ တောင်ဘက်စူးစူးတွင် မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံး အညိုရောင်တွေချည်း။ သင်သည် မက္ကဆီကိုမှ ထွက်လာပြီ ဆိုလျှင် သင့်တစ်သက်လုံး ခေါင်းထဲ စွဲပါလာမည်မှာ အညိုရောင်၊ အစိမ်းရောင် ဆိုသည်ကိုတော့ ဘယ်တော့ မှ တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်။

မက္ကဆီကိုတွင် နာတာလျှော့ပွဲ နွဲ့ရသည်မှာ ဟာသတစ်ခုလိုပင် နှင်းမကျချမ်းအေးခြင်းမရှိလေအေးမတိုက်သည့် နာတာလျှော့ပွဲ

ရည်မွန်ဦးစားပေ

မြတ်ကြီး

ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ် ရှိမှာလဲ။ စိတ်ထဲမှာဘယ်လိုမှ ဘယ်လိုမျှ ခံစားလို့မရ၊ ကော်နတ်တိကပ်မှာ နာတာလူးပွဲ နွဲ့ရသည်ကမှ တကယ် နာတာလူး ပွဲတော်နှင့်တူတာ။ နှင်းတွေကျနေသည်။ ထင်းရှူးပင် တွေ ရှိနေသည်။ မြစ်စမ်းမြိုင် စံအိမ်ကြီး။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများမှ လွင့်ယုံလာသည့် ခေါင်းလောင်းသံများ ။

လေယာဉ်ကြီး နယူးယောက်ဆီသို့ ဦးတည် ပျံသန်းနေသည်။ သူကတော့ မြစ်စမ်းမြိုင် အကြောင်း ခေါင်းထဲ ဝင်မလာအောင် ကြိုးပမ်း နေရသည်။ အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘဝမှာ နာတာလူးပွဲရယ်လို့ ပီပီပြင်ပြင် နွဲ့ခဲ့ရတာလည်း မြစ်စမ်းမြိုင်က ပွဲတစ်ပွဲပဲ ရှိခဲ့တာကိုး။

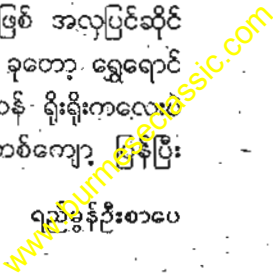
'မေမေ သေလွန်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်'
'သေလွန်ခြင်းဆိုတာ အဝေးကိုထွက်ခွာသွားရတာပေါ့ သားသားရယ်'

x x x

အခန်း (၁၉)

'ကြည့်ရတာတော့ အစစအရာရာ အဆင်ချောနေတာပဲ' သူတို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ် ခန်းထဲတွင် ပြန်ဆုံမိသည်နှင့် အံ့က ပြော၏။ ဟိုတယ်မှာ မင်ဟတ်တန်ရပ်ကွက်ရှိ အကောင်း စားဟိုတယ်တစ်ခု။

'မင်းဆံပင်ကိုလည်း ကျုပ်ကြိုက်သဗျ' ဟော်လီက ခုလေးပဲ ဈေးထွက်ဝယ်ပြီး ပြန်လာသည်။ ဈေးဝယ်ခရီးစဉ်တွင် အရေးအကြီးဆုံးလုပ်ငန်းအဖြစ် အလှပြင်ဆိုင် ဝင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဆံပင်အရောင် မဲညစ်ညစ်သည် ခုတော့ ရွှေရောင် ဈေးဖျော့ ပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ဆံပင်ပုံစံကို ရှေးဆန်ဆန် ရိုးရိုးကလေးပဲ ဆုံးဖွဲ့ထားသည်။ ရွှေမြို့တော်ကြီးကိုတစ်ကြိမ်တစ်ကျော့ မြန်ပြီး

ကြည့်မြင်ရသည်မှာ ပျော်စရာ။ မော်တော်ကားက တစ်စီး။ လူတွေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့နှလုံးသားကော သူ့ဝိညာဉ်ပါ ကံသေကံမ ပြန်လည် နီးထလာပြီဟု ဟော်လီ ခံစားရသည်။ အဟုန် ပြင်းစွာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော မြို့တော်ကြီး၏ အသံ ဗလံများက သူ့ရင်ကို ကူးစက်လှုပ်ခတ် လာစေပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဆယ့်ကိုးနှစ် သမီးလေးလိုပင် ပြန်လည်ခံစားရ၏။ အလှပြင်ဆိုင်မှန် ထဲတွင် မြင်နေရသော သူ့ရုပ်သွင်နှင့် ဆံပင်ထုံးစံ၊ သူ့၏ ချီးပစကား များက သူ့အား မအိုသေးတဲ့သူ အပျိုကလေးနဲ့ တူနေသေး ကြောင်း သက်သေထူနေပါသည်။ သူ့ပုံပန်းက ညိုဖမ်းနိုင်စွမ်းရှိ လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သည်အတိုင်းပင် ယုံကြည်ခံစားရသည်။

ဒန်စုလေဗတန်၏ မှတ်ချက်က သူ့ခံစားချက်ကို ထောက်ခံ နေသည်လေ။ သည်လူ လုပ်ကိုင်နေသည့်အလုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ ကောက်ကျစ်နေနေပေ။

ကျွန်မတော့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားပြီ

ဟော်လီ သက်ပြင်းမှုတ်၏။ သူ့စကပ်ပါးပါးလေးကို ဆွဲဆန် နေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလှပြင်ဖို့ တစ်ခါမှ ခုလောက် အားမထုတ်ခဲ့ဖူးဘူး

သူဝယ်လာသည့် အဝတ်အစားတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးကို ညွှန်ပြ၏။ ဒန်က စားပွဲပုလေးပေါ်တင်ထားသည့် ပုလင်းကို မေးဆတ် ပြရင်း

အရက်စိမ်းတော့ ဝယ်မရဘူးဟေ့၊ မင်းစိစကိုနဲ့ပဲ အံသာ ဖြေပေတော့

ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ဘာအရက်ဖြစ်ဖြစ်သောက်ရမှာပဲ

စားပွဲပုလေးဆီ သွားသည်။ ဖန်ခွက် တစ်ဝက်လောက် ပြည့် အောင် ငဲ့ထည့်သည်။

ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးသောက်ပါကွာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် လာစရာရှိတယ်

ထိုအခိုက်မှာပင် ဟော်လီ အကြောတွေ ဆိုင်းသလို တောင် တောင်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာတွေ အထပ်လိုက်ကို နှုတ်မိသည်။ အပေါ်ဆုံး သတင်းစာမှာ ကော်နတ်တိကပ်ပြည်နယ် ထုတ် ဝက်စ်ပိုနေစဉ် သတင်းစာ။ သူက အောက်မှ သတင်းစာကို ခြည်းညှင်းစွာ လှန်ကြည့်လိုက်၏။ ကော်နတ်တိကပ်ပြည်နယ် ထုတ် အခြား သတင်းစာ တစ်စောင်။ သူမစိတ်တွင် ဒို့အောင်နေ သည့် ဝိုတဝါး အသိတရားများ၏ သတိပေး ရိုက်ခတ်သံများ ခြည်ဟည်း လာသည်။

မျက်နှာကို မူမပျက်အောင် ထိန်းပြီး ဒန်ဘက်သို့လှည့် လိုက်၏။

ဒီနေ့ထုတ် နယူးယောက်သတင်းစာများ မရှိဘူးလား ဟင် ကျုပ်က မင်း ကော်နတ်တိကပ်ထုတ် သတင်းစာတွေပဲ ခတ်ချင်မယ် ထင်လို့။

ဘာဖြစ်လို့

အလွမ်းပြေပေါ့ကွယ်

ဒန်က စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်မမှ ကော်နတ်တိကပ်ကို မရောက်ဖူးပဲ

ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပေါ့လေ

ဒန်က ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ငဲ့ထည့်နေသည်။ ဘာမှမမြစ် သလို သူတို့ပြောနေသည့် အကြောင်းအရာကို ဆက်ပြောနေဖို့

မလိုတော့ သလို၊ ဟော်လီ လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ရှေ့သို့ငိုက်လိုက်၏။
ဒန်က သူ့ဖန်ခွက်ပေါ်မှ ကျော်ကာ ဟော်လီအား ငေးငေးငိုင်ငိုင်
ကြည့်၏။

‘ပြည့်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကလေးတန်အင်ဒါဆင် နယူး
ယောက်မှာ ရောက်နေတယ် ဗျ’

ဟော်လီ ဘာမျှပြန်မပြော။ ဒန်ကအမျိုးသမီး လက်မောင်း
ဆွဲကိုင်ကာ

‘မင်သားတော်မောင်လည်း ပါတယ်’

‘ကျွန်မမှာ သားမှ မရှိပဲ’

ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေသည်။

‘မင့်မှာ သားရှိတယ်လို့ မင်းပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒီတုန်းက မူးနေတယ်လေ’

ရှာတတ အသံဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲ ဘာလောင်
ဆူနေသည်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဖုံးကွယ်ထားနိုင်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်
ပင် အံ့ဩနေမိသေး၏။

ဒန်စူလေ့ဗန် သရော်တော်တော် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကဲ များများသောက်လိုက်စမ်း ကလေးမ မင်းအခုလို
ထိုင်းထိုင်း မှိုင်းမှိုင်းကြီးဖြစ်နေတာထက် မူးနေတာကို ကျုပ်
ပိုကြိုက်တယ်’

‘ကျွန်မကလည်း ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေတာထက်
မူးနေမှ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ကြိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကမ္ဘာလောက
ကြီးထဲမှာ ခွေးလှေး ကြမ်းပိုးတွေ ပြည့်နှက်နေပါလား ဆိုတာကို
မေ့မစ်နိုင်မှာကိုး’

ဟော်လီ ဒေါသတကြီး ပြန်ပက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းထဲ

ဆောင့်ကြီး အောင်ကြီး ဝင်သည်။ အခန်းချင်းဆက်နေသည့် တံခါးကို
ဝုန်းကန် ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ဒန်စူလေ့ဗန်၏ အပြုံးပိုနက်ရှိုင်း
လာ၏။ သူ့မှာ သံသယတွေ ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ယခုမှ သံသယတွေ
ရှင်းသွားသည်။ တည်ကြက် အစစ်အမှန်ကို ဖမ်းမိထားတာပါကလား။
ခုမှ လုံးဝညသံ ယုံကြည် စိတ်ချသွားသည်။

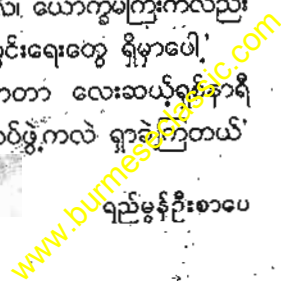
မိခင်စိတ် တကယ်ရှိသူများသာ သူတို့၏ နှလုံးသားကို ခုလို
ထုတ်ဖော် ပြသတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သိစိတ်ထဲသို့ အသံဗလံတွေ တိုးဝင်လာချိန်တွင် သူက
အိပ်ရာ ပေါ်မှာ လဲလျောင်းလျက်။ မူးပြီးအိပ်ပျော်နေခိုက် အသံတွေ
ကြားရတော့ မူးရီ မူးဝေဖြင့် တံတောင်ဆစ်ပေါ် အားပြုပြီးထသည်။
မှောင်တစ်ဝက် လွမ်းနေသည့် အိပ်ခန်းထဲတွင် မျက်စိကို ဖုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ်လှုပ်သည်။ သူ့နဖူးကြောတွေတွန့်သွားသည်။ အာရုံများကို
စုစည်းဖို့ကြိုးစားသည်။ ဒန်မှာအဖော်ရှိနေသည်။ သူစိမ်းတစ်ဦးက
အသံဩဩကြီးဖြင့် ဒန်ကို စကားပြောနေသံ ကြားနေရသည်။

သူ့အာရုံရှိက်ပြီး နားစွင့်သည်။ ဒန်၏အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်
ဖြစ်နေသည်။ အလောတကြီးဖြစ်နေသော စိတ်လှုပ်ရှားနေသော
အသံကို ကြားရခြင်းကြောင့် ဒန်တစ်ယောက် အရေးတကြီးကိစ္စကို
တိုင်ပင်နေမှန်း သိသာသည်။

‘သူ သင်္ဘောပေါ်က လိမ့်ကျတယ်ဆိုတာ မျက်မြင်သက်သေ
တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ယောက္ခမကြီးလေ၊ ယောက္ခမကြီးကလည်း
အဲဒီလို ပြောရလောက်အောင် သူတို့အတွင်းရေးတွေ ရှိမှာပေါ့’

သင်္ဘောသားတွေ ရေထဲလိုက်ရှာတာ လေးဆယ့်ရှစ်နှာရှိ
တောင်ကြာတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကမ်းစောင့်တပ်ဖွဲ့ကလဲ ရှာခဲ့ကြတယ်’

ညွှန်သည်လူကြီး၏ အသံက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေ၏။

'အေးလေ အဲတာတောင်အလောင်းကို ရှာမတွေ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဟုတ်လောက်နေပါပြီ ကာတာရယ်'

'ဒီငနဲမ ရေမနစ်ရင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ'

'တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ဆယ်သွားမှာပေါ့ဗျ'

'ဟော်လီ အသက်အောင့်ထားမိသည့် အသက်ကိုပင် ရှုမထုတ်ရဲ။ ရင်ထဲမှာတော့ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေပြီ။

ကာတာအသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခိုင်မာပြတ်သားသော အသံ

'ဟော်လီပါကာ အင်ဒါဆင်ဆိုတာ မျက်နှာဖုံး သတင်း တစ်ခုကွ အဲဒီလိုဆယ်သွားပြီးနောက် ဆယ်တဲ့သူက သတင်းပို့မှာပေါ့'

'သူပျောက်ဆုံးသွားအောင် တမင်စီစဉ်ပေးထားရင် ဘယ်သူက လာသတင်းပို့မှာလဲ ကာတာရယ်' ခင်ဗျားရှာဖွေထားတဲ့ သတင်းစာ

ဖြတ်ပိုင်းတွေအရ ဒီကောင် မလှုပ်နိုင်ပါဘူးဗျာ အေးလုံးကွင်းဆက်တွေ မိနေတာပဲဟာ။

ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုနောက်ကာတာပြောသည်။ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အင်ဒါဆင်ဟာ သမ္မတ ဝင်ရွေးခွင့်

လက်မှတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့လူကွ။ ဒီလူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရှုပ်အရှင်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အခုချိန်မှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောထားပါပကော ကျွန်တော်ရတနာသိုက်ကြီး တွေထားပါပြီလို့

လွင်မြူးနေသော ဒန်စူလေဗန်၏ အသံက ဟော်လီတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားစေ၏။ ကျောထဲ ရင်ထဲ စိမ့်ကနဲ ချမ်းအေးသွားစေ၏။ အိပ်ရာပေါ်မှ ပန်းလျှံကွ ကျူးထသည်။

'တော်တော်ကြီးကို ဂရုတစိုက် ကိုင်တွယ်ရလိမ့်နော်'

ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို မင်းလွယ်လွယ်နဲ့ ကိုင်တွယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပေါ့ဗျ'

ဟော်လီ ညွှန်ခန်းထဲမှ နဖူးနုထိုင်း ထွက်လာသည်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့ မျက်စိတွေ မေ့ကလပ် ပေကလပ်လုပ်သည်။ သူ့ ကိုဘွားကနဲ မြင်လိုက်ရတော့ ယောက်ျားနှစ်ယောက် လန်ဖျန်သွားသည်။ အထူးသဖြင့် ကာတာ အသက်လေးဆယ်ကျော် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်လူကို ဟော်လီတွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာက တန်ရာတန်ဘိုးသာရစေ ဘာမဆိုလုပ်မည်ဆိုသည့် မျက်နှာမျိုး။

'ဟော . . . မြို့စားကတော်လေး မစွတာကာတာနဲ့ လာတွေ့လိုက်ပါဦးကွယ်'

ဒန် ကူခြေစည်ပြီး ခပ်မြူးမြူးလေးပြော၏။

'နေကောင်းပါရဲ့လား'

ကာတာ ခပ်အေးအေးနှုတ်ဆက်သည်။

'တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်'

ဟော်လီ ကြားသာရုံကလေး ပြောသည်။ သူက ဒန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲ ဝေခွဲမရပုံမျိုး။

'ဒန်ရေ ဒီညတော့ ကျွန်မ အမူးလွန်သွားပြီရှင်၊ ကျွန်မပြောရမယ့် သဘောပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့အကြောင်းတွေ အကုန်မေ့ကုန်ပြီလေ'

ဒန်စူလေဗန် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်၏။

'ဟေ မင်းသဘောပေါ်က ကျွဲလို့လား'

ဟော်လီ ပိုပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

'အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောဖို့ ရှင်သင်ထားတာ ဘယ်လိုလဲ ဟင်'

စိတ်ဝင်တစားမေး၏။ ကာတာတစ် ချက်ညှီး၏။ ဒန်၏ မျက်နှာ ချက်ချင်းနီမြန်းလာသည်။

'အဲဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ ပြောဖို့ မင်းကို ကျုပ် သင်မထား ပါလား'

'ပြောခဲ့ပါတယ်ရှင်ရယ်၊ ရှင်မမှတ်မိဘူးလား ဟင်' မင်းကိုတာပြောပါလို့ ကျုပ်သင်မပေးခဲ့ဘူး မချော ကျွမ်းကို လာညှု မနေနဲ့'

ဒန် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွား၏။ ဟော်လီ ညည်းညူရင်း ဒန်ကိုရော ကာတာကိုပါ ကြည့်၏။

'ဒီမေးခွန်းက ကျွန်မစွတော့ ကာတာရှေ့မှာ မမေးရဘူးလား ဟုတ်လားဟင်'

မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့်လူ တိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ့ မျက်နှာ သွင်ပြင်မှာ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုး နေ၏။

'မင်း ကိုယ့်အချင်းချင်းကိုတော့ မပတ်သင့်ဘူး ဒန်' ဒီကောင်မကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ ကာတာ၊ ဒီကောင်မ မှူးနေတာ ခင်ဗျားမတွေ့ဘူးလား'

မျက်လုံးတွေ ပေကလပ် ပေကလပ် လုပ်ရင်း ယိမ်းထိုးနေ သည့် ဟော်လီကို စူးစူးပါးပါး ကြည့်၏။

In the name of the Holy Trinity, I pray, in the name of the Holy Trinity, I pray, in the name of the Holy Trinity, I pray.

ရှိရှိလေး ပြောနိုင်အောင် ကျွန်မ အချိန်နည်းနည်း ယူပါရစေနော်' 'ကောင်မစုတ် . . . လိမ်နေတာ'

ဒန်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဟော်လီအား လည်ပင်း ညှစ်သတ်

တော့မည့်နယ်။

သို့သော် ကာတာက စကားဖြတ်ပြောသည်။ သူကတော့ စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဖြစ်နေဆဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေဆဲ။

'ခင်ဗျားက ဟော်လီပါက အင်ဒါဆင်လား' ဟော်လီက ဒန်အား အသားနားခံသလို နောက်တစ်ကြိမ်

ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ 'ကျွန်မ ဘာပြောလိုက်ရမလဲ ဟင်'

'အမှန်အတိုင်း ပြောပေါ့ကွ မင်း ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြလိုက် လေ'

'ဘက်တီ မီလာ' ဟော်လီ ခပ်သွက်သွက်ပြော၏။ ဒီနာမည်ကို နှုတ်ဖျားမှ ထွက်၍မှ မဆုံးသေးမီ ဒန်က သူ့မျက်နှာကို ရက်ရက်စက်စက်

ဖြတ်ရိုက် ပစ်လိုက်၏။ 'ပေါက်ပန်းဈေးမ ယစ်ထုတ်မ'

ဟော်လီ ချာကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွင် မုန်းတီး စက်ဆုပ်မှုနှင့် ဒေါသငွေ့များ။ သူ့ပါးမှာ ဝေဒနာကြောင့် ပူထူနေ၏။

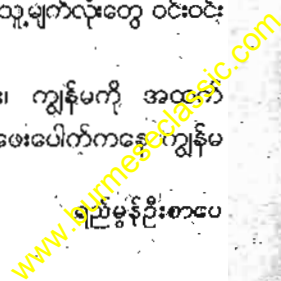
'နားထောင်စမ်း ခွေးသူတောင်စားကြီး၊ ရှင် တိုးတဲ့ ပြာပုံကိုပဲ ကျွန်မလည်း ဝင်တိုးနေတာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင်သား

ကောင် မဟုတ်ဘူးရှင် သိရဲ့လား'

ကာတာဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဝင်းဝင်း တောက်လျက်။

'ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မကို အထက် တန်းလွှာမိသားစုရဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို နောက်ဖေးပေါက်ကနေကျွန်မ

ရည်မှန်ဦးစာပေ

ဝင်နိုင်မယ်လို့ ရှင်ထင်ထားလား ဟင်၊ သူကထင်နေတယ်လေ၊ ကျွန်မကို အဝတ် အစားကောင်းတွေ ဆင်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်မ ဝင်ရှုပ် နိုင်မှာပဲလို့။ ကဲ ခုကြည့်လေ ကျွန်မ ရှင်ကိုတောင် မလှည့်စားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား

ဒန်စုလေဗန် သူ့ကို နောက်တစ်ချီ ထပ်ရှိက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ကဲ . . . လိမ်ပြောဦးကွာ’

‘ခွေး သူတောင်းစားကြီး’

ဟော်လီ ပြန်အော်သည်။

ကာတာက တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားရင်း

‘ဒန် ငါလစ်တော့မယ်’

ဒန်ပြေးလိုက်သွားသည်။ ကာတာရှေ့မှ ကာဆီးထားသည်။

‘ကာတာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မြိုးမြိုးမျက်မျက်ပေးမှာ

ပါဗျာ၊ အခုဟာက ပဒေသာပင် ပေါက်မဲ့ အခွင့်အလမ်းကြီးမို့ပါ’

ကာတာက လက်မကို ထောင်ယမ်းပြပြီး လမ်းဖယ်ခိုင်းသည်။

‘မင်း အဲဒီလို စိတ်ကူးပေါက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ’

‘ခင်ဗျားက မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ယုံနေတာကိုးဗျ’

ဒန် ကြရာမရ အော်ဟစ်၏။

‘မဟုတ်ဘူးကွ ငါ ဘာကိုမှ မယုံတာပါ သွားဦးမယ် ဒန်’

‘ကျွန်တော် ပွပေါက်တိုးနေပြီ ဗျ။ ဒီတစ်ချီ အချီကြီး ပွမှာပါ’

သို့သော် ကာတာ ရှေ့ဆက်ထွက်သွားသည်။ ဝုန်းကန်

တံခါး ပိတ်သွားသည်။ ဒန်စုလေဗန် တဒဂံ ကြောင်ပြီးရပ်နေ၏။

အသံမဲ့စွာ လေအဖိခံထားရသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်နယ် ခါးကြီးကိုင်း

လျက်။ ချာကန် လှည့်လိုက်သည်။ ဒေါသသည်းနေသော မျက်နှာ

ဖြင့်။ ဟော်လီ သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေ၏။ စိုးစဉ်းမျှ အကြောက်အရှံ့

မရှိ။ ကွဲသွားသော နှုတ်ခမ်းမှ စီးကျနေသည့် သွေးစီးကြောင်းကိုလည်း အမှုမထား။

‘အပေါစားမ နင်ဟာ ဟော်လီပါကာအင်ဒါဆင်ပဲ’

အဲကြိတ်ပြီးပြော၏။ သူ့စကားကို ဟော်လီ ဂရုမစိုက်။

သူ့ကိုကျောခိုင်းလိုက်၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ ပုလင်းထဲမှ ဝီစကီ တစ်ဖန်ခွက်

ငဲ့ထည့် နေသည်။ ပြီးတော့ တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်လိုက်။

ရယ်သံက အက်ကွဲနေ၏။ အရူးတစ်ယောက် ရယ်မောနေသံမျိုး။

‘တိတ်စမ်း။ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား’

ဒန် ကျုံးအော်ပစ်၏။ အကြံထုတ်နေသည်။

‘ကြေးလက်စွပ်ပဲ ရှလိုက်ပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား ဒန်’

ဟော်လီ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မဟာ ကြေးလက်စွပ်ကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မဖြစ်

နိုင်ဘူး ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား ဟင်’

ဒန် နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ သီးနေ၏။

‘မင်းဟာ ဟော်လီ အင်ဒါဆင် ဟုတ်ကို ဟုတ်ရမယ်’

ရှင်ဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ တော်တော် အကြံတုံး ဉာဏ်

တုံး အမှိုက်ကောက်သမားပဲ။ ရှင်က ကျွန်မထက်ကို အရှုံးကြီး ရှုံး

နေတဲ့ လူ ခုပဲကြည့်လေ၊ ရှင်ခုထက်ထိ ဒီအကြံကို လက်မလွှတ်

သေးဘူး’

ခုတော့ ဟော်လီ ငိုလည်းငိုသည် ရယ်လည်းရယ်သည်။

ဒန်စုလေဗန် အတေးရှုပ်များကို ခါထုတ်သည်။ ပြီးတော့ တံခါး

ပေါက်ဆီ သွားသည်။

‘မင်းပြောတာတွေ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အင်ဒါဆင်က

သဘော တူချင်မှတူမှာပါ’

ရှင်မြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အနားတောင် ကပ်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး

'ဒီတော့လည်း ကျုပ် ကလေးတန်လေးနဲ့ စကားစမြည် ပြော ကြည့်ရတာပေါ့။ သူ့အနားကပ်ခွင့် ရဖို့တော့ သိတ်အခက်အခဲ မရှိပါဘူး'

ခုချိန်တွင် သူသည် ဒေါသကြီးနေသဖြင့် အမြင်ကွယ်ခြင်း မျှသာဖြစ်၏။ စင်စစ်သူသည် ဟော်လီကို သူလိုချင်သည့် ခွင့်အတိုင်း အပိုင်ဖမ်းမိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မရှိပဲစားမိ။

ဟော်လီ ရုပ်ချည်း နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ ရယ်လိုက် ငိုလိုက် လုပ်နေခြင်းတွေ ရပ်သွား၏။

သူက ဒန်စူလေဗန် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေ တန် သွားစေမည့် မေးခွန်းတစ်ခုကို ဒိုင်းကနဲ့ ကောက်မေးလိုက်၏။

'ကျွန်မ ရှင်နဲ့လိုက်ချရမလား'

ဒန် ခြေလှမ်း တန်သွားသည်။ ဟော်လီကို အရှုံးပေးလိုက်ရ သည်။

သည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကား သူ့ဘဝကျဉ်းကလေး သက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် အဆိုးရွားဆုံး အမှားယွင်းဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ပေတည်း။

သူ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဟော်လီ ချက်ခြင်းလက်ငင်း ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မယုံသေး။ သို့သော် အရှုံးသမားများ ထုံးစံ အတိုင်း မျှော်လင့်ချက် မျှင်မျှင်ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားဆဲ။

'မင်းတကယ်မလိုက်ပါဘူး'

'ရှင်က ကိုယ်ရောင်းမဲ ကုန်ပစ္စည်းကို မပြုပဲ ဘယ်လိုလုပ် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ ဒန်ရယ်၊ ခု ဒီရောင်းကုန်ပစ္စည်းက အကျိုး

ရည်မွန်ဦးစာပေ

အမြတ်ရဲ့ တစ်ဝက်ကို ခွဲဝေယူချင်တယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့နှစ်ယောက် ထည်းလေ၊ အပြင်လူ ဘယ်သူမှ မပါစေရဘူး'

သူက ဟော်လီကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ အားကျ ဂုဏ်ယူမှု များဖြင့် သူ့မျက်နှာ ဝင်းပလာသည်။

'ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ မင်း ကာတာကို ဝေစုခွဲမပေး ရအောင် ပ ထုတ်လိုက်တာပေါ့လေ'

'ဒါပေါ့ဒန် ကျွန်မကို ဝေစုတစ်ဝက်သာပေး'

'ကောင်းပြီ မင်းကုတ်အကျီ သွားယူချေ'

'ဟုတ်ကဲ့ဒန် ခဏလေးစောင့်နော်'

တိုးညှင်းစွာ ပြော၏။ သူ့စားပွဲရှိရာသို့သွား၏။ စားပွဲပေါ်မှ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။

ဒန်က အပြင်ဘက်မှာ မလှုပ်မချောက် ရပ်လျက်။ အကြံ အစည်တွေ ထုတ်နေသည်။

ဟော်လီ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ မျက်နှာက တည့်ငြိမ် နေ၏။ ကြည့်စင်နေ၏။ သူ အရက်သောက်ထားသည် ဆိုတာပင် ယုံရခက်ခက်။

ဧည့်ခန်းထဲ ဟော်လီ ဝင်လာတော့ ဒန်မော့ကြည့်လိုက်၏။

ဟော်လီလက်ထဲမှ သေနတ် တွေ့လိုက်ရတော့ ဒန် ရယ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပါးစပ်ကြီး ပဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံ တစ်ရာ အော်ဟစ်ဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်၏။

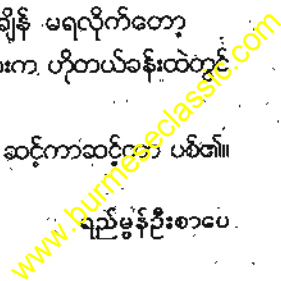
သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားမှ အော်ဟစ်ချိန် မရလိုက်တော့

ယမ်းတောင့်တွေ ဖွင့်ထွက်သွားသံများက ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင်

မြည်ဟိန်းသွားသည်။

ဟော်လီက အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပစ်၏။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

သူ့ သွေးကြောတွေထဲတွင် ကြည်နူးမှုများသာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကြွထလာ၏။

ဒန်စုလေဗန် ပျော်ရွှေကျသွားသည်။ အသံ တစ်ချက်ကလေးမျှ ထွက်မလာ။

သူသည် တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲ ရှုံးနိမ့်သွားပြန်ပြီ။ သည်တိုက်ပွဲက တော့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ။ အကြီးအကျယ်ဆုံးတိုက်ပွဲ။ အသက်ကိုပါ ပေးဆပ်လိုက်ရသည့် တိုက်ပွဲ။

ဟော်လီ ပါကာအင်ဒါဆင်ကမူ ပီတိတစေလေးမျှ သေရာမှ ပြန်ရှင်လာသည်။ သည်လိုရှင်လာခြင်းမှာ သူ့ဘဝ ဆက်လက် သေဆုံးနေခွင့် ဆုံးပါးမသွားရေးကို ကာကွယ်ဖို့ သက်သက်မျှသာ။

x x x

အခန်း (၂၀)

အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းရုံကလေးသာ ရှိသည့် မင်နျူရယ် လိုပက်ကား တော်တော်ကို အစိုးရိမ် ကြီးတတ်သူ ခုလည်း လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အခန်းနှင့် ပါတ်သက်၍ ထူးခြားသော လုပ်ရပ်များတွင် သူပါ တစ်နည်းတစ်ဖုံပါဝင်နေသဖြင့် ပူပန်သောက ဖြစ်နေရှာသည်။ ရဲအရာရှိနှစ်ဦးက တွေ့သမျှ ကြုံသမျှ အကြောင်းရင်းကို လိုရင်း တိုရှင်း ပြောပြရန် သူ့အား တိုက်တွန်းနေရသည်။

သူက ဟော်လီကို တစ်ချက်မျှပင် စွဲစေစဉ်း ကြည့်ဖော်မရ ထိုအတူ လူသေအလောင်းကြီးကိုလည်း ငဲ့၍မျှ မကြည့်။ ရဲအရာရှိ နှစ်ဦးက သူ့ကို စိတ်မအားရအောင် အလုပ်ပေးထားသည်လေ။ 'သူ့အနေနဲ့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို လှမ်းခေါ်နိုင်မိတယ်။

ဒါမှမဟုတ် စားပွဲထိုးချုပ်ကိုခေါ်ပေါ့။ ခုတော့ဗျာ . . . ကျွန်တော်
ကိုက ကံဆိုးချင်တော့ . . . အခန်းတာဝန်ကျကို ခေါ်ရတယ်
လို့ပဲ။

ဟော်လီ ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဒန်စလေဗန်နှင့်
အလောင်းနဘေးမှာ။ မျက်လုံးများက တစ်နေရာရာကို အမြင်မဲ့
စိုက်ငေးလျက်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ခြပ်မဲ၊ ကမ္ဘာထဲသို့ ပိုထားပြီး
သေခြင်း၊ တရားကို တတ်နိုင်သမျှ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာ ရင်ဆိုင်
စောင့်စားနေပြီ။

ရဲအရာရှိ နှစ်ဦးဖြစ်သော ဘရန်လီနှင့် ကုမ်းတို့၏ လုပ်သက်
အတွေ့အကြုံများကား သမန်ရှည်လှပြီ။ သည်တော့ တရားခံ တစ်ဦး
တွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော သည်လိုစိတ်ဓာတ် အခြေအနေမျိုးကို
တွေ့ဖူးပေါင်း မနည်းလှတော့။

နှမ်းလျှောက်နာရှိသော ရဲအရာရှိ ကုမ်းက လူသတ်လက်နက်
ကို လချေးပြားဖြင့် ထုပ်ယူသည်။ ပြီးတော့ လိုပက်ကို ချဉ်ဆွဲ
တူးတူး လှမ်းကြည့်သည်။ လူရွယ်၏ မျက်မြင်သက်သေ ထွက်ချက်ကို
ဆက်လက် ထွက်ဆိုရန် တွန်းအားပေးလိုက်သည့် အကြည့်။

'ကျွန်တော် အခန်းထဲဝင်လာတော့ သူ့ကို အဲဒီသေနတ်ခဲ
တွေ့ရပါတယ်။ သူက 'ရဲကိုသွားခေါ်စမ်း၊ ငါ လူတစ်ယောက်သတ်
လိုက်ပြီ' လို့ပြောပါတယ်'

ကုမ်း ခေါင်းညိတ်၏။

'ကောင်းပြီ လူလေး။ မင်းကို လိုအပ်တဲ့အခါ တို့များခေါ်
မယ်'

လိုပက်က ဘရန်လီကို ကွေ့ရှောင်ပြီး တစ်ချိုးတည်း
လစ်တော့၏။ ထိုသို့သွားရင်း သူခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ ယမ်းခါ

သွား၏။ မျက်စိ လျင်သော ဘရန်လီက သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။

'ကျုပ် အထင်တော့ ဒီလူသေတာ နှစ်နာရီလောက် ရှိသွား
ထင်တယ်'

ကုမ်းက မှတ်စုစာအုပ် အနက်ကလေး ထုတ်ယူသည်။ ဘရန်
လီက နောက်ထပ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးစရာများ တွေ့လိုတွေ့ငြား အိပ်ခန်း
ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဟော်လီကတော့ ကြမ်းပြင်
ပေါ်မှာပင် ထိုင်နေဆဲ။ နာနာဘာဝတစ်ကောင်လို မျက်လုံးတွေ သေ
သျှက် တစ်နေရာကိုစိုက်ငေးလျက်။ ကုမ်းက သူ့အနားသွားပြီး ခါးကိုင်
တာ

'မိန်းကလေးရေ၊ မင်းနာမည် ပြောပါဦး'

ဟော်လီ ပြန်မဖြေ။

'ပြောလေကွယ် မင်းနာမည်ကို သိပါရစေဦး'

တုံ့ပြန်မှု ဘာမျှမရှိ။ ကုမ်းက ညာဘက်နားရွတ်ကို လက်ညှိုး
နှင့် နှိုက်ရင်း တွေးဆနေသည်။ ပြီးမှ အိပ်ခန်းဘက်သို့ လှမ်းမေး
သည်။

'အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိနိုင်စရာ ဘာများတွေ့လ
ဘူး'

ဘရန်လီဖြေသံ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာ၏။

'သူ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး'

ကုမ်းက ဘရန်လီပြန်အထွက်အလာကို စောင့်နေသည်။

အမျိုး သမီးကိုလည်း စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဘယ်အချိန် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာမည် မပြောတတ်။

သို့ မျက်ရည်ကျလာပြီဆိုလျှင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုတွေ

တောသတ်သွားသည့် သဘော၊ အရှိဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာပြီ

ဆိုသည့်လက္ခဏာ။ အမယ်လေး မြတ်စွာဘုရား ကျွန်မဘာတွေ လုပ်လိုက်မိပါလိမ့် ဆိုသည့် လမ်းစဉ်၊ ချောပေ့လှပေ့ ဆိုသည့် မိန်းမ တွေလည်း အတူတူပါပဲ။

သည်မိန်းမ ပုံစံကတော့ ညှိုးနွမ်း စုတ်ပြတ်နေပြီ။ သို့တိုင် သူ့မျက်နှာကလေးတွင် အလှတရားတွေ တင်ကျန်နေဆဲ။ တစ်ချိန် တုန်းကတော့ အလှပဝေးလေး ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘရွန်လီပြန်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ကျိုးပဲ့နေသော ကဒ်တူပြား တစ်ခုနှင့်သားရေစ တစ်စ။

‘အဲဒါက ဘာလဲကွ’

‘ကျုပ် အစွမ်းကုန် စဉ်းစားလိုရသမျှတော့ ဓာတ်ပုံဘောင် ဘဲ တစ်ခုထင်တာပဲ’

ကုမ်း တစ်ချက်ညည်း၏။

‘မီးလင်းဖိုထဲမှာ တစ်ခုခုကို မီးရှို့ထားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာလဲတော့ အတုပ်မပြောနိုင်ဘူး။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဖိုင် ဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ်’

ဘရွန်လီက ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးကို စိုက် ကြည့်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါတွေ လျှောက်လုပ်ပစ်သလဲ မသိမိဘူး ဗျာ’

‘ငွေညစ်ခံရတာက နေပြီး မုဒိမ်းကျင့်ဖို့ ကြံစည်ခံရတာထိ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်သူ့ဘာပြောနိုင်မလဲ။ သူ့စိတ် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာတဲ့အခါ သိရမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မြန်မြန် ဆန်ဆန် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်စေချင်လှပါပြီ။ အဲဒီလို ငုတ်တုတ်ကြီး ကျောက်ရုပ်လို ထိုင်နေတော့ ငါလဲ စိတ်ညစ်လာပြီကွ’

ရည်စွန်ဦးစားပေ

နှစ်ဦးသား အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူ့ကြည့်ရသည်မှာ မှော်ဆရာ တစ်ဦးလိုလို၊ အစွဲချွတ်ဆရာ တစ်ဦးလိုလို၊ စိတ်မနှံ့သူ တစ်ဦးလိုလို၊ အလောင်းကောင်ကြီး နံဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်လျက်။ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်လျက်။

သူ့ကိုသည်ပုံစံဖြင့် မြင်နေရတော့ ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက်စလုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်း ထသွား၏။ သည်လိုအနေအထားမျိုးတွင် လူသား ဟု ခေါ်ဆိုရန် စရိုက်လက္ခဏာ လုံးဝမရှိ။

သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှ ရှာမရ ဘာအနှစ်သာရ မျှမရှိ။ မျက်လုံးသေများ။

x x x

အခန်း (၂၁)

သင်သည် လူတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်ပြီးနောက် လျှပ်စစ်
ကုလားထိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်ကို ခံလိုက်ရုံမျှဖြင့် ကိစ္စတွေ အဝဝပြီး
ပြတ်သွားသည် ထင်ပါသလား။

ဘယ်ပြီးပြတ်လိမ့်မလဲ။

သူ့ကို တရားဥပဒေကြောင်းအရ အရေးယူ စစ်ဆေးပြီး
သူ့အသက် ဝိညာဉ်ကို နုတ်မယူမီ နယူးယောက်ပြည်နယ်က စုံစမ်း
အတည်ပြုချက်တွေ တစ်ပြုတစ်ခေါင်းကြီး ပြုလုပ်ဦးမည် ဖြစ်
ကြောင်း ဖော်လီ သိလာရသည်။ အဆိုပါ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများထဲမှ
တစ်မျိုးမှာ ထောင်ဆေးရုံဆရာဝန်က စမ်းသပ်စစ်ဆေး ခြင်းပင်။

ဆရာဝန်၏ အမည်မှာ ဒေါက်တာ ဒီဗန်း။

သူကလည်း မေးခွန်းတွေ တစ်သိကြီး မေး၏။ စူးစမ်းသည် စုံစမ်းသည်။ စမ်းသပ်သည်။ သူ့အားထုတ်ချက် အားလုံးကို ဟော်လီက ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို အလုပ်ရှားမဲ့ ခံယူသည်။

သည်စမ်းသပ်မှုတွေက တကယ်မှ မဟုတ်ပဲ မေးတာကော စူးစမ်းတာကော ဘာတစ်ခုမှ တကယ်မဟုတ်။ ယုံတမ်းနယ်မြေသို့ ခဏ တစ်ဖြုတ်မျှ အလည်အပတ် သွားနေခြင်း မျှသာ။

ခုတော့ သူ့ကိုဘယ်အရာကမျှ မထိခိုက်စေနိုင်တော့ သူသည် သူ့အုတ်ဂူကို ပျော်ပျော်ကြီး သွားနိုင်ပြီ။

သူ့လုပ်ငန်းက ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား။

အနစ်မဲ့ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် နောက်ဆုံးတိုက်ခိုက်ခြင်း အဖြစ် ဒန်စလေဗန်ကို စိန်ခေါ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီလေ။

သူ့ကို စမ်းသပ်နေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ့နံဘေး တွင် အဖြူရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦး အသင့်ရှိ နေသည်။

'သွေးဖိအားကျတယ်'

ဒေါက်တာ အီဗန်း ဆေးစကားပြောသည်။ သူနာပြုဆရာမက သူ့လက်ထဲမှ လူနာမှတ်တမ်းတွင် ရေးမှတ်သည်။

'နာကျင်မှုဝေဒနာကို တုန့်ပြန်မှုမရှိ၊ နှုတ်မိန့်ကို မနာခံ၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို နာလင်း တစ်ဆယ်မီလီဂရမ် ထိုးပေးမယ်။ ဆယ်ငါး မိနစ်ကြာလို့မှ ပုံမှန်အနေအထား မရောက်ရင် နောက်ထပ် ငါးမီလီဂရမ် ထပ်ထိုး ကြည့်မယ်'

ဆရာမက ဆေးထိုးအပ်ပြင်၏ ဆေးထိုးအပ် စိုက်ထားသည့် အတွက် ဟော်လီ နာကျင်မှုကို မခံစားရ ရဲအရာရှိ ကမ်း သူ့နောက်မှ ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာသည်ကိုလည်းမမြင် ကုမ်းကုန်တည်သည်

သံဗိရှိကြီးကို မှီရပ်ပြီး ဒေါက်တာ အီဗန်းကို လက်ပြ၏။

ဟော်လီက လေထုကိုသာ ဆက်လက်စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ ဒေါက်တာအီဗန်းကဲ့ ခေါင်းငဲ့ပြီး ကုမ်းကိုလှမ်းပြောသည်။

'သူ့ကိုစစ်ဆေးကြည့်ဖို့ စိတ်ရောဂါဌာနကို လွှတ်ရလိမ့်မယ် ကုမ်းခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့ ဟော်လီကို ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေမှာ ဘာခံစားချက်မျှမပေါ်။

သို့သော် ဒေါက်တာအီဗန်း၏ မှတ်ချက်။ ဟော်လီအရှိက်ကို ထိသွားဟန်တူ၏။' သူပထမဆုံးအကြိမ် စကားစပြောသည်။

'မသွားဘူး'

ကုမ်းနှင့် ဒေါက်တာ အီဗန်းတို့ အသန်တကြား အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြသည်။

ဟော်လီ သူတို့ဘက်လှည့်လိုက်၏။ အေးစက်သော ဒေါသ များ ပြည့်လျှမ်းလျက်။

'ကျွန်မ သူ့ကို သတ်ခဲ့တယ် ဖြောင့်ချက်မှာ ကျွန်မ လက်မှတ် ထိုးမယ်၊ ကျွန်မ ဖြောင့်ချက်ပေးချင်တယ်'

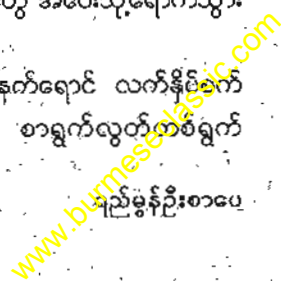
ကုမ်းက အီဗန်းကို ဦးစွာကြည့်၏။ ဆရာဝန်က စိတ်မချမ်း မြေ့စွာ ပခုံးတွန့်ပြ၏။

'မင်းမှာ ရှေ့နေငှားခွင့်ရှိတယ်ကလေးမ၊ ကျုပ်ရှေ့နေ တစ်ယောက် ခေါ်ပေးရမလားဟင်'

ကုမ်း ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ မေး၏။

'ဟော်လီ ခေါင်းခါသည်။ မျက်လုံးတွေ အဝေးသို့ရောက်သွား ပြန်သည်။

ကုမ်းက သူနာပြုစားပွဲပေါ်ရှိ အနတ်ရောင် လက်နှိပ်ခွက် ရှိရာသို့ သွားသည်။ လက်နှိပ်စက်ထဲသို့ စာရွက်လွှတ်တစ်ရွက်

လှည့် ထည့်သည်။ စကားလုံးအနည်းငယ်ကို စနစ်တကျ ရိုက်သည်။
ပြီးတော့ ဟော်လီအခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

'ကဲ... မင်း သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက်တာလဲ'
ဟော်လီမဖြေ။

'သူက မင်းကို ရိုက်လို့ နှက်လို့လား။ အကျပ်ကိုင် ဝှေ့ညှစ်လို့
လား။ ဒါမှ မဟုတ်မင်းကို မတော်မတရား ကြံစည်လို့လား'

ခဏနားလိုက်၏ ကြိရာမရတော့
'သတ်မှုဖြစ်သွားတာ ဘယ်အချိန်ကလဲ'
ခုထိအဖြေမရသေး

ကုမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လက်နှိပ်စက်ဘက် ပြန်လှည့်
သွားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် လက်နှိပ်စက် ရိုက်သည်။
ထို့နောက် မြောင့်ချက် ရိုက်ပြီးသား စာရွက်ကို ဟော်လီရှေ့ ချပေးသည်။
ဟော်လီ လှုပ်ရှားလာသည်။

'ကျွန်မကို ကလောင်တန်ပေးပါ'
တိုးတိတ်စွာပြောသည်။

'ဖတ်ဦးလေ အဲတာတွေ မှန်ရဲ့လား ဆိုတာ ကြည့်ဦးလေ'
'ကျွန်မကို ကလောင်တန်ပေးပါ'
ထပ်ပြော၏။

ကုမ်း စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းယမ်းသည်။ ထို့နောက်
သူ့အိပ် ထဲမှ ဘောပင်ကို ယူပေးသည်။

လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသည့် မြောင့်ချက်ကို ဖတ်ရှုဖို့
နေနေ သာသာ ဂရုပင်မစိုက်။ စာရွက်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုး၏။

ပြီးတော့ ရဲအရာရှိထံ ပြန်ပေးသည်။

ကုမ်း၏ နဖူးကြောတွန့်သွားသည်။ နာမည်တစ်လုံးကို လက်

မှတ်ထိုးဖို့ အချိန်ယူသည်မှာ မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ သူက စာရွက်
အောက်ခြေကို ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်၏။

ဒေါသတကြီး မဆဲမိအောင် ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

အစက်ကလေးတွေ ချထားသည့် မျဉ်းကြောင်းပေါ်တွင်
အမျိုးသမီး ရေးခြစ်ပေးလိုက်သည်မှာ ကြီးမား ပီသသော ကြက်ခြေ
ခတ်ကြီး

'ဒေါက်တာ အိဗန်း ခင်ဗျား ဒီလက်မှတ်ကို မြင်တွေ့ကြောင်း
တစ်ဆိတ်လောက် သက်သေခံပါလား ခင်ဗျာ'

ကုမ်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

နောက်နေ့နံနက်ပိုင်းထုတ် သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးသတင်းများက
နယူးယောက် မြို့တော်ကြီး၏ မြို့ပြလူတန်းစားများကို တုန်လှုပ်
သွားစေ၏။

ဒေါ်ကြက်ခြေ လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲခံရ

အခန်း (၂၂)

ဟော်လီ၏ကာအင်ဒါဆင် ဘာဆိုတာမျှ အာရုံမပြု ရုံးတော်က ခန့်အပ်လိုက်သော တရားခံ အကျိုးဆောင်သည် စစ်မေးခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဤအနေအထားကို သိမြင်လိုက်၏။

မိန်းမသားတစ်ယောက် အရှိဘဝနှင့် သည်လောက် ကင်းကွာ နေပုံမျိုး သူတစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့စဖူး၊ ဥပေက္ခာ မဟာတံတိုင်းကြီး နောက် ကွယ်တွင် သည်လို ပုန်းကွယ်နေပုံမျိုး သူတစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့စဖူး။

အစောင့်ရဲမေက အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ ရှောင်ထွက် သွားသည်။ ရဲမေ၏ မျက်နှာတွင် နှစ်သက်ခြင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်း ဘာမျှ မပေါ်၊ ဥပဒေပညာရှင်တွေနှင့် ပါတ်သက်၍ သည်လောက် ငယ်ရွယ် နုပျိုသည့် ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးသေး။

သည်ရှေ့နေကလေးကတော့ အစစအရာရာ သစ်လွင်နေသည်။ ဘွန်းလမ်းချုပ် ဝတ်စုံ၊ မော်ရိုကို မှတ်စုစာအုပ်၊ မိကျောင်းနက် သရေအိပ်နှင့် ရွှေဖောင်တိန်။

ဟော်လီက ရှေ့နေကိုရော ရဲမေကိုပါ ဘယ်သူမျှ မကြည့် သည်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး မေးခွန်းတွေ ဖြေရမည်ဆိုသည်၊ တစ်နည်း တဖုံဖြင့် ကိစ္စပြတ်အောင် လုပ်ရုံပဲပေါ့။

တကယ်တော့ ဒါတွေအားလုံး ငတုံး အလုပ်တွေ

ဒန်စူလေဗန်က သေသွားပြီ။ ဒန်ကို သူသတ်ခဲ့၏။ သည် ငေ့က ရှင်းနေသည့် ကိစ္စကို ဘာကြောင့်များ သူတို့ကရှုပ်နေကြ တာလဲ

အစောင့်ရဲမေက ရှေ့နေလေးကို မလှုပ်မရှက်ကြည့်နေ၏။ ရှေ့နေလေးကြည့်ရတာ တော်မည့်ပုံ။ ထက်မြက်မည့်ပုံ။ ရှင်သည် လျင်သည် တရားခံအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့လည်း စိတ်အား ထက်သန် နေပုံပင်။

'မင်္ဂလာရိတ်နံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဘက်က ကာကွယ် ပေးဖို့ ရုံးတော်က ကျွန်တော့်ကို ခန့်အပ်လိုက်ပါတယ်'

ရှေ့နေလေးက အကျဉ်းသမကို ကြည့်ကြည့်ရှင်ရှင် ပြော၏။

ရှေ့နေလေးသည် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်သော ငှက်ငယ် တစ်ကောင်ပမာ မိမိ၏ တောင်ပံများဖြင့် ဖြန်းဖြန်း ရိုက်ခတ် ပျံသန်းကြည့်ဖို့ အားထုတ်နေသည်ဟု ရဲမေကြီး ကောက်ချက်ချထား၏။ ခုပဲကြည့်လေ။ ရှေ့နေလေးက သူ့အမှု သည်အားပြောလိုက်သော နှုတ်ဆက်စကားဖြင့် သူ့အရည်အသွေးကို ဖော်ပြလိုက်ပြီ။

ရဲမေကြီး သဘောကျသွား၏။ ရှေ့နေလေးက ဒေါ်ကြက်ခြေ

(တရားခံ အမျိုးသမီးကြီးကို သတင်းစာဆရာတွေ သမုတ်လိုက် သည့် ကြောင်တောင်တောင်အမည်)အား ဘုရင့်ဆွေတော် မျိုးတော် များနှင့် တွေ့လျှင် နှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ လေးစားမြတ်နိုးမှု၊ ရိုးကျိုးနှိမ်ချမှု အပြည့်ဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်နေ၏။

သူက ဒေါ်ကြက်ခြေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။ သို့သော် ရုတ်ချည်း သူ့ကိုယ်သူ မယုံမရဲဖြစ်သွားသည်။ နောက် တစ်ကြိမ် စကားပြောသောအခါ သူ့အသံ ပုံမမှန်ချင်တော့ ။

'ဒေါ်ဒေါ်အနေနဲ့ ကျွန်တော့ထက် ပိုအသက်ကြီးတဲ့ လူ ပိုအတွေ့ အကြုံရင့်တဲ့လူမျိုး လိုချင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါတယ်'

ဒေါ်ကြက်ခြေ ဘာမျှပြန်မဖြေ။

အစောင့်ရဲမေကြီး ရှေ့နေပေါက်စလေးကို သနားသွားသည်။ ရှေ့နေလေး သူ့ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့တိုးသည်။ မိကျောင်း နက် သားရေအိတ်ဘေးတွင် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်သည်။ စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြမှုအပြည့်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

'ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်လာတာ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကူညီဖို့ပါ။

ဒေါ်ဒေါ်ဘက်က ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်သူမှ မကြားရသေးဘူးလေ။ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား ဟင်' သူ့ငဲ့လင့်နေသည့် အဖြေကားပေါ်မလာ သူသည် အမှုသည် သစ်အား ချဉ်းကပ်လို့မရသေး ပါကလား။

'ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်က ဒေါ်ဒေါ်ဘက် သားပါ'

ဒေါ်ကြက်ခြေ ခေါင်းလှည့်၍ပင်မလှ။

ဒေါ်ဒေါ်အသက်အတွက် အန္တရာယ် သိပ်ကြီးနေပြီ ဒေါ်ဒေါ်

ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ကျွန်တော်တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဝင်ကူပါရစေလား ဟင်' အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက သတိပြန်လည်လာဟန်ရှိသည်။ သူသည် ရှေ့နေလေးဆီကကော၊ သူ့အခန်းထဲကကော၊ အရာအားလုံး ဆီကပါ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် နေခဲ့သည်လေ။

နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးထဲတွင် ဘာမျှလင်ချက်မှ မရှိ။ အဆုံးစွန်သော စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အရှုံးပေးခြင်းတွေသာ တွေ့နေရ၏။ ရှေ့နေလေး မင်တက်မိသွားသည်။

'ဒါဆို ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ငိုပစ်လိုက်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ် အသက်အတွက်တော့ အသနားခံမနေနဲ့'

ဒေါ်ကြက်ခြေ တုံးတိတ် ပြောသည်။ နောက်တော့ သူ့ မျက်လုံးတွေ အဝေးသို့ လွှင့်စဉ်သွားပြန်သည်။

ရှေ့နေလေးက သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်မိ၏။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော စွမ်းအားတစ်ရပ်က သူ့အား တွန်းအား ပေးနေသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ သူ့ကိုယ်သူလည်းမသိ။

'ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကို ကူညီခွင့်ပြုပါ'

သူ့တောင်းပန် တိုးလျှိုးမှုများက အချည်းနှီး။

ဒေါ်ကြက်ခြေသည် သူ့ လက်လှမ်းမမီနိုင်သော ကမ္ဘာတစ်ခု သို့ရောက်နေပြီ။

နောက်ဆုံး ရှေ့နေလေး ထိုင်ရာမှ ထ၏။ သားရေအိတ် အသစ် မှတ်စုစာအုပ်အသစ်နှင့် ရွှေဖောင်တိန်တို့ကို သိမ်းဆည်း၏။

ရှုံးနိမ့်ခြင်းကား ဆေးခါးကြီးနယ်ပါတကား။

မျက်နှာ ပျက်မနေအောင် ကြိုးစားထိန်း၏။ ပြီးတော့ အစောင့်

ရင်မကြီးဘက်သို့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ လှည့်ကြည့်သည်။

'ဒီနေ့အဖို့တော့ ဒီလောက်ပဲ တော်လောက်ပါပြီ ရဲမေ'

ထောင်မောင်းသွယ်လျသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီး စစ်မေးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျီလျက်။ နာကျည်းခံပြင်း နေသည်။ နှလုံးသားတွင် ရှုံးနိမ့်ခြင်း ဝေဒနာ တဖြေ့ဖြေ့ခံစားနေရ၏။

ဝတ်လုံခန်းသို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ လျှောက်လာသည်။ အုပ်ကြပ်ခင်း စကြိုလမ်းပေါ်တွင် မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ရှေ့ဖတ်စာရေးကို တွေ့ရသည်။

'ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်'

'အခြေအနေသိရတဲ့အခါ ကိုယ်ပြောပါမယ်'

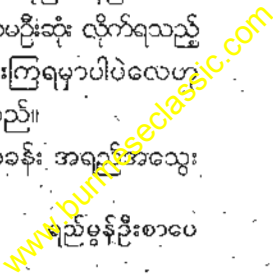
ဆဋ္ဌမမြောက် ကလေးတန် အင်ဒါဆင် မအီမသာ ရယ်မောရင်း ချိုင်းအောက်မှ သားရေအိတ်ပြားကလေးကို တင်းတင်းညှပ်လိုက်၏။

'တရားခံကို ကာကွယ်ပေးမယ့် ရှေ့နေဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကာကွယ်တတ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ဗျ'

ကလေးတန်လေးသည် သူ့အမူသည်ကို စတင် တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး နောက်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံး စိတ်ထဲ ဆူးစူးသလို ဖြစ်နေသည့် ခံစားချက် တစ်ရပ်ရှိ၏။ အဆိုပါ တစ်ခုတည်းသော ခံစားချက်မှာ သူသည်နာနာ ဘာဝ တစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်ရသလိုဖြစ်နေခြင်းပင်။

တရားခံ ရှေ့နေများအနေဖြင့် သူတို့ ပထမဦးဆုံး လိုက်ရသည့် လူသတ်မှုများတွင် သည်လိုပဲကြုံတွေ့ ခံစားကြရမှာပါပဲလေဟ။ ကလေးတန်လေး စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ တွေးလာသည်။

ဘွားဘွား အက်စ်တဲအင်ဒါဆင်၏ အံ့မခန်း အရည်အသွေး

တစ်ရပ်မှာ 'အဖေအချိန်' များကို လစ်ဟာမသွားရအောင် ကွက်လပ် ဖြည့်ပေးနိုင်ခြင်းပင်။ အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် ရောက်နေသည့်တိုင် သူ့ခါးက ဖြောင့်မတ်ဆဲ။ မျက်လုံးတွေ စူးရှဆဲ ငါကတော့ ကောဆဲ။

ကလေးတန်လေးက သူ့အခန်းထဲတွင် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ထိုင်ရင်း ဥပဒေစာအုပ် တစ်အုပ်ထဲ ခေါင်းမြှုပ်ထား၏။ သူ့ရှေ့ စားပွဲ ပေါ်တွင်မူ အစုံစုံအပြားပြားသော ဥပဒေစာအုပ်များ။

ဘွားဘွား အက်စ်တဲလ်က သူ့စားပွဲပေါ်သို့ နို့ဖန်ခွက်ရှည် ကြီး လာချပေးမှ ခေါင်းဖော်မိသည်။ ဘွားဘွားကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပြုံးပြသည်။ မျက်လုံးတွေကိုလက်ဖြင့် ပွတ်သည်။

သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသည်မှာ ခန့်ခန့်ညားညား မှန်ဘောင်သွင်းထားသည့် သူ့မေမေ၏ ဓာတ်ပုံကြီး။ ဟော်လီ အင်ဒါဆင်၏ လှပချောမွေ့သောမျက်နှာက သူ့တစ်သက်လုံး သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်လေ။

'သန်းခေါင်ယံ ကျော်သွားပြီ လူလေး'

ဘွားဘွား အက်စ်တဲလ်သတိပေး၏။

ကလေးတန်လေး အညောင်းဆန်လိုက်သည်။ လက် ခေါက် တင် ထားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီစများက ချွေးစို့နေသည့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွတ်သပ် မိသည်။

'ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ဒီလောက် ဗဟုသုတ နည်းမှန်း တစ်ခါမှ သတိမထားမိခဲ့ဘူးဗျာ'

အက်စ်တဲလ်က သူ့ကုလားထိုင်နေခန်းတွင် ရပ်နေ၏။ သူ့ ဆံပင် ခွေကောက်ကောက် ကလေးများကို ညင်ညင်သာသာ ပွတ်သပ် ပေးသည်။

ရာဇဝတ်မှုဥပဒေလား ရာဇဝတ်မှုဥပဒေလေ့လာဖို့များ

အင်ဒါဆင်မျိုးနွယ်တစ်ယောက်မှာ ဘာတွေပိုင်ဆိုင်ဖို့ လိုအပ်နေလို့လဲ ကွယ်'

ကလေးတန်လေးက သူ့မေမေ၏ ဓာတ်ပုံကိုပြုံးကြည့်လိုက်၏။

'ပါကာသွေး တစ်ဝက်ပါဖို့ လိုအပ်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ဘွားဘွားရဲ့'

'အင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့ကွယ်'

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ခြောက်သွေ့စွာ ပြန်ပြော၏။

ကလေးတန်လေး နွားနို့ဖန်ခွက်ကို တစ်မော့တည်း အပြောင် ရှင်းပစ်၏။ ထိုအချိန်မှာပါ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်က တံခါးဝ မှ ခေါင်းပြူးကြည့်သည်။

'ဒီဟာက သီးသန့်ကလပ်စည်း ဆွေးနွေးပွဲလေးလား ဒါမှ မဟုတ် တခြားလူ ဝင်ဆွေးနွေးလို့ ရနိုင်ပါသလား'

'ဟိုင်း . . . ဖေဖေ အစည်းအဝေး အဆင်ချောရဲ့လား'

ကလေးတန်ကြီး အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည်ကို ကလေးတန် လေး ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ကြည့်နေ၏။

သူသည် ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်တိုင် ရုပ်ရည်ကလေး ငယ်လေး တစ်ယောက်လို နုပျိုဆဲ အားနှင့်မာန်နှင့် တက်ကြွဆဲ သူ့ဆံပင် တစ်ချို့ ဖြူရောင်သန်းနေသည်က ကြည့်လိုပင် ကောင်း နေသည်။ ဖေဖေ ကလေးတန်က ခန့်ညားသူ ပင်ကိုဟန်ရှိသူ။

'အလားအလာကောင်းပါတယ် သမ္မတလောင်းအဖြစ် အစွေ့ ခံရဖို့ ဖေဖေတို့ဘက်မှာ သာရည်တွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ကျိုးက ပြောတယ်ကွ'

'သိတ်ကောင်းတာပေါ့ ဖေဖေ'

အက်စ်တဲလ်က သားတော်မောင်ကို ခြေဖျားထောက်ပြီး

နမ်း၏။ မျက်လုံးတွေထဲတွင်မူ သားတော်မောင်အတွက် ဂုဏ်ယူ
ဝံ့ကြားမှုများ ထင်ဟပ်လျက်။

‘မေမေ့သား ကျမ်းသစ္စာကျန်ဆိုခြင်း အထိမ်းအမှတ်ကပွဲမှာ
မေမေကရမယ်ဆိုတာ မေမေသိပြီးသားပါကွယ်’

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကြောင့် သူ့အသံတုန်ခါနေသည်။

‘ညီလာခံ မပြီးမချင်း လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်နေရ
တာပါ မေမေရယ်၊ ညီလာခံကို လူတွေအများကြီး လာကြမယ်
ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်ထည်းပဲ အရွေးခံရမှာ မေမေရဲ့’

ကလေးတန်ကြီးက သူ့မေမေကို သတိပေး၏။ သို့သော်
အက်စိတ်လဲက မလျှော့။

‘မနက်ဖြန် မနက် ဖိုးလင်းတာနဲ့မေမေ ဖွဲ့တက်ဝတ်စုံမှာရမယ်’

ပြောပြီး သားနှင့်မြေးကို မြူးတူးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အခန်း
ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ့လမ်းလျှောက်ပုံက ကြွားကြွားရွားရွား
ထည်ထည် ဝါဝါ။

ကလေးတန်ကြီး ရယ်မောရင်း သူ့သားဘက်လှည့်လာသည်။
ပြောင်ချော်ချော် မျက်လုံးများ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်လျက်။

‘သားရဲ့ ပထမဆုံးအမှုလောက် ဘယ်ဟာမှ အရေးမကြီးပါဘူး
ကွာ၊ မင်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဒေါ်ကြက်ချေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ’

‘ဒီတော့’

‘သူ့မြင်ရတာ ရင်ကျိုးစရာပဲ ဖေဖေရယ်၊ လောကကြီးထဲ
ကနေ လုံးဝသင့် ထွက်ပြေးနေပြီး၊ သေနေ့ကိုစောင့်မျှော်နေတယ်
လေ၊ သူက တရားခံရှေ့နေတောင် လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးဖေဖေရဲ့’

‘ဒီအမှုမှာ သားဘက်က နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မျှော်

လင့်မထားပါဘူး’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ကယ်ရမယ် ဖေဖေ’

သားတော်မောင်၏ စိတ်ဓာတ်ကား မာကျောလှပါဘိ။ ခိုင်
ကြည်သော သံဓိဋ္ဌာန် တစ်ရပ်က သားအသံမှာ ထင်ဟပ်နေသည်။

လူငယ်ဘဝက ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ မသွားပဲ ကော်နလ်
ဥပဒေတက္ကသိုလ်သို့ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်စဉ်တုန်းကလိုပေါ့။
လွမ်းမောစရာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကလေးကို သတိရပြီး ကလေးတန်ကြီး
ပြုံးမိ၏။

‘ဖေဖေဟာ အတော်ဆုံး ဥပဒေသမား တစ်ယောက်ဆိုတာ
‘ကျွန်တော်သိတယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေသာဆိုရင် ဒေါ်ကြက်ချေကို ဘယ်လို
ကာကွယ်မလဲ ဟင်’

‘အဲ... ပြောရရင်တော့... ဖေဖေက ကော်ပိုရေးရှင်း
တစ်ခုရဲ့ ရှေ့နေလောက်သာ ဖြစ်ခဲ့တာကွ၊ ဒါပေမယ့် ဟားဗတ်
တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခကြီး တစ်ယောက် ပြောဖူးတာ ဖေဖေမမေ
သေးဘူး။ အကောင်းဆုံး ခုခံကာကွယ်ခြင်းဟာ အောင်မြင်တဲ့
တိုက်စစ်တစ်ခုပဲတဲ့။ ဒန်ဆူလေဗန် ဆိုတဲ့လူရဲ့ ဆိုးသွမ်း မှတ်တမ်း
ဟာ တစ်မိုင်လောက် ရှည်တယ် မဟုတ်လား’

သူ့သား၏မျက်လုံးတွေ အသစ်အသစ်သော စိတ်ဝင်စားမှု
များဖြင့် အရောင်တောက်လာသည်။

‘သိတ်ရှိတာပေါ့ ဖေဖေ ခိုးဝှက်မှုတွေ၊ ငွေညှစ်မှုတွေ၊ ဆေး
ခြောက်

‘သူ့အပေါ် ပုံချပေါ့ကွ’

ကလေးတန်ကြီး ခန့်ညားစွာပြောသည်။
‘ဂျူရီလူကြီးများဖြစ်ကြတဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ဦးကြီးတို့ခင်ဗျား

ယခု တရားခွင်ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ သနားစရာ အမျိုး သမီးကြီး ဟာဖြင့် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ သူကသာ ပြစ်မှု ကျူးလွန် ခံခဲ့ရတဲ့သူပါ။

ကလေးတန်လေးက အောင်မြင်ကျော်ကြားလှသော သူဖေဖေ ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်မိ၏။

‘ဒန်စူလေဗန် အသတ်ခံရမှုအတွက် ဒန်စူလေဗန်ကို ပြန်ပြီး စွဲချက်တင်ဖို့လား ဖေဖေ’

ပဉ္စမမြောက် ကလေးလန်က ဆဋ္ဌမမြောက် ကလေးတန်ကို ဂုဏ်ယူစွာကြည့်၏။ ပြီးမှ

‘အတိအကျပေါ့ သားရာ’

သူက ဓာတ်ပုံဘောင်ထဲမှ ချစ်စဖွယ် ဟော်လီပါကာ အင်ဒါဆင့်ကို တမ်းတမ်းတတ ကြည့်သည်။ သူသာရှိလျှင် သားတော် မောင် ခုလို လူလားမြောက်လာသည်ကို ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေမှာပဲ ဟုတွေးနေ၏။

ကလေးတန်လေးကား လူတော်ကလေး။ ခုတော့ ပိုပြီးတော် သော လူကြီးအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရင့်ကျက်လာလေပြီ။

ဒါက ကောင်းသော လက္ခဏာပါ။ သားလေး ဒီလိုဖြစ်လာ တာကို တွေ့ရတော့ ဟော်လီကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့်အတွက် ခံစား ရသော ဝေဒနာတွေ တစ်နည်းတစ်ပုံ လျော့ပါး သွားစေသည်ပေါ့။

သို့ပေမယ့် ချစ်စွာသော ဟော်လီသေဆုံးပြီဟု စတင် သိလိုက် ရချိန်ကစပြီး ခံစားခဲ့ရသည့် ခါးသီးသော တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲ နေသော ရင်မှ ဝေဒနာများကိုတော့ ဘယ်သောခါမျှ ဖျောက်ဖျက် ပစ်လို မရနိုင်ပါ တကား။

* * *

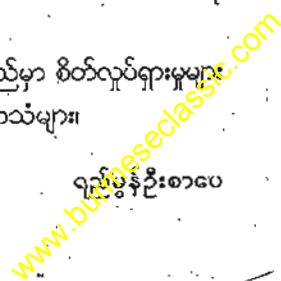
အခန်း (၂၂)

ဟိုးလေးတစ်ကျော်ဖြစ်နေသော ဒေါ်ကြက်ခြေအမူကြီး စတင်စစ်ဆေးသည့်နေ့

ထိုနေ့က တရားခွင်ထဲတွင်ရောက်နေသူတစ်ဦးသည် သို့လောသို့လော သံသယအဖြစ်ခံနေရသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေမည်မလွဲပေ။

ဒေါ်ကြက်ခြေက ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ထိုင်နေ၏။ ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ အခြယ်အသကင်းသော ဝတ်စုံ အနက်ပြောင်ကို ဝတ်ထားသည်။

သူ့ပါတ်လည်မှာ ဝန်းရံလွှမ်းခြုံနေသည်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ မျှော်လင့်တကြီး ပြောဆိုနေသော တီးတိုးလေသံများ။

သူကတော့ ဒါတွေကိုလည်း မသိ၊ မမြင်၊ မကြားသလို။ ကုလားထိုင်များ ခုံတန်းရှည်များတွင် လူတွေ ကျပ်ညပ်နေ၏။ သည်လူတွေ ခုလိုရောက်လာအောင် သူကပဲ သေနတ်တစ်လက်ကို မောင်းဖြုတ်ပြီး ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်လေ။

သို့ပေမယ့် လူတွေကျပ်ညပ်နေသည့် မြင်ကွင်းကိုလည်း ဒေါ်ကြက်ခြေ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြု။

ဥပဒေအကျိုးဆောင် မိုက်ကယ် စပေါလ်ဒင်း မတ်တပ်ရပ် ရိုက်၏။ သည်လူက စိတ်မာသူ။ အင်နဉ်အားနှင့်လူ၊ မနာလိုချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တရားခွင့်များတွင် အောင်ပန်းဆင်ခဲ့သူ။

တရားခွင့် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

'နယူးယောက်ပြည်နယ်ရဲ့ ပြည်သူလူထုကို ကိုယ်စားပြုပြီး တရားလို ကျွန်တော်က တရားခံဟာ ပထမ ဒီဂရီအရ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း စွဲချက်တင်ပါတယ်။ ဒီလိုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှု အတွက် တရားခံအား သေဒဏ်အပြစ်ပေးဖို့ လျှောက်ထားအပ်ပါ တယ် ခင်ဗျား'

သူ့အသံက ကျယ်လောင်နေ၏။ သူပြောနေသည့်မှာ အမှန် တရားဖြစ်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချ ထားပုံမျိုး။

တရားခွင့်ကို တရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်တတ်ပြီး သမာသမတ် ရှိမှုအတွက် ကျော်ကြားသော တရားသူကြီးက တရားခံ အကျိုး ဆောင်ကို ကြည့်သည်။

'တရားခံဘက်က ဘယ်လိုလျှောက်လဲမလဲ'

ကလေးတန်အင်ဒါဆင် ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်လိုက်၏။ သူ့အရပ်ကထောင်မောင်းသည်။ သူ့ရုပ်ရည်က ချောမောသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖျော့နေပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

'တရားခံဘက်က အပြစ်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲပါတယ် တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ'

စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် အံ့အားသင့်မှု ပေါင်းစပ်ထားသော သက် ပြင်း မှုတ်သံများ၊ တရားခွင့်တစ်ခုလုံး ပျံ့လွင့်သွားသည်။ စိတ်လှုပ် ရှားမှု လွန်ကဲနေသော မိန်းမတစ်ယောက်က လက်ခုတ်တီး ဩဘာ ပေးသည်။ လက်ခုတ်သံသည် အခန်းထဲတွင် တစ်သံတည်း ကြောင် တောင်တောင် ထွက်လာသည်။

တရားသူကြီးမင်းက အမျိုးသမီးကို ဒေါသမျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်၏။ ပြီးတော့ သစ်သားတူဖြင့် စားပွဲကို ထုသည်။

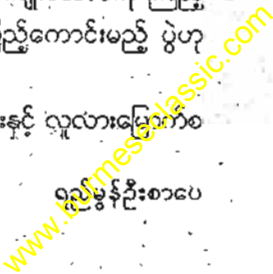
ကလေးတန်လေးက ဆက်ပြောသည်။

'ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ရတဲ့ အတွက်၊ တရားခံမှာ တာဝန်မရှိ ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လျှောက်လဲပါမယ်။ နောက်ပြီး ဖြောင့် ချက်လို အမည်တပ်ထားတဲ့ စာဟာလည်း အဓမ္မ တိုက်တွန်းခြင်း ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာရတာ ဖြစ်ကြောင်းတင်ပြပါမယ်'

ရှေ့ဆုံးခုံတန်းပေါ်တွင် တန်းစီ ထိုင်နေသော သတင်းစာ သမားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြုပ်ကွက်ရုံ နေပြီ။ ဒေါ်ကြက်ခြေ၏ ကံကြမ္မာသည် တရားရုံးတော်၏ ငဲ့ညှာ သနားမှုပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတော့သည်ဟု သတင်းစာများက တွက်ဆ ထားခဲ့ ကြသည်။ အင်ဒါဆင် ချာတိတ် ဘယ်လိုဖြေလှမ်း မျိုးများ လှမ်းမလို့ပါလိမ့်။

တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်၏။ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကို ကြည့် သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သည်ပွဲ တော်တော်ကြည့်ကောင်းမည့် ပွဲဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

သမ္ဘာရင် ရှေ့နေ မိုက်ကယ်စပေါလ်ဒင်းနှင့် လူလားမြေကန်စ

ရာဇဝတ်မှု ရှေ့နေကလေး ထိပ်တိုက်တွေ့သည့်ပွဲ။
 တော်တော့ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမည်။
 'တရားလိုဘက်က အမှုကိုတင်ပြပါ' ဟု မျှော်လင့်တကြီး
 ရေ ရွတ်လိုက်၏။
 ဒေါ်ကြက်ခြေအမှုကို စတင်ကြားနာပြီ။
 'တရားလိုဘက်က တရားခံကို ဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့ ရဲအရာရှိ မက်သ
 ယူးကုမ်းကို သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူပါတယ်'
 ကျယ်လောင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် စပေါလ်မင်း ကြေငြာ
 ၏။
 ကုမ်း သက်သေ ခြံကလေးဆီလာသည်။ ကျမ်းကျိန်သည်
 ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးထိုင်သည်။
 'လူကြီးမင်း ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်ပွားတဲ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့
 တွေ့ရတဲ့တရားခံရဲ့ အနေအထားကို ပြောပြပါ'
 'သူဟာ အလောင်းရဲ့ ဘေးမှာထိုင်နေပါတယ် လက်ထဲမှာ
 သေနတ်ကိုကိုင်ထားပါတယ်'
 စပေါလ်မင်းက သက်သေခံပစ္စည်း 'က' ကြီး ကိုမြှောက်
 ပြလျက်။
 'အဲဒီသေနတ်ဟာ ဒီသေနတ်လား'
 'ဒီသေနတ်ပါပဲ'
 ကလေးတန်လေး ရှေ့သို့ခါးကိုင်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို
 လျှာဖြင့် လိမ်းသပ်သည်။
 သူ့နောက်တည့်တည့် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ကလေးတန်ကြီးနှင့်
 အက်စ်တဲလ်တို့ ထိုင်နေသည်။ သူတို့၏ ဂုဏ်ယူခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်း
 များသည် ကလေးတန်လေး၏ ပထမဆုံး အမှုကြီးအတွက် ကြောင့်ကျ
 ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်
 ၂၆၉
 စိုးရိမ် ခြင်းများနှင့် ရောထွေးနေ၏။
 'သေနတ်က ကျည်ထွက်ပြီးသားလား'
 'ဟုတ်ကဲ့ ကျည်လေးတောင့် တိတိ ပစ်ပြီးသားပါ'
 'နောက်ထပ် မေးဖို့မရှိတော့ပါဘူး'
 စပေါလ်မင်း ဖြတ်ကန်ပြောသည်။
 တရားသူကြီးက ကလေးတန်လေး အလှည့်ဖြစ်ကြောင်း
 လက်ပြသည်။
 'ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ပါ'
 ကလေးတန်လေး မတ်တပ်ရပ်၏။ ကုမ်းကို စူးစူးပါးပါး ကြည့်
 ၏။
 'လူကြီးမင်း တရားခံကိုတွေ့တော့ စကားပြောကြည့် သေး
 လား'
 'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို မေးပါတယ်'
 'သူက ဘာဖြေသလဲ'
 ကုမ်း ပခုံးတွန့်၏။
 'သူက မဖြေပါဘူး'
 'လူကြီးမင်းရဲ့ အစီရင်ခံစာအရဆို ခင်ဗျား သူ့ကိုမေးခွန်း
 တော်တော်များများ မေးခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို
 တရားခံက ဖြေဘာလား'
 'မဖြေပါဘူး'
 'လူကြီးမင်း သူ့ကိုစကားပြောတဲ့အခါ သူက ခင်ဗျားကို
 ကြည့် သလား'
 'မကြည့်ပါဘူး သူကထိုင်ပြီး အဝေးကို ငေးနေတာပဲ
 တစ်နည်း ပြောရရင်

သူလိုချင်တဲ့အချက်ရအောင် လှည့်ပါတ်မေးလိုက်နိုင်
သဖြင့် ကလင်တန်လေး မိန့်ရေရှက်ရေ ဖြစ်နေသည်။

‘တရားခံကိုကြည့်ရတာ စိတ်ချောက်ချားနေတဲ့ အခြေအနေ
မျိုးမဟုတ်လား’

စပေါလ်ဒင်း ချက်ချင်း မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

‘ကန့်ကွက်ပါတယ် တရားခံရှေ့နေဟာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ
သဘောထား မှတ်ချက်ကို တောင်းခံနေပါတယ် ခင်ဗျာ’

ကလေးတန်လေး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းရမ်းသည် တရား
သူကြီးအား ကိုင်းရှိုင်းစွာကြည့်သည်။

‘တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်ဟာ လူ
တစ်ယောက် စိတ်ချောက်ချားနေတဲ့ အခြေကို အကဲခတ်နိုင်လောက်
တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မှတ်ယူထားနိုင်တယ် ထင်ပါ
တယ်’

တရားသူကြီးကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ယူဆထားသည်။

‘ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်တယ်’

ကလေးတန်ကြီးက အက်စ်တဲလ်၏ လက်အိတ်စွပ်ထား
သည့် လက်ကို ဝင်ဝင်ကြားကြား ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။ သားတော်မောင်က
တာထွက် ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား’

‘တရားခံဟာ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ
ရှိနေပါသလား မစ္စတာကုမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိနေပါတယ်’

တရားခံ အကျိုးဆောင်က သက်သေကို ဆက်မမေးတော့၊

ရုံးတော်အတွင်း တီးတိုးလေသံတွေ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

နောက်သက်သေမှာ မင်နူးယယ်လိုပက်။

သူက ခုထိ ကတုန်ကရင် ဖြစ်နေဆဲ။ ယခုတစ်ချို့ သူ သတိ
ထား မိသည်မှာ သူ့အပေါ် မီးမောင်းကြီး ထိုးထားခြင်းမျှသာ။

စပေါလ်ဒင်း သူ့ဆီလျှောက်လာတော့ သူက ပြုံးပြဲ၊ ကြိုးစား
နေမိသည်။

‘မောင်ရင် အမှုဖြစ်တဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ တရားခံပြော
တဲ့စကားတွေ ရုံးတော်ကို ပြန်ပြောပြပါလား’

လိုပက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တံထွေးမျိုချ၏ ပြီးမှ။

‘သူကပြောပါတယ်၊ ရဲကိုသွားခေါ်စမ်း ငါ လူတစ်ယောက်
သတ်လိုက်ပြီတဲ့’

စပေါလ်ဒင်းက ထူးခြားမှုမရှိဟန်ဖြင့် အဝေးသို့ငေးနေသည်။

အခန်းပြင်ဆင်ပုံကို ပြင်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသလိုမျိုး။

‘အသတ်ခံရတဲ့ လူကိုရော မောင်ရင်တွေ့သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာ လဲနေပါတယ်’

‘မောင်ရင် သေနတ်တစ်လက် တွေ့ရသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သေနတ်ကို အဒေါ်ကြီးက ကိုင်ထားပါတယ်’

ခုချိန်တွင် လိုပက်သည် လက်တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လိမ်ညှစ်
နေပြီ။

တရားခံအကျိုးဆောင်က ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်ရာတွင်
ဒေါ်ကြက်ချေပြောသည့် စကားများကို တူးဖော်ကြည့်ရလျှင် မဆိုး
ဘူး တွက်ဆသည်။

‘တရားခံက ‘ရဲကိုသွားခေါ်စမ်း’ ငါ လူတစ်ယောက်
သတ်လိုက် ပြီ’ ဆိုတဲ့စကားအပြင် တခြား ဘာများပြောသေးလဲ’

‘ပြောပါတယ်ခင်ဗျ ကျွန်တော်က အခန်းထဲဝင်ပြီး ဖုန်းမဆတ်
ဆင်တော့ ကျွန်တော် ဧည့်ကြိုခန်းသွားနေတုန်း ခင်ဗျား ဒီမှာပဲနေပါလို့’

ပြောပါတယ်၊ ဒီတော့သူက 'မင်းအပြေးအလွှားလုပ်ဖို့မလိုပါဘူးကွယ်
ဒီငနားကြီးက ဘယ်မှထွက်မပြေးဘူး၊ ငါလည်း ဘယ်မှထွက်မပြေး
ပါဘူးတဲ့' အဲတာ သူပြောတဲ့အတိုင်း အတိအကျပါပဲ'

'အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ သူ့ဘာလုပ်သေးလဲ'

သည်တစ်ကြိမ်တွင် လိုပက် ပြေးလေးစွာဖြေ၏။ စိတ်ချောက်
ချားဖွယ် မြင်ကွင်းကို ပြန်လည် ပုံဖော်ကြည့်နေသည့်အလား။

သူက ဒေါ်ကြက်ချေကို လှမ်းကြည့်သည်။ တရားသူကြီးက
လည်း လှမ်းကြည့်သည်။

ဒေါ်ကြက်ချေကတော့ မထုံတက်တေး။ ရှေ့တည့်တည့်သို့
ိုင်ိုင်ငေးငေး။

'သူက ဒူးထောက်သလို ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့
အော်ပြီး ရယ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီမြင်ကွင်းကို ဘယ်တော့မှ
မေ့မရပါဘူး၊ ဟိုလူကြီးက ကြမ်းပေါ်မှာလဲနေပြီး အဒေါ်ကြီးက
ဘေးနားမှာ ဒူးထောက်ပြီး တဟားဟား ရယ်နေတာပဲ'

ကလေးတန်လေး တစ်ဖြုတ်မျှသာ အချိန်ဆိုင်း၏။

'မစ္စတာလိုပက် တရားခံက ဒန်စူလေဗန်ကို သတ်တာ
ခင်ဗျား မျက်စိနဲ့ တွေ့မြင်ရပါသလား'

'ဟင့်အင်း ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ ဟိုလူကြီးက သေနေ
ပါပြီ။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . နနောက်ထပ် မေးစရာ
မရှိတော့ပါဘူး'

တရားခံရှေ့နေ၏ ပြန်လှမ်းမေးခွန်းကို မိုက်ကယ်စ
ပေါလ်ဒင်းက လွတ်ပေးလိုက်သည်။ လိုပက်လိုချာတိတ်၏ ထွက်
ဆိုချက်မျိုးကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး လျှောက်မေးနေတာ အစိပ္ပယ်မရှိ။ ဘာ

အချက် အလက်မျှ မပါ။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ရဲကြပ်ကြီး ရှိုင်လီကိုမေးလိုက်ရတာ
တော့ အကျိုး ရှိသည်။ တုံ့တတ်တတ်ခိုင်ခိုင် မျက်နှာပိုင်းပိုင်းနဲ့
ရဲကြပ်ကြီးက လူဆိုးမှတ် တမ်းနှင့် ဖော်ထုတ်ရေး ဗျူရီမှ။

အစိုးရရှေ့နေ စပေါလ်ဒင်းက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရှေ့ကိုင်
ထိုင်ကာ ကလေးတန်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ကလေးတန်လေးက သူ့သေတ္တာပြားကလေးထဲမှ ထုတ်ယူ
လာသော ဓာတ်ပုံများကို ရဲကြပ်ကြီးအားပေး၏။ ရဲကြပ်ကြီးက
ဓာတ်ပုံများကို အတွေ့အကြုံရင့်ပြီး မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

'ရဲကြပ်ကြီးခင်ဗျာ ရဲကြပ်ကြီးကို ကျွန်တော် ဒီဓာတ်ပုံတွေ
ပြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူပုံတွေလည်းဆိုတာ ဖော်ထုတ် ပေးဖို့
မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်'

'ဒီပုံတွေဟာ ရုံးတော်ကိုတင်ပြဖို့ ကျွန်တော်ဖော်ထုတ်
ထားတဲ့ ပုံတွေပါ၊ ဓာတ်ပုံရှင်ကတော့ သေဆုံးသွားတဲ့ ဒန်စူလေဗန်ရဲ့
ပုံ ဖြစ်ပါတယ်'

စပေါလ်ဒင်း ဖြုန်းကန် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

ကန်ကွက်ပါတယ် သေဆုံးသူရဲ့ မှတ်တမ်းတွေဟာ ဒီအမှုနဲ့
ဆက်နွယ်ပါတယ်ဘဲခြင်း မရှိပါဘူးခင်ဗျား'

'တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား'

ကလေးတန်လေးက ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဝင်ပြောသည်။

'သေဆုံးသူရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေဟာ သူ့ရဲ့ သေဆုံးမှုကို
ထိက် ရိုက်အကျိုးသက်ရောက်စေတဲ့အကြောင်း တရားခံဘက်က
သေးစားစွာ လျှောက်လဲအပ်ပါတယ်'

တရားသူကြီး ခေတ္တမျှ နှုတ်ဆိတ်နေသည့် တရားဥပဒေ

ကြောင်းအရ စပေါလ်ဒင်းပြောတာမှန်သည်။ သို့သော် သည်လူက အစဉ်အလာများကို ချဉ်းကပ်လွန်းသည်။ တရားသူကြီးဆိုတာ ကတော့ တရားမျှတ ရေးကိုပဲ ပိုပြီးဦးစားပေး ထောက်ထားရမည်။

'ဒီအမှုက အလွန်အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ်နေ တယ်။ တရားဥပဒေအားလုံးရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အားလုံးဟာ အမှန်တရားရဲ့ တရားမျှတမှုကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့ပဲ သက်သေ အနေနဲ့မေးခွန်းကိုဖြေဖို့ ကျုပ်ခွင့်ပြုတယ်'

စပေါလ်ဒင်း မျက်နှာရှုံ့မိကာ ပြန်ထိုင်သည်။ ကလေးတန်လေး က ရဲကြပ်ကြီးရိုင်လီကို ခေါင်းဆတ်ပြလျက်။

'ဒန်စူလေဗန်ရဲ့ ရာဇဝတ်မှုမှတ်တမ်းကို ရုံးတော်ရှေ့မှာ လူကြီးမင်း ဖတ်ပြပါလား ခင်ဗျာ'

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားဆဲ ဓာတ်ပုံများကို ရိုင်လီ ငုံ့ကြည့်၏။ သူ့အမှုအရာ ဆတ်တောက်တောက်။ ဘယ်သူ့မျှ ငဲ့နေမည့်ပုံ မဟုတ်

'၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ အသေးစားလိမ်လည်မှု တစ်ခုနဲ့ ထောင်ဒဏ် သုံးလ အပြစ်ပေးခံခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှာ မစ္စတာသာ ဝိုးဒင်းရဲ့ တရားစွဲဆိုချက်အရ ချိန်းခြောက်ငွေညှစ်မှုနဲ့ ပြစ်မှု ထင်ရှားတဲ့အတွက် ဒေါ်လာတစ်ထောင် ဒဏ်ရိုက်ခံခဲ့ရပါတယ်'

လေ့လာသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်က အသံထွက် ရှုတ်ချသည်။

'၁၉၅၇ ခုနှစ်မှာတော့ ဒန်စူလေဗန်ဟာ ပြည်တန်ဆာ ခေါင်းလုပ်မှုနဲ့ ပြည်နယ်အကျဉ်းထောင်မှာ ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ် ကျခံခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှာ ပြည်ထောင်စု မူးယစ်ဆေးဝါး ဥပဒေကို ချိုးဖောက်မှုနဲ့ ထောင်သုံးနှစ်ကျခံရပါတယ်။'

ရုံးတော်တွင်းရှိ လူအများ အကဲခတ်ကြည့်ရှုခြင်း ခံနေရမှန်း

သိသဖြင့် ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသား လုပ်နေရသော တရားသူကြီးသည် တော့ လူသားတစ်ဦးအဖြစ် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။

တရားခွင် တစ်နေရာမှ လေသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည် တရား သူကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

စပေါလ်ဒင်းက မှတ်စုတွေ သဲကြီးမဲကြီး ရေးမှတ်နေ၏။ နောက်ထပ်ဆက်လာမည့် ပြစ်မှုများကို ကလေးတန်ကြီးနှင့်

အက်စ်တဲလ်တို့ နားစွင့်နေ၏။ ရိုင်လီ ဆက်လက်ထွက်ဆိုသည်။

'၁၉၆၃ ခုနှစ်မှာ မစ္စဖရန်းအဲလီယော့ အသက် ခြောက် ဆယ်သုံးနှစ်က မတရားငွေညှစ်မှုနဲ့ တရားစွဲဆိုချက်အရ ဒန်စူ လေဗန် ကို ဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖမ်းမမိခင် သူဟာ ဘတ်ဆီကို ပြည်ထဲ ကူးဝင်သွားခဲ့ပါတယ်။'

'စူလေဗန်ကို ခြိမ်းချောက်ငွေညှစ်မှုနဲ့တရားစွဲထားတာတွေ နောက်ထပ် ရှိပါသေးသလား

'ရှိပါတယ် ခြိမ်းချောက်ငွေညှစ်မှုနဲ့ လေးကြိမ်တိတိ တရားစွဲ ခံခဲ့ရပါတယ် ဒါပေမယ့် တရားစွဲသူများက လက်မှတ်ထိုးဖို့ ငြင်းဆို တဲ့အတွက် အမှုတွေ ပိတ်ခံရပါတယ်'

တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ကန့်ကွက်ရပါမယ်။ စွဲစွဲ ချက်တွေဟာ ပြစ်မှုမမြောက်ဘူးဆိုရင် အမှုတွေကို သက်သေ ခံပြချက်အဖြစ် လက်မခံထိုက်ပါဘူး'

စပေါဒင်းလ် ထပြီးကန့်ကွက်ပြန်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်စိတ်ချလာသော

ကလေးတန်လေးက စိန်ခေါ်သည့်အပြားကို ပြုံးလိုက်သည်။ 'တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ခြင်း ခံရတဲ့

ကာယကံရှင်များဟာ စွဲချက်များမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဆန္ဒမရှိတာများပါတယ်။

တရားသူကြီး ခေါင်းရမ်း၏။

'ကန့်ကွက်ချက်ကိုအတည်ပြုတယ်။ အချေကို ရုံးတော် မှတ်တမ်းထဲက ပယ်ဖျက်ပါ'

ထိုနောက် ဂျူရီလူကြီးများဘက်လှည့်ကာ

'ဂျူရီလူကြီးများ အနေနဲ့ နောက်ဆုံးမေးခွန်းနဲ့ အဖြေကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားဖို့ ညွှန်ကြားတယ်'

ကလေးတန်လေးက ရဲကြပ်ကြီး ရိုင်လီဘက် ပြန်လှည့်ကာ

'ရဲကြပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ပြစ်မှုထင်ရှားတဲ့ အမှုတွေအပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ကောက်ချက်ချရရင် ဒန်စူလေဗန်ရဲ ရာဇဝတ်မှုတွေဟာ အဓိကအားဖြင့် မိန်းမသားတွေအပေါ်မှာသာ ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါတယ် ဟုတ်ပါသလား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'နောက်ထပ် မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး'

စပေါလီဒင်းလ် မတ်တစ်ထသည်၊ အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုး နေ၏။

'မေးစရာမရှိပါဘူး'ဟု ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်၏။

ကလေးတန်ကြီးက အကိတ်တဲလ်ဘက် စောင်းပြီး နားအနံ့ ကပ်ပြောသည်

'ဘွားဘွားရေ... ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ရှေ့နေ တစ်ယောက် ရှိနေပြီဗျ နောက်ပြီး ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ ထဲမှာတော့ အတော်ဆုံး ပါပဲ'

သူ့အသံမှာ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားမှုများ လျှံဝေနေ၏။

'ရူး... သူတို့ အမှုကို ခံရာဝန်ကို ခေါ်နေပြီ' ဒေါက်တာ အီဗန်း သက်သေများထွက်ဆိုသည့် ဝက်ခြံသို့ သွားသည်။

ဂျူရီလူကြီးတွေ သူ့ပုံစန်း ကိုအကဲစမ်းမိကြသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသူမှာ တန်နှင့်အား မမျှအောင် အလုပ်လုပ်လွန်းပြီး စိတ်အနားမရသူ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ အရာထမ်း တစ်ဦး။ သို့သော်ဆင်ခြင်တုံတရားရှိပြီး ပွင့်လင်း ဖြောင့်မတ်သူ။ ကလေးတန်လေးက ဒေါက်တာအီဗန်းကို မေးခွန်းမထုတ်မီ သူမှတ်စုများကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်ကြက်ချေကတော့ ကျောက်ရုပ်ကြီးပမာ မတုန်မလှုပ်။ သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်ဖော်မရ။

'ဒေါက်တာ၊ လူကြီးမင်းအနေနဲ့ ဂျူရီလူကြီးတွေကို အရက်စိမ်း ဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်ပါသလားခင်ဗျား'

'အဲဒီအရက်ဟာ အစိမ်းရောင်ရှိပြီး မူးယစ်စေတတ်တဲ့ ယမကာ တစ်မျိုးပါ။ ဒီဂရီ ခုနစ်ဆယ်နဲ့ ရှစ်ဆယ်ကြားမှာ ရှိပြီး ဒေါန ဆီနဲ့ဆီမွှေးတွေကနေ ချက်လုပ်ပါတယ်'

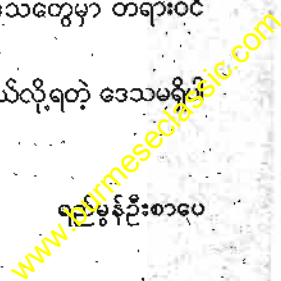
'အဲဒီအရက်စိမ်းကို ဒီနိုင်ငံမှာ ဝယ်လို့ရနိုင်ပါသလား'

'တရားဝင် ဝယ်လို့မရပါဘူး'

စပေါလီဒင်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရှေ့သို့ ခါးကိုင်လားသည်။ သူ့မျက်နှာတွေဝေနေ၏။

'အရက်စိမ်းကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်ဒေသတွေမှာ တရားဝင် ဝယ်ယူလို့ ရနိုင်ပါသလဲ'

'ကျွန်တော် ဒိသလောက် တရားဝင်ဝယ်လို့ရတဲ့ ဒေသမရှိပါဘူး ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့ မရနိုင်တာပါလဲ ခင်ဗျာ'

တရားခံအကျိုးဆောင်က ဂျူရီလူကြီးအဖွဲ့ကို ကြည့်သည့် နောင်ထပ်ထွက်ပေါ်လာမည့် အရေးပါသော စကားလုံးများကို လွတ် မသွားစေဖို့ အကြံပေးနေသည့်အလား။

'အရက်စိမ်းဟာ လူ့ကျန်းမာရေးကို ဆုတ်ယုတ်ညံ့ဖျင်း လာစေပါတယ်။ အစာချေချက်တဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေ နဲ့ အာရုံကြောတွေကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေပါတယ်။ အဲဒီအရက်ကို စွဲသောက်တဲ့ အတွက် စိတ်ကယောက်ချောက်ချား ဖြစ်စေတယ်။ တချို့ သိပ်လွန်သွားတဲ့ လူတွေဆိုရင် ရူးသွပ်သွားတတ်ပါတယ်'

ခပ်ကျယ်ကျယ် ခပ်စူးစူး ညည်းသံတစ်ခု တရားခွင်ထဲ လွင့် ပျံလာသည်။

'ဒေါက်တာခင်ဗျာ၊ တရားခံဟာ အရက်စိမ်းကို စွဲနေပါ သလား'

'စွဲနေပါတယ်'

မျက်လုံးတွေ အားလုံး ဒေါ်ကြက်ခြေဘက်လည်သွားသည်။ သို့တိုင် သူကတော့ မသိသလို၊ တာမှလှုပ်ရှားမှုမျှ မပြ။

'နောက်ထပ် မေးခွန်းမရှိတော့ပါဘူး'

ကလေးတန်လေး ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

'ပြန်လှန်မေးခွန် ထုတ်နိုင်တယ်' ဟု တရားသူကြီး ကြေညာ၏ စပေါလ်ဒင်း ထလာ၏။

'ဒေါက်တာ အီဗန်း၊ တရားခံကို ဖမ်းလာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ခင်ဗျား သူ့ကို ဆေးစစ်ကြည့်သလား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ခင်ဗျား စိတ်ရောဂါက ဆရာဝန်နဲ့ပြကြည့်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသေး

သလား'

ဒေါက်တာအီဗန်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

'ကျွန်တော် စဉ်းစားပါသေးတယ်'

အဲဒီလိုပြဖို့ ခင်ဗျား မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သလား'

စပေါလ်ဒင်း ငေါက်လိုက်၏။ ဒေါက်တာ အီဗန်း သက်ပြင်း

ချသည်။

'ဟင့်အင်း'

ဒါဆို တရားခံဟာ တရားဥပဒေကြောင်းအရ စိတ်မှန်နေတယ် လို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆလို့ ရတယ်ပေါ့။ နောက်ထပ် မေးစရာ မရှိ တော့ပါဘူး'

စပေါလ်ဒင်း ခပ်ဖြူးဖြူး ပြန်ထိုင်၏။ ကလေးတန်ကလေးက ထိုအချက်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

'ဒေါက်တာအီဗန်းခင်ဗျား၊ တရားဥပဒေအရ စိတ်မှန်နေတယ် ဆိုတဲ့ စကားစုရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘယ်လိုပါလဲ'

တရားခံဟာ သူ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေရဲ့ သဘာဝကို နားလည် ပြီး ဖြစ်မော်လားမယ့် အကျိုးဆက်တွေကို သဘော ပေါက်နေ တယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါ'

လူတစ်ယောက်ဟာ တရားဥပဒေအရ စိတ်မှန်နေပြီး ဆေးပ ညာအရ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတာမျိုး ရှိနိုင်ပါသလား'

ဆရာဝန် ခေါင်းညိတ်၏။

'စိတ်မချမ်းသာစရာ ဓူကင်းလောက်အောင် ရှိနိုင်ပါတယ်'

'တရားခံကို တရားခွင့်မှာ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆရာခွင့်ပြုခဲ့တုန်းက တရားခံဟာ ဆေးပညာအရ စိတ်မှန်နေတယ်လို့ ယူဆခဲ့ပါသလား'

'ကန့်ကွက်ပါတယ်'

စပေါလ်ဒင်း ကမန်းကတန်း ထပြော၏။

'တရားခံ ဆေးပညာအရ စိတ်မှန်တာ၊ စိတ်ဖောက်ပြန်တာ ဟာ ဒီအမှုနဲ့ ဘယ်လိုမှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပါဘူး'

သူကသူ့ပြိုင်ဘက်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်မျှ လှမ်းကြည့်၏။

'နယူးယောက်ပြည်နယ်ရဲ့ ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ ကိုဥပဒေမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဆိုထားတာက

တရားသူကြီးက သတ်ပေးသည့်အနေဖြင့် လက်ကိုင်တင်းပုတ် ကို ထုသည်။

လူကြီးမင်းတို့၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ တင်ပြချက်တွေကို ရုံးတော် ဘက် လှည့်ပြီး ပြောကြပါ။'

'ရုံးတော်ခင်ဗျား၊ တရားခံ ဆေးပညာအရ စိတ်မှန်ခြင်း စိတ် ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ဆိုတာ ဂျူရီအဖွဲ့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမယ့် အချက် မဟုတ်ပါဘူး'

စပေါလ်ဒင်း ရှူးရှူးရဲ့ပြော၏။

'မယ်ရူတယ်'

တရားသူကြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ဆက်လက်မေးခွန်းထုတ် ရန် ကလေးတန်လေးအား အချက်ပေး၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဒေါ်ကြွက်ခြေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အနေအထား ရှုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည်ကို လေ့လာသူများ သတိထား မိလိုက်မိ၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှ လေးညှို့ကို ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ တင်းမာ သွားသည် ထင်ရ၏။ ခန့်မှန်းရတော့ ဆက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို စတင် အာရုံစိုက်မိလာ သည့်နှယ်။

ကလေးတန်လေးက ဒေါက်တာအီဗန်းကို တည်တည်

စိုက်ကြည့် ၏။

'ဒေါက်တာ အီဗန်းခင်ဗျား၊ တရားခံဟာ ဆေးပညာအရ

စိတ်မှန်နေတယ်လို့ လူကြီးမင်း ယူဆခဲ့ပါသလား'

မယူဆပါဘူး'

'မေးစရာမရှိတော့ပါဘူး'

စပေါလ်ဒင်းက မတိုက်ခိုက်ဘဲ လွယ်လွယ်အရှုံးပေးမည့်သူ မဟုတ်။

'စွဲချက် အတင်ခံနေရသူရဲ့ စိတ်အခြေအနေမှန် မမှန် မှတ်ချက် ပေးရလောက်အောင် ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား အရည်အချင်း ပြည့်တယ် လို့ ယူဆထားပါသလား ဒေါက်တာအီဗန်း'

အီဗန်း ပြန်မဖြေနိုင်မီ ကလေးတန်လေးက ခုန်ထလိုက်၏။

သူ့မျက်နှာ မဲ့ရွဲနေ၏။

'ကန့်ကွက်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ဟာ သူကိုယ် တိုင် ခေါ်ယူတဲ့ သက်သေကို ပြန်ပြီးအယုံအကြည်မဲ့ကြောင်း တင်ပြဖို့ အားထုတ်နေပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက် လုပ်လို့ မရပါဘူး။ စောစောလေးကပဲ ဒေါက်တာအီဗန်းက တရား ဥပဒေအရ စိတ်မှန်နေတယ်လို့ မှတ်ချက်ပေးတဲ့အတွက် တရားခံကို ရုံးတင်စစ် ဆေးတယ်လို့ ဂျူရီလူကြီးတွေ ရှေ့မှောက်မှာ လျှောက်လဲ သွားပါတယ်'

သူ၏လျှောက်လဲချက် နိဂုံးချုပ်မည့်ဆဲဆဲ၊ တရားဥပဒေ ကြောင်း အရာ တိုက်ပွဲရှိန် အမြင့်ဆုံးအချိန်တွင်မှ ဒေါ်ကြွက်ခြေ ဝန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်သည်။

တရားခွင် တခုလုံး အပ်ကျသံကြားရမလောက် တိတ်တိတ် သွားသည်။

အနက်ရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပြီး ခြောက်ကပ်ကပ် မျက်နှာ
သေကြီးဖြင့် အမျိုးသမီးကြီး ဂျူရီအဖွဲ့ကို ရင်ဆိုင်ရပ်နေ၏။ သူ့
တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသကြောင့် တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေ၏။

'တော်ကြပါတော့'

ဒေါသသည်းစွာ ပြော၏။ သူ့အသံမှာ အရှိန်မြင့်လာသည်။

'တော်ကြစမ်း၊ ကျုပ်နောက်ထပ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

တရားခွင်ထဲရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုပြောသည်ထက် သူ့ကိုယ်သူ
ပြောသလို ညီးတွားလိုက်သည်။

'ကျုပ်က ဘယ်လောက်ကြာကြာစောင့်နေရဦးမှာလည်းဟင်'

တရားသူကြီး လက်ကိုင် တင်းပုတ်ကိုထုသည်။

ကလေးတန်လေး၏ မျက်နှာ မြင်သာထင်သာ နီရဲသွားသည်။

လေ့လာသူများ တီးတိုးပြောကြ၏။ အော်ကြဟစ်ကြ၏။ သည်အသံများ
က ဒီရေတက်လာသည်ပမာ ရုံးတော်၏ နံရံများကို ကျော်လွှား
ဝါးမြို့သွား၏။

ခုမှပင် အကိတ်တံလဲသည် ဒေါ်ကြက်ချေ၏ မျက်နှာကို
ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မြင်လိုက်ရ၏။

အကိတ်တံလဲက တုန်လှုပ်သော မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာ
ဖြင့် ကလေးတန်ကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဆင်တူမှုကို တွေ့မြင်လိုက်
ရသည့် ကလေးတန်ကြီးက သူ့မေမေကို ပြန်ကြည့်၏။

အဘွားကြီး၏ တအံ့တဩ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏။

နှစ်ယောက်သားမှာ မင်တက်မိစွာ ထိုင်နေကြ၏။ လှုပ်ပင်
မလှုပ်နိုင်ကြ။

ဒေါ်ကြက်ခြေ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် သူ့ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ရင်း
ရှိုက်တာ ရှိုက်တာ ပြော၏။

'ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ကြာကြာ
ဆက်ပြီး

'ရုံးတော်ရဲ့အမိန့်'

တရားသူကြီးအော်ဟစ်၏။ တင်းပုတ်ကိုလည်း ခပ်ဆတ်
ဆတ် ထု၏။ သူ့ရှေ့မှ ရုံးစုရုံးစု ပရိသတ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဆက်
ပြော၏။

'ကျုပ် တရားခွင်ကိုရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ်၊ တရားခံရှေ့နေက
လူကြီးမင်းရဲ့ အမှုသည်ကို ထိန်းသိမ်းခိုင်းပါ။

'ကျွန်မကို သတ်လိုက်ပါ'

ဒေါ်ကြက်ချေက တရားသူကြီးကို ကျုံးအော်၏။

'မြန်မြန်သေလေ အေးလေပါ၊ သတ်ပါ၊ သတ်လိုက်စမ်းပါ'

ကလေးတန်လေး သူ့အမှုသည်ဆီ အပြေးသွားသည်။
မဆူညံ ဖိုနှစ်ထိမ့်စကားဆိုသည်။

သို့သော် ဒေါ်ကြက်ခြေက သူ့ကိုခါထုတ်သည်။ ရှိုက်လည်း
ရှိုက်သည်။ သေခွင့်ပြုဖို့ အကြောင်းလည်း အော်ဟစ်နေသည်။

တရားသူကြီးက စားပွဲကို တင်းပုတ်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ
ထုနှက်လိုက်ပြန်၏။

'ရုံးတော်ကို နှစ်နာရီအထိ ရပ်နားတယ်'

'တဆိတ်လောက် ဒေါ်ဒေါ်ရယ် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ'
ကလေးတန်လေး တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည်။

'ငါ့ဘာသာငါ နေစမ်းပါရစေ မင်းငါ့ကိုမကယ်နိုင်ပါဘူး။
ငါလည်း အကယ်မခံချင်ဘူး၊ ဒါကို မင်းမသိဘူးလားဟင်'

'ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်ကို ကူညီချင်လို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ အကူကို
ကူရမှာ မို့ပါ။'

ဒေါ်ကြက်ခြေကို ထိန်းပေးရင်း ကလေးတန်လေး ရင်ထဲ အသဲထဲမှ လှိုက်လဲစွာ ပြောသည်။

တရားသူကြီးက တရားခွင့်ကို ကျောခိုင်းသွားပြီ။ ဂျူရီလူကြီးတွေ ဒေါ်ကြက်ခြေကို ဒေါသမျှက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်း တရားသူကြီးနောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

ခပ်တောင့်စောင့် ရဲမေတစ်ဦးက ဒေါ်ကြက်ခြေကို တာဝန်ယူသည်။ ကလေးတန်လေးကို ရှောင်ပေးဖို့ပြောသည်။

ရှေ့နေလေး လိုက်လျောလိုက်ရသည်။ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ကလေးတန်ကြီးက သူ့မေမေဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့

ပါတ်လည်တွင်တော့ လေ့လာသူတွေ ရုံးစုရုံးစု ဖြစ်နေသည်။ တရားခွင့်၏ အလှည့်အပြောင်းသစ်ကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ကလေးတန်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ မယုံကြည်နိုင်မှုများ လွှမ်းနေ သည်။

'ကျွန်တော့ စိတ်ထင်လို့လားတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဖျတ်ကနဲမြင်

ခေါင်းကို သိသိသာသာ ရမ်းခါနေ၏။

'ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ ပြောပါသားရယ်'

အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင်ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ပြော၏။

ကလေးတန်ကြီး လေ့ပူကြီး မှုတ်ထုတ်၏။ ဟုတ်သည်။ မဖြစ်နိုင်၊ ပြန်နိုင်ခြေ လုံးဝမရှိ။

ဟော်လီက သေပြီပဲ။

သူ့အသက်နှင့်ခန္ဓာ တည်မြဲနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ချစ်နေမည့် မိန်းမချောလေး ဟော်လီက ယခုမြင်တွေ့နေရသည့် သနားစရာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် မိန်းမကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

သေတော့မှာဘဲ တူတူနိုင်လွန်းလှတယ် တကယ်လို့ သူသာ ဟော်လီအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိမထားပါလျှင်။

သူ့မေမေ၏ တံတောင်ဆစ်ကို ကိုင်ကာ လူ့အုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်ခဲ့၏။ နှုတ်ဆိတ်စွာ။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်၏ မျက်နှာကတော့ စိုးရိမ်သောက မျက်နှာပုံကို စွပ်လျက်။

အခန်း (၂၄)

ဒေါက်တာ အိမ်နားက ဒေါ်ကြက်ခြေအား သနားညှာတာ
သော အားဖြင့် လက်မောင်းတွင် အိပ်ဆေးတစ်လုံးထိုးပေး၏။
ပြီးတော့ လူနာ စောင့်အဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက်လေးထောင့်
ကွပ်ပျစ်ကလေးသာရှိပြီး ကြည်နူးစရာကင်းမဲ့သည့် အခန်းထဲမှ
ထွက်ခဲ့သည်။ ခေါင်းကို ရမ်းခါလျက်။

ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှသည့် ဟာလာဟင်းလင်း အခန်း
ကလေး။ လူတစ်ယောက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ဖို့
ဘယ်သူမဆို သည်အခန်းထက် သာအောင် ပြုပြင် ထားနိုင်ပါသည်။
တရားခွင်အတွေ့ အကြုံများကြောင့် ဒေါက်တာအိမ်နား စိတ်ထွေ
နောက်ကျနေသည်။

တံခါးပေါက်မှ အထွက်တွင် ကလေးတန်လေးနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့နေလေးက သူ့ကို ကြီးစားပြီး ပြုံးပြသည်။ ပျိုမျစ်ချောမောသော မျက်နှာလေးက အိုနေသည်။ သောက လွှမ်းနေသည်။

တရားခွင်မှာတုန်းက သူ့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံခဲ့ သည့် ရှေ့နေလေးအား ဒေါက်တာ အီဗန်း ပြန်ပြုံး ပြလိုက်သည်။

'သူ့ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဒေါက်တာ'

'ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နာနာဘဝ တစ် ကောင်ကို လိုက်ဆုပ်ဖမ်း နေရသလိုပါဘဲဗျာ။

'ကျွန်တော် သူ့ကို စကားပြောလို့ရမလားဟင်'

'ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေးပဲ ပြောလို့ရမယ် သူ့ခမာစိတ်ရော ကိုယ်မပါ ယဲ့ယဲ့လေးပဲကျန်တော့တာ။ သူ့သိပ်ကြာရှည် တောင့်မခံနိုင် တော့ဘူးဗျာ။

စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အခန်းလေးထဲ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် ဒေါက်တာ အီဗန်းပြောတာမှန်ကြောင်း သိမြင်လိုက်၏။ ဒေါ်ကြက်ခြေက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး။ မှောင်မှောင်မှိုင်းမှိုင်း မျက်နှာကြက် ကို အာရုံမဲ့စွာ စိုက်ငေးလျက်။

သူ့နံဘေးရှိ သစ်သားကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ကလေးတန် လေး ဝင်ထိုင်သည်။ အဒေါ်ကြီး၏လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဘာကြောင့် သူလို ကိုင်ချင်စိတ်ပေါ်လာမှန်း မသိ။ သည်အမျိုး သမီးကြီးကို စတွေ့ ရပြီးကတည်းက ခွာရင်ထဲ လှုပ်ခတ်နေခဲ့သည်။ ဝေခွဲမရဖြစ်နေခဲ့သည်။

စင်စစ် သူက ပျိုမြစ်နုနယ် လွန်းသေးသူ သို့ပေမယ့် ထူးခြား သော သည်အမျိုးသမီးကြီးကို သံယောဇဉ် တွယ်နေမိသည်။ စာနာ

သနား မိသည်။ သည်လိုခံစားချက်တွေ သူ့မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို လည်း သူ့ဘာသာသူသိသည်။

သည်လိုဖြစ်ခဲ့ရသည်က ဘာကြောင့်လဲ၊ အံ့ဩစရာတော့ တောင်းသား။

သည်အမျိုးသမီးကြီးကား ပြုဖျော့လွန်းပြီး စိတ်ဓာတ် မိပြိုကွဲ နေပြီ။ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကျောဘဝဖြင့် ယဲ့ယဲ့လေးသာ နို့တော့သည်။ သို့တိုင် အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် လှပ ချောမွေ့ခြင်း လက္ခဏာများ ခုတိုင်ကျန်ရှိနေသေးကြောင်း သူတွေ့ မြင်နေရ၏။ နောက်ပြီး သည်အဒေါ်ကြီး၏ အမူက သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး သောအမူ။ လူတိုင်း စိတ်ဝင် စားနေသည့်အမူကြီးမဟုတ် လား။

သို့ပေမယ့် ဒါတွေကြောင့်လည်းမဟုတ် ဒါတွေထက် ပိုပါ သည်။

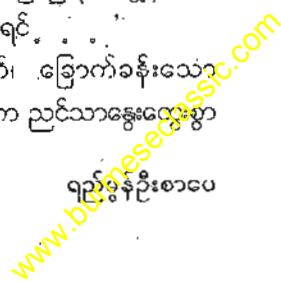
သွေး၏ လှုံ့ဆော်ချက်များလား။ ကော်နဲလ်တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက သူ့ အခန်းဖော် ရော်ဂျာဘရောင်းကပြောပြဖူးသည်။ အချို့အချို့သော သူတွေမှာ သွေးကစကားပြောတတ်သည်တဲ့။

'အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး ဒေါ်ဒေါ်'

တိုးတိတ် နူးညံ့စွာပြော၏။ အမျိုးသမီးကြီး ကွယ်ဝှက် ပုန်း အောင်းနေသော ကိုယ်ပိုင် တံတိုင်းကြီးနောက်ကွယ်မှ ဆွဲထုတ် ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစား၏။

'ကျွန်တော်တို့မှာ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒေါ်ဒေါ် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသာ ကျွန်တော်ကိုပြောပြရင် ကျွန်တော် တို့တိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့ လက်နက်တစ်ခုခုသာပေးရင် . . .

ဒေါ်ကြက်ခြေကား မလှုပ်မချောက်၊ ခြောက်ခန်းသော ခုတ်လုံး များဖြင့်။ သူ့လက်ကို ကလေးတန်လေးက ညင်သာနွေးထွေးစွာ

ဖျစ်လိုက်၏။

အချိန်တွေ သိပ်မနှောင်းမီ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ တဆိတ်လောက်... ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါနော်'

သို့တိုင်... ဒေါ်ကြက်ခြေ ဘာတစ်ခွန်းမှမဖြေ။

ရှေ့နေလေး ဒေါ်ကြက်ခြေကို စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကြည့်၏။

သည်အခေါ်ကြီးကား ဘဝကိုအရုံးပေး လက်မြှောက်ထားသူတွေထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ပါတကား။ သူ့ကိုချဉ်းကပ်လို့မရစဉ်းရုံး လို့မရ။ သူ့ရင်ကို ငြိအောင်မစွမ်းဆောင်နိုင်။

ခဏနေလျှင် သူတို့ တရားခွင်ထဲ ပြန်ဝင်ရတော့မည်။ အဲသည် အခါကျ ရင်ကွဲစရာ ဇာတ်လမ်းကြီးကို လိုက်ကာချဉ်းကပ်သိမ်း သွားတော့မည်။

သူ့အားထုတ်မှုတွေကား အချဉ်းနှီးဖြစ်ရတော့မည် တကား။ ကလေးတန်လေး သက်ပြင်းချမိသည်။ သူသည်ပီတိကလေး ငယ်တစ်ယောက်လို နုနယ်ငယ်ရွယ်လွန်းနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

တစ်ဖန်

သူ့ရှေ့မှ အပျိုသမီးကြီးက သူ့ကိုနောက်ထပ်လေးနှစ်စာလောက် ပိုမိုအိုမင်း ရင့်ရော်သွားစေသည် ဟုခံစားလိုက်ရသည်။

မုန်းလွဲ နှစ်နာရီတိတိ။

အနားယူချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ တရားခွင် ပြန်စနေပြီ။

ဒေါ်ကြက်ခြေအား ရုံးတင်တရားစွဲဆိုခြင်းကို ကြားနာစစ်ဆေးမှု ပြန်လည်ပြုလုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ရဲမေကြီးက သူ့ကို ရုံးခန်းထဲခေါ်လာသည်။ သူ့ကလားထိုင်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဆီသို့ ဦးဆောင်သွားသည်။

ရုံးခန်းတွင်းရှိမျက်လုံးအားလုံးက သူ့ကိုလိုက်ကြည့်ကြသည်။ သူ့လျှောက်လာပုံက စက်ရုပ်ဆန်ဆန် အသက်ဝိညာဉ် မပါသလို။ ဟော်လီမျက်လုံးတွေ ပြာဝေနေ၏။ မူးရီပူးနောက် ဖြစ်နေ၏။ သူ့ပါတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး၊ မှောင်နှင့်မည်းမည်း အမှောင်ထုက အဆုံးအစမရှိ။

သူ့အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ ထွက်လာပြီး ဘေးတံခါးတစ်ပေါက်မှ ဝင်ခဲ့ရ၏။ ရုံးခန်းသို့အလာတွင် စကြိုလမ်းပေါ်ချိုးကွေ့ဝင်လာသည့် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကြီးနှင့် ပက်ပင်းသွားတိုးသည်။ ကလေးတန်ကြီးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အနီးကပ် မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း။ ကလေးတန်ကြီး ခြေလှမ်းတွေ တုန်ကန် ရပ်သွားသည်။ ကြောင်သွားသည်။ ဝေခွဲမရသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဟော်လီက သူ့ကိုမှတ်မိဟန် လုံးဝမပြု သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်သည်။

သို့သော်

သူ့ကလေးတန်ကို မြင်တွေ့လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကလေးတန် မျက်နှာ ပျောက်သွားသည်။ အစောင့်ရဲမေက သူ့ကို လေးထောင့်အခန်း ကျယ်ကြီးထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဆွဲခေါ်သွား သည်လေ။

အခန်းထဲမှာတော့ တရားသူကြီး၊ ဂျူရီသူကြီးများအဖွဲ့နှင့် ပြိုင်ဘက် ရှေ့နေများ သူတို့စာတွေအားလုံး ယုံယုံမျှ ကျန်နေသေးသော သူ့အသက်အတွက် သူ့နိုင်ငံနိုင် ယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင် သူ့ကော တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ဆံပင်တွေ ဖြူရောင်စွက်

နေပြီ။

ရည်မွန်ဦးစာပေ

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ရုပ်သွင်က သူ့များနှင့်မတူ လာစ်မူထူး
နေဆဲ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေဆဲ။ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
သည့်တိုင် သူ့မျက်နှာက မျိုမျစ်နုနယ်နေဆဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟော်လီအတွက်တော့ ကလေးတန်ကြီး
ဆိုတာ တကယ်မရှိတော့ပါ။ ကလေးတန်ကြီးဆိုတာ သူ့စိတ်ကူးထဲမှ
တစ်ပိုင်းတစ်စ ပုံရိပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် အိပ်မက်ထဲ၊ ဦးနှောက်
ထဲမှ ပုံရိပ်တစ်ရိပ်ဖြစ်နိုင်သည်။

တရားခွင့်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်
နေ၏။

ဟော်လီ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လိုက်သည်။

တရားသူကြီး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

အစောင့်ရဲမေက ဟော်လီကို ခမ်းကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး မတ်တပ်
ရပ်စေ ပြန်သည်။ ရုံးခန်းထဲရှိသူ အားလုံးလည်း မတ်တပ်ရပ်ကြ၏။

ရုံးပြင်ကနွားဆန်ဆန် အော်လိုက်သောအသံတစ်သံ ထွက်
လာပြီး လူတွေပြန်ထိုင်ကြ၏။ အခန်းတစ်ခန်းလုံး တီးတိုးလေသံများ
တစ်ဝီ မြည်နေ၏။

ကလေးတန်လေးက မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် သူ့ဖေဖေနှင့်
ဘွားဘွားကို ပြုံးပြသည်။ သို့တိုင်သူတို့က သူ့ကို သတိမထားမိကြ။
သူတို့အားလုံးသည် တရားခံခုံတွင် ထိုင်နေသော တစ္ဆေရိပ်ဆီသို့
သာ အာရုံစိုက်နေကြ၏။ ကလေးတန်ကြီးက ရှေ့တိုးပြီး တရားခံ
အမျိုးသမီးကို အနီးကပ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ရုံးတော်
အစောင့်တစ်ယောက်နှင့် ကွယ်နေသဖြင့် သေချာမကြည့်လိုက်ချေ။
သူ့အပြုအမူကြောင့် အက်စတဲလ်အင်ဒါဆင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်
မလိုလားအပ်သောပြဿနာတွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ရည်မှန်ဦးစာပေ

သူ့မျက်လုံးတွေကို ဟော်လီထံမှ မခွာနိုင်။ အိုပင်းသော်လည်း
ချောမွေ့နေဆဲ။ သူ့မျက်နှာမှာ မအောင်မြင်ခြင်းနှင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း
သရုပ်သဏ္ဍန်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

တခြားတစ်ပါးသူများ၏ ဘဝကို ကြိုတင်ချယ်လှယ်ပြီး
လူ့အဖွဲ့အစည်း ယန္တရားကြီး လည်ပတ်နေအောင် လုပ်လေ့ရှိသူများ
ထုံးစံအတိုင်း အက်စတဲလ်အင်ဒါဆင်သည် ကံတရား၏ အလှည့်အ
ပြောင်းကို ရင်ဆိုင်နေရပြီ။

သေရာမှ ဘွားကနဲ ပြန်ပေါ်လာသူကို ထိတ်လန့်တကြား
မြင် တွေ့နေရပြီ။

သူ့ထက်ကော မြစ်မ်းမြိုင်နှင့် ဤစကြာဝဠာကြီးအတွင်း
ရှိရှိသမျှ နေငွေတွေထက်ပါ စွမ်းပကားကြီးသော ကံတရားလက်
တန်ကြီးက သူ့လည်မျိုကို လာညှစ်နေလေပြီ။ အသက်အရွယ်
အိုမင်းကမှ ထဝရတရားသခင်ထံ ခိုလှုံရခါနီးမှ ကာလဝိဘက် နောက်ပိုး
တက်ရပြီ ဖို့ သူ့ပိညဉ့်ကချမ်းမြေ့ခြင်းကင်းမဲ့စွာ ငိုကြွေးနေ၏။

သူ့အားထုတ် ကြိုးပမ်းမှုတွေ အချည်းနှီး အလဟဿ
ဖြစ်ရ လေပြီလား သူသည် အင်ဒါဆင်ဆိုသော အမည်တစ်လုံး အမှိုက်
တော ဒိုက်သရောထဲ မျောမပါအောင် ကာလကြာမြင့်စွာကတည်းက
ဆယ်တင်ခဲ့၏။

ခုတော့ သူ၏လှပသော မဟာစီမံကိန်းကြီး သံထဲရေသွန်
ဖြစ်ရတော့မှာလား။

ကံတရားက မမျှတပါ။ ကံတရားက ရက်စက်လွန်းပါသည်။

သူနဲ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကြီးက
ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းများနှင့် ညာဘက်လက်ချောင်းများကို
ပတ္တာဆက် နေ၏။ သူ့သားအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေသော

ရည်မှန်ဦးစာပေ

အက်စ်တဲလ်က သားတော်မောင်၏ ရင်ထဲ မုန်တိုင်းထန်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အကဲဖမ်းမိ၏။ တစ်ချီတွင်မူ ကလေးတန်ကြီးသည် လက်ဆစ်တွေကို ချိုးပစ်တော့မည်လား ထင်ရ၏။

ထိုနေ့၏ နောက်ပိုင်းကာလ တစ်လျှောက်လုံးအတွင်း ကလေးတန်ကြီး သည်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားသည်ကို အက်စ်တဲလ် တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးခဲ။

ထိုနေ့

ဟုတ်ပါသည် ထိုနေ့ပါ။

သူ့ဇနီးသည် ပင်လယ်ထဲသို့ လိမ့်ကျပြီး ကွယ်လွန်သွား ကြောင်းသူ့ကို ပြန်ပြောသည့် နေ့ပေါ့။

တရားခွင်ထဲတွင် စိတ်မော့စွာ လည်ချောင်းရှင်းသံများ ထွက် ပေါ်လာ၏။

ဥပဒေအကျိုးဆောင် မိုက်ကယ်စပေါလ်ဒင်းက ဂျူရီလူကြီး များ ရှေ့မှောက်တွင် လျှောက်လဲချက်ပေးဖို့ မတ်တပ်ရပ်၏။

သတင်းစာဆရာများက စူးရှထက်မျက်သော သူ့မျက်နှာ သွင်ပြင်ကို သားကောင်အား ထိုးသုတ်သတ်ဖြတ်တော့မည့် စွန့်ရဲ တစ်ကောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်တင်စား ရေးသားကြ၏။ သည်သွင်ပြင် သည် ဟန်ပန်မျိုးကို သူတို့ အကြိမ်ကြိမ် မြင်တွေ့ခဲ့ဘူးကြပြီ။ စပေါလ် ဒင်းကား သူ့လုပ်ငန်း သူ့လောကတွင် ထိပ်တန်းစာရင်းဝင် တစ်ဦး မဟုတ်လား။

‘ဂျူရီအဖွဲ့ဝင် အမျိုးကောင်းသမီးများနဲ့ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ခုဆိုရင်လူကြီးမင်းတို့ လူသတ်လက်နက်ကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ မြင်တွေ့ကြရပြီးပါပြီ။ ဟိုတယ်အမှုထမ်း လိုပက်နဲ့ ရဲအရာရှိ ကုမ်းတို့ကို တရားခံကိုယ်တိုင်က အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံချက်ကိုလည်း

ကြားနာ ပြီးကြပါပြီ။

တရားခွင်တစ်ခုလုံး နားစွင့်နေကြ၏။

‘တရားခံ ဒေါ်ကြက်ခြေကိုယ်တိုင် ကြက်ခြေခတ် လက်မှတ် ထိုးခဲ့တဲ့ ဖျောင့်ချက်ကိုလည်း လူကြီးမင်းတို့ မြင်တွေ့ပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် လူကြီးမင်းများ အနေနဲ့ တရားခံမကို ယောင်မှားပြီး သနား ကြင်နာစိတ် ဝင်မသွားဖို့ ကျွန်တော် လေးလေး မြတ်မြတ် လျှောက်လဲ အပ်ပါတယ်။

ဒေါ်ကြက်ခြေ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ နောက်ဘက် သို့လှည့်ကြည့်သည်။ တရားရုံးတော်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေ နေသည့်နယ်။

သူ့မျက်လုံးများ ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်၏ မျက်လုံးများနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမိသည်။ ထိုအခါသူက အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲဖယ်မိလိက်သည်။

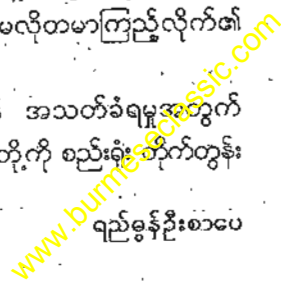
ရေရွတ်သံတစ်ခု လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးသံလို လူအုပ်ကြားထဲ ပျံ့သွားသည်။

စပေါလ်ဒင်း၏ အေးစက်မာကြောသောအသံ ထွက်ပေါ် လာပြန်၏။

‘သူဟာလူသတ်သမား ဘုရားသခင်ရဲ့ ပညတ်တော်ရော လူသားတွေရဲ့ဥပဒေကိုပါချိုးဖောက်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမ၊ ဒါ ကြောင့် သူဟာသူပြစ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမှာမလွဲမသွေ ဖြစ်တယ်။ သူက ကလေးတန်လေးဘက်သို့ မလိုတမာကြည့်လိုက်၏

ပြီးနား

‘တရားခံရှေ့နေက ဒန်စလေဗန် အသတ်ခံရမှုအခွင့်ကွက် ဒန်စလေဗန်ကိုပဲ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ဖို့လူကြီးမင်းတို့ကို စည်းရုံး တိုက်တွန်း

ပါလိမ့်မယ်။ သူက ဒန်စလေဗန်ဟာနာမည်ဆိုးထွက်နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒေါ်ကြက်ခြေရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ မှန်ကန်ကြောင်း တရားမျှ တကြောင်း လူကြီးမင်းများယုံကြည်လာအောင် လျှောက်လဲပါလိမ့်မယ်။

ကလေးတန်ကြီးကတော့ ဒေါ်ကြက်ခြေနှင့် မျက်လုံးခြင်း ဆုံမိအောင် ကြိုးစားနေမိသည်။ စောစောက တစ်ဖြုတ်မျှ အကြည့် ခြင်း ဆုံလိုက်သည်။ တစ်ဂတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မှတ်မိသည့် လက္ခဏာလေး ဖျတ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်အကြည့်မျိုးကို သူ့တစ်သက်လုံး ယဉ်ပါးလာခဲ့သည် မဟုတ်လား။

စပေါလ်ဒင်းက သွက်လက် ဖျတ်လတ်သော လက်ဟန် ခြေဟန်များဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်လဲနေသည်။

နာမည်ဆိုးထွက်သည်ဖြစ်စေ၊ နာမည်ဆိုး မထွက်သည် ဖြစ်စေ ဒန်စလေဗန်ကတော့ သေဆုံးသွားပါပြီ။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး မင်းက ချမှတ်ပေးမယ့် တရားမျှတပြီး တော်တည့်မှန်ကန်သော စီရင်ချက်ကို သူဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်သိခွင့်ကြားခွင့် ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတရားမျှတပြီး တော်တည့်မှန်ကန်တဲ့ စီရင်ချက်ကို ဂျူရီ လူကြီးများက ချမှတ်ပေးဖို့ ဒန်စလေဗန် ကိုယ်စား ကျွန်တော်က တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒေါ်ကြက်ခြေဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကွယ်လွန်သူအား စီရင်ဆုံးဖြတ်တဲ့ တရားသူကြီးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဂျူရီလူကြီး အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကွပ်မျက်သူ အဖြစ်လည်းကောင်း ခန့်အပ်ခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့ ဒေါ်ကြက်ခြေ မလှုပ်မချောက် ပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ငေးလျက်။ တမ်းတံစရာ အမှတ်ရစရာ တွေက။ သူ့အား တိုက်ခိုက် ညှဉ်းပန်းလျက်။

ကလေးတန် . . . ကလေးတန် . . . မောင် . . . ။

‘အလွန်မတန်ထက်မျက်သော၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော’ ဒေဝင်တစ်ဦးရဲ့ သားဖြစ်တဲ့ တရားခံရှေ့နေဟာ သူ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အမှုကို လူကြီးမင်းများရှေ့မှောက်မှာ လျှောက်လဲခဲ့ပါတယ်။ ငယ်ရွယ် နုပျိုပြီး စိတ်အားထက်သန် တက်ကြွနေတဲ့တရားခံရှေ့နေ ကလေးတန် အင်ဒါဆင်လေးဟာ တရားခွင်မှာ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် တိုက်ပွဲဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် သူ့ဖခင် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အင်ဒါဆင်အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။

သည်နာမည်

ထူးခြားထင်ရှားသောနာမည်။

သည်နာမည်က ဟော်လီ နုလုံးသား အခြေသို့တိုင် စူးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်။

တိုက်ဆိုင်မှုကား မဖြစ်နိုင်စရာ။ မယုံနိုင်စရာပါထွက်ကား။

တကယ်ဖြစ်နေတာမှ ဟုတ်ပါလေစ။

‘ဒါပေမယ့် တရားခံရှေ့နေ လူငယ်လေးအပေါ် ခင်မင် လေးစားစိတ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အမှုသည်အပေါ် စာနာသနား စိတ်များ က လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မယိမ်းယိုင်စေသင့်ပါဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ အနေနဲ့ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို ဆုပ်ကိုင်မြှင့်တင်ပြီး တရားဥပဒေ ချိုးဖောက်သူများကို အပြစ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် လျှောက်လဲပါတယ်’

ပဥ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်ဖို့ ဒေါ်ကြက်ခြေ နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့ ဇာတ်လုံးတွေ ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ ချစ်သော မောင်အား အသံမဲ့စွာ အသနားခံနေသည်။ သည်အကြည့်ကား တောင်းဖန် တိုးလျှိုးသည့်အကြည့်။ အကူအညီ တောင်းခံသည့်အကြည့်။

ကလေးတန်ဦးနှောက်တွေ ချာချာလည်သွားသည်။ ထိုင်ရာ မှု့ထမိသည်။ ကုလားထိုင်မှအထ လမ်းတစ်ဝက်တွင် အက်စ်တဲလိက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်လိုက်၏။

ဥပဒေအကျိုးဆောင် ဗိုက်ကယ်စပေါလ်ဒင်းက သူ၏ နိဂုံးချုပ် လျှောက်လဲချက်ကို မိုးကြိုးပစ်သလို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

'ဒေါ်ကြက်ခြေဟာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့မိန်းမ၊ သူဟာ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို အသေသတ်ခဲ့တဲ့သူ၊ ဒါကြောင့် သူခံစား ထိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်အဖြစ် တရားခံကို သေစားသေစေဖို့ စီရင်ချက် ချမှတ်ပေးပါရန် ပြည်သူ့လူထုကိုယ်စား ကျွန်တော်က လိပ်ပြာ သန့်စွာ တောင်းဆို အပ်ပါတယ်'

သာမန်အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင်မူ တရားခွင် တစ်ခွင်လုံးသည် အိပ်မေ့ချထားခြင်း ခံရသူများပမာ စပေါလ်ဒင်း၏ အဟော အပြော စွမ်းရည်များထဲတွင် နစ်မျောပါသွားကြမည်ဖြစ်၏။ ဝေဆာ ပြောင်မြောက်သော သူ့လျှောက်လဲချက်ကို စာလေးတစား နားထောင် ရင်း သူတောင်းဆိုချက်များအတိုင်း လိုက်လျောအညံ့ခံမိကြမည် ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုမူ တရားခွင်ရှိ လူအားလုံးက မမျှော်လင့်ပဲ တုန်လှုပ်စရာ- ကောင်းလောက်အောင် သူ့ကိုဆန့်ကျင်နေကြ၏။ ကန့်ကွက်နေကြ၏။

ဒေါ်ကြက်ခြေ ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

'သူက ရုံးတော်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်ဝနေ၏။ သူ့မျက်နှာ ဝင်းပနေ၏။

အသိသစ် အမြင်သစ်နှင့် အံ့ဩမှုက ဟော်လို့ကို စိုးမိုးနေ၏။ သူ့ရင်ကို တုန်ယင်လင်လိုက်မောနေစေ၏။ သည်အံ့ဩမှုကြောင့်ဝင် သူဆက်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် မနေနိုင်တော့

'နေပါဦး'

သူ့ကြွေးကြော်လိုက်၏။

တရားခွင်တစ်ခုလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်မှု အသစ်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်သည်။

'ကျွန်မပြောချင်တာလေး ရှိလို့'

'မင်းလုပ်တာ စည်းလွတ် ကမ်းလွတ်ဖြစ်နေတယ်'

တရားသူကြီးက ကြိမ်းမောင်းသလိုပြော၏။ သို့သော် သူပြော ဟန်က အကြင်နာမဲ့ ဟန်ပန်မျိုး မဟုတ်။

'မင်းထွက်ဆိုချက်ပေးချင်ရင် ကျွမ်းကျီနိပါ။ သက်သေ ဝက်ခြံကိုသွားပါ'

'ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်'

လေသံမျှဖြင့် ပြော၏။

ကလေးတန်လေးက ကန့်ကွက်သည် သူ့ကိုပြန်ထိုင်ဖို့ နားချသည်။

'မလုပ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ် မလုပ်နဲ့ ၊ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ကျွန်တော့် အမှုသည်နဲ့ ခဏလေး တိုင်ပင်ခွင့် ပြုပါခင်ဗျာ'

ထိုအခါတွင် ဟော်လီ သူ့ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ မြင်လိုက်ရ၏။ အင်ဒါဆင်အနွယ်၏ မျက်နှာကျ။

ပါကာအနွယ်၏ မျက်လုံးများ။

ဟော်လီရင်ထဲ အံ့ဩတွေဝေမှုများနှင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားမှုများ ကြွတက်လာသည်။

'စိတ်မပူပါနဲ့ ကလေးရယ် ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး'

'ဒေါ်ဒေါ်က သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ဒေါ်'

ကလေးတန်လေး ကြံရာမရ ရေရွတ်၏။

ဒေါ်ကြီး ပြောချင်တဲ့စကားကို ဒေါ်ကြီး ကောင်းကောင်း သိပါ တယ်ကွယ်။

ဟော်လီ အတိုင်းအဆမဲ့ ကြင်နာမှုများဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာစွာဖြင့် ရှေ့ဖတ်စာရေးထံ သွားသည်။ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုရန် လက်တစ်ဖက်မြှောက်သည်။

ခွန်အားသစ်တစ်ရပ်က သူ့အား မားမားမတ်မတ် တောင့်တောင့် တင်းတင်း၊ ဖြစ်နေစေဟန်ရှိသည်။ သူသည်စောစောပိုင်း မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ဘဝကိုအရှုံးပေး လက်မြှောက် ထားသူတစ်ဦး မဟုတ်တော့။

တရားသူကြီးက သူ့အားတွေးတွေးဆဆ လှမ်းကြည့်နေ သည် ပြီးမှ ဆက်လက် ကျမ်းကျိန်ခွင့်ပြုဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပြီး သက်သေဝက်ခြံတွင် နေရာယူ နေသော ဒေါ်ကြက်ခြေကို ကလေးတန်လေး သောကကြီးစွာ ကြည့် နေမိ၏။

ကလေးတန်ကြီးကတော့ ကိုယ့်မျက်စိကိုပင် ကိုယ်မယုံနိုင်။ ရင်ထဲပြောင်းဆန်နေပြီ။

လေ့လာသူအားလုံး မင်တက်မိနေကြ၏။ ပါးစပ်အဟောင်း သား သတင်းထောက်တွေ ခဲတံချွန်ကြသည်။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင် ငြိမ်ကုတ်နေ၏။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဖြူရော်လျက်။ ကျိန်းသေပွင့်ထွက်လာတော့မည့် ပေါက်ကွဲမှု ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ အသင့်ပြင်အားတင်းလျက်။

x * x

အခန်း (၂၅)

'ဒေါ်ဒေါ် ခင်ဗျား ...

ကလေးတန်အင်ဒါဆင်လေးက သူ့အမူသည်ကို နူးညံ့စွာ ခေါ်လိုက်၏။

ဟော်လီမှာ မေတ္တာလှိုင်းများ အကြင်နာလှိုင်းများထဲတွင် မျောပါနေသဖြင့် သူ့ရှေ့နေလေး၏ အသံကိုပင် မကြားလိုက်မိ။ သူ့သားလေးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေနေရသည့်အတွက် ပျော်နေသည်။ သူ့သားလေး၏ အသံကို ကြားနေရသည့်အတွက် ကြည်နူးနေ သည်။ သူ့က ခေါင်းမောလိုက်၏။ တရားခွင်တစ်ခုလုံးကို စူးစူးရှရှ ကြည့် လိုက်၏။

သိရခက်သော လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ် ဒေါ်ကြက်ခြေသည်

သူ့ရင် ကို ဟင်းလင်းဖွင့်ပြတော့မည်။

မင်းဟာ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း တိုက်ပွဲ ဝင်နေရတဲ့ ... ပီတိ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးလေ ... ဘာရှင်းလင်းချက်မှပေးမနေတော့ဘဲ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာ သွားတော့မလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းလေး ... မင်းလေးတစ်ယောက်တည်းအတွက်နဲ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့ အစီအစဉ်တွေ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။

သူ့မျက်လုံးများကို ကလေးတန်လေးထံမှ ဖယ်ခွာကာ တံရားသူကြီးကို မော်ကြည့်သည်။

ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ ဒီကလေးက ကျွန်မကို ထပ်ခါတလဲလဲ အသနားခံခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခါမှပြောမပြခဲ့ဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ လက်နက်မပါဘဲ တံရား သူကြီးမင်းရှေ့မှာ ကြောင်တောင်တောင် ရပ်နေပစေဆိုပြီး ကျွန်မ သူ့ကို ဥပက္ခာပြုထားခဲ့တယ်။ ဘာဆိုတာ ကျွန်မအတွက် အဓိပ္ပာယ် မဲ့ခဲ့ တာ ကြာပြီဆိုတော့ သူ့ကို ဘယ်အခြေထိ တွန်းပို့နေမိသလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ဂရုလည်းမစိုက်ခဲ့ဘူး။

သူ့မျက်လုံးတွေ ကလေးတန်လေးဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ်၊ ဒေါ်ကြီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ တကယ် တမ်းကျတော့ ဒေါ်ကြီးသေမှ မသေသေးဘဲ။ သေလွန်ပြီးတဲ့ မိန်းမ တွေ ဆိုတာ မဆိုဘူးလေ။ ခုလို ရင်ထဲနင့်နေအောင်လဲ မနာရဘူးလေ။ ကလေး ရယ် ... ရှေ့ဆက်ပြီး တိုက်မနေပါနဲ့တော့နော်။ ဒေါ်ကြီး ဒန်စူလေ ဗန်ကို သတ်ခဲ့တယ်လေ။ သူက ဒေါ်ကြီးကို မက်ဆီကို အမှိုက်ပုံထဲက ဆွဲထုတ်လာတာ။ သူက ဒေါ်ကြီးကို အပေါစား အက်စ်ပရင်ဆေးနှစ် ပြားရယ်၊ အရက်ပုလင်း အနည်းအကျဉ်းရယ်

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဝယ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲ နောက်တော့—ဒေါ်ကြီးသူ့ကိုသတ်လိုက် တယ် ...

သူ့အသံ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိတ် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

'ဒေါ်ဒေါ် သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက်တာလဲဟင်'

တိတ်ဆိတ်မှု ထုထည်ကြီး ဖိစီးနေသည့် တံရားရုံးခန်း ထဲတွင် သူ့မေးလိုက်သည့် စကားလုံးတိုင်း စကားလုံးတိုင်း တွဲခို ကျန်နေသည်။

ဟော်လီက သူ့ရင်သွေးလေးအား တယုတယကြည့်သည်။ ကြည့်မဝ ရှုမဝ၊ တင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်းကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

သူ့ဖြေသံက တိုးတိုးညင်ညင်ကလေး။ သူ့အသံကိုကြား ရဖို့ လူတွေအားလုံး နားစိုက်ထောင်ကြရသည်။

'ဒန်စူလေဗန်ဟာ သူ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို တခြား လူတွေရဲ့ သောကဗျာပါဒတွေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့လူ၊ ဒေါ်ကြီးမှာ တစ်ချိန်က သား လေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ... ဂုဏ်နဲ့ခြိပ်နဲ့၊ အိမ်ထောင် တစ်ခု ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့သိသွားတယ်။ သူတို့ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကတည်းက ဒေါ်ကြီးသေသွားပြီးလို့ ထင်ထား ကြတာပေါ့'

ကလေးတန်ကြီးက ဟော်လီ မျက်နှာကိုစူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ ရင်ထဲမှာ သောက အစိုင်အခဲကြီးဖြင့် ဆိုနင်နေသည်။

သူ့မေမေ အက်စ်တဲလ်ကတော့ မျက်မမြင် မိန်းမကြီး တစ်ဦး ပမာ ကြောင်တောင်ငေးလျက်။

'စူလေဗန်က ဒေါ်ကြီး အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတဲ့ အကြောင်း၊ ဒေါ်ကြီးရဲ့ သားကို သွားပြောဖို့ ကြစည်တယ်။ နောက်ပြီး

ရည်မွန်ဦးစာပေ

ဒေါ်ကြီး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ...

သူ့အသံ ကွဲအက်ပြတ်တောင်းနေ၏။ ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။ နောက် ပြန်မော်သည်။ စုံစမ်းစား ပြုံးသည်။

ဒေါ်ကြီးသားအတွက် အမွေပေးခဲ့ဖို့ ဒေါ်ကြီးမှာ ဘာမှ လောက် လောက်လားလား မရှိဘူးလေ။ သူ့မေမေဟာ ခြောက်ပြစ် ကင်း သံလဲစင်တစ်ဦးပါဆိုတဲ့ မုသားစကားတစ်လုံးပဲ ထားရစ် နိုင်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား။

ကလေးတန်လေးက ဒေါ်ကြက်ခြေနင့်ပိုပြီး နီးကပ်သွား အောင် ခါးကိုင်လိုက်၏။

အက်စ်တဲအင်ဒါဆင် ငုံ့လင့်နေ၏။ လူသေကောင်ကြီး လို မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်။

ဒေါ်ကြီးက တန်းမမီဘူးလေ' ဟော်လီ ရိုးရိုးကလေးပြော၏။

တကယ်ကိုလဲ ဒေါ်ကြီးက တန်းမမီ မထိုက်တန်တာပါ။ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်အကြာကြီးကြာမှ သဘောပေါက် လာရတယ်ဆိုတာ မတွေးတတ်တော့ပါဘူးကွယ်။

အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ အိုင်ထွန်းလား၏။ သူ သတိမပြုမိခင်မှာပင် မျက်ရည်ဥများက ပါးပြင် ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျနေ၏။

ကလေးတန်ကြီးကတော့ အလှုပ်အရှားမရှု ကျောက်ရုပ် ပကတိ။ သက်သေစင်ပေါ်မှ ဟော်လီကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်ကြီးအကြောင်းတွေ ဒေါ်ကြီးရဲ့သား သိမသွားရေး အတွက် ဒေါ်ကြီး ဒန်ရှုလေဗန်ကို ပစ်သတ်လိုက်ရတယ်။

သူက ကလေးတန်လေးကို ကြည့်သည်။ ပြုံးလျက်။

'ဒီအတွက် ဒေါ်ကြီး စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး၊ တကယ်လို့ အချိန် တွေကိုသာ နောက်ပြန်ရွေ့လို့ ရယင်ဒေါ်ကြီး သူ့ကို နောက် တစ်ချီ ထပ် သတ်ဦးမှာပဲ။ အဲဒါ သစ္စာစကားပဲ ကလေးရယ်၊ အလုံးစုံ သော သစ္စာစကားပါပဲ။

ကလေးတန်ကြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲ အပ်လိုက်၏။

အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင် အသံမဲ့စွာ ငိုကြွေးနေ၏။ ရင်နှင့် ကြေကွဲမှုကြောင့် သူ့မျက်နှာ မဲ့ရွဲ့နေ၏။

တရားရုံးခန်းထဲရှိ အခြားမိန်းမတွေလည်း ကိုယ့်ခံစား ချက်ဖြင့် ကိုယ် ငိုကြွေးနေကြလေသည်။

ဂျူရီလူကြီးများထိုင်သည့် စင်ရှေ့တွင် တရားခံရှေ့နေ တလေတန်ကလေး ရပ်နေ၏။ သူ့လျှောက်လဲချက် အတွက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စကားလုံးများကို ရွေးချယ်နေ၏။ စကား လုံးတွေက သူ့အလို အလျောက်ပင် အထစ်အပေါ့မရှိ ထွက်လာ သည်။ ဥပဒေအကျိုးဆောင် မိုက်ကယ်စပေါလ်ဒင်က ကလေးတန် လေးကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှကျိတ် ချိုးကျူးနေမိ၏။

ကလေးတန်လေး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြောနေ၏။

'ခုပြောမယ့် စကားတွေဟာ ကျွန်တော့် တစ်သက်တာ အတွင်း ပြောခွင့်ရတဲ့ စကားတွေအနက် အတိမ်းအစောင်း မခံနိုင် လောက်တဲ့ အရေးအကြီးဆုံး စကားတွေဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ငါ့နည်းတူစွာ လူကြီးမင်းတို့ အနေနဲ့လဲ အတိမ်းအစောင်း မခံနိုင် လောက်တဲ့ အရေးကြီးဆုံး ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ချမှတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခုဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ သေခြင်းတရားနဲ့ မိန်းမသား တစ်ဦးအကြားမှာ မားမားရပ်နေပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့လဲ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ မားမားရပ်နေကြပါတယ်။ အစကတော့ လျှောက်လဲ ချက်တစ်ခု ကျွန်တော့်ဘက်က တင်ပြဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မတင်ပြနိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ရိုးသားတဲ့ရင်ကျိုးစရာ ကောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေကိုကြား ရပြီတဲ့နောက် ကျွန်တော့် လျှောက်လဲချက်တွေ ပြောမထွက်မိတာပါဘူး။

သူက သူ့ကို ခုတိုင် ကြည့်နေဆဲဖြစ်နေသည့် ဒေါ်ကြက်ခြေ ဘက်သို့ ရိုးရိုးကလေး ညွှန်ပြသည်။

မစ္စတာစပေါလ်ဒင်းက ဒန်စူလေဗန် အသတ်ခံရမှု အတွက် ဒန်စူလေဗန်ကိုပဲ ပြန်ပြစ်ရင်ချက်မချမိဖို့ လူကြီးမင်း များကို သတိပေးသွားပါတယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် လူကြီးမင်းတို့ တခြားဘာလုပ်စရာရှိ တော့သလဲ၊ တကယ်လို့ ဒန်စူလေ ဗန်ဟာ သူ့ရဲ့ပီသမလောဘကြောင့် ကော်က်ကျစ်ယုတ်မာစွာ မကြံစည်ခဲ့ရင် ခုချိန်မှာ သူ့ဟာသက်ရှိထင်ရှား ရှိနေမှာ သေချာပါတယ်။ ခုတော့ သူ့ရဲ့အကုသိုလ်စရိုက်များက သူ့ကို ပြန်လည် ပြစ်ဒဏ် ခတ်ခဲ့ပြီး သူ့အတွက်ကြမ္မာရဟတ် တစ်ပတ်လည်တဲ့ ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဖက်က ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်အမှု သည်ဟာ ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ ပညတ်ချက်ကို ချိုးဖောက်ခဲ့တယ်လို့ စွပ်စွဲချင်မှ စွပ်စွဲတော့မှာပါ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဂျူရီ လူကြီးမင်းများ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် ကြည့်တော်မူကြပါ။

ခြင်သော်တစ်ကောင်ဟာ သူ့ရင်သွေးတွေကို ကာကွယ်ဖို့ တိုက် ခိုက်သတ်ဖြတ်တဲ့အတွက် ထာဝရဘုရားသခင်ရဲ့ သနား

ကရုဏာတော်ကို ဆုံးရှုံးရမလား။ သူ့ရဲ့သားသမီးတွေကို ကာကွယ် ဖို့ ဂူဝကနေ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်တဲ့ အတွက် ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ သနားဂရုဏာတော်ကို မရတော့ဘူးလား။

ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားတော်မူတဲ့ သတ္တဝါ အားလုံး အကြောင်း လူကြီးမင်းတို့ပြန်ပြီး လေ့လာသုံးသပ်ကြည့် ကြစေချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်မှာလွယ်ပြီး မွေးထုတ်ခဲ့တဲ့ အသက် တစ်ချောင်း ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ကိုယ့်အသက်ကို မစွန့် လွှတ်ရဲဘူးဆိုတဲ့မိခင်မျိုး ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိပါသလားခင်ဗျား။

သူ၏ လေးနက်ထိရောက်သော စကားလုံးများက ရုံးတော် အခန်းတွင်းရှိ မိန်းမသားတိုင်း၏ နှလုံးသားများထဲသို့ စိမ့်ဝင် သွားသည်။ သူ့တွားအေးကြီးကတော့ သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ပြီးအထဲတွင် ညှပ်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ယူနေ၏။

အမှောင်လွှမ်းပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်နှစ်ကာလတွေ ဟာ အနာဂတ် ဘဝမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒီအချိန် ဒီကာလတွေဟာ ကျွန်တော့် အမှုသည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် သူ့သားရဲ့အကြားမှာ ခိုနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုကိုဘဲ သူ့ဟာ သူ့အသက်နဲ့ရင်းပြီး သူ့သား သူ့ရင်သွေးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေပါတယ်။ သူ့သားလေးခမျာ သူ့မေမေ သူ့အဖေပါ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်၊ မြတ်နိုးခဲ့တယ်၊ အတွယ်အတာ ကြီးခဲ့တယ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သိခွင့်ရတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ကလေးတန်လေးက ဟော်လီမျက်လုံးများထဲသို့ စူးစူး ဝင်ဝင် ကြည့်လိုက်၏။

မအေးကြီးကတော့ သူ့သားလေးဟာ သူ့အတွက် ရှက်ရှာ ပေမယ့်လို့ တွေးထင်ယူဆနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့

သားလေးဟာ သူ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းပြီး သူ့ခြေဖမ်းကို နမ်းရှုံ့ လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒေါ်ကြက်ခြေမှာ ထူးဆန်းသော ရင်တွင်းပိတ် အဟုံနံ့ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းပနေသည်။

ကလေးတန်လေးက ဂျူရီလူကြီးများ ဘက်လှည့်ပြီး မှန်တိုင်း တိုက်သလိုပြောသည်။ တောင်းဆိုသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုဖိုကယ်လ်ရဲ့ စီးမိုးနိုင်လွန်းတဲ့ စကားများနဲ့ လူကြီးမင်းတို့ကိုကော ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကြီးကိုပါ နှိုးဆော်ခြင်ပါတယ်။ ဆိုဖိုကယ်လ်က မိန့်ကြားခဲ့တဲ့စကားက အတိုင်းအတာ တစ်ခုသို့ရောက်လျှင် တော်တည့်မှန်ကန်မှု သည်ပင်လျှင် မတရားမှု ဖြစ်သွားသည်' တဲ့။ တော်တည့်မှန်ကန်မှုဟာ လျော်ကန်သင့်မြတ်ရပါမယ်။ တော်တည့်မှန်ကန်မှုဟာ သနားကြင်နာရပါမယ်။ တော်တည့် မှန်ကန်မှုဟာ စာနာနားလည်ရပါမယ်။

ကျွန်တော့်အမှုသည်ဟာ သူ့သား သူ့ရင်သွေးအတွက် စိတ်ချရပြီဆိုတာ သိနေတဲ့ အတွက် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပါတယ်။ သူဟာ သူ့အသက်ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့်ပေးဖို့ အသနားမခံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ အသက်ကို လူကြီးမင်း တို့ရဲ့လက်ထဲကွက်အပ်နှင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အသက်ကို သူ့အားပြန်ပေးဖို့ အသနားခံ ပန်ကြားအပ်ပါတယ်။

ကလေးတန်လေး သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။ သူ့ဖိနပ် ခွာသံသည် ချောမွတ်သော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တဒေါက်ဒေါက် မြည်လျက်

ဟော်လီက မွတ်သိပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် သားတော်

မောင်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာဝင်းပနေ၏။ သားတော် မောင်ကို ချီးပဋိဘာပေးတော့မည့်အလား တရားသူကြီးက ဂျူရီလူကြီး များအား လမ်းညွှန် မိန့်ကြားနေသည်ကိုပင် မကြားမိ။

'အမျိုးကောင်းသမီးများနဲ့ လူကြီးမင်းများတို့ ခင်ဗျားတို့ သက်သေထွက်ချက်တွေနဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို ကြားနာခဲ့ရပြီ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် စေ့စေ့စပ်စပ် စဉ်းစားနိုင် အောင် အနားယူကြပါ။'

တရားသူကြီး၏ မိန့်ကြားချက်မဆုံးမီ ရုံးခန်းထဲမှ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံမထမီကလေးတွင် ဟော်လီပါကာ အင်ဒါဆင် (ဝါ) ဒေါ်ကြက်ခြေသည် သူ့ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်၏။ သူ့အား သက်သေကုလားထိုင်မှ ဖေးကူတဲ့ခေါ်လာရန် ကလေးတန်လေး ချေတိုးသွားသည်။

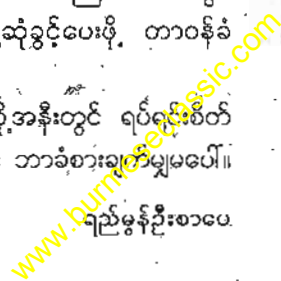
ဝင်းပနေသော သူ့မျက်နှာသည် ဝေဒနာကြောင့် ရှု ခြည်း ခွံခဲ့သွားသည်။

ကလေးတန်လေး လက်လှမ်းမမီခင်မှာပင် သူ့မေ့လဲသွား သည်။

ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံး အသံဗလံများဖြင့် ပေါက်ကွဲဆူညံ သွား၏။

ပဉ္စမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်က စကြိုလမ်းပေါ်တွင် ခပ်ရင်း တရားခံ ဒေါ်ကြက်ခြေနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးဖို့ တာဝန်ခံ ဘစ်ဦးအား စိတ်လောကြီးစွာ ရှင်းပြနေ၏။

အက်စ်တဲလ်အင်ဒါဆင်က သူတို့အနီးတွင် ရပ်ရင်းစိတ် ချည်လက်ရှည် စောင့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာတွင် ဘာခံစားချက်မျှမပေါ်။

ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီလိုတွေ့ရဖို့ ဘယ်
လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်ပြောမပြန်ဘူးဗျာ’
ဒါပေမယ့် သူ့အခြေအနေက အားပြတ်ပြီးလဲနေ ...

‘တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ’

‘ကျွန်တော် အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ပြည်နယ်
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ခင်ဗျာ’

တာဝန်ခံအရာရှိ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။
ဒေါ်ကြက်ခြေကို ခေါ်သွင်းသွားသည့် ဟာလာဟင်းလင်း အခန်း
ကျဉ်းကလေးဆီ ဦးတည်လျက်။

ကလေးတန်ကြီးကား မူလကလေးတန်ကြီးနှင့် မတူတော့။
သူ့မျက်နှာညှိုးချိုးနေ၏။ ကြံရာမရ ဦးနှောက်ခြောက်နေသော
သူ့ပုံမှာ သူ့ပါတီဝင် ရဲဘော်များသာတွေ့လျှင် သူတို့အားထားနေ
သည့်အဖွဲ့ကလေးဟု ဘယ်သူမျှမှတ်မိကြမည်မဟုတ်။

‘ကျွန်တော် အတွေးခေါင်နေပြီ၊ ဟော်လီက ရေနစ်သွား
တာပဲ၊ သူ့ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်နေနိုင်ပါ့မလဲ’

သူ့မေမေကို စိုက်ကြည့်ရင်း တီးတိုးရေရွတ်နေ၏။

အက်စ်တဲလ် အင်ဒါဆင်၏ မျက်လုံးများက ကြောင်တောင်
တောင်ငေးလျက်။

သူ့သားတော်မောင်ကို အဖြေမပေး။

x x x

အခန်း (၂၆)

ဘာအခင်းအကျင်းမျှ မရှိသည့် လေးထောင့်ကွပ်ပျစ်
ပေါ်တွင် ဒေါ်ကြက်ခြေ။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ပက်လက်ကလေး၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်
အစောင့်ရဲမေက သူ့နံဘေးမှာရပ်လျက်။ ဒေါက်တာအိမ်နီးက
သူ့အပေါ်ခါးကိုင်ပြီး ဂရုတစိုက်အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်မ ရှေ့နေလေး’

ဟော်လီ တိုးညင်စွာပြော၏။ ရင်ထဲမှာတော့ ကြည်နူးချမ်း
မြေ့နေဆဲ။

‘သူ ဘယ်မှာလဲဟင်’

‘ဒေါ်ဒေါ် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေရမယ်လေ’

ဟော်လီသူ့ကိုယ်ကို ပန်းလှူစွာ လှုပ်ယမ်း၏။ ကျုံးထဖို၊ ကြီးစား၏။ ဝေဒနာတစ်ရပ် သူ့ရင်ထဲ စူးခနဲတိုးဝင်လာ၏။ ရုတ်တရက် အသက်ရှူကျပ်လာသည်။

‘ကျွန်မ သူ့နဲ့တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဒေါ်ဒေါ် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လဲ့နေပုံမယ်လို့ ကတိပေးရင် ခေါ်ပေးမယ်’

ဒေါက်တာအိဗန်း၏လက်က သူ့အား ညင်ညင်သာသာ ကလေး တွန်းလှဲလိုက်သည်။

‘မြန်မြန်’

အသက်ကို မနည်းရှုနေရသည်။ သူ့အခြေအနေ၏ နောက်ဆုံးအဆင့်နှင့် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အမှန်တရားကို ရိပ်စားမိနေပြီ။

‘မြန်မြန်ခေါ်ပေးပါ’

အမြင်အာရုံတွေကို ပိတ်ဆီးစိုးမိုးစပြုလာသည့် အမှောင်ထုကြီးအား ဟန့်တားနိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပက်လက်လဲနေရင်း မျက်နှာကြက်ကို အားစိုက်ကြည့်၏။ အစောင့်ရဲမေ၏ ယူနီဖောင်းဖြူဖြူသည် ဝေဝေဝါးဝါး။

ဟုတ်ပြီ၊ သေခြင်းတရား၊ ဒါကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ။

အနှေးနဲ့အမြန်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။

သေခြင်းတရားဆိုတာ လူတိုင်းရင်ဆိုင်ကြရမည်။ ဒါကရှောင်

လွှဲလို့မရ။ အဲ... ဟော်လီပါကာ အတွက်သာ သေခြင်းတရားကို နှစ်ကျောပြန် ရင်ဆိုင်ရသလို ဖြစ်နေသည်။

ဟော သူ့ရောက်လာပါပြီကော၊ ကြည့်စမ်း ချောလိုက်တာ၊

မျက်နှာက ဖြူဖျော့ပြီး သောကတွေ လွှမ်းလို့ပါလား။

ဟော်လီကသားငယ်၏ အပြုံးမျက်နှာကို တွေ့သည်နှင့် သားငယ်လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ မျက်လုံးတွေ စုံမိုတ်လိုက်သည်... ခုလို လုပ်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာဝေဒနာတွေ လွင့်စဉ် သွားသလိုလို့။

‘ဒေါ်ကြီးတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိမှာလားဟင်’

ဟော်လီ တိုးတိုးညှင်းညှင်း မေး၏။ ထို့နောက် ဒေါက်တာ အိဗန်း၏အသံကို သူ့ကြားရသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အပြင်မှာရှိနေမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ငြိမ်ငြိမ်

သက်သက်ကလေးနေရမယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့နော်’

ဆရာဝန် သတိပေးချက်ကို ဟော်လီပြုံး၏။ သိပ်မကြာ

လွန်းသော အချိန်အတွင်း ဒေါ်ကြီးထာဝရနှုတ်ပိတ်ရတော့မှာ ပါကွယ်။

တံခါးပိတ်သံ သဲ့သဲ့ကိုကြားရတော့ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်၏။

သားတော်မောင် ဆဋ္ဌမမြောက် ကလေးတန်အင်ဒါဆင်ကို တဝကြီး ကြည့်သွားချင်သည်လေ။ မရောင်ရဲနိုင်သော မေတ္တာများဖြင့် အခွင့်အရေးရသလောက် တစ်မိမိတစ်သိမ့်သိမ့် ကြည့်သွားချင်ပါ သေးသည်။

‘ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်မှာပါဒေါ်ဒေါ်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ သိလား’

‘မင်းက ကျောင်းမှာ စာသိပ်တော်တာပဲလား ဟင်’

ယုယုယယ မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြီး မေးလိုက်၏။ သူ့အမေး ကြောင့် ရှေ့နေလေးအံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ရွက်ကြမ်းရေကျို အဆင့်ထက်တော့ သာပါတယ်’

‘ရွက်ကြမ်းရေကျို’

ပြန်လည်ရေရွတ်ရင်း ဟော်လီ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်၏။
 'အဲဒီ အသုံးအနှုန်းကို ဒေါ်ကြီးမေမေ ဆုံးပြီးကတည်းက
 တစ်ခါမှ ထပ်မကြားခဲ့ရဘူး'
 'ဒေါ်ဒေါ်သားကို ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးပါရစေ
 လား ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သူ့သာသိသွားရင်လေ ... ကျွန်တော်ထင်
 ပါတယ်'

'မင်းကဘယ်မှာနေလဲဟင်'
 အချိန်တွေ သိပ်မနှောင်းမီ သားလေးအကြောင်း အကုန်
 အံ့စင် သိသွားချင်သည်လေ။

'နယူးယောက်မှာပါ'
 သားလေးအသံက သူ့ဖအေ အသံနှင့် တစ်ထေရာတည်း
 ပါလား။ သူ့နားထဲမှာတော့ ဖအေအသံအတိုင်း ကြားနေရသည်။

'တစ်ယောက်တည်းနေတာလား'
 ဟာလာဟင်းလင်း အခန်းကလေးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
 သက်လွန်းနေ၏။ သံချိုင်းတစ်နေရာရှိ အုတ်ဂူကလေး တစ်ခုပမာ။

'အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပါတဲ့ အထပ်တစ်ထပ် ငှားထားတယ်
 ခင်ဗျ'

ဒေါ်ကြက်ခြေနှင့်ပိုနီးသွားအောင် တလေတန်လေး ရှေ့သို့
 ခါးကိုင်လိုက်၏။ သူ့သွင်ပြင်က အရေးတကြီး ဖြစ်လာသလို။

'ဒေါ်ဒေါ် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးတဲ့အကြောင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်
 သားကို အသိပေးလိုက်ပါလား ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို ချစ်ဖို့
 အခွင့်အရေးကလေး သူ့ကိုပေးလိုက်ပါဦးလားဟင်'

'မင်းမှာ ရည်းစားရှိလားကွယ်'
 သားသား၏ လက်ချောင်းကလေးများကို တယုတယ

ဘဝကိုကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့်
 ဆုပ်နယ်လိုက်၏။ ခေါင်းထဲမှာတော့သားချောတေးကို ဆိုသည်
 နေသည်။ သူ့အသံနှင့် 'မကျေမနပ်မေးခွန်းထုတ်နေသော' သားငယ်
 လေး၏ အသံကိုကြားယောင်နေသည်။ မေမေ သေလွန်ခြင်းဆိုတာ
 ဘာလဲမေမေ။

'ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ကျွန်တော်တို့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့
 မှာပါ'

'မင်းသူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲလား ဟင်'
 'သိပ်ချစ်တာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရာ'

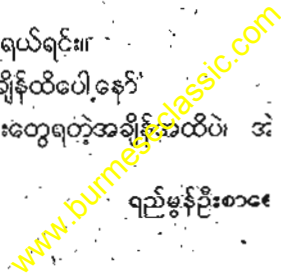
သူတို့စကားပြောနေတာက တရားခွင်ထဲမှာလို၊ မေးခွန်းများ
 နှင့် အဖြေများ။ သို့ပေမယ့် ခြားနားမှုတော့ရှိပါသည်။ နှလုံးသားမှာ
 နွေးထွေးရသော၊ မေတ္တာခြုံသော ခြားနားမှုတစ်ခုရှိနေပါသည်။

'ဘဝမှာ မက်မောစရာဆိုလို့ ချစ်နေရတဲ့ သမယကလေးတွေ
 ပဲ ရှိတာပါကွယ်၊ ချစ်နေရတဲ့သမယကလေးတွေဟာ ဘဝရဲ့ထွန်းလင်း
 တဲ့အချိန် ဝင်းမတဲ့အချိန်ကလေးတွေပဲ၊ နောက်တော့ အဲဒီအချိန်တွေ
 မှေးမိန်ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်သမယလေး
 တွေကို မင်းရင်ထဲမှာအမြတ်တနိုးသိမ်းထားနော်'

ခင်စာနားလိုက်၏။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်မည့် စကားလုံးတွေ
 ရွေးနေ၏။ ရင်ထဲတွင် စူးကန်ထိုးအောင်လှာ၏။

'မင်းတို့လက်ထပ်ပြီးရင်လေ၊ ... နှစ်ယောက်ထည်း
 နေကြသိလား၊ နှစ်ယောက်ထည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ သိပ်
 အရေးကြီးတယ်နော်သိလား'

ကလင်တန်လေး တရင်းတနီးရယ်ရင်း။
 'သားတွေ သမီးတွေ ရတဲ့အချိန်ထိပေါ့နော်'
 'ဟုတ်တယ် သားတွေ သမီးတွေရတဲ့အချိန်ထိပဲ၊ အဲ

မင်းကလေးတစ်ယောက်ရပြီဆိုတာနဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးဝယ်ပေးတော့ သူသည် အမှောင်ထုထဲသို့ ဖျော့ပါသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ ကိုယ်သူ ခံစားသိရှိလိုက်၏။ အိမ်ကလေးကို သူ့မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် မြင်နေရ၏။

အိမ်ကလေးက အုတ်နံရံအနီရောင်နဲ့ နေချင့်စဖွယ် လမ်းက လေးထဲမှာ အိမ်နီးချင်းကောင်းတွေနဲ့ နောက်ပြီး သားတွေသမီးတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီးနဲ့

ကလေးတန်လေး၏ အသံသည် ဟိုအဝေးကြီးမှ လွင့်ပျံ့လာ သည်။ သူ့မျက်နှာက မှုန်မှုန်ပါးပါး။

ဒေါ်ဒေါ်မှာ အဲဒီအိမ်ကလေးမျိုး ရှိခဲ့သလား ဟင်

ရှိတော့မယ့် ဆဲဆဲပေါ့ကွယ်၊ အို ဒေါ်ကြီးဟာလေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး အပျော်ရွှင်ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ဘဝကို ရလှဆဲဆဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်

ပျော့ခွ အေးစက်နေသော သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို ကလေးတန်လေး ပိုပြီးတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိ၏။

တဆိတ်လောက် ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ဒေါ်ဒေါ်သားကို

ကျွန်တော် သွားခေါ်ပါရစေလား ဟင်

ဟင်အင်း

ကျွန်တော်သာ ဒေါ်ဒေါ်သားဖြစ်ရင်လေ ကျွန်တော်သိချင် နေမှာပဲ။ သူ့အတွက် တစ်ဘက်သတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မလုပ်ပါနဲ့လား ဒေါ်ဒေါ်ရယ်

ဟော်လို့အသံ အားပျော့လာသည်။ အမှောင်ထုက ပို၍ သိပ် သည်းလာသည်။

ဒေါ်ကြီးမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆိုလို့ အဲတာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တာ

ပါကွယ်

မအေ တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်လေး အဲဒါမှသူ့ဟာ ဒေါ်ကြီး ရဲ့ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တွေနဲ့ ကင်းလွတ်ရမယ် မဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်သားဟာ ဒေါ်ဒေါ် နံဘေးမှာ ရှိကိုရှိနေသင့် တယ်ဗျ

ကလေးတန်လေး ယုံကြည်စွဲမြဲစွာပြော၏။ ဟော်လီက သားတော်မောင်၏ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

အမြင်ကတော့ ကွယ်နေပြီ။ သူ့သားကို သူ့မမြင်ရတော့။ ဒေါ်ဒေါ်နံဘေးမှာ မင်းရှိနေသားပဲကွယ်

ဟုတ်ကဲ့ပါ

သူ့အသံတွင် ရှိုက်သံတစ်ဝက်စွက်သွားသည်။

သားလေး၏အနမ်း သူ့ပါးပေါ်ကျရောက်လာသည်ကို ဟော်လီ ထိတွေ့ရ၏။ နူးညံ့သောအနမ်း၊ ကြင်နာသောအနမ်း၊ ညင်သာသောအနမ်း။

သူ့ရင်မှာ ကြည့်နှုမူအပြည့် ချမ်းမြေ့မှုအပြည့်

သူ့ရင်သွေး၏ မျက်နှာကို ရွရွလေးစမ်းကြည့်သည်။ လက်နှစ် ဖက်ကြားတွင် ဖွဖွလေးကိုဝိုင်ထားသည်။ ပီဘီတဒင်မျှသော ကာလ ငယ်အတွင်း သားလေး၏မျက်နှာကို ပြန်မြင်ပြီး မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့မြင်ရ သည့်မျက်နှာမှာ သူ့ဘဝနှင့်ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သော မောင်မ မျက်နှာ။ ကလေးတန်ကြီး၏မျက်နှာ၊ နောက်ပြီး ပါကာသွေးပါသည် မျက်လုံး။

ဒီနေ့

သူ့ အသံ တိုးတိမ်အားပျော့လွန်းနေ၏။

ဒေါ်ကြီးမှာ သားတစ်ယောက်ရပြီလေ။ အို ...

ဘယ်လောက် ကြည့်နှုန်းချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလိုက်လဲကွယ်

ကြရာမရ ငိုညည်းသံတစ်ခု ကလေးတန်လေး နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ထွက်သွား၏။ ဝန်းခနဲခနဲထပြီး မတ်မတ်ကြီးရပ်နေမိ၏။

ဟော်လီပါကာအင်ဒါဆင်၏မျက်လုံးများ ထာဝရမှေးမှိတ် သွားလေပြီ။

ဒေါ်ကြက်ခြေ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၏။

ဒေါက်တာအီဖန်းက ခုတင်နံဘေးမှ လှည့်ထွက်လာသည်။ ခေါင်းယမ်း လျက်။

တရားရုံးစကြိုတစ်လျှောက် ကလေးတန်လေး လေးတွဲစွာ လျှောက်လာ၏။ သူ့အား သူ့ဖေဖေစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂျူရီလူကြီးတွေ ပြန်ရောက်နေပြီ။ တရားခွင်မှာ သားရီ နေဖို့လိုတယ်လေ၊ မင်းနိုင်မှာပါကွာ၊ ဒီအမှုမှာမင်းနိုင်ဖို့သေချာပါတယ် သားရယ်

ကလေးတန်လေး၏ မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်များကြောင့် အရောင်လဲ့နေ၏။

‘ခုမှတော့ နိုင်နိုင်မနိုင်နိုင် မထူးတော့ပါဘူး ဖေဖေ’

ဖေဖေကလေးတန်ကြီးက သားတော်မောင်ကို စူးစူးငေးငေး ကြည့်၏။ သူ့မျက်နှာတွင် ခိုင်မာသောသန္တိဋ္ဌာန်တစ်ရပ် ထင်ဟပ်နေ၏။ ထို့နောက် တိုးတိတ်စွာပြောသည်။

‘ထူးတယ်သား၊ သိပ်ကိုထူးတာပေါ့၊ ဘယ်လိုထူးသလဲဆိုတာ သား ဒီတသက် သိနိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်’

သူ့ သားကရုတ်တရက် ရှိုက်လိုက်၏။ တစ်ဖက်သို့လှည့်သွား သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်ခါနေသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိဘူးဖေဖေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို

ချစ်တယ်၊ ဆူ့ကိုစမြင်မြင်ချင်းကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်နေ မိတာ’

သူ့ဖေဖေက သူ့ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်လာသည်။

ပြီးတော့ ညင်ညင်သာသာလေး ပုတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ တစ်ယောက်တည်းသာ နားလည်ခံစားနိုင်သော အတိုင်းအဆမဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဖေဖေသိပါတယ် သားရယ်’

ကလေးတန်လေး တဒဂ်မျှနောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့် ၏။

ဒေါ်ကြက်ခြေ သေဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အခန်းကျဉ်းကလေး ဆီသို့။

ထို့နောက် သူ့ဖေဖေ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည့်အတိုင်း စကြို လမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လာသည်။ တရားခွင်သို့ ပြန်ဝင်သည်။

ထိုအချိန်အတန် ထိုသမယများတွင် သူ့ဖေဖေ၏ ရင်တွင်း၌ ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ကို သူမသိ၊ နားမလည်။

ပဉ္စမမြောက်ကလေးတန်အင်ဒါဆင်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ခဲ့ရသော အံ့ထီးကျန်ကာလများအတွက် မှတ်မှတ် သိပ်သိပ် တမ်းတမ်းတတ ယူကျုံးမရဖြစ်နေ၏။ သူ နင့်နင့်နဲနဲ ချစ်ခဲ့ရသောဟော်လီဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ငိုနေ၏။

ဟုတ်သည်။

သူ့ချစ်ခဲ့ရသော မိန်းမတစ်ယောက်။

ဘယ်ရင်သွေးကမဆို သူ့မေမေပါဟု ဝင့်ကြားဂုဏ်ယူစွာ ကြေညာနိုင်သည့် မိခင်တစ်ယောက်။

၃၂၀

မြတ်ငြိမ်း

သူမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း မြစ်စိမ်းမြိုင် စံအိမ်ကြီးသည်
ဘယ်တုန်းကမျှ ယခင်နှင့်မတူခဲ့တော့ပါချေ။

x x x

မြတ်ငြိမ်း

၂၀-၁၂-၈၆

